

Giới thiệu Nữ Hoàng Tuyển Phu

Xuất hiện trong truyện Nữ Hoàng Tuyển Phu của tác giả Bắc Đương, nàng là nữ tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị. Xuyên không qua đến trở thành công chúa Hàn quốc, nữ hoàng tương lai. Vì giải vây cho Hàn quốc, lão cha hồ ly bí mật cùng quân chủ tứ quốc ký kết hôn ước. Một nữ giả bốn cho bốn nam còn chưa đủ, một phần danh sách tuyển phu được đưa đến trước mặt. Nàng phải từ trong thư viện chọn ít nhất hai vị hôn phu ngôn tình sủng. Càng quá đáng hơn là, mỗi một môn học phải đạt loại giỏi, nếu có một môn không đạt loại giỏi thì phải đổi lấy một vị hôn phu. Nàng không nghĩ bị người vậy xem, tìm một cung nữ thế thân. Nàng nữ giả nam trang làm thư đồng. Một hồi hấp tấp, thư viện tuyển phu sinh động thom ngát dần dần kéo ra màn che. .... Không thể giải độc trên người. Vô có roi xuống nước. Tiềm tàng nguy cơ. Truyện hay diễn biến ra sao, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Chương 1

Chưa bao giờ dám chơi nhảy bungee, bởi vì nàng có bệnh sợ độ cao.

Thế nhưng trước khi chết, nàng vẫn là nhảy qua bungee, hơn nữa còn là vật rơi tự do không hề bảo hộ.

Đây là Hàn Linh một giờ trước bị một người công nhân cấp dưới trả thù, hất đẩy nàng xuống từ mái nhà của tòa nhà công ty cao 50 tầng. Nàng thừa nhận nàng là người cuồng công tác, là tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị đối với cấp dưới yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, thế nhưng nàng liền đáng chết như vậy sao?

Ngươi làm tốt lắm!

Kiếp sau đề ta gặp phải ngươi, ta sẽ xào ngươi một ngàn lần, một vạn lần!

Nàng cách mặt đất chỉ khoảng có ba mét, hai mét, một mét. ....

Hàn Linh cho rằng cuối cùng nàng có thể thể trải nghiệm một phen “khoái cảm” vỡ đầu, nhưng cổ tình không phải, mặt đất dưới thân không biết khi nào đã biến thành nước sâu, cả người nàng rơi vào trong nước, nước lạnh lẽo tràn vào miệng, mũi, tai của nàng.

Hàn Linh khiếp sợ mà mở mắt ra, trước mắt là nước vẫn đục mờ nhạt. Cảm giác thân thể của mình không hề chìm xuống, đôi tay của nàng nỗ lực mãnh liệt mà rẽ nước.

Lúc trung học phổ thông, nàng từng đạt được giải quán quân thành phố về bơi tự do, nhưng lúc này, dường như bơi chó càng thực dụng hơn một chút.

Làm cái gì? Ngay cả bơi chó cũng không được?

Vì sao cả hai tay như thế nào đều không dùng lực được? Hơn nữa đầu bắt đầu càng ngày càng chìm? Ngực như bị một khối chì đè ép, không thở nổi.

Cuối cùng, nàng hôn mê bất tỉnh một cách tuyệt vời.

Mí mắt chớp mắt mấy cái, nàng thấy được một ánh sáng vàng, một nữ nam bơi về phía nàng, thiên sứ hư hư thực thực. Đúng vậy, là một thiên sứ, vây quanh người hắt tản ra ánh sáng màu vàng.

Nàng thề, nàng tuyệt đối không có nói dối!

Không biết bị người nhét trong miệng cái đồ vật gì, ngọt ngào, chua chua, hương vị cũng không tệ lắm. Nàng nhai vài ba cái, nuốt toàn bộ đồ vật trong miệng vào.

Trong mộng lung nghe được hai người đối thoại, hai giọng nói, một giọng non nớt thuần hậu, một giọng già nua to lớn vang dội.

“Sư phụ, ngài mỗi năm ngàn dặm xa xôi mà chạy tới nơi này đưa thuốc cho công chúa, ngài không mệt sao?”

“Tiểu Ly, vì sư không ép ngươi tới, nhưng là chính ngươi muốn theo tới.”

Im lặng một lát.

“Ta chỉ là nghĩ đến nhìn xem công chúa Hàn quốc rốt cuộc lớn lên có bao nhiêu xấu.”

Một tiếng cười khê bật ra.

“Ngươi là nghĩ đến nhìn xem sau này đến tốt cùng chính mình muốn cưới cái người gì đi?”

“Mới không phải! Dù sao độc trên người nàng không thể giải, chết sớm mới tốt!”

Lại là một tiếng cười khẽ bật ra.

“Vậy tại sao ngươi vừa rồi còn xuống nước cứu nàng?”

Bốn phía lại khôi phục một mảnh im lặng.

Hàn Linh hoàn toàn ngốc, nàng là công chúa Hàn quốc? Nàng trúng độc? Không thể giải được?

Ông trời, ông đùa ta đi? Dù sao đều là chết, ông làm gì phải làm ta chết hai lần?

Chậm đã! Công chúa? Chẳng lẽ nàng xuyên qua?

Nhưng chuyện đó là như thế nào? Còn phải lại chết thêm một lần.

Nàng hoàn toàn tuyệt vọng, cũng lười mở mắt ra, trực tiếp chờ chết.

Đột nhiên có người ở trên má của nàng nhéo một cái, Hàn Linh cuối cùng mở bừng mắt, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai nhéo má nàng.

Một mái tóc dài màu vàng kim ánh vào

đôi mắt, là mỹ nam thiên sứ dưới đáy nước kia!

Tuy rằng nhớ không rõ bộ dáng của hắn, chính là một mái tóc vàng của hắn làm nàng liên tưởng đến ánh sáng màu vàng nhìn thấy ở đáy nước kia. Một đầu tóc vàng, chẳng lẽ là người nước ngoài?

“Hello.”

Hàn Linh vẫy tay cùng hắn chào hỏi, là đại soái ca nha, một đôi mắt phượng lớn lên mê người, còn có một đôi môi mỏng no đủ tươi ngon mọng nước. Vừa rồi nghe bọn hắn nói hắn muốn cưới nàng, tuy rằng còn không biết rõ tình hình, xem là một đại soái ca, lại còn là ân nhân cứu mạng, trước lưu lại ấn tượng tốt cho hắn, hướng hắn lộ ra một nụ cười tự nhận là hoàn mỹ nhất.

Đại soái ca không thể chiều được mà chớp chớp mắt:

“Bệnh cũng không nhẹ đâu, sư phụ, ta lại châm cho nàng một châm.”

Một câu ngắn châm rút ra từ mái tóc màu vàng kim của

Một cây ngân châm từ từ từ mặt trời mặt trăng kim châu
hắn, thoáng qua một tia ánh bạc chói mắt.

Trời ạ, thật biến thái! Dẫn thế nhưng giấu ngân châm ở
lên trong tóc, chưa thấy qua người nào so với hắn càng
biến thái. Cái đại soái ca này, nàng chết cũng không cần!

“Không cần.....”

Nàng hô to âm thanh phá tan tận trời, đe dọa đến trên
không cả đàn chim nhận bay về phía nam bay qua hoàng
cung, trong đó có mấy con bất hạnh mà “rớt tim”, nàng tạo
nghiệt!

Có thể là bởi vì nàng quá mức kích động, nhất thời nhiệt
huyết dâng lên, lại hôn mê bất tỉnh. Đến nỗi thầy trò đại
soái ca lúc nào rời đi, nàng hoàn toàn không có ấn tượng,
ngay cả sự phụ của đại soái ca trông như thế nào cũng
chưa thấy rõ ràng.

Bất quá thù này, xem như kết rồi!

Đám châm nàng tổng giám đốc Hàn tập đoàn Hàn thị,
thật là ăn gan táo!

Một lần nữa tỉnh lại, là bị người làm cho tỉnh.

Bên tai có một giọng nói hồn hậu vẫn luôn kêu to nàng:

“Tiểu Hoa nhi của trẫm, con như thế nào còn chưa tỉnh?

Con tuyệt đối không thể có việc.”

Trẫm? Chẳng lẽ là Hoàng đế? Sau này nói như thế nào
hắn cũng là chén cơm vàng của nàng, tuyệt đối không thể
đập vỡ, nàng mở mắt ra, ngọt ngào mà kêu một tiếng:

“Phụ hoàng!” Nàng lúc này mới phát hiện giọng nói của
mình thế nhưng non nớt như thế, cùng hoàng oanh ca hát

ôm tai giống nhau.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm, con cuối cùng cũng tỉnh!”

Trước mắt soái ca đại thúc một thân long bào vui quá mà khóc, càng ôm càng chặt hơn.

Mới đến, liền có diễm phúc như vậy, quả nhiên là một địa phương tốt. Nàng quyết định, nếu tạm thời còn không chết được, liền trước mà hưởng thụ thật tốt một phen, qua một ngày tính một ngày.

Ở trong mấy ngày kế tiếp tĩnh dưỡng, thông qua các loại phương thức nói chuyện với gió, nàng dần dần làm rõ ràng tình hình.

Nàng kêu là Hàn Chi Hoa, một cái tên thật tục, ý chính là hoa của Hàn quốc, Hoàng đế lão cha gởi gắm đối với nàng vô hạn yêu mến cùng mong đợi. Năm nay nàng mười lăm tuổi, là công chúa duy nhất của Hàn quốc, cũng là con nối dõi duy nhất của Hàn hoàng. Bởi vậy, theo lẽ thường, nàng cũng sẽ trở thành nữ hoàng tương lai của Hàn quốc.

Cái thân phận này thật phong cách, nàng thích. Nàng liền thích đứng ở chỗ cao, điều khiến toàn bộ mọi thứ, chỉ huy thì hạ, nàng từ nhỏ chính là kẻ mạnh.

Trừ bỏ thân phận của nàng, quan trọng nhất chính là hỏi thăm rõ ràng trong cung trừ bỏ Hoàng đế lão cha, còn có người khác có thân phận cao hơn nàng hay không. Đáp án làm nàng vừa lòng, Hoàng đế lão cha là một hạt giống si tình, sau khi mẫu hậu trong truyền thuyết của nàng đã chết, hẳn liền không còn sủng hạnh bất luận kẻ nào, cũng

không có nạp phi tì. Cho nên toàn bộ trong hoàng cung, lão cha là lão đại, mà toàn bộ hậu cung, nàng là lão đại.

Không tồi, nàng thích nơi này.

Chỉ là, độc trong người nàng đến tột cùng là cái gì? Thật sự không thể giải sao?

Còn có trước khi nàng xuyên qua vị công chúa chân chính này như thế nào rơi lại xuống nước? Là chính nàng không cẩn thận rơi xuống nước, hay là có người đẩy nàng xuống nước?

Tạm thời trước không nghĩ nữa, trước mặt một đồng lớn mỹ thực, trước ăn no rồi lại nói.

“Công chúa, ngài ăn từ từ, cẩn thận mắc nghẹn.” Cung nữ hầu hạ nàng tên là Tì Nhi, so với nàng lớn hơn một hai tuổi. Nàng không phản ứng, ngoài miệng cũng không dừng lại, bỏ vào trong miệng một món ăn ngon. Trời mới biết độc trên người nàng phát tác lúc nào, vẫn là thừa dịp còn sống, hiện tại nên ăn nhiều một chút.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Bên ngoài một giọng nói bén nhọn cất lên, mây nàng nhúu lại, thật không chịu nổi giọng nói của Tần công công kia. Trong tay một cái đùi gà còn chưa có gặm xong, nàng lưu luyến không rời mà đem nó bỏ lên đĩa, hai tay dính dầu, cạo cạo ở trên khăn trải bàn, đi ra ngoài nghênh giá.

Không có biện pháp, mặt mũi Hoàng đế lão cha vẫn là

phải cho.

“Phụ hoàng.”

“Tiểu Hoa nhi, hôm nay trẫm mang cho con một món lễ vật đặc biệt, con đoán xem là cái gì?” Hoàng Đế lão cha vuốt đầu nàng, cười đến thần lú.

Hàn Linh không kiên nhẫn mà bĩu môi, mỗi lần hấn gặp mặt đều là những lời này, có phiền hay không? Còn có, đừng lại kêu nàng Tiểu Hoa nhi, tên thật tục.

Bất quá, ai biết hấn là Hoàng đế lão cha đâu?

Mỗi lần hấn tới đều mang cho nàng các loại món đồ chơi nhỏ mới mẻ, không biết lần này lại là cái gì, nàng nhưng thật ra rất chờ mong.

Hoàng đế lão cha đã quen biểu tình của nàng, vẫy tay với Tần công công ở sau lưng. Tần công công khi cười đôi mắt trên mặt đầy nếp nhăn, hôm người đưa một cái khay đến trước mặt nàng, phía trên đặt một cuốn sổ con đỏ thẫm, trên đó thỉnh linh in bốn cái chữ to thiếp vàng: “Danh sách tuyển phu”.

Hoàng đế lão cha đang diễn cái xiếc gì đây?

“Phụ hoàng, đây là cái gì?”

“Tiểu Hoa nhi, tuy rằng con đã có bốn vị hôn phu.....”

Bốn vị hôn phu?

Nàng có nghe lầm hay không?

hoang dã tạo nên càng nơi, càng làm cho miệng nang càng ngày mở càng lớn, dần để nhét được mười quả trứng cút.

“Nhưng bọn hãn đều không phải người Hàn quốc, hơn nữa chỉ có bốn người, phụ hoàng cảm thấy xa xa không đủ. Cho nên phụ hoàng cố ý cho chuẩn bị con một phần danh sách chọn lựa hôn phu, từ trong đây con chọn ra ít nhất hai cái tên, phụ hoàng phải bồi dưỡng bọn hãn thật tốt. Sau khi phụ hoàng cưới các về trời, để cho bọn hãn giúp đỡ con xử lý chính vụ quốc gia, rốt cuộc vẫn là người của quốc gia mình tương đối đáng tin cậy một chút.”

Đình chỉ!

Bốn vị hôn phu không phải người Hàn quốc, đó là người nước nào? Nước Pháp, nước Ý, hay là nước Nga?

Lại thêm hai người, bốn cộng hai, kia chẳng phải là sáu người? Làm nàng một người cưới sáu vị phu quân, một vòng một người luân phiên một đêm, cũng chỉ dư một ngày có thể tự do hoạt động, cái này... Có thể hay không làm lụng quá mức vất vả?

Hai mắt hiện lên sao, cảm giác máu mũi đã mau rơi xuống, nàng nhanh chóng hít hít cái mũi, bình tĩnh!

“Người trên cái danh sách này, đều là con nối dõi của đại thần trong triều, phẩm mạo đoan chính, tuổi đều ở mười bảy tám tuổi, so với con hơi lớn một chút. Bắt đầu từ ngày mai, con liền cùng bọn hãn cùng nhau đến thư viện Bạch Tùng đi đọc sách, theo chân bọn hãn ở chung thật tốt một chút. Nếu là có vừa mắt, vừa lòng, con liền ở trên danh sách vẽ một vòng tròn tại đầu. Phụ hoàng thâu con

dứt khoát giải quyết. Nhớ kỹ, chọn ít nhất hai người trở lên. Nếu là con của ta, thấy đều không tồi, muốn hết, phụ hoàng cũng sẽ không phản đối. ....”

Hoàng đế lão cha cười như kẻ trộm, nhìn thấy gian trá thế nào đó.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365317#p3365317>

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 2

Luôn cảm thấy là một chuyện phiền toái, nàng bĩu môi nói: “Phụ hoàng, kỳ thật cuộc sống độc thân khá tốt, làm gì một hai phải thành thân?”

Hoàng đế lão cha đợi cho người xung quanh lui xuống, lôi kéo nàng ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hoa nhi, con phải biết khổ tâm của phụ hoàng, phụ hoàng cũng là bất đắc dĩ. Hàn quốc chúng ta nằm ở trung tâm đại lục, nơi chật hẹp nhỏ bé, đông có Tề quốc, nam có Sở quốc, tây có Tần quốc, bắc có Triệu quốc, cường quốc xung quanh rình rập, sớm hay muộn sẽ gặp phải sự xâm lược của tứ quốc, phụ hoàng không thể không phòng ngừa chu đáo.”

Hắn dừng một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng hơi lóe lên: “Mười lăm năm trước, Hàn quốc gặp phải sự vây công của tứ quốc, nguy hiểm sớm tối. Vào cái ngày thành bị phá đó, nẫu phi của con đứng lúc ở trên thành lầu sinh hạ con, một khắc kia hào quang đầy trời, một con kim phượng bay thẳng lên trời, tất cả tướng sĩ của tứ quốc đều chứng kiến một màn này, tin tưởng con chính là người trời cao lựa chọn trở thành phượng nghi thiên hạ.”

Nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hào quang, kim phượng? Điều này cũng quá bí ẩn.

Nàng cảm giác được cảm xúc của Hoàng đế lão cha có một tia dao động, có loại hơi thở xa lạ càng ngày càng dày đặc. Hắn tiếp tục nói: “Vì có thể giữ được cơ nghiệp của Hàn quốc, trẫm bí mật cùng tứ quốc định ra hôn ước, chờ đến năm con tròn mười sáu tuổi, liền gả con. .... gả con cho Thái tử tứ quốc.”

Nàng nhất thời kinh sợ, nàng là một thương nhân, một thương nhân thành công, nàng rõ ràng dụng ý của hắn làm như thế. Giăng lưới rộng, treo giá, hoặc là nói là ninh tu sạn đạo ám độ trần thương*, cái Hoàng đế lão cha này so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn khôn khéo giao hoạt hơn. Hắn chỉ dùng một tờ hôn thư, liền bình ổn trận chiến loạn này, khiến cho Hàn quốc tìm được đường sống trong chỗ chết.

*Nghĩa là: giữa lúc trời sáng, sửa đường sạn đạo, ngấm ngấm bí mật, mờ lối Trần Thương. Là một câu thành ngữ Trung Quốc, xuất xứ từ bộ sách tập hợp 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại – “Tam thập lục kế”, lấy từ điển tích: Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đồn quân mã chờ ngày tiến khỏi Ba Thục. Sau Hán Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Tri giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Ý chỉ kế dương đông kích tây Hán Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.

Hắn, là một nhân vật nguy hiểm.

“Phụ hoàng, người cùng tứ quốc đều định hôn ước rồi? Nói cách khác, người muốn gả ta liên tục bốn lần?”

“Tiểu Hoa nhi, con phải thông cảm cho nỗi khổ của phụ hoàng, nếu không phải như thế, Hàn quốc có thể nào đối lấy mười lăm năm thái bình?”

Lão cha, người đủ ngoan (độc), đủ xảo trá!

“Vậy tại sao người còn muốn ta lại tìm vị hôn phu khác?”

“Trẫm chỉ theo chân bọn họ ký kết gả người gả cho Thái tử tứ quốc, nhưng chưa nói con không thể cưới hôn phu. Chờ năm con tròn mười sáu tuổi, trẫm sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho con, con sẽ trở thành nữ hoàng của Hàn Quốc, cưới hơn một hai vị hoàng phu, cũng là việc đương nhiên, người nước hân dám nói cái gì?”

Lão cha, ta phục người rồi!

Giọng nói của nàng đột nhiên lạnh xuống, trầm giọng nói: “Cho nên, người liền như thế xem ta như hàng hóa, bán tới đưa đi?”

Không khí tức khắc cứng đờ, sắc mặt của Hoàng đế lão cha cũng đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm: “Người đừng tưởng rằng trẫm không biết, người căn bản không phải nữ nhi của trẫm. Trẫm có thể mặc kệ thân phận chân thật của người, nhưng người cần phải nghe lời trẫm.”

Nàng lập tức bị đánh vào đáy cốc, trong lòng kinh hãi, hân thể nhưng cái gì đều biết.

Hân là đang gạt nàng sao? Chính là ánh mắt của hân nói

cho nàng, hân không có gạt nàng.

“Muốn biết trẫm như thế nào phát hiện sao?” Hân bắt đầu cười lạnh.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm chưa bao giờ kêu trẫm phụ hoàng, nàng kêu trẫm là..... Cha.”

Cả người nàng run lên, thì ra là cách xưng hô, nhưng ai có thể nghĩ đến đâu? Nàng khó lòng phòng bị.

“Nếu người đã xâm chiếm thân thể của Tiểu Hoa nhi, Tiểu Hoa nhi cũng không có khả năng trở về, người phải tiếp tục làm việc Tiểu Hoa nhi nên làm.” Giọng nói của hân lạnh băng, không mang theo một tia cảm tình.

Nàng cười lạnh: “Người không xứng làm một phụ thân.”

Hân bỗng chốc đứng dậy, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy nàng, ánh mắt hạo hạo ác nham hiem nhìn chăm chú vào nàng, uy hiếp nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, trẫm vẫn là có thể giống như lúc trước sủng ái người, nhưng nếu người..... Cũng đừng trách trẫm máu lạnh vô tình.”

“Mười Sáu” *Thế nhưng tôi nghĩ rằng đó là một hành động*

vang. Cui! Trán nung rơi nơi nào đó trong phòng nó một tiếng, một bóng dáng màu đen vô cùng tuần tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, tựa như một trận gió thổi qua, tóc mai của nàng cũng theo trận gió này phát phơ.

Lúc nào trong phòng của nàng ẩn giấu một nam nhân?
Còn là một nam nhân vô cùng lãnh khốc?

Nàng tò mò mà đánh giá hắn, đại khái chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục màu đen bao vây lấy dáng người cường tráng của hắn, khuôn mặt lạnh lùng không có một tia gợn sóng. Hắn thu liễm tất cả hơi thở trên người, làm cho người khác không cảm giác được cảm giác tồn tại của hắn. Hắn chỉ là hoàng đế lão cha gặt đầu, ngay cả dư quang cũng hoàn toàn không có liếc mắt qua nàng một cái, nàng có chút ảo não, không thích cảm giác bị người làm lơ.

Hoàng đế lão cha đối với hắn ra lệnh nói: “Từ hôm nay trở đi, người phụ trách bảo vệ cho công chúa. Nhớ kỹ, phải một tác cũng không rời.” Hắn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “một tác cũng không rời”, làm cho người khác cảm giác thật áp lực.

Cứ như vậy, khốc nam Băng Tư lưu ở bên người nàng, nói cho hay là bảo tiêu, thì vạ, kỳ thật là cơ sở ngầm của lão cha bên người nàng, nàng nhất cử nhất động đều không chế ở trong tay hắn.

Đôi mắt cái khốc nam bảo tiêu này, nàng thật đau đầu, hắn chưa bao giờ nhìn thẳng vào nàng, cũng cũng không trả lời câu hỏi của nàng, càng đừng nói nghe nàng sai khiến. Bởi vì trước khi đi Hoàng đế lão cha mệnh lệnh đối với hắn là. bảo vệ cho công chúa. một tác cũng không

rời, thế là hẳn cực kỳ tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức nghề nghiệp mà chấp hành mệnh lệnh. Chỉ cần tính mạng của nàng không có nguy hiểm, chỉ cần nàng ở trong phạm vi tầm mắt của hắn, trách nhiệm của hắn liền kết thúc, mặt khác đều không phải trách nhiệm của hắn, bao gồm trả lời câu hỏi của nàng.

Sau khi nàng ăn cơm tối, không có chuyện gì, mang ghế đứng ở trước mặt mỗi khác nam nói chuyện. Kỳ thật chính là lăm lăm lần đầu, bởi vì người nào đó từ đầu đến cuối sẽ không phản ứng với nàng. Về phần tại sao muốn mang ghế đẹp đâu? Bởi vì vóc dáng của hắn ít nhất tiếp gần 1m90, mà cái thân thể này của nàng vóc dáng có chút hơi thấp, chỉ có 1m65. Nàng không thích cảm giác nhìn lên, cho nên nàng lựa chọn nhìn xuống.

“Bạn học Băng Tư, người không cần ăn bữa tối sao? Không bằng ta cho người một canh giờ (2 tiếng), người đi trước ăn bữa tối một chút rồi hãy trở về.” Xem lòng nàng thật tốt, quan tâm nhiều đến người khác, chính là mỗi nam hoàn toàn không cảm kích, từ trong túi ở trên người lấy ra một cái bánh khô, đặt ở trong miệng chậm rãi nhai.

Hoàng đế lão cha quá keo kiệt, thế nhưng đối người làm công keo kiệt như thế.

Thật quá đáng, ngay cả động tác ăn cái gì đều đặc biệt như thế, đừng cảm dứt khoát mà không mất phong độ, lão cha rót cuộc từ nơi nào tìm tới một cực phẩm bảo tiêu như thế?

“Bạn học Băng Tư, muốn uống nước hay không, cẩn thận nghen.” Hoàng Đế Nghi ngồi ở trên ngưỡng cửa vẫn luôn chống cằm xem diễn nháy mắt, nàng lập tức hiểu ý,

từ trên làn da, từ một ấm nước. Không tồi, thật là một thư ký nhỏ hiếu lòng người.

Nhưng thật ra lần này mỗi nam có phản ứng, tiếp nhận ấm nước, mở nắp ra, cổ tay của hắn vừa chuyển, không biết từ nơi nào lấy ra một cây ngân châm, hiện lên một tia ánh sáng màu bạc. Nàng suýt chút nữa từ trên ghế ngã xuống, cái này đều là tật xấu kỳ lạ gì, như thế nào đều thích giấu ngân châm ở trên người?

Nhìn hắn dùng ngân châm cắm vào trong nước, sau đó lại cầm lên xem, lúc này mới cầm lên ấm nước uống toàn bộ, một ngụm liền mang một cái để ấm nước hướng lên trời. Với người, người đây là đang đề phòng nàng sao? Chẳng lẽ còn sợ nàng bỏ thuốc ở trong nước?

Nhưng thật ra nàng có nghĩ đến, nhưng không có tài nguyên.

Nàng quay đầu cùng Tì Nhi liếc mắt nhìn nhau, Tì Nhi và nàng biểu tình kinh ngạc giống nhau. Rộng lượng, sớm biết rằng hắn là nên đổi ấm nước này thành rượu, có lẽ có thể chuốc say hắn.

“Bạn học Vương Tư, ăn xong, cũng uống xong, có muốn hay không đi nhà xí giải quyết một chút? Ta hiểu được, con người có ba cái gấp, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, người không cần ngưng ngừng, ta hiểu mà.”

Nàng không ngừng tiếp tục cố gắng, hôm nay không thể làm hắn trả lời cho nàng một câu, hoặc là làm cho hắn biến khỏi tầm mắt của nàng, bà cô nàng sẽ không ngừ.

Khóe miệng của mỗi nam co giật một chút, mắt tiếp tục

nhìn về phía trước, đứng thẳng như tùng, không chút sụt
mẻ.

Hàn Linh có chút giận, nếu là đối lại ngày thường, ở
công ty gặp phải công nhân bướng bỉnh như thế, nàng bảo
đám đem hấn sa thải, mặt khác lại phát một thông cáo cho
người cùng nghề, đối hấn hạ lệnh phong sát. Đáng tiếc, ở
chỗ này, nàng không có thực quyền, ông chủ của người ta
không phải là nàng.

“Tì Nhi, cởi áo cho bản công chúa, bản công chúa buồn
ngủ.”

Nàng cảm giận mà một chân đá vào trên ghế, mũi chân vô
cùng đau đớn, hai chân run rẩy đi đứng, không lên tiếng,
tuyệt đối không thể để hấn chế giễu.

Trên người chỉ còn lại có một mảnh áo đơn, nàng vớt đôi
giày đang mang, sau đó cầm tay Tì Nhi lui xuống, liền
tính toán lên giường ngủ. Cùng một cái đầu gối phân cao
thấp, không đáng giá, vẫn là chuẩn bị tốt tinh thần, ứng
phó chuyện ngày mai.

Nghe nói thư viện Bạch Tùng cách hoàng cung ba ngày
lộ trình, phải ngồi xe ngựa đi, đến lúc đó nhất định có đại
đội binh lính bảo vệ, cũng không biết có thể hay không tìm
được cơ hội chạy khỏi. Cái hoàng cung này hoàn toàn
không giống trong tưởng tượng của nàng chơi vui đến như
vậy, có một Hoàng đế lão cha âm hiểm, nói không chừng
lúc nào lén nàng đi, nàng vẫn nên mau rời khỏi nơi này
thì tốt hơn.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Bãng Tư, hấn vẫn không

nhức nhích mà đứng ở chỗ cũ, mắt nhìn về phía trước, ngay cả tròng mắt cũng chưa từng chuyển động một chút. Nàng thật hoài nghi hẳn có phải là người máy hay không, không có được mệnh lệnh của chủ nhân, nó liền vĩnh viễn chờ đợi.

“Trời ơi, nóng quá.” Nàng cố gượng cao giọng kêu một tiếng, vén lên một nửa áo đôn, lộ ra nửa bên vai, muốn thíc thíc hẳn.

Thật tốt, mỗi nam mắt tiếp tục nhìn thẳng, cái này cuối cùng nàng có thể an tâm rồi.

Đầu của nàng một khi dính vào cái gối, liền ngủ thiếp, không biết vì sao, có hẳn canh giữ ở bên người nàng, nàng cảm thấy thật an tâm. Có lẽ một cái đầu gối lớn cũng có chỗ giá trị của hẳn, nàng không còn nhằm vào hẳn như vậy.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365319#p3365319>

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Tuyền Phu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 3

Hôm nay xuất cung ánh nắng tươi sáng, mùa thu thì đến muộn, sắc thu trước mắt, lá rụng rục rờ.

Công chúa đi ra ngoài, phô trương không tầm thường, nghi trọng và thị vệ kéo dài từ đầu tới cuối chừng mấy dặm. Ở Hàn quốc ai mà chẳng biết Hàn hoàng yêu thương công chúa của hẳn như thế nào, cũng không có người không biết vị công chúa này chính là nữ hoàng tương lai của Hàn quốc bọn họ, tương lai của Hàn quốc.

Trên đường ra hoàng thành, người kìn hết chỗ, tất cả bá tánh đều chạy tới nhìn xem công chúa của bọn họ. Đều nghe đồn công chúa là đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc, nhưng người chân chính gặp qua đã ít càng thêm ít.

“Đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc?”

Nghe bên ngoài các loại âm thanh nghị luận, Hàn Linh lục tung ba cái rương lấy ra một cái gương đồng từ trong hành lý đi ra ngoài mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị cho nàng, nói thật ra, sau khi đi vào nơi này, nàng thật đúng là chưa thấy qua mình rốt cuộc có biến dạng hay không.

Trán ve này ngài, cười khéo đẹp làm sao, đôi mắt thật có duyên*, sắc nước hương trời. .... Dường như mang tất cả những từ ngữ tuyệt vời mà dùng trên khuôn mặt ở trong gương đồng này đều không quá đáng.

*Nguyên văn là: 螭首蛾眉, 巧笑倩兮, 美目盼兮. Tần thủ nga mi, xảo tiếu thiên hề, mỹ mục phán hề (trong Kinh thi : bài Thục nhân 碩人 (người đẹp) –

nhau xuống xe. Nàng lôi kéo Tì Nhi xuống xe, dề lại đôi trường hộ vệ tròn mắt há hốc mồm, hẳn sợ là còn chưa có gặp qua có người có thể đem việc đi tiểu nói được tự nhiên như thế.

Nàng biết đôi trường hộ vệ nhất định sẽ không phải người đi theo, trừ bỏ hẳn.

“Bạn học Băng Tuyết, bản cung đi tiểu, chẳng lẽ người cũng muốn đi theo?” Tì Nhi đầu gối không phản ứng, hé ra một khuôn mặt lạnh khốc.

“Thật tốt, ta đây liền ở trước mặt của người giải quyết được rồi.” Nàng giả vờ ra vẻ động tác sẽ phải cởi quần, không đợi nàng cởi bỏ đai lưng, hẳn đã vèo một cái bay đi, không còn bóng người.

Nàng hé miệng cười trộm, lôi kéo Tì Nhi tìm chỗ cây rừng tươi tốt, dừng lại ở chỗ hẻo lánh ít dấu chân của người địa phương.

“Tì Nhi, hai ta đổi quần áo.”

“Dạ.” Tì Nhi đầu tiên là có chút kinh ngạc, rồi gật đầu một cái. Nàng liền thích nàng ngây ngốc mà một mực phụng mệnh, không hỏi nguyên nhân tính cách, khen ngợi mà cho nàng một nụ cười tươi.

Sau khi đổi quần áo, Hàn Linh hướng tới bên ngoài hô to một tiếng: “Tì Nhi, người như thế nào lễ mễ như thế? Bản cung không đợi người, trở về xe trước.”

Kêu xong, chống lại vẻ mặt kinh ngạc chớp mắt của Tì Nhi, Hàn Linh không nói một lời dài một tiếng, nhỏ giọng.

lên, vẫn đang hướng về cái mặt trời, như giữa
cảnh cáo nào. Bây giờ người trở về trên xe đi, nhớ kỹ
dùng tay che mắt lại, không thể để cho bất luận kẻ nào
nhìn thấy dáng vẻ của người, đặc biệt là Băng Tuyết.”

“Đạ.” Tì Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Linh vừa lòng mà vỗ vỗ đầu của nàng: “Ng ngoan, đi
thôi.”

Tì Nhi đi được một nư, cảm giác được hình như không
đúng, đột nhiên quay đầu hỏi: “Con công chúa thì sao?”

Nàng lời nói tiếp mới nói: “Ta..... Ta chờ một chút liền
sẽ đi, ta không tới, người để cho bọn họ không cần đi.”

Tì Nhi nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Đạ, nô tỳ đã biết.”

Thật xin lỗi, Tì Nhi, nàng phải rời đi.

Đối với bóng lưng của nàng, Hàn Linh lặng lẽ biểu đạt
sự áy náy.

Vòng một vòng lớn, nàng men theo phương hướng đoàn xe
phía trước tiến lên, Băng Tuyết sớm muộn gì cũng sẽ phát
hiện ra không thấy nàng. Nếu nàng đơn độc hành động,
nhất định sẽ bị bắt bắt được, vẫn nên trà trộn vào đoàn xe
của người khác, tương đối an toàn đáng tin cậy một chút,
chỉ hi vọng người ta có thể chứa chấp nàng.

Nàng làm rối đầu tóc của mình, lại quệt trên mặt chút bụi
đất, cái tạo hình này hẳn là có cảm giác gặp nạn một chút
đi?

“Đại gia, mau cứu ta! Cầu xin các người, mau cứu ta!”

Nàng cúi đầu vọt tới trước mặt một tên phu xe, nắm lấy góc áo của hắn với một lực mạnh mà xé rách.

“Người tránh ra! Ở đâu chạy tới một nha đầu hoang dã?”
Hắn nặng nề đẩy nàng một cái, nàng theo tình thế bỏ nhào về phía bên cạnh xe ngựa.

Vào lúc này rèm cửa xe ngựa vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ tinh xảo, lông mày dài mảnh, cặp mắt đào hoa, đẹp đến có chút quá mức. Vốn dĩ ngược lại cũng không có gì, vấn đề là hé ra một khuôn mặt yêu mị lại sinh trưởng ở trên mặt của một nam nhân như thế, cái này còn giống như lời nói sáo?

Từ trước đến nay, nàng không thích nam nhân tướng mạo giống nữ nhân, cảm giác vừa thấy chính là tiểu thụ, quá mức yếu đuối. Nàng vẫn là tương đối thích nam nhân mạnh mẽ cứng cỏi rắn chắc, lỗ võ có lực, bình thường khiêng một ít đồ vật, làm chút việc nhà, đều không nói chơi. Nếu là đổi thành loại tiểu thụ này, vậy hay là quên đi, đồ vật chính nàng khiêng, việc nhà tự mình làm, nàng cũng không muốn chịu trách nhiệm tội danh ngược đãi tiểu thụ.

Sau khi tiểu thụ nhìn thấy nàng, ánh mắt có chút khác thường, mày ngài hơi chau, bộ dáng này làm cho nàng liên tưởng đến Lâm muội muội. Cũng không có việc gì, thì hái hoa, chôn hoa, gió buồn làm tổn thương mùa thu.

Nàng thừa cơ lờ lên trên xe ngựa, lôi kéo ống tay áo của hắn, khóc lóc nước mắt nói: “Công tử, ta bị người nhà bán

vào thanh lâu, thật vất vả trốn thoát. Xin người thương xót, mau cứu ta với, ta không thể lại để cho bọn họ bắt trở về.”

Tiểu thụ mày liễu khẽ nhún, biểu tình quái dị nói không nên lời, trong lòng của nàng có loại dự cảm xấu, nhưng lại không thể nói ra được cụ thể.

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, người đi lên đi.”
Giọng nói của hắn mềm nhẹ, giống như khí chất cả người của hắn giống nhau, con gái cưng.

Con gái cưng? Trời, cả người của nàng run lập cập, hình dung cái gì đây?

Nhưng thật ra không dự đoán được hắn sẽ liền đáp ứng sáng khoái như thế, nàng vội nói tiếng cảm tạ, vào xe ngựa của hắn, khi màn xe luông xuống, nàng nhìn thấy phía sau đoàn xe còn chưa có bất luận cái khác thường gì, hắn là chưa phát hiện ra nàng mất tích.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3365321#p3365321>

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Tuyền Phu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Q.1 - Chương 4: Ban Đêm Khó Ngủ

Xe ngựa kỳ thật rất rộng rãi, thế nhưng đối với hắn, Hàn Linh chỉ cảm thấy không gian trong xe ngựa không đủ dùng.

Đối diện với người hai mắt nhìn thẳng chăm chăm trên người nàng, khiến cho nàng cực kỳ không được tự nhiên. Cái dở hơi gì vậy? Không thấy được người ta là nữ sinh hay sao, cũng không hiểu được một chút kiêng kị vậy?

Hàn Linh lẩm bẩm ở trong lòng, trên mặt lại vẫn giả bộ một bộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ đồng tình.

“Người tên là gì?” Tiểu thụ lại lần nữa nhẹ nhàng mà lên tiếng.

“Ta tên là Hàn Linh.”

“Ta đây có thể gọi ngươi là Linh nhi sao?”

Nhưng thật ra Linh nhi là tên mụ của nàng, chính là từ trong miệng của hấn nói ra, như thế nào mà nghe mềm mại như vậy.

Nàng gật đầu một, hỏi ngược lại: “Công tử xưng hô như thế nào?”

“Ta cũng họ Hàn, Hàn Như Phong.” Hấn khẽ mỉm cười, nàng phảng phất như nhìn thấy một đóa hoa anh đào bỗng nhiên nở rộ ở trong nắng sớm.

Cũng là họ Hàn? Bất quá cái này cũng không có gì, người của Hàn quốc họ Hàn thì nhiều đi, nàng sẽ không lại nghĩ nữa.

Sau này, nàng thật hối hận, nếu là nàng biết ở Hàn quốc chỉ có người của nhất tộc hoàng thất mới họ Hàn, đánh chết nàng cũng sẽ không ngồi xe ngựa của hấn, đưa dê vào miệng sói, nói chính là cái này đi.

Đoàn xe không có tiếp tục dừng lại, nhanh chóng chạy ở trong rừng, cách đại đội nhân mã ở phía sau càng lúc càng xa.

Trăng trên đầu cành liễu, trợ đêm ở thành đô.

Nàng khoe khoang nho nhỏ, kỳ thật chính là ban đêm vào ở một khách điểm nhỏ gần ngoại thành.

Cái khách điểm này..... Có chút tồi.

Đồ đặc mang theo mùi mốc, chăn bông ẩm ướt, còn có nước trà mang theo đắng chát. Nàng thề, từ trước tới nay nàng chưa từng ở qua khách điểm so với cái này càng không có cấp sao.

Đi vòng qua căn phòng của Hàn Như Phong ở bên ngoài nhìn một chút, hấn ở chính là một gian phòng chữ Thiên duy nhất còn dư lại của toàn bộ khách điểm, mà nàng chỉ có thể cùng phu xe của hấn hưởng thụ đối đãi ngang hàng như nhau, ở phòng chữ Địa tầng chót nhất.

Thứ mà xã hội phong kiến nô lệ còn sót lại!

Nàng có chút tức giận vì sự bất công, dựa vào cái gì hấn có thể ở phòng tổng thống cao cấp, mà nàng cũng chỉ có thể ngủ ở cái giường mốc meo này?

Cửa phòng “cách” một tiếng mở ra, lộ ra dung nhan lẳng lơ của Hàn Như Phong, vì cái gì nói lẳng lơ đâu? Hấn đã cởi áo ngoài, trên người chỉ còn lại có một áo đơn rộng thùng thình, ngực hơi lộ ra, phong cảnh vô hạn.

Tiểu tử này có ý định dụ dỗ nàng sao? Biết rõ chính mình rất trâu mắt người, còn không tự giác như thế, mặc ít như vậy không nói, còn ăn mặc lẳng lơ như thế. Không được, vẫn là chạy nhanh trở về điện bích tư quá* đi, nếu không máu mũi sẽ chảy ra.

*面壁思過 : quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm.

Vừa mới xoay người, Hàn Như Phong đã lên tiếng gọi nàng: “Linh nhi, đêm nay ngươi ngủ ở phòng của ta đi.”

Cả người nàng ngốc ở tại chỗ, dù người phạm tội như thế, thật sự là nói với nàng sao?

“Ta sẽ ngủ ở trong phòng của ngươi, ngươi một nữ hài tử xuất môn ở bên ngoài, có thể sẽ không thích ứng hoàn cảnh của nơi này.”

Trong ngực nàng một trận âm áp chảy xuôi, thật cảm động, không thể tưởng được hấn lớn lên giống như phụ nữ vậy, tính tình ngược lại giống như có phong độ nam tử hấn. Bất quá hấn yếu đuối như thế, nàng như thế nào mà nhẫn tâm để cho hấn ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu?

“Nếu không, có chịu cùng nhau ngủ?”

Lúc nói những lời này, nàng nhất định là bị sét đánh trúng trong nháy mắt, nếu không như thế nào sẽ nói ra một câu nói kinh người như thế? Nàng cắn xuống đầu lưỡi của mình, sớm nên cắn đứt nó. Bây giờ hấn nhất định ở trong lòng chửi bới nàng, cho rằng nàng là một nữ nhân không đứng đắn đi, có cái nữ nhân nào sẽ chủ động nói ra muốn cùng người ngủ cùng phòng?

Nhưng thật ra Hàn Như Phong không có cái phản ứng quá lớn gì, tự nhiên gật đầu một, chỉ là hai má có chút hồng nhạt đáng nghi.

Hai người đắp chung một chăn, Hàn Như Phong ngủ ở bên trong nghiêng người đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích, tư thế ngủ tốt đến quá phận. Mà nàng thì ngủ ở bên ngoài, có chút trần trọc khó ngủ. Mùi hương ở trên người của hấn rất đặc biệt, là hương thơm hoa lan thoang thoảng, bình thường đều không thích nam nhân xức nước hoa, cảm thấy đặc biệt giả dối, chính là mùi hương trên người của hấn lại tươi mát tự nhiên, hết sức dễ người. Mùi hương kia không ngừng mà bay vào lỗ mũi của nàng, tràn ngập khứu giác của nàng, nàng có chút thất thường.

Thật muốn mạng của nàng, còn không bằng ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu.

Nhưng mà như đã nói qua, nàng một đại mỹ nhân như thế, đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc trong truyền thuyết, nằm ở bên người của hấn, thế nhưng hấn một chút phản ứng cũng không có. Là nàng thật không có hấp dẫn, hay là hấn thật là một tiểu thụ, không thích nữ nhân? Nàng nghiêm trọng hoài nghi hấn là người sau.

Làm sao bây giờ? Thật sự ngủ không được.

Đếm cừu đi, một con cừu nhỏ, hai con cừu nhỏ, ba con..... Đếm, đếm, không tự giác mà đếm ra tiếng.

Người bên trong xoay người, quay đầu lại nhìn nàng, nàng chợt nhìn một đôi mắt đào hoa của hắn, phần từ không an phận trong cơ thể lại bắt đầu mơ hồ quấy phá. Hàn Linh phát hiện sắc mặt của hắn cũng có chút đỏ lên, không biết là ánh trăng quá mức mông lung, hay là mắt của nàng mắc phải cận thị, nàng cảm thấy loại cảm xúc mông lung và cảm giác khoảng cách này cực kỳ đẹp.

“Ngươi ngủ không được sao?”

“Ta lạ giường, có chút không quen.”

“Ta đây ca hát cho ngươi nghe.”

“Được.”

Hắn nhẹ ngậm nga làn điệu trầm trầm, không có ca từ, thanh âm rất êm tai, rất êm tai, nàng dần dần say mê trong đó. Đêm hôm đó rất đẹp, bóng đêm đẹp, hắn cũng đẹp, mộng đẹp của nàng càng đẹp. Nàng nhớ không rõ đến tột cùng là lúc nào nàng ngủ, chỉ biết là khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, mà bên trong sớm đã không thấy bóng người của Hàn Như Phong.

Không thấy cũng tốt, miễn cho ly biệt thì thương cảm.

Sau khi nàng thu dọn, trên thực tế, nàng hoàn toàn không có cái gì để thu dọn, trên người của nàng trừ bỏ mấy chuỗi Đồng Hải trân châu trước đó từ trong cung vơ vét ra, thì cái gì cũng không có. Nhưng thật ra nàng muốn mang ngân phiếu đi, đáng tiếc trong cung hoàn toàn không có.

Ở trên đường cái đi dạo một vòng, trước hết cảm giác mới mẻ rất nhanh thì mất. Cắn xong một chuỗi kẹo hồ lô cuối cùng trong tay, nàng nhấc chân đi vào một cửa tiệm quần áo. Mặc dù nàng mặc chính là xiêm y của cung nữ, nhưng vẫn là quá mức rêu rao, vừa rồi ở trên đường cái đã bị vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Trà trộn ở cổ đại, lưu hành nhất chính là nữ giả nam trang, ta cũng bắt kịp trào lưu này cuối chuyến xe (mình ko hiểu cuối chuyến xe là gì, ai biết chỉ mình với), giả trang một lần đi.

Nàng nghiêm trọng hoài nghi, nàng bị người gài bẫy. Không hiểu biết thị trường sức mua, trước hết lúc đem đồng châu đưa cho, kết quả một chuỗi đồng châu bằng với số tiền chỉ đủ mua một bộ trang phục nam trang, thêm một chuỗi kẹo hồ lô, thêm một bao hạt dẻ rang đường, thêm một chén mì trộn, thêm..... Nàng không ý thức được, thì ra nàng đã tiêu phí nhiều như thế, xài tiền như nước.

Gỡ cái quạt lấy ra từ cửa tiệm quần áo, cái tạo hình này của nàng tuyệt đối phong cách, tuyệt đối là trào lưu mới nhất năm nay của Hàn quốc, Hàn lưu.

Một thân trường sam màu xanh da trời, trên đó có in nhuộm nhiều đóa u lan, bên ngoài khoác một áo choàng màu tím đậm. Chúng nó vốn không phải là một bộ, nhưng là nàng sợ lạnh, liền từ bộ trang phục của trẻ em, lấy món nam trang trường què mặc ở bên ngoài (trường què là gì, có ai biết không), cũng đã thành áo choàng của nàng bây giờ.

“Linh nhi?”

Nghe được có người gọi nàng, nàng quay đầu lại, lại thấy được Hàn Như Phong, như thế nào hắn còn chưa đi? Xem sắc mặt của hắn vội vàng, hình như là đặc biệt tìm tới nàng.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng từ trên xuống dưới, không biết đánh giá như thế nào, thật lâu không nói gì.

Nàng có thể hiểu được một trào lưu mới ở thời điểm lúc ban đầu, sẽ luôn gặp được chút dòng nước lạnh mà chịu đựng, nhưng lực lượng thời thượng là vô hạn, nàng tin tưởng Hàn lưu nhất định sẽ thịnh hành toàn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Thư Viện Bạch Tùng

“Như thế nào ngươi không đi chứ?” Hàn Linh lên tiếng trước, nếu không hắn sẽ vẫn luôn ngờ ngác mà tiếp tục không nói gì.

Hắn thu hồi vẻ kinh ngạc, hơi hơi mỉm cười, lại một đóa hoa anh đào tiếp theo nở rộ: “Ta đi mua chút điểm tâm cho ngươi ăn, ta nhớ rõ khi ngươi còn nhỏ thích nhất là ăn bánh hoa quế.”

Khi còn nhỏ? Chẳng lẽ hắn biết nàng?

Dấu chấm hỏi quay vòng vòng đầy đầu của nàng, đây cũng không phải là cái dự đoán tốt gì. Tiểu tử này rõ ràng biết nàng, còn cùng nàng giả ngu, xem ra cũng không phải hạng tốt lành gì. Ủ, không thể lại cùng hắn đi chung một đường.

“Cám ơn, ta đây mang theo trên đường ăn. Đi trước, sau này còn gặp lại.” Nàng vội vã rời khỏi cửa tiệm quần áo, cũng không màng hắn ở phía sau kêu to.

“Bịch!” Nàng thẳng tắp đụng phải một bức tường người, nàng đụng phải làm cho hai mắt hiện ra ngôi sao, ai đây, cơ ngực tựa như tường đồng vách sắt.

Ngẩng đầu một cái, nàng choáng váng!

Ai không đụng vào, lại có tình đụng phải tên đầu gối lớn.

Như thế nào nàng buồn như thế thúc giục, chạy trốn còn chưa có bắt đầu, cũng đã chấm dứt.

Không đúng, nhất định là có người mật báo!

Hai mắt của nàng bốc lửa giận, quay đầu nhìn về phía Hàn Như Phong còn ở cửa tiệm quần áo. Nhất định là hắn, nhất định là hắn bán đứng nàng!

Hay cho người một tên tiểu thụ vô hại, thì ra là một con độc trùng lớn!

Trở lại trên xe ngựa thuộc về nàng, Hàn Như Phong cũng đi theo vào, nàng trực tiếp làm lơ hắn, cùng Tử Nhi hai người chơi oanh tù ti đoán mười lăm, hai mươi.

“Linh nhi, chuyện này thật không liên quan đến ta, ta vừa hay thấy hắn, mới muốn nói cho người biết không cần ra cửa. Thế nhưng người lại đi vội vã như vậy, còn vừa vịn vào hắn, ta cũng không có biện pháp.”

Hàn Linh quay đầu, tiếp tục không để ý tới hắn.

“Ta thừa nhận, ta không có nói thật với người. Nhưng mà ta như thế nào biết người mất trí nhớ, ngay cả ta cái biểu ca này cũng không nhớ rõ, đây tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Biểu, biểu ca? (trong văn án đề là đường ca nghĩa là anh họ bên nội, nhưng bắt đầu từ bây giờ tác giả lại đề là biểu ca nghĩa là anh họ bên ngoại. Ở TQ hồi xưa chỉ có anh em họ bên ngoại mới được lấy nhau, chắc là tác giả sửa lại đề hai người sau này có thể lấy nhau???)

Nàng nhất thời bối rối, thì ra là người trong nhà không biết người trong nhà, khó trách hắn khi mới gặp nàng, biểu tình quái dị như thế.

“Sau khi ta rơi xuống nước, cũng chỉ nhớ rõ phụ hoàng, không nhớ rõ những người khác.”

“Khó trách. ....” Hắn cúi đầu tự nói, cũng nghe không rõ rốt cuộc đang nói thầm cái gì đó.

Nàng có chút không kiên nhẫn, muốn nhanh lên một chút đuổi hắn đi: “Người muốn đi đâu?”

Hắn buột miệng nói ra: “Thư viện Bạch Tùng.”

Thư viện Bạch Tùng?

Nàng lập tức lật ra cuốn sổ danh sách tuyển phụ từ trong rương, nhìn lướt qua, khá lắm, cái tên đầu tiên chính là hắn. Hoàng đế lão cha có làm hay không? Họ hàng gần cũng có thể kết hôn sao?

Hàn Như Phong cũng lại gần sang đây nhìn vào danh sách xem mắt, có chút không vui mà bĩu môi nói: “Hoàng thượng cũng thật là, làm gì còn muốn từ bên trong nhiều người như thế vì người tuyển phụ, chọn ta không phải tốt sao?”

Hàn Linh bỗng chốc bật người ra, cùng hắn kéo ra khoảng cách, không thể tưởng tượng nổi neho mắt liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới. Thì ra hắn sớm đã mưu đồ bất chính đối với nàng, tối hôm qua còn giả bộ rụt rè đến như vậy. .... Tiểu tử này tâm tư không tinh khiết, không được.

“Đúng rồi, cha người là vị nào?” Nàng nhất thời không nhận được, hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Hắn sững sờ một chút, trả lời: “Phụ vương của ta chính là đệ đệ của phụ hoàng người, Trần Nam Vương.”

“Ồ.” Nàng không có chút ý nghĩa nào mà gật đầu, trên thực tế, đáp án của vấn đề này đối với nàng mà nói có cũng được không có cũng được, không có một chút ý nghĩa.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, có phải hay không tất cả học sinh của thư viện Bạch Tùng đều biết là công chúa tới tuyển phụ, nàng kia chẳng phải là giống như trở thành con khỉ trong vườn bách thú bị người vây xem?

Nàng không cần!

Quay đầu nhìn về phía Tử Nhi ở bên cạnh vẫn đang mặc quần áo của nàng, đều nói người nhờ quần áo ngựa nhờ yên, bây giờ bộ dáng của nàng nếu nói

nàng là công chúa, tin tưởng cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Ha ha ha ha.....

Kế tiếp, bên trong xe ngựa lại phát ra tiếng cười quái dị liên tiếp, là tiếng cười gian.

Cười ngựa đi ở bên cạnh xe ngựa Băng Tư nhú mồm lại, hẳn đã làm rõ sau khi công chúa rơi xuống nước, tính tình như thế nào lại biến hóa lớn như vậy? Mà ở bên trong xe ngựa hai người khác sớm đã ôm hai tay, cả người nổi da gà.

Thư viện Bạch Tùng nằm ở trên một ngọn núi cách thành bắc của Huỳnh Dương không đến ba dặm, sau khi đại quân hộ tống đến chân núi, cũng liền rút lui, chỉ còn lại có Băng Tư và bốn tên thị vệ lưu lại tiếp tục trông chừng nàng. Dù sao cũng trốn không thoát, tới đâu hay tới đó đi.

Vị trí địa lý của thư viện Bạch Tùng cũng không tệ lắm, cách thành gần, không có việc gì cũng có thể đi dạo ở trong thành. Ngọn núi trước mắt này không cao, quả thật không cao, cũng chính là leo nửa ngày đường, sau đó ngẩng đầu, còn là liếc mắt một cái nhìn không thấy bờ thang mây. Cũng không hiểu được người sáng lập thư viện là nghĩ như thế nào, không có việc gì xây thư viện ở trên đỉnh núi làm gì, giữa sườn núi cũng thích hợp mà. Trên thực tế, thư viện vì để cho học sinh tĩnh tâm tu hành, không vì nơi chốn phồn hoa ở bên ngoài mà thay đổi, cho nên mới đưa thư viện xây tới trên đỉnh núi, chính là cái gọi là dụng tâm lương khổ ấy mà.

“Băng Tư, ta đi không nổi, ngươi công ta.” Ở hiện đại, đi làm nếu không lái xe, nếu không ngồi thang máy, chưa từng đi đường mà nhiều như thế? Nàng thật sự là không thể leo được nữa.

Tuy rằng Băng Tư là người gỗ, lòng vừa ý cũng không tệ lắm, vừa nghe nàng nói như thế, hẳn đã ngoan ngoãn mà đứng ở trước mặt nàng ngồi xổm người xuống. Nàng cũng không khách khí mà nhảy lên lưng của hắn, lưng cong rộng lớn, làm cho người ta thật an tâm, chính là cơ bắp của hắn quá cứng rắn, nắm đến đau.

Quay đầu lại xem Hàn Như Phong, đứng nhìn vóc người của hắn yếu ớt, nhưng thể lực thật đúng là không kém, đi một đoạn đường núi dài như thế, mà mặt không đỏ, không thở hổn hển. Xem ra người ta đã luyện qua, không giống nàng, khí đoản thể hư.

Trên đường núi đi đi lại lại, có không ít học sinh của thư viện, nhưng lại không phải cùng một phục sức. Sau khi hỏi, mới biết thì ra trên núi không phải chỉ có một cái thư viện là thư viện Bạch Tùng, mặt khác còn có một cái thư viện, là thư viện Thanh Bách. Bạch Tùng, Thanh Bách, tên của hai thư viện này như thế nào đều cùng thực vật ở trên núi có quan hệ, đặt tên thật đủ lười biếng.

“Nhìn xem, đây là thiếu gia của nhà ai, đi học mà còn muốn người công, ha ha ha.....”

Hàn Linh ngẩng đầu liếc về phía mấy tên học sinh đứng ở đường núi bên cạnh cười nhạo nàng, trên người của bọn họ đang mặc có vẻ trang phục của thư viện Thanh Bách, xem ra là thư viện Thanh Bách. Nàng cười lạnh vài tiếng, dám cười nhạo nàng, không muốn sống nữa sao?

“Băng Tư, thay ta giáo huấn bọn họ, bằng không ta cắn lỗ tai của ngươi.”

Nàng ghé vào bên cạnh lỗ tai của Băng Tư, nhỏ giọng uy hiếp, sau đó thì nhìn thấy lỗ tai hắn bỗng trở nên đỏ, giống như tắc kè hoa, thay đổi bất thường. A, thật thú vị, thì ra nhục cảm của hắn ở chỗ này.

Nàng chỉ nhìn thấy cổ tay của Băng Tư chuyển động, sau đó cái gì cũng không thấy rõ, đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của mấy tên học sinh ở ven đường kia. Nhìn kỹ thì, mới phát hiện trên mặt của mỗi người bọn họ đều hoặc nhiều hoặc ít cầm mấy chiếc lá thông mỏng manh.

Wow, chiêu này thật lợi hại! Nàng nhất định phải học.

Một đường sau đó, nàng mạnh mẽ mà uy hiếp Băng Tư dạy tuyệt kỹ này cho nàng, hắn vẫn như cũ không phản ứng, mắt nhìn về phía trước, bước đi dưới chân ổn mà không loạn. Thế nhưng lỗ tai của hắn hồng đến sắp ra máu, nói cho nàng biết, lúc này trong lòng của hắn là dấy vô đến cỡ nào.

Nàng đột nhiên phát hiện nàng thật là tà ác, nàng kiểm điểm, kiểm điểm, lại kiểm điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6: Vây Xem Công Chúa

Cuối cùng đi tới đỉnh núi, trước mắt rộng mở thông suốt, là một loại phong cảnh khác. Hai bên hai mảnh khu kiến trúc tương đối san sát, cách xa nhau chỉ có trăm mét, đều treo một bảng hiệu ở trên cửa chính, bên trái là thư viện Bạch Tùng, bên phải là thư viện Thanh Bách.

Nghe nói hai thư viện này đều là triều đình bỏ vốn xây dựng, thư viện Bạch Tùng chuyên môn thu nhận con nối dõi của đại thần trong triều, đều là đệ tử quan gia, mà chỉ mỗi thư viện Thanh Bách, còn lại là không có quan hàm, nhưng ở dân gian hơi có con nhà giàu quyền thế. Cho nên phong cách kiến trúc hai bên vẫn là có chỗ không giống, bên trái thư viện Bạch Tùng nguy nga lộng lẫy, tường đỏ ngói vàng, mà bên phải thư viện Thanh Bách thì hơi có vẻ

khiểm tốn chút, tường trắng ngói đen, kể từ đó, phân biệt giàu nghèo lập tức hiện rõ.

“Đứng lại! Dám dă thương huynh đệ của bang Thiên Ma ta, các ngươi ăn gan báo sao?” Trước mắt xuất hiện một đám người ngăn cản đường đi của bọn họ.

Hàn Linh ngẩng đầu liếc mắt lướt qua bọn họ một cái, xem cách ăn mặc của bọn họ hẳn là học sinh của thư viện Thanh Bách. Bang Thiên Ma? Nghe giống như là bang phái của giang hồ, thư viện Thanh Bách này xem ra thật là địa phương rỗng rần hỗn tạp, cái loại gì người cũng đều thu.

“Ta xem, là các ngươi ăn gan báo.” Nàng cười nhạo từ trên lưng của Băng Tư nhảy xuống, nàng tin tưởng bằng bản lĩnh của Băng Tư, đối phó những tiểu lâu la này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Băng Tư hiểu ý, tiến lên một bước, che chở ở trước người của nàng. Chỉ có lúc này, nàng mới cảm thấy bóng dáng của Băng Tư là cao lớn như thế, nàng bắt đầu có chút kính trọng hắn.

“Linh nhi, ta tới bảo vệ ngươi.” Hàn Như Phong cũng đi theo che chở ở trước người của nàng.

Mắt của Hàn Linh tròn trắng, dựa vào hắn? Đáng tin sao?

Băng Tư bản lĩnh mạnh mẽ, không hổ là một cao thủ nhất đẳng, hai ba cái đã gạt ngã bọn họ. Nàng nhìn không được vì hắn vỗ tay, thật quá khốc!

“Các ngươi chờ đấy, thù này, chúng ta ắt kết rồi.” Rõ ràng là thua thảm bại, còn cứng rắn làm ra vẻ mập mập, nhìn bóng dáng của mấy người đó chạy trời chết, nàng có chút khinh thường. Dù sao nàng có một ngư dụng bảo tiêu ở đây, sợ cái gì?

Vừa đến cửa của thư viện Bạch Tùng, chỉ thấy bên trong chạy ra một đám người, già trẻ đều có, các loại tư thế chạy cái gì cần có cũng đều có, chạy tới chỗ của bọn họ. Tức khắc trong đầu của nàng hiện ra tình cảnh khi thi đấu Ma-ra-tông, dựa vào xem trận này thật đúng là đồ sộ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hàn Linh còn chưa kịp làm rõ tình hình, mấy người lão đầu nhí cầm đầu đã quay chung quanh ở bên người của Từ Nhi, hỏi han ân cần.

“Công chúa điện hạ, ngài đã tới, chúng ta nhìn sao nhìn ánh trăng, cuối cùng chờ mong ngài tới.”

“Công chúa điện hạ, trên núi dưới núi này liên lạc không tiện, chúng ta không thể nhận được tin tức đúng lúc, đến đây đón chào, mong ngài thứ tội.”

“Công chúa điện hạ, ngài nhất định mệt mỏi đi, mau vào nghỉ đi.”

Về mặt của Từ Nhi kinh sợ, từ trong đám người bắt lực mà nhô đầu ra nhìn về phía nàng, gửi cho nàng tin tức nhờ giúp đỡ.

Hồi lâu, Hàn Linh mới làm rõ tình hình. Đứng rồi, bây giờ Từ Nhi mới là thân phận công chúa.

Hàn Linh vội vàng đẩy đám người này ra, vì nàng giải vây nói: “Các vị, công chúa một đường mệt nhọc, cần phải nghỉ tạm, các ngươi dẫn đường nhanh lên, đưa nàng đến địa phương nghỉ chân.” Bây giờ nàng vẫn là một thân nam trang Hàn lưu, buộc cùng đuôi ngựa, nhẹ nhàng thoải mái đẹp trai, sống mái khó phân biệt, ai có thể nghĩ đến nàng mới là công chúa chân chính đâu?

“Dạ, dạ, mời công chúa.” Mấy người lão nhân dẫn đường, đưa đoàn người của bọn họ nghênh đón vào thư viện.

Thư viện xanh hoá thật tốt, bởi vì vốn dĩ chính là cảnh sắc thiên nhiên chiếm đa số, lấy tài nguyên ở ngay tại chỗ, cho nên chi phí tài chính không được quá nhiều. Nàng một đường cưỡi ngựa xem hoa, tâm tình không tồi, nghĩ những ngày kế tiếp sẽ phải vượt qua ở chỗ này, cảm giác có chút hưng phấn. Lại nói tiếp, rời khỏi cuộc sống vườn trường đã có năm sáu năm, thật đúng là hoài niệm đoạn năm tháng thanh thông kia. (thanh thông là gì vậy, có ai biết không?)

Từ Nhi được an bài ở tại phòng tổng thống mà bọn họ chuẩn bị riêng vì Hàn Linh, mà Hàn Linh công chúa này đây bộc lộ quan điểm thân phận theo học, cho nên chỉ có thể cùng học sinh khác cùng nhau bị an bài ở tại ký túc xá của học sinh. Ký túc xá của học sinh thông thường đều là hai người một gian phòng, không có phòng đơn, Hàn Linh bị Hàn Như Phong liều chết lòi đi ở chung cùng hắn, hắn còn lần nữa hướng nàng cam đoan tuyệt đối sẽ cùng đêm đó giống nhau, nước giếng không phạm nước sông.

Hàn Linh nghĩ hắn là biểu ca của nàng, hơn nữa tư thế ngủ cũng không tồi, từng có kinh nghiệm thử ngủ, tương đối có bảo đảm. Chung quy so với cùng người xa lạ khác không liên quan mạnh mẽ ở chung, thế là liền đáp ứng rồi.

Nàng không hỏi Băng Tư đến tốt cùng ở chỗ nào, nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ như hình với bóng mà đi theo nàng, cho dù là lúc nàng đang ngủ, cho nên trên cơ bản chính là ba người ở chung, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Lúc ăn cơm tối, nàng đem Từ Nhi ném cho một đồng lão đầu nhí son trướng bọn họ, đi tham gia tiệc đón gió bọn họ bày biện chỉ vì nàng. Nàng thừa nhận nàng rất xấu xa, nhưng là đối với bọn họ, nàng thật sự không có khẩu vị gì, còn không bằng đi nhà ăn của học sinh nhìn xem các soái ca, tìm hiểu một chút tình hình trước mắt.

Hàn Như Phong giống như miếng thuốc cao bôi trên da chó mà dính vào nàng, nàng đi tới chỗ nào, hắn liền theo tới chỗ đó. Băng Tư thì càng không cần phải nói, đánh chết hắn, cũng sẽ không rời khỏi nàng nửa bước. Kết quả là, sau lưng của nàng liền nhiều ra hai tên bảo tiêu, một tên khốc nam, một tên

yêu tình, tin tưởng ai cũng không có giống như nàng phô trương lớn như thế.

Trong nháy mắt khi nàng tiến vào nhà ăn, nàng hoài nghi nàng có phải đi tới trại lính hay không. Không ngừng có người lướt qua bên người của nàng mà chạy ra bên ngoài, bọn học sinh đang ngồi cũng là cúi đầu vào mâm đồ ăn, ăn một trận ngấu nghiến, miệng cũng chưa dính ghế. Có một số thì một tay cầm bánh bao, đứng dậy vừa chạy ra ngoài.

Cái này bên ngoài mưa tiền rơi xuống sao? Hay là có người phải đi phát tiền mặt? Như thế nào mỗi một người đều chen chúc chạy ra bên ngoài?

“Nhanh lên, nghe nói công chúa đang ở nơi đó dùng bữa với sơn trưởng, nếu muộn thì không thấy được đâu.”

“Không biết công chúa có phải giống như trong lời đồn là đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc hay không.”

“Đĩ nhiên là đúng rồi, vừa rồi lúc nàng tới, ta liếc mắt sơ sơ một cái, lớn lên giống như thiên tiên.”

Hàn Linh không biết nói gì, thì ra là muốn đi vây xem nàng. May mà nàng sớm cùng Tử Nhi thay đổi thân phận, bằng không thì thật phải trở thành con khi bị vây xem.

Nhìn lướt qua nhà ăn, phần lớn người đều đã chạy đi, chỉ còn lại có một số ít người đang cố gắng ăn cơm, trong đó bóng dáng của một người hấp dẫn lực chú ý của nàng. Hắn đưa lưng về phía nàng, sống lưng thẳng tắp, hai vai rộng lớn, không giống như những người khác vội vàng dùng bữa, mà là thong thả ung dung dùng cơm, không bị bất luận kẻ nào quấy nhiễu. Hắn không có vội vã ăn cơm, cũng không có chạy đi, chẳng lẽ là đối với công chúa đã đến không có hứng thú?

Nàng chính là như vậy, không thích người nước chảy bèo trôi, càng là hành xử khác người, thì nàng càng thưởng thức. Chỉ bằng hắn không có đi theo những người khác cùng đi vây xem công chúa, nàng đối với hắn để lại ấn tượng khá sâu, mặc dù chỉ là một bóng dáng.

“Nhìn xem, có cái gì ăn ngon.” Nàng đi dạo đến chỗ múc cơm, đem chọn lựa có thể cung cấp từng cái thiếu dinh dưỡng đảo qua, khẩu vị trực tiếp giảm xuống.

Thịt kho tàu khoai tây, đậu hũ hấp, đậu giá xào đậu giá..... Tổng cộng sáu món ăn, mỗi món ăn đều không rời khỏi một chữ đậu, hơn nữa đơn giản đến đáng thương, trong một món ăn thì chọn không ra hai kiểu khác nhau trở lên phối với món ăn.

Không nghĩ tới thức ăn của thư viện kém như thế, sẽ không có người khiếu nại kháng nghị sao?

Bụng đã kêu rột rột, trước chịu đựng ăn một bữa rồi lại nói, về phần việc khiếu nại kháng nghị, sau này hãy làm.

Kêu phần thịt kho tàu khoai tây và đậu giá xào đậu giá, lại thêm một cái bánh bao, coi như là bữa tối hôm nay của nàng. Vì sao nói là đậu giá xào đậu giá đâu? Nguyên bản nó gọi là đậu giá xào thịt ấy mà, chính là tìm nửa ngày, cũng chỉ tìm được mấy viên thịt cực đáng thương, cho nên vẫn nên là gọi là đậu giá xào đậu giá càng phù hợp với thực tế chút.

Chờ khi nàng quay đầu nhìn lại, cái học sinh kia vừa mới lưu ý đã không thấy. Thì ra tất cả mọi người ở nơi này đều cùng một loại, đều nghĩ trở thành hôn phu của công chúa, nhân cơ hội thấy người sang bắt quàng làm họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Tim Đập Ấy Náy

Sau bữa tối, thật vất vả bỏ rơi Hàn Như Phong, Hàn Linh một mình đến khắp nơi ở thư viện đi dạo, làm quen hoàn cảnh một chút. Nói một mình, cũng không hẳn vậy, ít nhất phía sau còn đi theo một Băng Tử. Hình như là thói quen hắn đi theo, nàng dần dần bỏ qua cảm giác tồn tại của hắn.

Kiến trúc của thư viện Bạch Tùng lấy phong cách cổ xưa trang nghiêm gọi, đang ở trong đó, đột nhiên sinh ra một lòng kính sợ.

Lúc này thư viện hết sức yên tĩnh, bởi vì mọi người đều tụ tập tới chỗ của sơn trưởng đi vây xem công chúa rồi, ở nơi khác đi lại, hầu như không gặp được một người.

Phía trước là một mảnh rừng phong, lá phong kiểu ngạo đồ như lửa, đúng là thời gian đẹp nhất trong một năm.

“Đường lên Hàn Sơn dốc đã tà, trong mây lơ lửng một vài nhà. Dừng xe ngồi ngắm rừng phong thăm, lá nhuộm sương thu đỏ hơn hoa.*” Nhìn cảnh đẹp ở trước mắt, nàng không tự chủ được mà ngâm đọc《Sơn Hành》của Đỗ Mục, bài thơ miêu tả rừng phong, nàng thật sự tìm không ra còn có một bài nào có thể thắng được bài thơ tứ tuyệt đứng đầu này của Đỗ Mục.

*Bản dịch của Trương Như. Bài thơ Sơn Hành (Đi đường núi) của Đỗ Mục. Nguyên văn: Viễn thượng Hàn Sơn thạch kính tà, bạch vân sinh xứ hữu nhân gia. Đình xa tọa ái phong lâm vân, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa. Dịch nghĩa: Lên Hàn Sơn, đường đá chênh vênh. Giữa nơi lưng lơ mây trắng có

nhà người ở. Dừng xe vì yêu cảnh rừng phong buổi chiều. Lá gập sương thu, màu đỏ hơn cả hoa tháng hai.

Sau khi nàng kết thúc câu thơ, tiếp theo xuất hiện một giọng nói, là một giọng nói của một nam tử, mang theo hơi thở lạnh băng.

“Gượng gạo.”

Nàng theo tiếng nói nhìn lại, xuyên qua cây phong tầng tầng lớp lớp, nàng thấy được một bóng dáng dựa vào bên cạnh một gốc cây phong ở phía xa, bả vai rộng lớn, lưng cao ngất như tùng, nguy nga như núi, khí thế uy vũ.

Là hần! Vừa rồi ở nhà ăn nhìn thấy cái bóng dáng kia.

Còn nghĩ rằng hần cùng người khác giống nhau, đi đến nơi đó của sơn trường, thì ra là một mình chạy tới nơi này nghỉ ngơi.

Nàng đáp lên lá mà đi, đi đến sau lưng của hần, nhẹ giọng dò hỏi: “Gượng gạo như thế nào?”

“Không diễn đạt được ý thơ, không hòa hợp với hoàn cảnh, cho nên gượng gạo.” Hần vẫn là đưa lưng về phía nàng, nhưng nàng nhìn thấy hần nắm trong tay một thanh bảo kiếm, xem hoa văn tinh xảo kia, hần là rất quý giá.

Tuy là sao chép thơ của cổ nhân làm, nhưng bị một người cũng là cổ nhân phê phán, nàng có chút không phục: “Vậy người trái lại làm một bài, ta tới bình luận một chút.”

“Ta là người tập võ, cũng không làm thơ, cho nên, cũng không học đòi văn vẻ, cố làm ra vẻ.” Giọng điệu của hần bình tĩnh không gợn sóng, nhưng là hương vị cự người ngàn dặm dày vô cùng, trong ngực của nàng một trận quay cuồng, bị người chế nhạo như thế, nàng rất bức bối.

“Người. ....”

Đang lúc nàng buồn bực, hần bỗng nhiên xoay người, nàng thấy được chân dung của hần, tức khắc ngây dại.

Hai mảnh lá phong từ trước mắt của nàng nhẹ nhàng chậm chạp mà rơi xuống, lác lác kéo kéo, phập phập phồng phồng, giống như lòng hồ lúc này của nàng, chập chờn gợn sóng. Cánh lông mi dày vô xuống, nàng cảm giác được ngực có cảm giác có chút hít thở không thông. Đó là một nam tử như thế nào? Khuôn mặt đường nét góc cạnh, giống như điêu khắc, mày kiếm bay ngang nhập tấn, giấu không được anh khí. Hần cầm trong tay một thanh bảo kiếm, ngọc thụ lâm phong.

Khóe miệng của nàng kéo ra, lộ ra một nụ cười tươi hoàn mỹ nhất với hần. Ngay sau đó, hần mang theo gương mặt lạnh băng, lướt qua vai của nàng, tầm mắt chưa từng dừng lại ở trên mặt nàng nửa khắc*. Nàng chỉ nhìn đến tóc mai của mình phát phơ lên xuống, đó là khi hần đi qua bên người nàng mang đến một trận gió. Đúng vậy, hần tựa như một trận gió, bắt không được, sờ không tới.

*1 khắc = 15 phút.

Đôi khi nàng lấy lại tinh thần, đã không thấy tìm bóng dáng của hần, hần lại lần nữa biến mất ở trong tầm mắt của nàng, chỉ còn lại nàng lòng mang tìm đập thành thạch đứng ở tại chỗ, sững sờ thật lâu.

“Linh nhi, thì ra người ở chỗ này, hại ta tìm đến thật là khổ.”

“Linh nhi, người xảy ra chuyện gì?”

“Linh nhi. ....”

Hần Như Phong vẫn luôn ở bên tai của nàng kêu to, nàng có thể nghe được giọng nói của hần, chính là suy nghĩ của nàng lại vẫn dừng lại ở một khắc mới vừa rồi, nàng nghĩ nàng nhất định là trúng tà.

“Linh nhi, người không sao chứ? Ngần vịn lần đừng làm ta sợ.” Tay của hần xoa cái trán của nàng, lúc này mới đem nguyên thần của nàng kéo lại, nàng thật là trúng tà.

“Ta không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Nàng kéo tay của hần ra, đi thẳng trở về, đáy lòng có một cảm giác mất mát không rõ.

Trước lúc sắp ngủ, Từ Nhi liêu mạng tới gõ cửa, thờ hồng học, phảng phất sau lưng có con quái vật gì đang đuổi theo nàng.

“Công chúa, nô tỳ cầu ngài, ngài mau nhanh cùng nô tỳ đổi trở về đi.”

Nàng quỳ gối ở trước mặt Hàn Linh, giọng điệu thành khẩn, Hàn Linh kéo nàng lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ. .... Bọn họ. ....” Mặt của Từ Nhi đỏ lên ấp úng nói.

Hàn Linh hé miệng cười trộm, có thể nghĩ nàng bị một đoàn nam nhân vây xem sẽ là hoàn cảnh lúng túng như thế nào, cùng nàng trêu ghẹo nói: “Cảm giác được người theo đuổi không tốt sao?”

Từ Nhi không được tự nhiên mà trả lời: “Bọn họ đều cho rằng nô tỳ là công chúa, nhưng nô tỳ căn bản là không phải.”

“Từ Nhi, ta biết để cho người giả mạo ta rất vất vả, nhưng là có lẽ người thật sự có thể từ đó tìm được một người thật tình người yêu thương người nói cũng không chừng. Người không ngại mà quan sát thật tốt một chút, hưởng thụ mùi vị được người theo đuổi một chút.” Xem nàng vẫn là về mặt ngưỡng mộ, nàng đành phải cúi người cầu xin nói: “Từ Nhi tốt, xin người, người cũng không muốn nhìn đến ta bị nhiều nam nhân như sói như hổ như vậy vậy xem đi?”

Từ Nhi suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Được rồi, vì công chúa, Từ Nhi đành phải tiếp tục giả mạo.”

“Chỉ biết người tốt nhất, ta nhất định sẽ báo đáp người.” Hàn Linh một tay ôm lấy nàng, nàng thừa nhận nàng rất tà ác, mình mà không muốn sẽ cho người, nàng lợi dụng thiện lương của nàng. Nhưng thế giới này vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, mà nàng làm một tên thương nhân, am hiểu nhất chính là lợi dụng khuôn phép tự nhiên, cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn con tôm. Nếu không phải như thế, nàng dùng cái gì có thể thành công, dùng cái gì có thể trở thành người lãnh đạo mấy ngàn công nhân của tập đoàn Hàn thị? Lúc nàng lợi dụng bọn họ, đồng thời, bọn họ cũng từ trên người nàng chiếm được chỗ tốt, đôi bên cùng có lợi, đây cũng là thực tế tàn khốc.

Từ Nhi cũng đơn thuần mà cảm nhận được nàng đối với nàng nể trọng, trong lòng ấm áp, gật đầu nói: “Đây là việc nô tỳ nên làm.”

Đêm thứ nhất ở thư viện, nàng không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu đều là cái bóng dáng cao ngất trong rừng phong kia.

Hắn rốt cuộc là ai?

Lần đầu tiên muốn biết tên của một người như vậy, lần đầu tiên khẩn cấp muốn hiểu biết một người. Hắn cho nàng cảm giác quá mức quen thuộc, phảng phất có một loại thanh âm miêu tả sinh động.

“Linh nhi, đang suy nghĩ gì đấy?”

Hàn Như Phong ở bên gối nhẹ gọi nàng, hắn vẫn luôn ngủ ở bên cạnh nàng, vẫn không nhúc nhích, sợ khinh nhờn nàng, thật cẩn thận. Nàng có thể cảm nhận được thận trọng của hắn, cho nên dần dần thả lỏng cảnh giác đối với hắn, thế cho nên xem nhẹ cảm giác tồn tại của hắn.

“Ta đang suy nghĩ, yêu một người đến tột cùng là cảm giác như thế nào? Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng vì sao cảm giác khác sâu như thế?”

“Người yêu ai?” Giọng điệu của hắn sốt ruột, khẩn trương nhìn nàng.

Nàng không biết vì sao hắn lại phản ứng to lớn như thế, lắc đầu nói: “Không có ai, ta tùy tiện nói nói thôi.”

Hắn phảng phất thờ phào nhẹ nhõm, vì nàng kéo lên chăn, ôn nhu nhẹ giọng nói: “Đừng suy nghĩ, ngủ sớm chút đi, ngày mai còn phải đi học.”

Đúng vậy, ngày mai đi học, đến lúc đó hắn là có thể nhìn thấy hắn đi?

Nàng bắt đầu có chút chờ mong.

Trong bóng đêm, nàng nhìn thấy bóng dáng của Băng Tư vẫn luôn đứng sừng sững ở cạnh cửa, giống như thần giữ cửa*. Hắn sẽ không thật dự định đứng một đêm như thế đi? Tuy nói hắn là Hoàng đế lão cha phải tới giám thị nàng, chức trách của hắn ở chỗ đó, nhưng rốt cuộc hắn cũng bảo hộ an toàn của nàng, nàng không thể đối với hắn quá nghiêm khắc rồi.

*Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

Lúc hai người kinh ngạc nhìn chăm chú, nàng từ trong rương lấy ra hai cái chăn bông tơ lụa mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị vì nàng, lấy một chăn bông trải dưới đất. Trên mặt đất tuy lạnh, nhưng Băng Tư là người tập võ, hắn là có thể chịu đựng được khí lạnh.

“Băng Tư, từ nay về sau, đây là chỗ người nằm. Buổi sáng, nhớ kỹ tự mình thu dọn, ta cũng sẽ không giúp người gấp chăn.”

Băng Tư nhìn nàng ngơ ngác, nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy sóng mắt của hắn có một tầng mờ mịt hiện lên.

Cuối cùng, nàng lần đầu tiên nghe được giọng nói của hắn, trầm thấp mà hơi mang từ tính: “Tạ ơn công chúa.”

Nàng trả lại cho hắn một nụ cười tươi, thì ra đây là mùi vị thỏa mãn, nhân nhậ, ấm áp, mang theo hương thơm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: So Đấu Cầm Kỹ

Trong nháy mắt tiến vào lớp học, Hàn Linh lại một lần nữa cảm thấy chính mình sáng suốt, từng đôi mắt như lang như hổ kia đồng thời quét về phía Tử Nhi, ngay cả nàng đi ở sau lưng nàng cũng bị dư quang của bọn họ quét đến.

Thật là đáng sợ!

“Công chúa, ngồi ở bên này của ta đi, nơi này có chỗ trống.”

“Công chúa, hay là ngồi ở chỗ này của ta, chỗ này gần cửa sổ, có thể giúp thông gió.”

“Công chúa, ngồi ở đây nghe giảng bài, nghe được rõ ràng nhất, vẫn là nơi này tốt.”

Nàng thật không biết nói gì, vòng qua Tử Nhi, hướng chỗ ngồi ở phía dưới nhìn xung quanh.

Ở góc cuối của bên trái lớp học, nàng thấy được hắn, một màn bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng rất tuấn tú kia.

“Ta có thể ngồi ở bên cạnh ngươi chứ?” Cõi lòng của nàng đầy hy vọng, muốn trở thành bạn ngồi cùng bàn với hắn, từ đây về sau cùng hát với ngươi, ảo tưởng một phần tình yêu lãng mạn chậm rãi áp ụ.

Nhưng mà, hy vọng của nàng tan biến, chờ đến chỉ là một câu nói không mang theo độ ấm của hắn: “Ta không thích bên cạnh có người.”

Nàng cố nén xuống tức giận ở trong ngực, kéo cái gì kéo (???), chẳng lẽ ta còn không được ngồi bên cạnh ngươi hay sao?

“Ta cũng không thích bên cạnh để một khối băng lớn.”

Nàng giận dữ mà bỏ lại lời nói, tự cho là tiêu sái mà xoay người, chọn một vị trí tận lực rời xa hắn ngồi xuống.

Người nam nhân này có chút kéo. (???)

Gạt bỏ tim đập thành thập vì hắn, gạt bỏ nhất kiến chung tình vì hắn. Nàng quyết định, không lấy mặt nóng đi dán móng lạnh của người ta.

Trong lòng vẫn là có chút mất mát, xem ra nàng vẫn là không đủ tiêu sái.

“Linh nhi, ta giúp ngươi nhận sách.”

Hàn Như Phong ngồi ở bên người nàng, sâu đôi mắt trong viết mất mát giống nhau, lại là bởi vì nàng.

Tử Nhi vốn là muốn tới ngồi cùng với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là bị một suất ca cứng rắn lôi kéo ngồi ở bên cạnh hắn.

Trải qua một canh giờ* tiết học lịch sử, Hàn Linh nghe được mơ màng sắp ngủ, phía trên lão phu tử đến tốt cùng nói cái gì, nàng một chữ cũng không nghe vào. Cái lớp học này thông gió không tốt, bên trong tất cả đều là CO2, hơn nữa đã có bốn năm năm không có đi học, không tiến vào được trạng thái.

*1 canh giờ: 2 tiếng đồng hồ.

Ngay sau khi mí mắt của nàng sụp xuống không biết bao nhiêu lần, phu tử đột nhiên nhắc tên của nàng. Nàng dùng chính là tên thật của nàng, có lẽ là lâu lắm rồi không có người kêu tên thật của nàng, cho nên khi hắn gọi đến tên của nàng, nàng một tỉnh ngủ liền đứng lên.

“Có!”

Một trận cười vang.

Lúc này nàng mới phản ứng được, bây giờ đang ở trên lớp học, còn nghĩ rằng là về tới huấn luyện quân sự giữa đại học năm thứ nhất.

Nàng làm lơ những người khác cười nhạo, nhìn thẳng phu tử, hỏi: “Phu tử, có gì phải làm sao?”

Sắc mặt của lão phu tử một hồi xanh, một hồi đỏ, chắc là còn chưa từng gặp được học sinh như nàng vậy, đi học ngủ gà ngủ gật sau khi bị bắt được, còn dám đứng lý hợp tình chất vấn như vậy.

“Ngươi đem đoạn này lão phu mới giảng vừa rồi giải thích lại một lần.” Trên mặt của lão phu tử chứa tức giận, nhìn ra được hắn ghen đến mức rất vất vả.

Nàng sờ sờ cái mũi, khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Xin hỏi phu tử, vừa rồi nói cái lời bàn cao kiến gì?”

Sắc mặt của lão phu tử tức khắc từ xanh đỏ chuyển thành màu tím:

“Ngươi..... Ngươi tới thư viện nếu là vì ngủ, vậy ngươi liền có thể đi trở về, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian lẫn nhau.”

Nàng cực kỳ nghiêm túc mà đáp lễ nói: “Phu tử, ta phát hiện đây là một câu duy nhất trong lớp học này của ngài hôm nay có thể hấp dẫn lời của ta, học

sinh thụ giáo.”

Trước mắt bao người, nàng nhấc chân rời khỏi lớp học, dù sao vốn dĩ liền không muốn đi học, hẳn để cho nàng đi, chính hợp ý của nàng.

Trong nháy mắt nàng bước ra cửa, nàng lại lần nữa nghe được giọng nói tức muốn học máu của phu tử: “Long Chi Dục, ngươi cũng muốn đi?”

Long Chi Dục?

Nàng tò mò mà quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến kéo nam (???) kia cũng đi theo rời khỏi lớp học.

Thì ra hẳn gọi là Long Chi Dục, đôi cánh cửa rộng, tên thật hay, đáng tiếc tính tình lạnh nhạt, người lạ chớ gần.

“Nhờ phu tử dạy bảo, học sinh không nghĩ lãng phí thời gian.”

Hắn lại một lần nữa lướt qua vai của nàng, rời khỏi lớp học trước nàng một bước, thật đủ kéo (???), bắt quả nàng thích!

“Này, ngươi đi đâu?” Nàng đuổi theo hắn, muốn thử lại cùng hắn lần la làm quen.

“Luyện công.” Hắn khó có được mà trả lại nàng một câu, sau đó khinh thân nhảy lên một, rời khỏi tầm mắt của nàng.

Nàng thề nàng nhất định phải học khinh công, bằng không như thế nào theo đuổi mỹ nam?

Khi đi qua lớp học cách vách, nàng bị một hồi tiếng đàn duyên dáng hấp dẫn, tiếng đàn du dương kia phảng phất đến từ u cốc xa xôi, linh hoạt kỳ ảo mà duy mỹ. Đến tốt cùng người đánh đàn là như thế nào, có thể gây ra tiếng đàn êm tai như thế?

Nàng ghé vào trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Mắt như thủy hạnh, mi như viễn đại (???), môi mỏng ướt hồng nhuận cười không dính bụi, đó là một khuôn mặt như ngọc không tì vết tuấn đạt tuyệt luân.

Hay một mỹ nam tử phong hoa tuyết đại không nhiễm bụi trần!

Hắn một thân bạch y, ngón tay thon dài nhu hòa mà kích thích cảm huyền, tư thái ưu nhã kia, làm cho người say mê.

Nàng đây là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì càng ngày càng dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc?

Nàng lắc đầu, muốn rời đi.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, bên trong truyền đến một tiếng thở dài như tiên nhạc: “Tiếng đàn không lưu người, làm sao người đánh đàn.”

Hắn đây là đang nói nàng không nghe xong tiếng đàn của hắn đã chạy lấy người, cảm thán cảm kỹ của mình không tốt?

Trời, nàng thật tội lỗi, vô hình trung đã kích lòng tự tin của người ta. Bây giờ là nàng đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Cuối cùng, nàng vẫn là quay người lại, tự nhiên bước vào lớp học.

Nhìn hắn ở khoảng cách gần, làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông, thiên địa vạn vật tạo hóa thường thường chính là thần kỳ như thế, nàng thật sâu mà cảm thán. Có lẽ là nàng nhìn chăm chăm hắn phải lâu lắm, khoe môi của hắn hơi hơi nhẹ kéo, lộ ra một nụ cười nhạt động lòng người.

Nàng hoàn hồn, chú ý tới ở phía dưới lớp học còn có một nhóm lớn học sinh đang nhìn chăm chú vào bọn họ, nàng lễ phép mà làm vài chào: “Tiếng đàn của phu tử giống như âm thanh của tự nhiên, nguyên do học sinh đi, chính là sợ làm bản tiếng đàn thuần mỹ, dù sao học sinh là một tục nhân, không xứng với tiên âm diệu khúc này.”

Phu tử uyển chuyển nhẹ nhàng cười nhạt, đầu ngón tay ở trên cầm huyền mềm mại mà khảy, chảy xuôi ra tiếng nhạc leng keng liên tiếp như nước suối: “Ngươi nói như thế, liền chứng minh tiếng đàn của ta cự người ngàn dặm. Không có tri âm, gây đến cho dù tốt thì có ích lợi gì?” Tuy là hắn tự suy ngẫm mà nói như vậy, nhưng trên mặt của hắn lại một chút cũng không thấy bất luận cái vẻ tự ti mặc cảm gì, có chăng cũng chỉ là vô cùng tự tin và thông dong.

Đáy lòng của nàng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, hình như hắn là cố ý muốn hấp dẫn lực chú ý của nàng, hay là hắn cũng giống như Hàn Như Phong, là nhận biết nàng?

Vì chứng thực suy đoán của mình, nàng quyết định lưu lại: “Học sinh cũng hiểu sơ sơ chút cảm kỹ, muốn cho phu tử bình luận một ít.” Lời nói không được xía vào, nàng không phải đang trung câu ý kiến của hắn, mà là đang khiêu chiến với hắn.

Khi nàng còn bé đã từng học đàn tranh mấy năm, có chút bản lĩnh, về tài nghệ có lẽ so ra kém hắn, nhưng nàng tin tưởng nàng có thể ở trên điệu khúc làm hắn gục mắt.

Hắn mỉm cười đứng dậy, nhường vị trí cho nàng. Nụ cười của hắn trong suốt đơn giản, giống như một đoá u liên ở giữa đầm nước trong vắt mà âm thầm nở rộ, không có màu sắc hoa lệ, lại rung động lòng người, dư vị vô cùng.

Nàng đàn chính là một khúc 《Cao Sơn Lư Thủy》*, đây là đang sau khi nàng quen thuộc điều khiển cơ bản, luyện tập duy nhất một bài từ khúc, không

biết đã gây qua bao nhiêu lần. Người hiện đại nói chính là chuyên nghiệp, không cần học nhiều biết rộng, cũng không cần thông thạo tất cả học vấn, cho nên năng học hát, chỉ học một bài; học đàn, chỉ học một khúc; học múa, cũng chỉ học một điệu. Chỉ có thương học và quản lý học là chuyên môn của nàng, nàng mới tốn rất nhiều tinh lực đi vào nghiên cứu.

* Khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy (高山流水) do đời sau biên soạn để ca ngợi tình bạn Bá Nha và Tử Kỳ thời Xuân Thu. Khi nghe âm thanh tiếng đàn của Bá Nha, Tử Kỳ có thể thấu hiểu (tri) được trong lòng Bá Nha đang nghĩ gì. Từ “tri âm” được thông dụng từ đó. Bá Nha họ Du tên Thụy, người ở Sindh nước Sở (nay là Kinh Châu, tỉnh Hồ Quảng) nhưng làm quan Đại Phu ở nước Tấn. Tử Kỳ họ Chung tên Huy, là một danh sĩ ẩn dật gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương, làm nghề đồn củi (tiểu phu) báo hiếu cha mẹ tuổi già. Khúc nhạc này có nguồn gốc ở vùng Giang Nam, bản lưu truyền ngày nay chủ yếu là bản do Xuyên Phái đời Thanh phát triển. (Cổ Hán Văn)

Người cùng nàng tiếp xúc không nhiều lắm, thông thường chỉ nghe nàng hát một bài hát, gảy một khúc đàn, hoặc là nhảy một điệu múa, liền cho rằng nàng đa tài đa nghệ. Kỳ thật kia đều là giả dối, hù người, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Mê Tình Tựa Mộng

Khi tiếng đàn của nàng kết thúc, bốn phía một mảnh lặng im, chỉ có một phần dư âm còn lại kia còn đang lượn lờ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong suốt có chút sừng sờ của hắn, trong lòng không khỏi giật mình. Hắn còn đẹp hơn Hàn Như Phong, Hàn Như Phong đẹp đến diễm dứa lẳng lơ, mà hắn đẹp như trích tiên, khí chất thoát tục, làm người sinh ra cảm giác khoảng cách, chỉ nghĩ xa xa mà nhìn lên, mà không dám khinh nhờn. Khóe môi phác họa, nàng trả lại cho hắn một nụ cười tươi trong suốt đơn giản giống vậy, ở trước mặt hắn, nàng không thể thoải mái mà cười to, cũng không dám chơi đùa khinh nhờn mà vui cười, dường như cũng sẽ bồi nhọ tiên phong đạo cốt của hắn vậy.

Ở phía dưới vang lên một trận vỗ tay, lúc này mới đem hắn như đi vào từ trong cõi thần tiên bừng tỉnh, hắn nhú mày lại, biểu tình có chút chán nản, nhưng chỉ là cái loại động tác này, cũng làm cho người tán thưởng không thôi.

“Khó trách tiếng đàn của ta không thể lưu người lại, cảnh giới của người sớm đã vượt ra ngoài bầu trời, tại hạ hổ thẹn.” Vẫn là tự tin và thông dong như vậy, nàng cuối cùng đã hiểu người đứng ở chỗ cao đi đôi đũa như thế nào với đối thủ ngang hàng, kia đã không hề là cạnh tranh lẫn nhau, mà là thưởng thức lẫn nhau.

“Không, khúc 《Cao Sơn Lưu Thủy》này chỉ có tri âm mới có thể nghe ra thần vận ở trong đó, người, chính là tri âm của ta.” Hàn Linh nhìn hắn thật sâu, thành khẩn, phát ra từ nội tâm. Nàng thưởng thức hắn thông dong, thưởng thức hắn tự tin, nàng ở trên người của hắn thấy được bóng dáng của mình.

“Ta quyết định, sau này, ta chỉ nghe tiết học của người.” Nàng nghịch ngợm mà hướng hắn chớp chớp mắt, hắn hoảng thần trong nháy mắt, chợt khôi phục lại thông dong lúc trước, cười nhạt mà coi.

Ở phía Tây Nam của thư viện có một mảnh rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc tọa lạc một gian nhà trúc, nhà trúc màu sắc mới mẻ độc đáo, toàn lấy trúc xanh làm màu sắc, hẳn là mới xây không lâu. Nơi này heo lánh, hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, là thư viện xây riêng vì Thủy phụ tử.

Thủy phụ tử, Thủy Mộ Hoa, có thể gây cảm tài giỏi, được thư viện mời làm phụ tử vì tài đánh đàn.

Hắn đi vào thư viện chỉ mới ba ngày, đây là nàng từ chỗ học sinh khác thăm dò tin tức. Nàng thật nghi hoặc, ba ngày trước đúng là cái ngày mà nàng từ hoàng cung khởi hành đi đến thư viện. Thời gian ăn khớp như thế, hắn đến tốt cùng có ý đồ khác hay không, hay là chỉ do trùng hợp?

Trên bàn đá bày một bộ đồ trà, nhìn hắn ưu nhã pha trà, rót nước, là loại thị giác hưởng thụ. Nàng chống cằm ngồi ở đối diện hắn, nhìn kỹ khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của hắn, ngũ quan chạm khắc tinh tế, phối hợp đến vừa đúng. Không tự giác, nàng cảm giác khóe miệng có một dòng ướt át chảy ra, nàng bỗng nhiên gõ một vào đầu mình, âm thầm mà chà lau chất lỏng chảy bên khóe miệng.

Nàng thế nhưng đối với hắn chảy nước miếng, quá mất mặt!

Hắn thoáng như không thấy, vẫn như cũ tự nhiên mà pha trà, rửa sạch bộ đồ trà, chính là nàng chú ý tới khóe môi của hắn có một nụ cười nhạt như có như không. Hắn tất nhiên là biết được, chỉ là vì không muốn làm cho nàng cảm thấy xấu hổ mới làm bộ không nghe thấy, nàng thật là xấu hổ vạn phần.

“Phụ tử, không sai biệt lắm là được rồi, không cần phiền toái như vậy.” Nàng đối với trà không có quá nhiều chú ý, xem hắn tinh tế tỉ mỉ mà đùa nghịch như vậy, thật là có chút không quen.

“Mộ Hoa, tên của ta, người có thể gọi tên của ta.”

Nàng có chút kinh ngạc, nói như thế nào bọn họ đều là quan hệ thầy trò, có thể gọi như vậy hay không..... Trời, còn nói nàng là người đến từ hiện đại tư tưởng cởi mở, như thế nào còn ríu rắm ở trong quan hệ thầy trò đâu?

“Mộ Hoa, ta đối với nước trà không có chú ý gì, tùy ý một chút là được.”

Hắn vẫn như cũ không có dừng lại động tác, tiếp tục đầu vào đáy mà đùa nghịch, êm ái mà nói rằng: “Trà đạo chú ý ý vị, một ly trà ngon có thể làm cho người nâng cao tinh thần đầu óc tỉnh táo, tinh thần và thể lực dồi dào, cho nên mỗi một quá trình đều không thể sai sót.”

Đối với mặt chấp nhất của hắn, nàng vô lực phản bác, chỉ có thể nâng má, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi. Mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, bắt tri bắt giác, nàng thế nhưng đã ngủ, trong梦里 hồ người được một mùi thơm ngát nhàn nhạt, tựa như hương trúc, tựa như hương trà, lại tựa như hương hoa.

Trong lúc ngủ mơ, nàng cảm giác được có người đang vuốt ve thân thể của nàng, động tác mềm nhẹ mà thật cẩn thận. Trên người cời bỏ tất cả trôi buộc, mang theo một tia lạnh lẽo, mà cái tay kia lại mang theo độ ấm nóng rực, mon trón mỗi một tác da thịt trên người nàng.

Một mùi hơi thở thơm ngát tới gần nàng, nàng hít sâu một hơi, tiếp theo liền đụng chạm đến hai cánh môi mềm mại. Mềm nhẹ giống nhau đụng vào, không nhanh không chậm, nàng có chút không kiên nhẫn, duỗi tay ôm cổ hắn, chủ động hôn lên hắn. Nàng cho rằng đây chỉ là một giấc mộng xuân, nếu là mộng, như vậy vì sao không hưởng thụ thật tốt đâu?

Hít mùi thơm ngát trong hàm răng của hắn, không hỏi hắn là ai, nàng thích mùi vị của hắn. Môi lưỡi càng không ngừng quán quýt, động tác của hắn từ ngây ngô dần dần thuần thực, mà nàng là từng có không ít kinh nghiệm, nam nhân đã từng cùng nàng hôn mười ngón tay đều đếm không hết. Nàng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng không có nghĩa là nàng chưa từng cùng người khác phái lui tới. Thân thể của hắn và nàng dán vào cùng một chỗ, không một khoảng cách, đang trong khi hôn nàng, tay hắn khẽ run xoa rất tròn trước ngực của nàng, động tác của hắn giống như nụ hôn của hắn ngây ngô vậy, tiếng hít thở của hắn cũng càng ngày càng gấp rút. Nàng bỗng nhiên rất muốn biết hắn đến tốt cùng là ai, tại sao lại xuất hiện ở trong mộng của nàng?

Nàng cố gắng mà muốn mở mắt ra, một mảnh khăn lụa đen đột nhiên che khuất đôi mắt của nàng, nàng nhìn không thấy hết thấy trước mắt, bên tai chỉ truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Không cần nhìn ta, ta không có ác ý, ta chỉ muốn giải độc cho ngươi.”

Giải độc?

Hắn như thế nào biết trên người nàng có độc?

Chẳng lẽ hắn thật là vì nàng mà đến? Chính là giải độc cần phải tiếp xúc thân mật như vậy sao?

Chậm đã, đây chẳng lẽ không phải mộng, là sự thật?

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, không biết làm phản ứng gì.

Đột nhiên hắn ngừng tất cả động tác, một tiếng thở dài truyền vào trong tai của nàng.

Theo hắn rời đi, trên người một mảnh lạnh lẽo, hắn xảy ra chuyện gì? Giống như bị người xâm phạm chính là nàng, hắn làm gì thở dài?

Nàng vén khăn lụa đen lên, phát hiện chính mình đang nằm ở trong nhà trúc, trần như nhộng, mà trong ngoài nhà trúc đã không thấy bóng dáng của Thủy Mộ Hoa.

Nàng nghi vấn đầy đầu, nàng cũng không bài xích cử chỉ thân mật của hắn đối với nàng, thậm chí còn có chút chờ mong, chính là hắn vì cái gì đột nhiên rời đi, hơn nữa nàng cảm giác được trong tiếng thở dài của hắn bất đắc dĩ và gãy gục. Hắn rốt cuộc là cái người gì, vì sao phải tiếp cận nàng?

Sau khi nàng đi ra khỏi nhà trúc, nàng bỗng nhiên nhớ tới Băng Tư, hắn vẫn luôn đi theo ở bên người nàng bảo hộ nàng, như vậy mới vừa rồi hắn đã đi nơi nào?

Nàng tìm kiếm ở trước sau nhà trúc, cuối cùng ở trong một bụi hoa tìm được Băng Tư đã hôn mê, thì ra cũng không phải chỉ mình nàng đã ngủ, mà là giống như hắn hít vào các loại mê hương dược vật. Như vậy thoát nhìn, bối cảnh của Thủy Mộ Hoa quả thực không đơn giản, lấy võ công của Băng Tư, nếu chỉ là mê hương bình thường, sợ là căn bản không mê hoặc nổi hắn, nàng đối với Thủy Mộ Hoa nghi hoặc càng thêm sâu nặng.

Băng Tư trong lúc ngủ say, so với bộ dáng lạnh như băng ngày thường hình như đáng yêu rất nhiều. Hắn vẫn luôn phụng mệnh bảo hộ nàng, không chút nào dám có một chút chậm trễ, dù cho buổi tối ngủ, nàng hơi nghiêng người, cũng có thể cảm giác được hắn cảnh giác. Xem hắn đáy mắt chứa bóng mờ, nhất định là quá mệt mỏi, không bằng để hắn mà nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Hắn thân cao một mét chín mươi, xương cốt cứng rắn, cả người mang lên thật đúng là lao lực. Đợi nàng đưa hắn đến trên giường bên trong nhà trúc, nàng đã mệt đến kiệt sức, té ngựa ở trên người của hắn, lần này nàng là thật sự mệt đến đã ngủ.

Băng Tư tỉnh lại trước một khắc so với nàng, cúi đầu nhìn đến trên người còn nằm một người, hắn có chút kinh ngạc. Sau khi nhìn rõ người trên người, hắn nâng tay lên chạm chạm chưa buông xuống, cuối cùng tay của hắn để lại chỗ cũ, cứ gốc như vậy, chờ nàng tỉnh lại.

Nàng là bị từng đợt tiếng tim đập thình thịch đánh thức, ngẩng đầu chống lại ánh mắt có chút hoảng loạn đột nhiên không kịp phòng ngừa của Băng Tư, trong lòng của nàng khẽ nhúc nhích. Không biết có phải hay không bởi vì mới vừa rồi nguyên do bị Thủy Mộ Hoa gọi lên dục vọng thân thể ở sâu bên trong của nàng, nàng động tình mà leo lên cổ hắn, chủ động hôn hắn.

Cả người của hắn cứng đờ ở một chỗ, thần kinh căng chặt, không dám động chút nào, ngay cả hô hấp cũng nghẹn chặt. Một đôi mắt đen ngòm ngẩn mà nhìn nàng, mang theo mê ly cùng vẻ khiếp sợ, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác phạm tội, phảng phất là nàng đang xâm phạm hắn, nhưng mà sự thật cũng

đúng là như thế.

Bộ dáng của hần kinh sợ như con thỏ con như thế, làm cho nàng nhìn không được cười khẽ ra tiếng, thật là một thị vệ bảo tiêu đáng yêu ngây thơ. Nàng lại ở hần trên môi mở nhẹ một, liền đứng dậy rồi đi nhà trúc. Không muốn để cho hần quá mức xấu hổ, nàng vẫn luôn không có xoay người nhìn hần, nhưng nàng có thể nghe được tiếng bước chân của hần, liền lưỡng lự cách ở sau lưng của nàng ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ

Khi trở lại chỗ ở, Từ Nhi đang chờ ở ngoài cửa. Sau khi nhìn thấy Hàn Linh, nàng lập tức tiến lên đón, vẻ mặt nôn nóng.

“Công chúa, không tốt, Tiểu Hầu Gia bị người của bang Thiên Ma bắt đi rồi.”

“Tiểu Hầu Gia là ai?” Nàng như thế nào không nhớ rõ nàng nhận biết cái Tiểu Hầu Gia gì?

Từ Nhi kinh ngạc mà chớp chớp mắt, giải thích nói: “Tiểu Hầu Gia, chính là biểu ca của công chúa mà.”

Trời, thì ra là Hàn Như Phong, cũng là, người ta là nhi tử của Trấn Nam Vương, dĩ nhiên là Tiểu Hầu Gia rồi. Nhưng ở trong đầu của nàng, hần chính là một cái danh từ lớn biểu ca tiểu thụ.

“Cái bang Thiên Ma này, ăn gan báo, dám đụng đến người của ta? Băng Tư, chúng ta đi!” Nàng ném đuôi ngựa xuống, đi nhanh rảo bước tiến lên. Đột nhiên cảm thấy nàng giống như một đại tỷ xã hội đen, Băng Tư chính là tay chân tốt nhất của nàng, bắt quá tiêu đệ thủ hạ của nàng hình như hơi ít, duy nhất một cái phục tùng còn không phải là nhân hiệu của nàng. Hôm nào nhất định phải chiêu mộ chiêu mộ nhiều, phát triển rộng nhân hiệu của nàng, mở rộng thế lực thủ hạ của nàng, để tránh không may khi gặp gỡ nhân vật chân chính.

Chậm đã, hần lúc nào trở thành người của nàng? Quên đi, dù sao cũng là thân thích, không thể thấy chết mà không cứu.

Một cái cửa sơn động ở giữa sườn núi, Hàn Như Phong bị trói chặt ở trên cây, khoe miệng, khoe mắt đều có chút bầm đen.

Chắc chắn chắc, một tiểu thụ yếu ớt như thế bị đánh thành như vậy, quá vô nhân tính.

Lại nhìn người của bang Thiên Ma, nhân số cũng không nhiều, cũng chỉ có sáu tên, một kiểu đồng phục của thư viện Thanh Bách. Đang trang bị cái cặp, lại là một đám lưu manh thô tục không chịu nổi, thật không biết bọn họ là làm sao tiến vào được thư viện Thanh Bách.

“Linh nhi, người tới cứu ta?”

Khoe miệng bầm tím khẽ động xuống, Hàn Như Phong rên rỉ kêu đau, nhớ tới hần lớn như thế, cảm y ngọc thực, còn không có chịu qua khổ nhục này. Nhìn thấy nàng tới, trên mặt của hần lộ ra một tia vui sướng, đáy mắt đều là ý cười, hoàn toàn không thấy đáng vẻ bị uy khuất.

Nàng quét mắt liếc hần một cái, thật là có chút đau lòng, không ưa nhất nhìn người chịu ủy khuất.

“Các người là gan thật đúng là lớn, dám đụng đến người của ta?”

“Người nhầm nhò gì! Biết thế lực của bang Thiên Ma chúng ta ở trên giang hồ sao? Người cũng không đi hỏi thăm một chút, người dám trêu bang Thiên Ma của chúng ta, còn không có sống đến bây giờ.” Nói chuyện chính là một tên to con, xem khí thế, như là dẫn đầu sáu người.

Đù ngang à, còn không phải là một cái môn phái giang hồ, làm cho Hoàng Đế lão cha phái nhánh quân đội đến tiêu diệt, xem các người còn ra vẻ ta đây như thế nào?

“Ta không phải đang sống thật tốt sao? Cái này liên chứng minh bang Thiên Ma của các người cũng không có năng lực lớn gì.”

Một tên to con ở sau lưng đi lên, chỉ vào Băng Tư nói: “Nguyệt hộ pháp, chính là tiểu tử kia động tay với chúng ta. Về phần tên này, hần không có năng lực gì, không cần để ý tới hần.”

Hả, dám coi khinh nàng?

Đối với người coi khinh nàng, nàng căm thù đến tận xương tủy, chính là không có biện pháp, ai bảo nàng không biết võ công đâu?

“Băng Tư, giáo huấn bọn họ thật tốt một chút.”

Võ công lần này của mấy người này so sánh với một đám lúc trước thì cao hơn chút, đặc biệt là Nguyệt hộ pháp đi đầu kia vẫn chưa ra tay, luôn cảm thấy hấn có cất giấu thủ đoạn. Băng Tư đã nhanh chóng mà đánh bại năm tên tiểu lâu la, bắt đầu cùng Nguyệt hộ pháp quán quyết cùng một chỗ.

Hàn Linh thừa dịp kẻ hở, chạy tới cởi dây thừng trên người của Hàn Như Phong, thuận tiện ở trên người của mấy tên tiểu lâu la bị Băng Tư đánh bại tàn nhẫn đập mấy cái. Dám coi khinh nàng? Sớm muộn gì cũng sẽ cho các người biết trời tại sao lại xanh, đất tại sao lại vàng.

Vì cái gì? Kỳ thật, cái này căn bản cũng không trở thành một vấn đề.

“Linh nhi, đau.”

Hàn Như Phong làm bộ dựa ở trên người của nàng, mang theo ý tứ hàm súc làm nũng. Ngày thường xem thân mình của hấn gầy yếu, thật ra thì vẫn là rất có trọng lượng, ép tới nàng thiếu chút nữa đứng không vững.

Nàng đẩy hấn về phía Tử Nhi ở bên kia, nàng còn muốn xem Băng Tư và Nguyệt hộ pháp quyết đấu, không rảnh phản ứng hấn. Ở góc độ nhìn nàng nhìn không thấy được, hấn ủy khuất mà chu chu môi, tự mình đứng vững vàng.

Nguyệt hộ pháp này đẳng cấp đều không phải đơn giản, thật có chút năng lực, hai người đã qua hơn mười chiêu, Băng Tư vẫn là không có thể chế ngự được hấn, nhưng nhìn ra được Nguyệt hộ pháp đã chống đỡ đến có chút vất vả, tin tưởng kéo dài thời gian chút nữa, hấn chắc chắn bại.

Nói vậy hấn cũng là biết tự mình hiểu lấy, sau một cái đối chưởng tấn công, hấn thoát thân lui xa. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Băng Tư, hấn buông ra lời tàn nhẫn nói: “Hôm nay trước tha cho các người, món nợ này còn không có xong!” Hấn lôi kéo năm tên tiểu lâu la khác, hoảng sợ bỏ chạy.

Đánh thua còn ngang ngược như thế, cái bang Thiên Ma chó má gì này tất cả đều là một bang ý thế hiếp người chó hỗn tạp.

Chú ý tới Băng Tư ngóng nhìn phương hướng bọn họ rời đi, sắc mặt có chút nặng nề, nàng nhịn không được tiến lên hỏi: “Băng Tư, xảy ra chuyện gì sao? Có vấn đề gì à?”

Hấn nghiêng đầu, sắc mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt né tránh, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy biểu tình hoảng loạn lúng túng của hấn như thế. Chấn hấn hấn còn đang vì cái hôn trước kia mà tâm trạng lộn xộn đi, sau đó, nàng lại lại lần nữa nghe được tiếng nói của hấn mang theo từ tính dễ nghe: “Bang Thiên Ma là đệ nhất đại phái trên giang hồ, thế lực cực lớn, mới vừa rồi người kia là một trong tứ đại hộ pháp thủ hạ của bang chủ bang Thiên Ma, võ công chỉ là xếp hạng hạng cuối trong tứ đại hộ pháp. Nếu bọn họ lại phái hộ pháp khác đến đây, với thực lực của một mình ta, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ.”

“Thật sự lợi hại như thế?” Nàng cảm giác chính mình giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, hơn nữa càng chọc càng lớn.

Băng Tư nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, người của bang Thiên Ma rất là khó chơi, phạm là đã đắc tội môn phái của bọn họ, bọn họ nhất định đuổi theo không bỏ, thẳng đến khi diệt cả nhà của đối phương mới thôi, đều không ngoại lệ.”

Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu, theo cái trán của nàng trượt xuống, chọc đến cái tổ ong vò vẽ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

“Như thế nào không nói sớm? Sớm biết rằng, liền dĩ hòa vi quý.” Nàng suy nghĩ một chút, kéo cánh tay của hấn nói, “Đi, ta dẫn người đi bồi bồi thật tốt, chúng ta dưỡng đủ tinh thần, đối phó cường địch.”

Thân thể của Băng Tư rõ ràng có chút cứng đờ, nàng nhìn đến vành tai của hấn đã đỏ bừng.

Hàn Như Phong ở phía sau không vui, vênh cái miệng nhỏ úy khuất nói: “Linh nhi, ta mới là người bệnh.”

Người không có sức chiến đấu, bỏ cũng như không bỏ. Đương nhiên, nàng không có khả năng ở trước mặt nói với hấn như thế, nếu không, hấn không thể không tức giận đến chạy tới đâm đầu hù. Nàng chê cười kéo hấn lên, trấn an nói: “Người cũng cùng nhau bồi bồi.”

Thừa dịp ánh trăng, Hàn Linh dẫn theo Băng Tư và mấy tên thị vệ cùng nhau ở bên ngoài gian nhà của bọn họ bận việc trước sau, vì để ngừa vạn nhất, nàng thiết kế riêng một bộ bấy rập vô địch thiên la địa võng tới đối phó người của bang Thiên Ma. Nếu bọn họ rất khó dây dưa, như vậy ắt hẳn sẽ phải đến đây một lần nữa, tại sao không liền ở đây ôm cây đợi thỏ?

Hàn Linh vừa lòng mà thưởng thức kiệt tác của mình, còn dùng phương pháp rút thăm riêng tìm một tên thị vệ tới thí nghiệm một phen, nàng nhìn đến tên thị vệ bất hạnh rút trúng thăm kia còn không có thí nghiệm liền gần như muốn khóc.

Khi hấn mình đầy thương tích mà từ trong bấy rập được thả ra, hấn thật sự lên tiếng khóc lớn, bởi vì khi hấn xoay người, nàng nhìn thấy có mười cái kẹp con chuột kẹp ở trên mông của hấn. Nàng cắn ngón tay, vì thế cảm thấy vô hạn đồng tình, ngay tại chỗ phát cho hấn mười lượng bạc, thưởng tự trải nghiệm làm xử nữ. Tay của hấn đang cầm mấy thỏi bạc dùng mồ hôi và máu đổi lấy kia, lại lần nữa khóc lóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Lão Đại Muốn Tiến Tới

Đêm khuya người vắng vẻ, chìm sâu khê hót.

Yên tĩnh nằm ở trên giường hẹp, Hàn Linh bắt đầu suy nghĩ viễn vông. Thủy Mộ Hoa đột nhiên rời đi, làm cho nàng vô cùng hoang mang. Lúc sau nàng lại cố ý đi tìm hắn một lần, hết thấy nhà trúc cũng chưa từng thay đổi, hiển nhiên hắn chưa từng có trở lại nhà trúc.

Rốt cuộc hắn đã đi nơi nào?

Hắn biết trên người nàng trúng độc, cũng biết phương pháp giải độc, chỉ là phương pháp này có chút.....

Rốt cuộc hắn là ai?

Nàng nghi vấn đầy bụng, lẩn qua lộn lại, có chút khó có thể đi vào giấc ngủ.

“Linh nhi, đừng lo lắng, người của bang Thiên Ma nếu thật sự tới, nhất định sẽ rơi vào bẫy rập chúng ta bày ra.”

Nàng nghiêng đầu, vừa lúc chống lại đôi mắt đào hoa của Hàn Như Phong hiện lên tia sáng kỳ dị, chỉ là khóe mắt bầm đen kia vẫn chưa rút đi, có vẻ có chút buồn cười.

“Ta không phải đang phải suy nghĩ cái này.”

“Vậy ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Không nghĩ nói cho hắn chuyện có quan hệ với Thủy Mộ Hoa, nhiều năm ở trên thương trường chìm nổi, để cho nàng trở nên không quá nguyên ý tin tưởng người khác, đặc biệt là người ở bên người, nàng luôn là cẩn thận đề phòng.

Đôi mắt sáng hơi chuyển động, nàng khê cười nói: “Ta là đang suy nghĩ, trong phòng ngủ có hai mỹ nam, lại ăn không được. Ai, thật là phí phạm của trời a.”

Lời này của nàng vừa nói ra, lập tức cảm giác được độ ẩm ở trong phòng bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, nàng nhìn không thấy biểu tình của Băng Tư, lại có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi quần bách của Hàn Như Phong. Nàng vốn nghĩ rằng hắn sẽ vì vậy mà bại lui, cách xa nàng một chút, nhưng không nghĩ đến hắn ngược lại càng tới gần nàng, gấp phải khuôn mặt yêu tinh của hắn bày ra kia mang theo bầm đen, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu không, ta để cho ngươi ăn?”

“Khụ khụ khụ.....” Nàng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc phải, thật là có người nguyên ý tự động hiến thân, chỉ là cái này..... Nàng đối với hắn cũng không quan tâm, không có hứng thú.

Ở ngoài cửa có một thanh âm động chạm vang lên truyền đến, cá cắn câu rồi.

“Tới rồi.”

Nàng hạ giọng, cùng hai người khác dùng tay ra hiệu, tùy thời mà động.

“Loảng xoảng!”

“Leng keng!”

“A.....”

Bên ngoài tiếng vang càng lúc càng lớn, tiếng kêu thảm thiết thay nhau vang lên, giống như giết heo.

Nhớ tới lúc trước tiếp nhận tự mình nghiệm lấy xử nữ thưởng cho tình trạng bị thảm của tên thị vệ kia, nàng nhin không được cắn ngón tay của mình, nghiệp chướng a, kham cầu thượng đế khoan dung.

“Đi, đi ra xem một chút.”

Khi bọn họ đi ra ngoài cửa, khi nhìn đến ba người rớt vào trong bẫy rập, Hàn Linh nhin không được ghé vào đầu vai của Hàn Như Phong, cười một trận ha hả.

Trên người của mỗi tên hắc y nhân ít nhất mang hai mươi mấy cái kẹp con chuột, cái vị trí gì cũng đều có, thảm nhất chính là tên hắc y nhân bị kẹp ở cái mũi kia, mới vừa rồi tiếng kêu thảm thiết thê lương mãnh liệt nhất kia, chắc chắn xuất ra từ miệng của hắn. Thua thiệt cho nàng sau khi trải qua thí nghiệm, lại tăng thêm gấp đôi cái kẹp con chuột, bọn họ mới có đãi ngộ như thế. Nghiệp chướng của nàng a, nàng để tay lên ngực tự hỏi.

“Ha ha ha.....”

Nàng vẫn là ngần không được mà cười ha ha.

Ba tên hắc y nhân ở trong bấy rập thay nhau rút cái kẹp con chuột, oa oa kêu đau, người nọ trước hết rút xong hàm hừ mà chỉ vào nàng mắng to: “Ngươi, ngươi chờ coi, lão đại của chúng ta sẽ tự mình tới trừng trị ngươi.”

“Tôi thì tôi thôi, bọn thiếu gia như cũ mời hắc đến ăn tiệc cái kẹp con chuột.” Hàn Linh thờ ơ nhún nhún vai, nói không sợ là không có khả năng, nhưng thua người không thua trận, cùng lắm thì đến lúc đó bỏ trốn mất dạng.

Tên hắc y nhân thứ hai rút xong, cũng rút cuộc nói chuyện có khe hở, oán hận mà trách mắng: “Ngươi khoan đắc ý! Lão đại của chúng ta võ nghệ cao cường, chờ hắc tới, cuộc sống an nhàn của ngươi cũng sẽ chấm dứt.”

Nàng ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống mà liếc xéo bọn họ, mang theo chút ý vị thô phi, quát lớn nói: “Hừ, bang Thiên Ma của các ngươi tất cả đều là một bang chó hỗn tạp. Nếu hắc có gan, khiến cho hắc tới cắn ta a, ta liền ở chỗ này chờ hắc.”

“Ngươi chờ!”

Ba người từ trong bấy rập thả người nhảy lên, khoác tay lẫn nhau, khập khiễng mà biến mất ở trong màn đêm.

Nàng nhìn theo bóng dáng của bọn họ rời đi, hai mắt híp lại, xem ra phải thiết kế bấy rập một lần nữa. Người kế tiếp tới, chỉ sợ không dễ đối phó như vậy.

Ở một góc phía tây nam của thư viện Thanh Bách, vốn thuộc về nơi ở của sơn trưởng, bây giờ đã đổi chủ.

Dưới ánh trăng, ở trên ghế mây làm bằng trúc, một nam tử trường sam màu đen tuyệt mỹ đang nằm. Tư thế ngồi của hắc tùy ý, quần áo trước ngực hơi mở ra, mắt trệt tự mà diêm dúa lẳng lơ, một mái tóc dài màu đen rối tung trên vai. Hắc ở dưới êm trăng, dường như tung ra một lớp bạc sáng chói, mơ mộng mà mờ ảo.

“Lạch cạch!”

Sách ở trong tay của hắc đột nhiên rơi xuống đất, lông mi rậm phe phẩy mở ra, ánh mắt có chút mê mang.

Thế nhưng đã trời tối, đám hỗn tiểu tử này, cũng không gọi hắc một tiếng.

Hắc ngửa mặt lên trời huyết gió một tiếng rõ ràng, tùy ý mà bừa bãi, cái cổ thon dài tuyệt đẹp phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ.

Ngay sau đó, mười mấy bóng người từ mỗi phương hướng nhảy đến trước mặt của hắc.

“Lão đại, có gì phân phó?”

“Hôm nay là ai phụ trách đánh thức ta?” Hắc thuận miệng hỏi một câu, giọng điệu tùy ý mà phẳng lý, nhưng vẫn là làm cho tất cả mọi người ở đây run lên ba cái.

Chiều theo tính tình của lão đại, hắc là thống hận nhất là khi hắc đang ngủ mà bị người khác quấy rầy.

Chiều theo tính tình của lão đại, phạm là người không tuân lệnh làm việc của hắc, tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Nhưng vấn đề là, chẳng bao giờ muốn làm người quấy rầy khi lão đại đang ngủ, đột nhiên hạ lệnh muốn bọn họ trong lúc hắc đang đọc mà sách ngủ gà ngủ gật thì đánh thức hắc, nguyên nhân là lão đại đột nhiên muốn cái tà quy chính, nghiêm túc ham học hỏi.

Cái này..... Mặt trời có phải mọc ra từ hướng tây hay không?

Tất cả mọi người ở trong bang nghĩ không ra, rất là mâu thuẫn, không biết là nên thi hành theo mệnh lệnh đánh thức hắc, hay là nên bận tâm tính nết trước sau như một của hắc, không cần quấy rầy hắc.

Khó xử a!

Ai cũng không dám chạm vào chòm râu của hồ, cuối cùng kết quả là, ai cũng không dám kêu hắc.

“Lời của ta, các ngươi đều vào tai này ra tai kia, có phải hay không?”

Dạ Ma Thiên miễn cưỡng đứng lên, một luồng hơi thở hỗn hậu thuận tiện mà tỏa ra, con mắt híp dài híp lại, phụt ra ra một tia ánh sáng nguy hiểm.

Nhóm tiểu lâu la trộm coi lẫn nhau, mồ hôi lạnh đầm đìa, ai cũng không dám trả lời.

“Ta để cho các ngươi tìm phu tử đâu? Nhưng đừng nói cho ta, các ngươi một việc cũng không hoàn thành.” Một trận rừng mình lấy hắc làm trung tâm, phóng xạ ra phía ngoài, ở trên tuần nhan hiện lên tức giận nhàn nhạt, hết thấy tín hiệu đều đang biểu hiện lão đại rất tức giận, lão đại muốn nổi đóa.

Một tên tiểu lâu la ở trong đó bối rối mà trả lời: “Lão đại, bọn họ vừa nghe nói là cho lão đại ngài học bù, một đám đều sợ tới mức ỉu xiu hết rồi. Chúng ta cũng thật sự không có cách nào.....”

Phu tử nào ở trong thư viện nghe thấy tên của lão đại, đều không phải tránh xa ba thước? Ngay cả sơn trường đều chấp tay nhường lại chỗ ở của bản thân, còn kém đâu giao toàn bộ thư viện vào trong tay của lão đại. Muốn để cho người ta đối với lão đại dạy hắn đọc sách biết chữ, cái này so với bất luận cái cực hình gì đều tàn khốc.

Ánh mắt của Dạ Ma Thiên phát lạnh, quát lên: “Đồ ăn hại! Ủ rừ (???), các ngươi cũng sẽ không lại gán công việc cho hắn? Ta nhưng nói cho các ngươi biết, nếu là kiểm tra đánh giá tháng sau của thư viện, ta lão đại của các ngươi nếu không được ưu tú toàn bộ, tất cả các ngươi liền chờ tiến cung làm thái giám cho ta đi.” Một cước của hắn đá vào trên người của một tên tiểu lâu la đứng đầu bên trái, tiếp theo tên thứ nhất ngã xuống trên người của tên thứ hai, tên thứ hai đụng phải tên thứ ba, hiệu ứng quân bài domino liên tiếp, tiểu lâu la ngã đầy đất.

Bọn họ thà rằng bị lão đại đá, bị lão đại đập, cũng không cần tiến cung làm thái giám a.

“Lão đại, không thể a!”

“Lão đại, cái này khó khăn cũng quá cao.”

“Lão đại, ta không thi không được sao? Nếu không tiểu nhân trộm bài thi cho ngài đi?”

“Lão đại, ngài muốn được loại ưu còn không đơn giản sao? Tiểu nhân lấy một thanh đao ép phu tử đánh giá cho ngài một cái loại ưu được không?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên càng ngày càng kém, con mắt hẹp dài bóng loáng lộ ra, sắc bén mà quét qua một đám người ở trên mặt đất: “Câm miệng! Ý của các ngươi là, bằng bản lĩnh thật của lão đại ta thì thi không được loại ưu?”

Nhóm tiểu lâu la sợ tới mức vội sửa lại miệng:

“Đương nhiên không phải! Lão đại anh minh thần võ, tiêu sái lỗi lạc, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, chỉ là một cái khảo hạch thì coi là cái gì, đây còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Đúng vậy, đúng vậy, lão đại ở trên trời dưới đất, không gì làm không được, không có chuyện lão đại không làm được.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên lúc này mới chậm rãi dần ra một chút, nhóm tiểu lâu la lập tức cảm giác được hoa nhò giữa núi đang e thẹn mà nở, ý cảnh thật tốt đẹp.

“Đều do lão đầu tử chết tiết kia, không phải là ép ta tới thư viện học bài. Cũng trách ta xúc động a, lại có thể cùng hắn đánh cược. Nếu là không thể ở trong khảo hạch được ưu tú toàn bộ, phải trở về cưới mẹ già thúi hắn tìm cho ta. Nha nha, thật là càng già càng sống càng đi thụt lùi, thế nhưng về lão đầu tử đích đáng (???).” Dạ Ma Thiên có chút ảo não, hắn Hàn hoàng hồ ly kia vì để cho hắn nhanh lên một chút thành thân, không biết từ nơi nào tìm một tiểu yêu tinh tới, cả ngày quấn lấy hắn, làm hại hắn nhất thời xúc động liền cùng Hàn hoàng hắn đánh cược. Hắn thà rằng tới thư viện để gặm sách, cũng không cần cả ngày đối với một tiểu yêu tinh quấn người.

Thấy vẻ mặt của lão đại thư giãn, lá gan của tiểu lâu la lớn thêm nói: “Lão đại, những nhóm phu tử đó người nào mà không sợ ngài? Ngài tùy tiện phân phó một tiếng, bọn họ không phải cho ngài loại ưu rồi sao?”

“Ngươi cho rằng lão đầu tử là mất mù tai điếc sao? Kỹ lưỡng điểm này, như thế nào che giấu được hắn?” Đừng nói không thể gạt được Hàn hoàng hắn, chính là che giấu được, Dạ Ma Thiên hắn là loại người làm việc không quang minh lỗi lạc này sao? Hắn thế nhưng khinh thường dùng võ lực đi uy hiếp nhóm phu tử, hắn cũng không tin, Dạ Ma Thiên hắn thì gặm chẳng được mấy quyển sách.

“Bọn Phong hộ pháp đâu? Như thế nào mỗi một tên đều chạy trốn đến không có bóng?”

Tiếng nói của hắn vừa ra, chỉ thấy ba người khắp khiêng đỡ nhau đi vào trong viện.

“Lão đại, chúng ta ở chỗ này.” Giọng nói vô cùng thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Có, Gian, Tế

Con mắt hẹp dài quét qua ba người, gió đêm nhẹ phẩy, tùy ý thổi bay mái tóc dài rối tung của hắn, cả người càng thêm tuấn lãng phiêu dật. Nhóm tiểu lâu la đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, lão đại của bọn họ bất kể lúc nào đều dễ coi như thế, bọn họ nếu là nữ nhân thì thật tốt, một đám ở trong đầu mơ tưởng viễn vông. Nếu để cho Dạ Ma Thiên biết trong lòng của bọn họ có ý tưởng xấu xa như thế, đừng nói là tiến cung làm thái giám, có mạng nhỏ để sống hay không còn là một số không biết.

“Đây là thế nào? Rớt hồ?” Cánh môi nở nang của Dạ Ma Thiên hơi hơi khê động, xem bọn họ một đám cùng chật vật, còn rất giải buồn. Nha nha, cái thư viện quý gì, hần sớm đợi đến chán ngấy. Nếu không phải cùng Hàn hoàng hồ ly hần đánh đánh cuộc, hần sớm cầm một cây đuốc đốt thư viện quý này, thư viện này cùng hần bát tự hoàn toàn không hợp.

“So với rớt hồ còn thảm hại hơn.” Phong hộ pháp cầm đầu thiếu chút nữa ôm chân của hần mà khóc lóc kể lể, mũi của hần đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ lợi hại, về mặt thống khổ mà kể khổ nói, “Lão đại, người nhất định phải thay chúng ta báo thù.”

Dạ Ma Thiên đập một chân vào hần, hần ghét nhất bị người khác chạm vào góc áo, tuấn mi nghiêng khêu: “Chuyện gì xảy ra?”

Ba tên hộ pháp thế là người một lời, ta một lời mà tường thuật việc mới vừa rồi một lần, không thêm mắm thêm muối, đó là không có khả năng, thẳng nói Hàn Linh thành là không chuyện ác nào không làm ác bá, cuồng đồ, vậy còn xem như nhẹ. Nguyệt hộ pháp ở giữa cũng dính vào, đi theo ba người cùng nhau thêm lửa thêm củi, thế là Hàn Linh ở trong miệng của tứ đại hộ pháp, từ ác bá, cuồng đồ thẳng cấp làm ác ma, tà tinh, từ mười tám tầng địa ngục, trực tiếp ngồi thang máy đến tầng thứ tám mươi.

Thang máy quá nhanh, nàng có chút choáng váng.

Dạ Ma Thiên lấy ngón út móc lỗ tai, có chút nhứt đầu, bọn họ người một lời, ta một lời, nghe được khiến lỗ tai của hần phát ngứa, chỉ bắt được một phen lời nói sau cùng của bọn họ: “Người là nói, tiểu tử thú kia cùng ta buông lời, muốn ta đi tới cắn hần? Hần cô quái cái gì, thích bị người cắn?”

Bỗng dưng phản ứng kịp, hai con người của hần đột nhiên hung bạo, toàn thân phát ra ra một trận rùng mình: “Nha nha, hần dám mắng ta là chó? Chán sống rồi sao?”

“Lão đại, tiểu tử này thật sự quá thiếu đánh, người nhất định phải trừng trị hần thật tốt!” Bốn người cơ hồ là trăm miệng một lời, lão đại cuối cùng phẫn nộ rồi, bọn họ cuối cùng cũng hết khổ rồi.

“Ừ.” Dạ Ma Thiên làm như có thật mà liên tiếp gật đầu, gò má đưa mắt nhìn lên sao trời, ánh mắt mê ly hư ảo như vậy, làm cho người xem đến như mê như say.

Đã quá giờ Hợi, nếu không ngủ làn da lại trở nên kém.

Hần phát tay áo cất bước, đi vào bên trong phòng.

Tứ đại hộ pháp cho rằng hần đi nhầm phương hướng, có lòng tốt nhắc nhở nói: “Lão đại, cửa chính ở bên kia.”

Một dòng thất chặt người sắc bén từ phía trước phóng tới, tiếp theo là lời nói của Dạ Ma Thiên vô cùng có lực uy hiếp: “Bây giờ lão đại ta buồn ngủ, các người ai cũng không được đánh thức ta, nếu không.....”

Ánh mắt nguy hiểm thu liễm lại, bốn người đầu còn dám có nửa câu nhiều lời, nhìn theo lão đại trở về phòng đi ngủ, chỉ có thể thoáng nghe được tiếng nói của lão đại lầm bầm lầu bầu thì thầm: “Không xong, hai ngày này làn da lại kém rồi, phải bồi bổ giấc ngủ thật tốt. Thư viện này thật không phải chỗ để người đợi.....”

Bốn người lập tức ngắt đi, ngã thành một đồng.

Hàn Linh và hai vị chiến hữu khác ở trong phòng coi giữ một đêm, cũng không thấy có người trở lại, khi hùng đông mau đến, một người tiếp một người mới ngủ say mất.

“Công chúa, mau tỉnh lại, có bò câu đưa thư của Hoàng thượng.”

Trong lúc ngủ mơ, Từ Nhi dùng sức mà lắc lắc nàng, rung nàng tỉnh.

“Bò câu? Ở đâu? Ta muốn ăn nhũ bò câu nướng.” Nàng mơ màng màng, thần trí còn không rõ lắm, chính là cảm thấy đã thật sự đói bụng.

Từ Nhi tiếp tục cố gắng mà lắc lắc nàng: “Công chúa, là Hoàng thượng gửi thư.”

Hàn Linh xoa mắt buồn ngủ, cuối cùng tỉnh táo lại.

Hàn hoàng gửi thư? Lúc này mới ra ngoài không mấy ngày, hần lại muốn làm cái gì?

Nàng nhận lấy thư nhìn lướt qua, một đôi mắt xéch chọt neho lại, Hàn hoàng làm sao biết nàng trốn học? Lại như thế nào biết nàng ở thư viện nữ giả nam trang, thay mặt đối đào?

Có, gian, tề!

Nàng hí hai mắt, gống như ra-đa quét nhìn mỗi người ở trong phòng.

Băng Tư, cơ sở ngầm của Hàn hoàng, là người có khả năng bán đứng nàng nhất.

Hàn Như Phong, hoàng tộc nhất mạch, cùng Hàn hoàng cũng thoát không khỏi liên quan.

Còn có chính là Từ Nhi, nàng là cung nữ Hàn hoàng phải cho nàng, thoát nhìn dường như rất thành thật đơn thuần, nhưng vì sao thư của Hàn hoàng hoàn toàn truyền tới tay của nàng?

Như thế xem ra, bên người nàng người ai cũng không thể tin. Làm sao bây giờ?

Hàn hoàng ở trong thư nói cho phép nàng tiếp tục nữ giả nam trang, nhưng cần thiết nghiêm túc nghe giảng bài, tôn kính sư trưởng, còn muốn ở cuối tháng trong môn khảo hạch phải được ưu. Phàm một môn không được ưu, nàng phải chọn nhiều thêm một vị hôn phu, cái này..... Hẳn yêu cầu cũng quá thái quá!

“Từ Nhi, chúng ta tổng cộng có bao nhiêu môn học?”

Từ Nhi nghiêm túc mà bẻ ngón tay đếm kỹ nói: “Trừ bỏ bình thường lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số khảo hạch sáu môn, còn có vẽ tranh, đá cầu, nấu nướng, bơi lội..... Ừ, tổng cộng thì có mười hạng mục này.”

Nàng hoàn toàn ngắt đi, cái thư viện gì đây? So với khảo hạch môn học ở đại học còn nhiều, còn phức tạp hơn?

Đá cầu, nấu nướng, bơi lội?

Cái này..... Lần lượt phải vào đề (?) sao?

Thư viện rốt cuộc muốn bồi dưỡng nhân tài như thế nào? Toàn tài? Hay là phụ nam gia đình hoàn hảo?

Tổng cộng mười hạng mục khảo hạch, nói cách khác bày ra ở trước mặt của nàng chính là mười cái tên hôn phu hữu danh vô thực, nàng chỉ có một môn học mà qua được, mới có thể xóa sạch từng cái mười cái tên này, nếu không.....

Mười thêm hai thêm bốn..... Trời ạ, mười sáu tên!

Nửa tháng còn không tới phiên một lần, này không phải muốn để cho nàng sống sờ sờ mà mệt chết sao?

Nàng không cần!

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất ăn mặc chỉnh tề, ôm sách vở chạy như bay tới lớp học, nói cái gì cũng muốn đem quyển sách này một môn học nàng tương đối am hiểu mà bắt lấy.

Chờ bóng dáng của nàng đã chạy đi rất xa, ba người ở trong phòng hoàn toàn không có phản ứng nhiều, ngơ ngác mà nhìn điểm đen ở ngoài cửa cang chạy cang nhỏ, hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm.

Trải qua tiết sử, nàng dùng sức mà chống hai mắt, ép buộc chính mình nghe tới nội dung của tiết học.

Phu tử hình như rất mang thù, còn bắn khoăn chuyện ngày hôm qua chống đối hấn, một tiết học kêu tên nàng ba lần, để cho nàng đọc diễn cảm nguyên văn. Trên lớp học chính là 《Đại Học》*, lúc nàng lên THPT là có thể đọc nó lâu lâu, cho nên hoàn toàn không làm khó được nàng.

Nguyên do nàng tới lớp học, chỉ là lo lắng nơi này cho điểm chế độ có phải cũng giống như ở bên trong đại học hay không, coi như đạt đến thành tích bình thường. Nếu là như thế, vậy thì nàng không thể lại trốn học, cũng không thể lại đắc tội phu tử, nếu không một người lòng dạ hẹp hòi như hấn cho nàng rớt sù, kia đối lấy nhưng chính là một nam nhân sống sờ sờ a.

Thật là đáng sợ!

Máu mũi của nàng mơ hồ có xu hướng rơi xuống, nàng vội hít hít, chuyên tâm nghe giảng bài, chuyên tâm.

Xưa nay chưa từng có mà, nàng nghiêm túc mà nghe xong buổi sáng tiết học liên tục hai canh giờ, thật là bội phục nghị lực của mình. Sự thật chứng minh, một tên nam nhân có chút ít, hai tên nam nhân còn thích hợp, ba nam nhân vừa vặn tốt, một đám nam nhân..... Là mãnh hổ a!

Dựa vào cái đầu mười hai vạn phần tinh thần, sau khi dùng qua cơm trưa, nàng không ngừng cố gắng, tiếp tục tham gia buổi chiều tiết bắn và đánh xe. Đến nỗi giữa trưa bữa kia rốt cuộc ăn cái gì, nàng thật sự nói không được. Có lẽ có thể kêu nó khoai tây nhào đi, ngâm mình ở nước muối khoai tây nhào. Mặc ói, không được, nàng lại muốn phun ra.

* Đại Học là một trong những kinh điển trọng yếu của nhà Nho. Xưa, người đến tuổi 15 thì vào học bậc đại học và được học sách này. Hai chữ “đại học” được nhà nho giải thích là “đại nhân chi học”, hiểu theo hai nghĩa, là cái học của bậc đại nhân, và là cái học để trở thành bậc đại nhân. Cách giải thích ấy phần nào hé lộ về nội dung, mục đích của bộ sách. Đại Học vốn chỉ là một thiên trong sách Lễ ký (Kinh Lễ sau này), được Tăng Sâm - một học trò hạng trung của Khổng Tử chế hóa thành. Tuy nhiên, nó chỉ thuộc bộ Tứ thư vào thời Tống, với sự xuất hiện cuốn Tứ thư tập chú của Chu Hi. Trên đại quan, sách Đại học gồm hai phần:

Phần đầu có một thiên gọi là Kinh, chép lại các lời nói của Khổng Tử.

Phần sau là giảng giải của Tăng Tử, gọi là Truyện, gồm chín thiên.

Đại Học đưa ra ba cương lĩnh (gọi là tam cương lĩnh), bao gồm: Minh minh đức (làm sáng cái đức sáng của chính mình), Tân dân (làm mới cho dân, ngụ ý sau khi tự sửa mình thành tựu lại đứng ra giúp người cải cách, bỏ xấu theo tốt) và Chi u chí thiện (an trú ở nơi chí thiện). Ba cương lĩnh này được cụ thể hóa bằng tám điều mục nhỏ (gọi là bát điều mục), bao gồm: Cách vật (tiếp cận và nhận thức sự vật), Trí tri (đạt tri thức về sự vật), Thành ý (làm cho ý của mình thành thực), Chính tâm (làm cho tâm của mình được trung chính), Tu thân (tu sửa thân mình), Tề gia (xếp đặt mọi việc cho gia đình hài hòa), Trị quốc (khiến cho nước được an trị), Bình thiên hạ (khiến cho thiên hạ được yên bình). Sách Đại Học dạy người ta cách tu thân và cai trị thiên hạ theo chủ trương "vi chính dĩ đức" của nhà Nho.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Khiêu Chiến Lão Đại

“Chuẩn bị, bắn!”

Phu tử môn bắn và đánh xe ra lệnh một tiếng, một loạt hơn mười mũi tên ngay ngắn trên đoàn kỵ mã vèo vèo đồng thời bắn về phía hồng tâm, đẹp đẽ rất chuẩn, khí thế như cầu vồng.

Đồng thời, ở hàng chót nhất của đội ngũ cười ngựa bắn cung, vang lên một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết.

“A.....”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía con ngựa vị trí hàng chót nhất, một con ngựa đen lông có chứa tạp sắc ở bên trên không có một bóng người, nhìn xuống chút nữa, một người chồng vó, té ngã trên đất. Cung tiễn ở trong tay ném lên thật cao, ném thẳng tắp ở trên không trung, lại rơi xuống thẳng tắp, lại lần nữa đập vào trên bụng của người ở dưới ngựa.

“A.....” Lại là một tiếng hét thảm.

Đây nhất định là lúc xui xẻo nhất đời này của Hàn Linh. Mẹ ơi, nàng không làm, nàng phải về nhà.....

Lau cái mũi dính bụi, nàng chống thân mình từ trên mặt đất bò dậy, con ngựa đen ở bên cạnh còn đang thở hồng hộc mà cùng nàng tính tình vui đùa. Hàn hoàng chết tiệt, nếu không phải bởi vì hấn, nàng cũng không cần chịu khổ nhục này.

Nếu không thì không tính, một môn này từ bỏ đi.

Không đúng, bắn cùng đánh xe là hai môn tách ra khảo hạch, cũng liền tương đương với hai tên nam nhân?

Chính cái gọi là mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, nếu là lập tức đem hai nam nhân đón vào cửa, vậy còn có thể có ngày lành được sao? Đáp án là, khẳng định không thể.

Nàng nhanh như chớp một lần nữa bò lên trên lưng ngựa, nói cái gì cũng phải trước chinh phục nó.

“A.....” Một tiếng hét thảm này càng thêm thống khổ.

Con ngựa này khẳng định là con cái, nếu không vì sao cấm hấn nàng như thế chứ? Cùng giới tính thì chê nhau, nhất định là đạo lý này.

Hà phu tử môn bắn và đánh xe vai trần đi tới chỗ nàng, hai mắt khinh miệt mà liếc nàng, lắc đầu nói: “Ngươi, dẫn ngựa đến đầu kia đi, trước tiên biết luyện tập cười ngựa rồi, lại qua đây đi học.”

Một trận cười to ầm ầm vang lên, vì vậy Hàn Linh ảo não mà ở trong tiếng cười nhạo của mọi người, dắt ngựa đi rong đến bên cạnh tự mình đi chơi. Theo chân những bọn đệ tử quan gia này từ nhỏ tinh thông cười ngựa bắn cung mà nói, nàng xác thực ngay cả tư cách cầm cung cũng không có, chính là, điều này có thể trách nàng sao?

Nàng cam chịu số phận mà dẫn ngựa đi đến dưới một gốc cây ngô đồng, lấy chốt ngựa qua một bên, ngựa người nằm ở trên cỏ. Mùi cỏ thơm thoang thoang, thời tiết ấm áp, hết thấy đều thích ý như vậy, cả người cũng trở nên lười biếng. Có lẽ là tối hôm qua ngủ được quá ít, nàng trong lúc lơ đãng đã ngủ say.

“Lão đại, chính là hấn.”

“Lão đại, ngươi thật sự đã bắt người bắt trở lại?”

“Lão đại, ta quá sùng bái ngươi.”

“Lão đại, người mãi mãi là lão đại trong lòng ta kính yêu nhất.”

Bên tai riu rít, hai nàng ngủ không an ổn, Hàn Linh móm móm lỗ tai, nghiêng người, tiếp tục ngủ yên.

Đột nhiên có người đá nàng, đá vào trên eo của nàng, nàng có chút nổi giận, lập tức liền tỉnh lại, há mồm muốn mắng to. Khi nàng trợn mắt nhìn thấy ở trước mắt một đám lớn người đang vây xem, đầu óc của nàng tức khắc chập mạch, trống rỗng.

Đây đến tột cùng là cái tình hình gì? Nàng nhớ rõ nàng vừa rồi còn ngủ ở trên bãi cỏ của thư viện, bây giờ đây là tới nơi nào?

Một cái bóng đen tiếp cận nàng, tùy theo mà đến một dòng khí dương cương hỗn hậu, nàng ngẩng đầu đối diện mặt của người nọ, tức khắc ngây người, thiếu chút nữa đã quên hô hấp. Khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo vài phần vẻ đẹp dã tính, một đôi mắt đen hẹp dài mang theo vẻ lười biếng, phác họa hình dáng đôi môi, rung động lòng người nói không nên lời. Đây lại là vị soái ca cực phẩm nào?

Đối phương vừa mở miệng, nguyên bản hình tượng hoàn mỹ trong lòng của nàng lập tức rơi vào vô hình.

“Ta xem tiểu tử này trừ bỏ lớn lên có chút giống con gái, cũng không có gì đặc biệt, như thế nào liền chinh các người đến thăm như thế?”

Hàn Linh quay đầu nhìn về phía bốn người sau lưng của hắn, thì ra là người quen cũ, khó trách giọng nói nghe có chút quen tai. Nàng lại lần nữa thu lại con ngươi một lần nữa xem kỹ người ở trước mắt, hay là hắn chính là lão đại ở trong miệng của bọn Nguyệt hộ pháp, bang chủ của bang Thiên Ma?

Trong lòng của nàng cả kinh, hắn thật đúng là đã tìm tới cửa, không đúng, là đã bắt nàng dễ như trở bàn tay, tùy ý làm thịt tùy ý cắt. Làm sao bây giờ? Nàng còn không muốn chết.

Tục ngữ nói thật đúng đại trượng phu có được dẫn được, Câu Tiễn* một cổ nhân ngàn năm trước đều có thể nằm gai nếm mật**, Đông Sơn tái khởi***, huống chi nàng một thanh niên rất tốt tới từ thế kỷ mới. Nàng chớp mắt lấp lánh, đến gần trước mặt của hắn, lấy lòng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma trong truyền thuyết? Quả nhiên dung nhan như ngọc tư thể như tiên, anh hùng vĩ đại bất phàm, tiểu đệ ngưỡng mộ đã lâu, sớm muốn thấy tiên dung, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, thật sự là may mắn ba đời!”

* Việt Vương Câu Tiễn (chữ Hán: 越王勾踐; trị vì 496 TCN - 465 TCN) là vua nước Việt (ngày nay là Thượng Hải, bắc Chiết Giang và nam Giang Tô) cuối thời kỳ Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc, một trong Ngũ Bá.

** Việt Vương Câu Tiễn sau khi từ nước Ngô trở về thường nằm ngủ trên gai, có treo cái mật, nằm ngồi đều nhìn thấy mật, ăn uống thì nếm vị đắng của nó trước, tỏ ý không quên nỗi nhục trước đó. Quả nhiên sau đó nhờ chịu đựng gian khổ Câu Tiễn đã đánh bại được nước Ngô, báo thù cho nước Việt. Điển tích “Nằm gai nếm mật” chỉ ý chí vượt qua gian khổ để đạt được mục đích.

***Đây là điển tích Trung Quốc nổi tiếng, theo cách hiểu của mình là chờ thời cơ tốt để phục thù (nếu mn có ý kiến khác hãy bổ sung nhé!)

Dạ Ma Thiên đưa ra một cái ngón tay thon dài, chạm vào chỗ mi tâm của nàng, nhẹ nhàng chạm một cái, liền đem nàng đẩy ra ba bước xa, nhún mày ghét bỏ nói: “Xấu muốn chết, tránh xa ta một chút!”

Nói nàng xấu? Nàng tốt xấu cũng là đệ nhất mỹ nhân của Hàn quốc, vậy mà hắn lại nói nàng xấu?

Lão đại, người có khiếu thẩm mỹ hay không?

Nàng mất mặt mà sờ sờ cằm, xem ra mềm không được, phải cứng hẳn mạnh bạo. Ánh mắt rừng mình của nàng, từ bên trong phụt ra ra hai tia sắc bén, lạnh lùng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma? Hừ, cũng không có gì đặc biệt nha, chỉ biết đánh lén nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nếu là quang minh chính đại mà tới, người chưa chắc là đối thủ của ta.”

Con mắt hẹp dài nửa hí, Dạ Ma Thiên có chút kinh ngạc chuyển biến đột nhiên của nàng, nâng tay bóp cằm của nàng, tà tứ mà nhượng mày nói: “Người không phục?”

Hiện tượng tốt, xem ra có thể xoay chuyển. Nàng lạnh mặt, dựng thẳng một cái ngón trỏ lên, trầm giọng nói: “Đúng vậy, ta không phục, ta muốn cùng người khiêu chiến.”

“Người muốn cùng ta khiêu chiến? Đầu óc của người không cháy hông chứ?” Khóe môi của hắn kéo nhẹ, lộ ra một tia cười khế, không chút nào che dấu sự khinh miệt. Từ đại hộ pháp ở sau lưng của hắn đã sớm xem kịch vui hướng về phía nàng cười nhạo, lão đại của bọn họ thật vất vả tự thân xuất mã, ngày lành của nàng xem như chấm dứt.

Hàn Linh tiếp tục khiêu khích, đây là đường ra duy nhất của nàng: “Hay là người sợ, không dám ứng chiến?”

“Chê cười, trên đời này còn không có chuyện gì có thể làm khó Dạ Ma Thiên ta.” Ngông cuồng kiêu ngạo không ai bì nổi.

Hắn gọi là Dạ Ma Thiên? Tên thật cuồng ngạo, quả nhiên người cũng như tên.

“Tốt lắm, không bằng hai thư viện của chúng ta làm một trận thi đấu đá cầu, sáu người một tổ, bên thua sau này đều phải nghe theo bên thắng, người dám ứng chiến hay không?”

Gặp phải việc khó giải quyết, cách thứ nhất chính là kéo tự quyết (???), trước tìm cái nguyên do kéo lên một kéo (???), chờ thoát thân, liền ba mươi sáu

kể chạy là thượng kế. Đến lúc đó hẳn tìm không ra người, còn có thể làm cho nàng như thế nào?

Nàng nghĩ đến thật đẹp, âm thầm cười gian.

“Lão đại, đừng nghe hắn, bây giờ hắn chỉ là một con kiến ở trong tay của ngươi, ngươi muốn bóp như thế nào cũng được, không cần để ý tới hắn.”

“Đúng vậy, lão đại, cẩn thận hắn lừa gạt.”

Cánh tay thon dài của Dạ Ma Thiên ào ào giơ lên phía trước, Phong hộ pháp và Nguyệt hộ pháp lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời nữa.

“Đây là ngươi tự tìm đường chết, cho ngươi một cái cơ hội cũng không không sao. Ngươi về trước đi, ba ngày sau, ta liền mang thù hạ của ta đến thư viện của các ngươi. Đến lúc đó, nếu ngươi thua, từ nay về sau ngươi chính là nô lệ của ta, mặc cho ta sai khiến.”

Lão đại chính là lão đại, tự tin dũng cảm, tiêu sái không kèm chế được, ấn tượng của nàng đối với hắn lại bắt đầu tăng trở lại.

“Vậy nếu là ngươi thua thì sao?”

“Ta không có khả năng thua.” Ông tay áo của Dạ Ma Thiên vung lên, hào khí muôn vàn.

Hàn Linh có chút hơi khó thở, chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như thế, nhưng người ta có vốn liếng để kiêu ngạo, nàng lại có cái gì có thể cùng hắn chống đỡ? Không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì đồng ý: “Được, một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Cùng Dẫn Nam Giao Dịch

Một khi khôi phục tự do, Hàn Linh liền tìm cách làm sao cao chạy xa bay.

Lại không thể ngủ yên ở trong thư viện, một bên là Hoàng đế lão cha cường bức, một bên là Dạ Ma Thiên uy hiếp, đầu nào cũng không an toàn, vẫn là sớm đi thì tốt hơn.

Đúng rồi, bảo tiêu của nàng đâu?

Nàng bị người bắt đi, tại sao Băng Tư không có đuổi theo?

Hừ, trở về gặp lại hắn, nhất định phải trị hắn cái tội không làm tròn trách nhiệm.

“Linh nhi, ngươi không sao chứ? Ta tìm ngươi ở khắp nơi.”

Mới vừa đi đến cửa của thư viện Bạch Tùng, Hàn Như Phong liền nhanh nhẹn tiến lên đón, từ trên xuống dưới quét nàng một lần, mặt mang vẻ quan tâm.

Nàng mang theo giọng điệu không vui, giọng nói lạnh lùng nói: “Băng Tư đâu?”

Hàn Như Phong không nhận thấy được nàng không vui, thành thật trả lời: “Băng Tư bị người đánh bị thương, bây giờ còn đang nằm ở trong phòng hôn mê bất tỉnh.”

“Hắn bị thương?” Trong lòng của Hàn Linh khẽ nhúc nhích, thì ra là bị thương, cho nên mới không có tới bảo hộ nàng, xem ra là nàng hiểu lầm hắn.

Vội vàng chạy về ký túc xá, nhìn thấy Băng Tư nằm ở trên trên chăn đệm dưới đất hôn mê bất tỉnh, trong lòng của nàng nóng lên, hẳn vì bảo hộ nàng, thế nhưng không màng yêu quý tính mạng của mình như thế. Dù cho hắn là lão cha phải tới giám thị nàng, nàng cũng không cách nào thờ ơ được.

“Băng Tư, mau tỉnh lại.”

Nàng khom người vỗ vào hai gò má của hắn, trán của hắn khóa sâu, mang theo vẻ thống khổ, trong miệng nhẹ nhàng mà gọi khẽ.

Nàng nghiêng tai để sát vào bên miệng của hắn lắng nghe, muốn biết hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

“Không được thương tổn công chúa.....”

Một dòng nước ầm ầm vào trong lòng của nàng, còn chưa từng có người nào quan tâm tới nàng như vậy, mũi của nàng có chút chua xót. Nàng từ nhỏ chính là một cô nhi, không nơi nương tựa, nàng dựa vào nỗ lực của mình thi đậu đại học, lúc sau ở trên xã hội lang thang kiếm sống, nhiều lần trắc trở. Tập đoàn Hàn thị, cũng là dựa vào đôi tay của chính nàng nỗ lực dốc sức làm mà được, nàng không tin bất luận kẻ nào, cũng không quan tâm sống chết của người khác, cho nên cũng chưa từng nếm được mùi vị được người quan tâm.

Chỉ bằng những lời này của hắn, nàng thề, nàng nhất định sẽ tận lực đi bảo hộ hắn, chỉ cần nàng có năng lực này.

Dạ Ma Thiên làm hắn bị thương không nhẹ, xương sườn gãy ba cây, cẳng chân gãy xương, trước ngực còn có một dấu tay thật to. Mỗi chỗ bị thương đều rất nghiêm trọng, có thể nghĩ Dạ Ma Thiên khi muốn mang nàng đi, hắn là phải liều mạng ngoan cố chống lại như thế nào. Thật là một đồ ngốc, hắn cũng không hiểu được biến báo* sao? Cứu người không phải một hai phải liều mạng dùng vũ lực, huống chi đối mặt chính là Dạ Ma Thiên cao thủ đáng sợ như vậy.

* Dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

Nàng duỗi tay nhẹ vỗ về mặt của hắn, nàng không thể lưu manh sống qua ngày nữa, không thể một mực lùi bước nữa. Không phải cùng Dạ Ma Thiên hện đánh cược sao? Thay đổi, liền từ đánh cược bắt đầu.

Vẫn là mảnh rừng phong kia, nàng lại gặp được hắn, Long Chi Dực.

Kiểm quang lập loè, một thân thanh y của hắn oai phong như du long, đặt mình vào trong lá đỏ bay múa đầy trời, tựa như ảo mộng. Thần sắc chuyên chú, làm người ta hướng tới, từng trận hàn ý lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra phía ngoài, nàng đứng cách hắn xa xa hai mươi bước, vẫn là bị trận hàn ý khiếp người kia quấy nhiễu.

Một trận cuồng phong thổi quét lá tàn đánh tới mặt của nàng, nàng biết hắn đây là đang cảnh cáo nàng. Nàng là đặc biệt vì hắn mà đến, tự nhiên không thể lùi bước. Nàng vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào hắn, đồng thời cũng nhìn chăm chú vào trận cuồng phong cách nàng càng ngày càng gần, nàng lấy tính mạng của mình đánh cược, đánh cược hắn nhất định sẽ không muốn mạng của nàng.

Quả nhiên, ánh mắt của hắn chợt biến, cổ tay nhẹ chuyển, vẽ ra vài đường kiếm hoa, đánh tan dòng lực đạo kia.

Mấy mảnh lá phong lấy lực đạo cực lớn xẹt qua mặt của nàng, ma sát đến da mặt của nàng từng trận phát đau, kia chỉ là lực lượng còn sót lại, nếu là dòng lực đạo mới vừa rồi kia toàn bộ vọt tới chỗ nàng, mạng nhỏ này của nàng chỉ sợ đã sớm không còn.

Hắn thu hồi kiếm, không nói một lời mà xoay người rời đi, người này thật là muốn lôi kéo mạng của nàng, ngay cả cùng nàng nói thêm một câu đều keo kiệt. Không có biện pháp, nàng đành phải lên tiếng trước.

“Chờ một chút, có thể cùng ngươi làm một cuộc giao dịch hay không?”

Hắn dừng lại bước chân, đưa lưng về phía nàng, vẫn là không nói một lời, nhưng nàng biết hắn đang đợi nàng nói tiếp.

“Ngươi không muốn bị công chúa lựa chọn, nhưng lại bắt buộc đi bị bức bách, phải ở lại thư viện, ta nói có đúng hay không?”

Hắn không có lên tiếng, nhưng nàng biết là nàng đoán đúng rồi, trong lòng có chút mất mát. Hắn dù sao cũng là người thứ nhất làm nàng có cảm giác động lòng, đáng tiếc thiếu chút duyên phận. Nàng tiếp tục nói: “Ta có thể giúp ngươi, cam đoan để cho công chúa không chọn trúng ngươi.”

“Giúp như thế nào?” Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến, đề nghị cuối cùng của nàng khiến cho hắn thấy hứng thú.

Thật là châm chọc, nàng cùng hắn nói điều kiện, nhưng là giúp đỡ hắn cùng nàng phôi sạch quan hệ. Nàng bình tĩnh mà trầm giọng nói: “Bản thân ta chính là công chúa, ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt đối không chọn ngươi.”

Hắn kinh ngạc quay người lại, vừa đúng lúc nhìn thấy nàng tháo dây cột tóc xuống, một mớ tóc đen tùy ý như thác nước theo vai chảy xuống. Từ đây về sau liền cùng hắn không còn có bất luận cùng xuất hiện gì, đáy lòng của nàng chua xót, ánh mắt mê mang, bởi vậy làm lẫn lộn vào trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên vẻ tươi đẹp và mất hồn.

Khi nàng lại ngẩng đầu đối diện hắn, đôi mắt trong trẻo của hắn đã khôi phục bình tĩnh không gợn sóng lúc trước.

“Bây giờ ngươi đã tin rồi đi?”

“Nàng kia là ai?”

Trong miệng của hắn nàng, hắn chính là thay thế nàng giả công chúa, xem ra hắn đã tin nàng.

“Nàng chỉ là cung nữ của ta, Từ Nhi.”

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi khác, giọng nói lạnh lùng nói: “Ngươi có cái điều kiện gì?”

Nàng cắn cắn môi, nói ra điều kiện của nàng: “Ta muốn ngươi tham gia thi đấu đá cầu, giúp ta đánh bại Dạ Ma Thiên.”

Hắn chần chờ một chút, may kiếm hơi vắn, hỏi: “Lúc nào?”

“Ba ngày sau.”

Không có tiếng vọng lại của hấn nữa, rút kiếm rời đi rừng phong, nàng biết, hấn đã đồng ý.

Một đoạn tình yêu còn chưa có bắt đầu, cứ như vậy mai một ở trong rừng phong. Hấn không thuộc về nàng, nàng không thuộc về hấn, giữa bọn họ giống như là hai cái đường thẳng song song, mãi mãi không có cơ hội giao nhau nữa.

Trời, như thế nào càng ngày càng đa sầu thương cảm?

Người ta hoàn toàn là đối với nàng vô tình, nàng cần gì phải mặt dày mày dạn mà phải cùng người ta kéo quan hệ?

Thật là càng sống càng thụt lùi.

Chỉnh đốn lại tâm tình, Hàn Linh tiếp tục ở trong thư viện chiêu binh mãi mã*, vô luận như thế nào cũng phải gom đủ sáu người.

* Nghĩa đen: Chiêu mộ binh lính, mua ngựa chiến để chuẩn bị chiến tranh. Nghĩa bóng: Tập hợp lực lượng, vây cánh.

Sự thật chứng minh, thẻ bài của công chúa vẫn là rất vang dội.

Mọi người nghe nói công chúa muốn thành lập một đội đá cầu, thì tất cả đều đến đây báo danh tham gia, nàng thuận tay thu chút phí báo danh, nhét nhét nha té (???). Cũng nên cải thiện thức ăn rồi, lại nước muối khoai tây nhão như thế, đậu giá xào đậu giá mà ăn đi, nàng không thể không hừ thoát*.

* Hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Ở Rừng Phong Học Võ

Sau khi đội đá cầu trải qua trước hai đợt thẩm định lựa chọn, chỉ còn lại có tám người, xem tố chất của mọi người, thật đúng là làm người nhọc lòng. Những người này nếu bàn về ngoại hình, cũng không có trở ngại, nếu bàn về công phu trước mắt, thật dễ cho người dốt sức vượt mô hôi, còn không bằng nàng đâu. Nói như thế nào, khi nàng ở THPT cũng đã tham gia đấu đạt tới đội nữ, có mấy lần như vậy, chỉ là nơi này người biết khinh công, tựa như chơi game khi treo ngoài treo (???), vạch xuất phát không ở một cấp độ trên. Hàn Linh lại một lần khẩn cấp mà nhận thức đến tầm quan trọng của khinh công, nàng nhất định phải học.

“Công chúa, ở đây mặt trời lớn, ta cùng ngươi qua chỗ mát mẻ bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn nhìn trời, tầng mây che đầy mặt trời, nàng không thấy được mặt trời rất lớn như thế nào đâu? Quay đầu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tên thư sinh lớn lên gầy đang ăn cần mà dân Từ Nhi đi đến dưới một cây đại thụ bên ngoài sân đá cầu. Xem thư sinh khuôn mặt trắng nõn kia, ngũ quan đoan chính, nhưng thật ra đáng đáp không tẻ, chính là xem như thế nào không được tự nhiên lắm. Mà Từ Nhi đỏ bừng mặt, vẻ xấu hổ lộ ra, hình như ấn tượng đối với hấn không tệ.

Hai mắt của nàng gian xảo mà liếc trộm hai người, ừ..... Có JQ*!

* Là từ viết tắt cho chữ 矫情 Jiǎoqíng có nghĩa là gian tình.

Hàn Như Phong như bóng với hình mà bu lại đây, nháy mắt đào hoa nói: “Linh nhi, không bằng cũng cho ta lên sân khấu đi, ta nhất định giúp ngươi đánh bại Dạ Ma Thiên.”

“Ngươi nấp một bên đi, đừng để cho ta thêm phiền.” Nàng trực tiếp đuổi hấn đi, đối với hấn hoàn toàn không báo bất luận cái hy vọng gì, từ thành viên được đề cử ở trước mặt đi qua từng người, theo thứ tự điểm danh, “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..... Bốn người các ngươi, từ hôm nay trở đi liên luyện tập như thế nào phòng thủ cầu môn cho ta. Thi đấu ngày đó, nhiệm vụ duy nhất của các ngươi, chính là bảo vệ cho cầu môn.”

Bốn người bị chọn kinh ngạc nhìn nhau: “Chúng ta chỉ phòng thủ cầu môn, vậy ai tới tiến cầu?”

Lông mày của nàng nhẹ khều, ra vẻ thần bí nói: “Cái này ta đều có an bài, tóm lại các ngươi vô luận là dùng đầu, tay, hay là dùng thân thể, mông, gút gao chặn lại cầu môn cho ta là được rồi.”

Bốn người vẫn như cũ nghi hoặc mà nhìn nhau, chỉ thủ vệ không đá cầu, cái này đâu có còn là thi đấu đá cầu?

Vì bỏ đi bản khoán của bọn họ, cũng vì kích thích tính tích cực của mọi người, nàng quyết định vớt mỗi câu mắc câu: “Nếu lần này các người có thể giúp ta, không đúng, là giúp công chúa thắng người của thư viện Thanh Bách, công chúa sẽ bảo đảm với Hoàng thượng, cho các người mỗi người thăng quan tiến chức, ban thưởng vàng bạc. Nếu trong đó có người biểu hiện xuất sắc nhất, công chúa còn sẽ suy xét xếp các người vào danh sách tuyển phu của nàng. Nghe rõ chưa?” Dù sao cũng đều là giả, hứa một tên tuổi tới hù dọa người, thì như thế nào? Đây là thủ pháp thương trường nàng quen dùng, lấy chút vỏ rỗng tới dẫn đối phương mắc câu, với mình trăm lợi mà không một hại.

“Nghe rõ.” Tiếng trả lời vang dội, con cá cuối cùng mắc câu.

“Được, bây giờ bắt đầu luyện tập. Đội viên hậu bị phụ trách sút gôn, những người khác liều mạng mà bảo vệ cho cầu môn cho ta.” Sau khi ra lệnh một tiếng, nàng cũng vén tay áo xuống trận, ta không có khinh công, nhưng ta có kỹ năng đá cầu, nàng cũng không tin lấy sách lược bắt bại của nàng sẽ không thắng nổi Dạ Ma Thiên.

Ban đêm yên tĩnh không tiếng động, chỉ có người nào đó không ngừng mà ở trong mộng nói mớ.

“Đầu cầu!”

“Sút gôn!”

“Thẻ vàng!”

Hàn Như Phong nhúc nhích đầu mà nhìn nàng ngủ ở bên ngoài tay chân cũng múa, không ngừng nói mớ, dờ khóc dờ cười. Hàn Linh ở trong mộng một cú đá xoay chuyển xinh đẹp, hung hăng mà nện ở trên bụng của hắn, hắn nhin đau than nhẹ.

“Dạ Ma Thiên, người kéo người phạm quy..... Trọng tài, cho hắn thẻ vàng.....”

Hàn Như Phong nghe nàng nói mớ, cười khê ra tiếng. Hắn đã nghĩ không ra, vì sao nàng chuyên chú ở trên thi đấu đá cầu như vậy, còn nảy sinh lời nói ác độc nhất định phải chiến thắng Dạ Ma Thiên.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng mờ lung, ánh trăng xẹt qua bệ cửa sổ mở nhỏ, chiếu vào trên sườn mặt của nàng, tựa như vẩy lên một tầng ánh sáng rực rỡ dư thừa, mang theo vẻ mê mang.

Ánh mắt của hắn lập loè, cúi người hôn ở trên môi của nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng đụng vào, thấy nàng không có cái phản ứng gì. Tinh tế hôn một chút rồi dừng ở gương mặt, cánh mũi, cái trán của nàng, hắn đã khắc chế mình rất lâu, cuối cùng vẫn là nhịn không được khát vọng ở trong lòng.

“Mộ Hoa, đừng đi!”

Xúc cảm thân mật, làm cho nàng theo bản năng mà nghĩ đến Thủy Mộ Hoa mất tích đã lâu. Trong lúc ngủ mơ, nàng duỗi tay ôm cổ của đối phương, chủ động cúi người hôn nhau. Môi lưỡi giao triền, hơi thở lẫn nhau của đối phương, độ ẩm của thân thể cũng mãnh liệt mà lên cao.

Một mùi hương hoa lan nhàn nhạt bay vào trong mũi, nàng nhận thấy được khác thường, trong lúc ngủ mơ mở bừng mắt. Đối diện là một đôi mắt đào hoa mê ly mà tràn ngập dụ hoặc, nàng lập tức bừng tỉnh lại, dùng sức đẩy hắn ra. Có lẽ là lực đạo của nàng quá lớn, cả người của hắn ngã xuống giường, ánh mắt bị thương mà ngẩng đầu nhìn nàng, u quang đau đớn ở trong con ngươi đen khuấy động.

Nàng mím môi, có chút hối hận, nàng không nên đối với hắn như vậy, nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là người thật lòng đối với nàng.

“Như Phong, không té đau chứ?”

Nàng duỗi tay về phía hắn, khoe môi là nụ cười áy náy. Nàng nhìn đến ánh mắt của hắn chợt sáng lên, tức khắc khôi phục thần thái ở trên mặt, giữ chặt tay của nàng, liền lần một vòng mà về tới trên giường. Hắn gặt gao mà ôm lấy nàng, hai cổ thân thể dán sát, không để lại bất luận cái khe hở gì.

Nàng rõ ràng mà cảm giác được trên thân thể của hắn độ ẩm lửa nóng, và tiếng tim đập của hắn xúc động như nổi trống, nàng đã đọc hiểu tiếng lòng của hắn, sâu kín thờ dài. Hoa rơi cố ý nước chảy vô tình*, nàng rất muốn ở trước mặt tặng hắn những lời này, chính là nàng thật sự không đành lòng nói ra.

* Nguyên văn là落花有意流水无情 Lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình, theo mình nghĩ có nghĩa là chàng có tình mà thiếp vô ý. Nếu mn có ý kiến khác thì hãy nêu ra nhé!

Hắn vẫn luôn ôm chặt nàng, không có nói gì, cũng chưa từng buông tay, chỉ có hô hấp ở bên tai nóng bỏng mà dồn dập, chứng tỏ rằng hắn khẩn trương cùng bất an. Ở trong cái ôm ấm áp hắn, nàng nặng nề mà ngủ, nàng không biết sau khi nàng ngủ say, Băng Tư nằm ở trên chăn đệm dưới đất đã sớm tỉnh lại.

Đây đã là lần thứ ba nàng đi vào rừng phong, lần đầu tiên là tình cờ gặp nhau, lần thứ hai là vì giao dịch mà đến, mà lúc này đây, nàng lại là vì học võ mà đến.

Tia nắng ban mai chiếu rọi ở trên thân thể bùng bùng khí thế của Long Chi Dực, đột nhiên phát hiện bóng dáng của hắn trở nên cao lớn. Kiếm hoa bay múa, kiếm quang lập loè, hắn như con thoi ở trong rừng phong, dáng người mạnh mẽ, cùng với kiếm hoa, là lá đỏ bay lên đầy trời.

Hắn mỗi ngày sớm chiều, cố định ở chỗ này tập võ luyện kiếm, mưa gió không thay đổi. Hắn tuy rằng vui giận không hiện ra vẻ mặt, nàng lại có thể đoán được tâm tư của hắn, hắn nhất định là muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân hắn, trở thành đệ nhất hộ quốc Đại tướng quân của Hàn quốc. Cho nên, hắn

tuyệt đối không có thể hời hợt coi khinh võ công của mình, không có thể làm cho mình buông lỏng.

Có thần tử như hần vậy, là vinh hạnh của nàng mới đúng, nhưng vì sao lòng vẫn là chua xót như vậy. Sợ là hần thà rằng ở trên sa trường cùng địch liều mạng, cũng sẽ không nguyện ý trở thành hôn phu của nàng. Rốt cuộc nàng không phải người thường, hôn phu của nàng không có khả năng là duy nhất, lấy kiêu ngạo của hần, hần khinh thường, cũng không muốn.

“Người lại tới làm cái gì?”

Hần trong trêu nhưng lạnh lùng hỏi chuyện cắt đứt suy nghĩ của nàng, hần đã thu kiếm, liền đứng cách nàng xa xa không đến mười bước. Hần liền thật sự chán ghét nàng như thế, ngay cả đến gần bên người nàng cũng cảm thấy tức rẻ?

“Từ hôm nay trở đi, người dạy ta khinh công.” Không phải thỉnh cầu, mà là giọng điệu ra lệnh. Nếu hần lựa chọn làm thần tử của nàng, như vậy thì nàng sẽ tác thành cho hần.

Hai mắt của hần co rút lại, có chút kinh ngạc nàng đột nhiên ra lệnh.

“Nếu đây là công chúa điện hạ phân phó, vậy thì tại hạ chỉ có thể tòng mệnh.” Bước chân của hần nhẹ nhàng, gò má đối lập nhau, lời nói không mang theo bất luận độ âm ỉ, lạnh băng thấu xương.

“Rất tốt, như vậy thì từ giờ trở đi.”

Nàng giận dữ mà trả lời, nàng cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, vì sao để ý phản ứng của hần như thế, nàng nhất định lại trúng tà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Cảnh Xuân Vô Hạn

Hần Linh ở trong rừng phong nghiêm túc học võ công phu, một góc của thư viện Thanh Bách, nam tử tuyệt mỹ mặc trường sam màu đen vẫn nằm ở trên ghế mây tiếp tục gặm sách của hần, mí mắt không nhìn được mà khép mở. Quyển sách trên tay sách giống như chính là một liều thuốc thôi miên, sách không ru người ngủ, người tự ngủ, đây là miêu tả tốt nhất ở trong lòng của hần.

Một hàng tứ đại hộ pháp ngồi ở trước mặt của hần, cũng theo tần suất mí mắt của hần khép mở, bị thôi miên theo. Quái, cái này cũng không tới ngày nóng bức, làm sao đã mệt rồi như vậy? Không biết là tên tiểu lâu la nào đứng gác trong lúc lơ đãng hắt xì một cái, năm người đồng thời cảnh giác.

“Nha nha, đốt sách cho ta.” Dạ Ma Thiên vì để cho hà giận mà ném đem sách xuống đất, hần nhìn không nổi rồi.

Phong hộ pháp mạo hiểm sinh mạng nguy hiểm, nhỏ giọng nói thầm nói: “Lão đại, đây nhưng đã là quyển sách thứ mười lăm rồi.” Lão đại mỗi lần một phát hỏa sẽ để cho người đốt sách, thế nhưng lát nữa lại để cho người tới tìm sách tiếp, lẫn lộn qua lại. May là sách giống nhau, học sinh ở trong thư viện mỗi người một quyển sách, bằng không bọn họ chẳng phải là còn phải xuống núi đi cướp đoạt sách đi?

Hần khom người nhặt sách ở trên mặt đất lên, cùng bọn Vũ hộ pháp trao đổi một ánh mắt, bây giờ bọn họ đã có kinh nghiệm, biết rõ lão đại sau đó nhất định sẽ hối hận, cho nên mỗi lần đều làm bộ đốt sách, kỳ thật là tay trái nhận sách, tay phải trả sách, lẫn lộn tới lẫn lộn đi, cuối cùng vẫn là quyển sách kia.

“Lão đại, nếu không đi ra ngoài giải sầu? Lão đại ở thư viện đọc sách cũng không phải cái biện pháp.”

“Đúng vậy, lão đại, nghe nói thư viện ở đối diện đang tuyển người, luyện tập đá cầu, sao chúng ta không qua đi tìm hiểu một chút tình hình?”

Tứ đại hộ pháp sôi nổi hiển kế, lão đại không ra khỏi cửa, bọn họ cũng không cách nào ra khỏi cửa, thật sự là đợi không được, tiếp tục đợi nữa, cả người sẽ mọc meo. Cố gắng hết sức, bọn họ dè dặt miệng, thế nào cũng phải nói động lão đại để cho hần ra khỏi cái ổ của mình. (phần này mình chém)

Nghe được hồi lâu, Dạ Ma Thiên cũng bắt đầu động lòng, tuy nói lần trước chop tới tiểu tử kia lớn lên rất xấu, ở trong mắt của hần thiên hạ sẽ không có người không xấu, chính là lại rất thú vị. Người dám công khai cùng hần khiêu chiến, hần vẫn là người đầu tiên, khơi dậy lòng hiếu kỳ của hần.

Mông của hần rời ghế mây, thân hình cao lớn tuấn mỹ đứng lên, tứ đại hộ pháp như trút được gánh nặng, thế là cao hứng phấn chấn mà đuổi theo lão đại, xuất phát tới thư viện Bạch Tùng.

Đối diện chính là cửa chính của thư viện Bạch Tùng, tứ đại hộ pháp ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo phía sau lão đại, chỉ cần có lão đại ở đây, bọn họ không sợ trời không sợ đất, lòng tự tin và lòng hư vinh tăng vọt vô cùng. Lần này đi đến thư viện Bạch Tùng, người của thư viện còn dám không dám khinh thường bọn họ.

Lão đại ở đằng trước đột nhiên xoay về một phía, đi đến dưới chân núi, chẳng lẽ lão đại lại lạc đường?

Lão đại là kẻ mù đường, đây là cơ mật tối cao ở trong bang của bang Thiên Ma, cũng chỉ có bọn họ tứ đại hộ pháp và lão bang chủ mới biết được. Chẳng lẽ lúc này, hắn lại tái phát? Không nên nha, đằng trước ở trên cửa chính treo bốn chữ lớn “thư viện Bạch Tùng” như vậy, ngay cả bọn họ cũng nhận ra được, lão đại nhìn sách nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không nhận ra bốn chữ này?

Bốn người trong đầu thối mắc chổng chất, nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám mở miệng hỏi.

Cuối cùng, vẫn là Phong hộ pháp gánh vác nguy hiểm, tiến lên nhắc nhở nói: “Lão đại, chúng ta không đi thư viện Bạch Tùng sao?”

Con người đen tuyệt mỹ thoáng chuyển động, trên vẻ mặt xẹt qua một tia mê mẩn, Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một phen, rõ ràng thư viện ở phía đối diện, vì cái gì hắn mỗi lần đều đi nhầm? Không thể tưởng tượng được.

Phong hộ pháp tinh tế mà quan sát đến biểu tình của lão đại, nhỏ giọng nói: “Đều là tiểu nhân sai, tiểu nhân dẫn đi cho lão đại lầm đường.”

Lông mi tuấn mỹ nhẹ nhàng xuống, đường nét khuôn mặt của Dạ Ma Thiên giãn ra, ngoắc ngoắc tay với hắn nói: “Các người trước đi thư viện tìm hiểu tin tức, ta đi đến đầm nước ở dưới chân núi tắm một cái sẽ trở lại.”

Phong hộ pháp sùng sốt, lão đại nghĩ như thế nào vừa ra là vừa ra (???): “Lão đại, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Dạ Ma Thiên có chút không vui, mặt trầm xuống nói: “Chẳng lẽ ta còn tìm không được một đầm nước?”

Nhiệt độ không khí xung quanh chợt giảm xuống, Phong hộ pháp không lạnh rét run mà sợ run cả người, vội lắc đầu giải thích nói: “Đương nhiên không phải, lão đại anh minh thần võ, làm sao có thể tìm không được đầm nước? Là tiểu nhân vô năng, thường xuyên đi đến ngã rẽ ở dưới chân núi liền phân không rõ phương hướng, đầm nước rõ ràng ở ngay bên phải, nhưng tiểu nhân cứ tìm bên trái, ngài nói tiểu nhân có phải mơ hồ hay không?” Nói thật ra, hắn thật đúng là thay lão đại nhọc lòng, vạn nhất hắn bởi vì muốn đi tắm mà lạc đường, vậy hắn có thể giao phó cùng lão bang chủ như thế nào?

“Là ở bên phải sao?” Con mắt hẹp dài nheo lại, vẻ mặt lộ ra một tia mê hoặc.

Phong hộ pháp rất khẳng định mà chỉ vào tay phải của lão đại, chắc chắn mà nói: “Đúng vậy, ở bên phải, chính là cái tay bên phải mà lão đại ngài thường xuyên hươu quyền đánh tiểu nhân này.” Vì để ngừa vạn nhất, ai biết được lão đại là không thể phân biệt rõ trái phải, hắn vẫn là cẩn thận nhắc nhở.

Dạ Ma Thiên lật tay phải của mình dò xét một phen, đuôi lông mày nhẹ nhàng, sau đó liền cất bước xuống núi. Bốn người ở sau lưng ánh mắt quan tâm mà nhìn theo lão đại, thật là không yên tâm a, muốn ở phía sau đuôi theo hắn hay không, đến lúc hắn tìm được đầm nước mới thôi? Thế nhưng lão đại nội công thâm hậu, bọn họ một khi ở phía sau theo dõi, nhất định sẽ bị hắn phát hiện, lão đại nếu là tức giận, vậy..... Hay là quên đi, dù sao ở bên trong ngọn núi này, người dù sao cũng sẽ không thất lạc.

Đầm nước tĩnh mịch, ba mặt bị núi bao quanh, thường có chim sâu khẽ hót.

Khó có được tìm được một nơi đẹp tĩnh mịch và yên lặng như thế, Hàn Linh tự do mà rong chơi ở trong đầm nước, mệt mỏi khi luyện võ mới vừa rồi trở thành hư không.

Vốn là cho rằng học võ rất đơn giản, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc, mới biết hoàn toàn không phải chuyện như vậy. Từ trước đến nay nàng tự nhận năng lực học tập cực mạnh, cũng không thể không ở trước mặt võ công bại lui. Nhìn ra được Long Chi Dục vẫn luôn cố nén tính tình không kiên nhẫn, từng lần một sửa chữa chiều thức không tiêu chuẩn của nàng, nàng nghĩ nếu không phải bởi vì nàng có một tảng thân phận công chúa này, hẳn nhất định ngay cả đề ý cũng không muốn liếc mắt đề ý nàng.

Hình tượng của nàng ở trong lòng của hắn nhất định càng thêm suy giảm nhiều, làm sao nàng thất bại như thế.....

Hàn Linh nhắm mắt nằm ngửa nổi ở trên mặt nước, chỉ dùng bàn chân ở dưới nước nhẹ nhàng đẩy nước. Trên người nàng mặc một cái yếm mỏng hồng nhạt, mặt trên có thêu một con bạch hồ, màu lông thuần trắng vô cùng rất thật. Cái yếm này chính là khi lần trước nàng đi dạo phố, thấy mặt trên thêu bạch hồ đáng yêu mới mua, mặc ở trên người mượt mà thoải mái, nàng vô cùng thích.

Khi Dạ Ma Thiên tìm được đầm nước, nhìn thấy chính là một bức tranh dụ cho người mơ màng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là thả người nhẹ nhàng, đập trên mặt nước ở trên không bay đến vị trí nàng đang trôi nổi. Hắn duỗi cánh tay dài, một tay vớt nàng ra khỏi mặt nước.

Trên người một trận lạnh lẽo, còn mang theo gió, nàng mở bừng mắt, đối diện chính là Dạ Ma Thiên đang ôm nàng bay về phía bên bờ núi đá, nàng gần như hôn mê bất tỉnh. Thế nào lại là cái oan gia đối đầu này?

Chậm đã! Hắn muốn làm gì nàng? Không phải là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mượn cơ hội để trả thù nàng chứ?

“Người buông ta ra!”

Nàng quơ nắm tay, nện ở trên ngực của hắn, đáng tiếc cơ bắp của hắn rắn chắc, nắm tay của nàng đánh vào trên người của hắn một chút độ mạnh yếu cũng không có, ngược lại nắm tay của nàng càng thêm đau đớn.

Trên lưng đụng chạm đến núi đá cứng rắn, hắn đặt cả người của nàng ở phía trên, con mắt hẹp dài híp lại nhìn nàng từ trên xuống dưới, giống như là đang suy tư cái gì. Hồi lâu, hắn cuối cùng đã mở miệng: “Nàng không chết?”

Hai mắt của nàng khẽ tròn trắng, nàng lúc nào nói nàng đã chết? Hoá ra hẳn cho là nàng tìm chết, mới vớt nàng lên từ trong nước cứu nàng đâu.

Đại ca, trước khi anh hùng cứu mỹ nhân, có thể trước đó làm rõ ràng tình hình hay không?

Sau khi hẳn nói thêm một câu, làm cho nàng càng thêm muốn ngắt đi.

“Thoạt nhìn nàng, có chút quen mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tình Cảm Mãnh Liệt Trong Đầm

Hàn Linh chớp chớp mắt, thì ra hẳn không có nhận ra nàng. Đúng vậy, bây giờ nàng đang mặc trang phục nữ nhân, hẳn chỉ thấy qua nàng một lần, dĩ nhiên không nhận ra.

Lần này nàng cuối cùng yên tâm, thân nhiên vênh vác mà bò lên trên từ núi đá, nhón mũi chân, vỗ vỗ vai hẳn nói: “Đại ca, xin khuyên người một câu, đừng một chiều này cùng mỹ nữ lơi kéo làm quen, đã lỗi thời rồi.”

Người nào đó kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, tầm mắt chậm rãi dời xuống, xét qua cái cảm khéo léo của nàng, cái cổ nhỏ trắng nõn không rãnh (?), lại đến phác hoạ hai ngọn núi nhô lên ở trước ngực..... Nàng nhìn đến ở trong con người đen của hẳn dần dần dâng lên một ngọn lửa, ánh mắt cũng trở nên đen sẫm. Đang lúc nàng cảm giác được tin tức nguy hiểm, khi chuẩn bị thoát đi, ngay sau đó, hẳn duỗi tay mò được nàng tọt trong lòng ngực, cúi đầu che lại đôi môi của nàng.

Hắn hôn bá đạo mà cường thế, không cho phép nàng tránh lui và thoát đi, không khí hô hấp càng ngày càng ít, nàng cảm giác được hít thở không thông. Nàng hơi mở đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn về phía hẳn, khoảng cách gần như thế, khuôn mặt tuyệt mỹ của hẳn ở gần ngay trước mắt. Mỗi một chỗ trên da thịt, mỗi một sợi lông mi đều tinh tế và mê người như vậy, nói thật ra, hẳn quả thật rất có sức quyến rũ, không có một nữ nhân nào có thể ngăn cản được sự dụ hoặc của hẳn.

Tay vốn đang chống đẩy ở trước ngực của hẳn, dần dần dời lên, ôm lấy cái cổ thon dài của hẳn, nhiệt tình mà đáp lại hẳn. Dù sao hẳn không có nhận ra nàng, bất quá là thấu hoan bình thường mà thôi, chờ nàng trở lại đổi trở về nam trang, hẳn sẽ không có khả năng lại nhận ra nàng.

Bàn tay to rộng của hẳn bắt đầu ở trên người nàng di chuyển, ở phía sau cổ của nàng nhẹ nhàng xé ra, thu lại một cái yếm duy nhất còn lại ở trên người của nàng. Nàng nghe được một tiếng than nặng ở trong mũi của hẳn, sau đó cả người của nàng bị hẳn lôi kéo lại lần nữa nằm ngửa ở trên núi đá. Cảm xúc cứng rắn, trên người không có bất luận trời buộc gì, nàng vẫn là lần đầu tiên thân nhiên mà cùng thiên nhiên tiếp xúc như vậy. Một luồng cảm giác kích thích và cảm giác hưng phấn bao phủ toàn thân, nàng tham luyến mà hưởng thụ hẳn hôn môi, hẳn chăm sóc, ở ngay lúc này, nàng đối với hẳn đã hoàn toàn đã không có thành kiến và cảm giác chán ghét. Hẳn chỉ là một người cực có nhiệt tình, tình nhân sức quyến rũ vô hạn, chuyện tình đối với nàng có thể làm lẫn nhau vui thích.

“A ——”

Trong thân thể truyền đến đau đớn xé rách, thân thể này của nàng lần đầu tiên cứ như vậy không thể hiểu được mà cho oan gia đôi đầu của nàng, lại nói tiếp thật đúng là chăm chọc.

Hắn giống như một con mãnh thú, rất điên cuồng mà đoạt lấy hơi thở của nàng, biểu tình bá đạo mà chuyên chú, làm nàng mê say. Trên người của hẳn dường như có tinh lực vô hạn, không có chút nào ngừng lại, một lần lại một lần, lần lộn nàng thẳng đến khung xương eo rồi rạc.

Nàng thật sự nhịn không nổi, thừa dịp khi hẳn đang chuyên chú mà vùi đầu ở trước ngực của nàng, dùng sức đẩy một cái đập một cái. Cứ như vậy, nàng đem bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang, thiên hạ đệ nhất cao thủ Dạ Ma Thiên bị đá vào trong đầm nước, trong tay của hẳn còn túm từ trên người của nàng bong ra từng mảng yếm hồng nhạt.

Ngay sau đó, nàng cũng tung người nhảy vào trong đầm nước, vào trong nước rồi chính là thiên hạ của nàng.

Khi nàng thoát lên bờ thì, còn có thể nghe được tiếng của hẳn ở trong nước nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nữ nhân, lưu lại tên của nàng!”

Đồ ngọc mới lưu lại tên đấy, nàng quay đầu lại hướng hẳn làm cái mặt quỷ, cười trộm xóc lên mặc áo, vội vàng thoát đi, ở dưới người còn một trận nóng rát. Ma quỷ, một chút cũng đều không biết thương hương tiếc ngọc.

Đến thời gian cơm trưa, nàng một chút đều không muốn động dậy, lười nhác mà nằm ở trên giường, trên người tựa như cái khung rời rạc, toàn thân vô lực. Bỗng nhiên ngửi được một mùi hương của thức ăn, là Hàn Như Phong giúp nàng từ nhà ăn mua đồ ăn trở về, người được hương vị khoai tây kia, dạ dày của nàng một trận quay cuồng.

“Linh nhi, ngồi dậy ăn chút đi.”

Nàng bóp mũi, vung tay ngăn lại: “Lấy xa một chút, ta muốn nôn.”

Hàn Như Phong có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đồ ăn đặt ở nơi xa. Lúc này, Băng Tư từ ngoài cửa tiến vào, hắn đã biến mất toàn bộ buổi sáng, bây giờ mới xuất hiện.

“Công chúa, ăn cái này đi.” Ở trong tay của hắn nhiều hơn một con gà nướng da giòn đến ánh vàng rực rỡ to, mùi hương mê người lao thẳng tới trong mũi.

“Oa, ở đâu ra gà nướng? Băng Tư, ta yêu ngươi muốn chết.” Nàng tức khắc tỉnh thần tỉnh táo, bò dậy, từ trong tay của hắn đoạt lấy gà nướng, ăn một trận ngấu nghiến. Điều không biết có bao nhiêu lâu không có hưởng dụng đến mỹ thực, cuộc sống kham khổ trong núi a.

Băng Tư nghe được nửa câu sau của nàng, hai tai đột nhiên đỏ bừng, sắc mặt khốc khốc mà xoay người đứng ở một bên, nếu không phải nàng biết bí mật nhỏ của hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị gương mặt lãnh khốc của hắn lừa gạt đi rồi. Thực sự có ý tứ, có lẽ có thể thu hấn để cho mình dùng, từ đó thoát khỏi khống chế của Hàn hoàng đầu. Nàng âm thầm động tâm tư, dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn hấn. Hàn Như Phong lại cho rằng nàng là thật sự đối với Băng Tư lưu tâm, khuôn mặt sa sầm xám xịt, quay đầu ở một bên sinh hồn dỗi.

Buổi chiều môn cảm nghệ, tới một tên phụ tử mới, cảm kỹ của hấn bình thường, hoàn toàn không cách nào so sánh với cảm kỹ tỉ mỉ xuất sắc của Thủy Mộ Hoa. Cả lớp học nghe được cực kỳ nhạt nhẽo. Tiết sau, Hàn Linh lại lần nữa đi đến nhà trúc, vẫn là trống rỗng như cũ. Hấn rút cuộc đi nơi nào?

Băng Tư giống như xem thấu tâm tư của nàng, chủ động lên tiếng nói: “Công chúa, hấn dùng chính là trà diệt hương của Lăng Tiên cung, loại dược này cực kỳ hiếm thấy, hấn nhất định cùng Lăng Tiên cung thoát không khỏi liên quan.”

“Lăng Tiên cung? Đó là cái gì?” Nàng nghe thấy được một chút hơi thở không tầm thường, cảm giác chính mình dường như đang cuốn vào một hồi tranh đấu vô hình ở bên trong.

“Lăng Tiên cung là một cái môn phái giang hồ cực kỳ thần bí, ai cũng không biết vị trí cụ thể của nó, chỉ biết là môn đồ của nó mỗi người võ nghệ tinh vi, lại đa tài đa nghệ. Môn phái này còn có một cái quy định bất thành văn, phạm là sở thu môn đồ, bên ngoài phải có tiên dung ngọc tư, cho nên mỗi một người từ Lăng Tiên cung đi ra ngoài, toàn bộ là mỹ mạo xuất chúng, tài hoa hơn người.”

Nghe xong hấn giải thích, Hàn Linh lâm vào trầm tư, Thủy Mộ Hoa đến từ Lăng Tiên cung, vậy hấn tiếp cận nàng còn có mục đích gì? Chẳng lẽ thân thể này của nàng, phía trước cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa?

Bên ngoài nhà trúc truyền tới một tiếng bước chân vội vã, nàng vội vàng quay đầu lại, không có nhìn thấy người nàng muốn đợi, lại chờ được thân sắc nóng bỏng của Hàn Như Phong.

“Linh nhi, Dạ Ma Thiên tới, còn có tứ đại hộ pháp thủ hạ của hấn, bây giờ đang ở trên sân đá cầu.”

Nàng nheo mắt, chẳng lẽ nhanh như vậy hấn đã nhận ra được nàng? Đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

“Không cần để ý tới hấn, dù sao thời gian thi đấu vẫn còn chưa tới.” Loại tình huống ở trước mắt này, vẫn là không cần gấp mặt cho thỏa đáng, vạn nhất hấn thật sự nhận ra nàng, vậy chẳng phải là rất xấu hổ?

“Dạ Ma Thiên nói rõ muốn gặp ngươi, ngươi không đi chỉ sợ không được……” Hàn Như Phong sắc mặt rất là khó xử, muốn nói lại thôi.

Nàng nhận thấy được khác thường, hỏi tới: “Sao lại thế này?”

Hàn Như Phong chần chờ nói: “Hấn…… Hấn trời tất cả đội viên lại, nói ngươi muốn dùng thủ đoạn lạm dụng dưới ba đối phó hấn như vậy, muốn ngươi cho hấn một ý kiến.”

Nàng mí mắt khẽ giật: “Hấn nhìn thấy chúng ta huấn luyện?” Thấy Hàn Như Phong gật đầu, nàng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là bởi vì nhìn thấy các nàng chuyên luyện tập phòng thủ cầu môn, cho nên hấn không vui.

Xem ra vẫn là sơ suất, hấn là nên cách ly đội viên, bí mật huấn luyện mới đúng. Người của bang Thiên Ma ngược lại cũng không ngu ngốc, hiểu được tới trước tìm hiểu tin tức, việc này có chút khó giải quyết a.

“Đi, chúng ta đi gặp mặt hấn.” Sự tình dù sao vẫn phải đối mặt, đi một bước tính một bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Có Âm Mưu

Trước khi đi đến sân đá cầu, Hàn Linh cố ý tìm Long Chi Dực tới hộ giá. Bây giờ hẳn một lòng muốn thoát khỏi danh sách tuyển phu, cũng chỉ có thể bị quản chế với nàng, còn không dám ngang nhiên chống lại nàng. Mà nàng cũng lợi dụng loại tâm lý này của hắn, gián tiếp mà lấy hắn làm súng sử dụng, nếu không cách nào nói cảm tình, vậy thì nói giao dịch.

Ở trên sân đá cầu, tứ đại hộ pháp không biết từ chỗ nào đưa ghế mây tới đặt ở giữa sân, còn thân hình thon dài của Dạ Ma Thiên cứ lười nhác mà nằm nghiêng ở bên trên như vậy, ngực cổ áo hơi mở ra, mặt trên còn có chút vết quào phiếm hồng, đó là khi nàng ở đầm nước lưu lại dấu vết. Nhìn đến cái tư thái lười biếng này của hắn, nàng nhìn không được liếm liếm cánh môi của mình, tâm thần nhộn nhạo. Đáng chết, ban ngày ở chỗ này khoe khoang lẳng lơ, may mắn nơi này tất cả đều là nam nhân, nếu không nàng chẳng phải là rất có hại?

Ách, không đúng a, hắn cũng không phải người nào của nàng, nàng làm gì khăn trương như vậy?

Lại từ phía sau hắn nhìn lại, tám tên đội viên đá cầu bị trói ở một chỗ, trong miệng đều nhét một miếng vải bố, khiến cho bọn họ không cách nào nói. Nàng tức khắc phát hỏa, hắn dựa vào cái gì trói người của nàng lại chứ?

“Dạ Ma Thiên, ngươi trói người của ta lại, rốt cuộc là có ý gì?”

Trong nháy mắt khi Dạ Ma Thiên nhìn thấy nàng, ánh mắt đại biến, đi vòng qua trước người của nàng, híp lại con mắt hẹp dài nhìn nàng từ trên xuống dưới, trái trái phải phải cẩn thận ngắm nhìn, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cảnh giác mà trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi làm gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một chút: “Ngươi. .... Nhìn rất quen mắt.”

Nàng lập tức liếc mắt xem thường, lại là những lời này: “Vô nghĩa! Ngươi chưa từng thấy ta sao?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc mà lắc đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mê mang: “Không đúng, ta nhất định từng gặp qua ngươi ở nơi nào đó.

Sợ hắn thật sự nhận ra nàng, nàng vội vàng đánh gãy suy nghĩ của hắn, thay đổi đề tài nói: “Dạ Ma Thiên, ngươi trói người của ta, đến tột cùng là có ý gì?”

Dạ Ma Thiên thu liễm mi cười lạnh nói: “Ngươi chỉ làm cho bọn họ luyện thủ môn, lại là ý gì? Hay là ngươi muốn ở trong lúc thi đấu đá cầu sử dụng gian trá?”

Đã đoán được hắn sẽ nói như vậy, nàng đúng lý hợp tình mà phản bác: “Vậy làm sao là sử dụng gian trá? Có người tiến cầu, tự nhiên cũng người có thủ vệ, đây là chiến thuật, chẳng lẽ ngươi ngay cả cái này cũng đều không hiểu?”

“Đối trá nguy hiểm! Dù cho ngươi thật sự sử dụng gian trá, cũng không sao cả, ngay cả bọn họ những người này, hoàn toàn không phải đối thủ của ta.” Lại là vẻ mặt không ai bì nổi, tuy rằng cuồng vọng, lại vẫn là trông mắt mê người. Nàng không tự giác mà lại nghĩ tới một màn ở đầm nước, thân thể cường tráng và nụ hôn lửa nóng của hắn, làm cho nàng có chút thất thường.

Hàn Linh chu chu môi, trách mắng: “Cuồng vọng tự đại! Chúng ta đây chờ coi.”

Tiền đám người Dạ Ma Thiên đi, Hàn Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra trận thi đấu đá cầu này chỉ sợ muốn thắng không dễ a, phải nghĩ biện pháp khác mới được. Bằng không đến lúc đó nếu thật sự thua, vậy nàng chẳng phải là từ nay về sau đều phải nghe lệnh của hắn?

Quay đầu lại liếc về phía Long Chi Dực vẫn luôn ôm kiếm im lặng không nói, không biết võ công của hắn so sánh với Dạ Ma Thiên, ai hơn ai kém?

“Ngươi đánh thắng được hắn sao?” Nàng nhìn không được hỏi.

Đôi lấy lại là Long Chi Dực cực kỳ thẳng thắn thành khẩn dứt khoát trả lời: “Không thể!”

Hắn nhưng thật ra thành thật, nhưng nếu là ngay cả hắn cũng không thể chiến thắng Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng vẫn phải là cuốn gói chạy là thượng sách?

Không nghĩ, Long Chi Dực lại tiếp theo nói câu: “Nhưng ta có thể thắng cầu.”

Nàng mừng rỡ như điên, hai mắt sáng lên, muốn chính là những lời này của ngươi.

“Làm sao thắng cầu?”

Long Chi Dực ngẩng cao đầu, đường cong cái cằm lạnh lẽo cứng rắn, hơi thở kiêu căng che kín toàn thân, bình tĩnh nói: “Tìm người kiểm chế trụ hắn, phân tán lực chú ý của hắn, một mình ta đối phó với năm người khác, thì có thể thắng cầu.”

Đúng vậy, nàng chỉ nghĩ đến làm sao bảo vệ cho cầu môn của bên mình, lại xem nhẹ thực lực của Dạ Ma Thiên, cho dù bên mình tất cả mọi người đều lui giữ cầu môn, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản được lực lượng đáng sợ của hắn. Nếu có người có thể kiểm chế trụ hắn, khiến cho thi đấu phía trên lấy năm địch năm, cứ như vậy phân thắng tất nhiên cao hơn rất nhiều.

Nàng ung dung gật đầu nói: “Có đạo lý, chính là võ công của hắn cao cường như thế, làm sao mới có thể kiểm chế trụ hắn?”

“Đây là vấn đề của ngươi.” Long Chi Dực khò khò mà trả lại một câu, xoay người rời đi.

Nàng có chút tức giận, đây là cái thái độ gì của hắn?

“Này, này..... Ngươi cứ như vậy buông tay mặc kệ? Ta nhưng nói cho ngươi, nếu là thi đấu thua, ngươi sẽ là người đầu tiên ta viết vào danh sách.”

Nghe được nàng ở phía sau hắn một trận rít gào và uy hiếp, Long Chi Dực khò môi nhẹ kéo, trả lại một câu: “Tùy theo ngươi.” Ai cũng sẽ không chú ý tới lúc này đường cong trên khuôn mặt của hắn đã không hề lạnh lẽo cứng rắn như vậy.

Nàng rõ ràng mà sùng sốt một chút, hắn đây là có ý gì? Tùy theo nàng? Vậy rốt cuộc là có thể viết, hay là không thể viết? Dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết hắn định là không cam lòng vào cung làm một trong những vị hôn phu của nàng, nàng vẫn là không cần hy vọng xa vời, nhanh chóng nghĩ cách đối phó Dạ Ma Thiên mới là chính đạo.

Sau bữa cơm chiều, lại đi rừng phong tìm Long Chi Dực, Hàn Linh cùng hắn hẹn xong, về sau mỗi ngày sớm chiều, hắn đều đến dạy nàng luyện võ. Từ biểu tình của hắn, nàng nhìn không ra hắn đến tốt cùng là không kiên nhẫn, hay là hơi bị miễn cưỡng, nói tóm lại chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Nghĩ lại, cứ như vậy chẳng phải là sinh ra rất nhiều cơ hội cùng hắn một mình ở chung, chính cái gọi là lâu ngày sinh tình..... Phi phi phi, tại sao nàng lại suy nghĩ lung tung?

Kỳ thật, lại nói tiếp, Dạ Ma Thiên cũng rất không tồi, là một tình nhân rất tốt. Nàng không khỏi có chút nhớ nhung thể trạng cường tráng và dung nhan tuyệt mỹ của hắn, đặc biệt là cao ngạo của hắn, cá tính không ai bì nổi, để cho nàng thương thức và mê muội. Nàng vẫn thích nam nhân cường thế, có thể bảo hộ nàng, cũng có thể trở thành trợ lực của nàng.

Khi đến gần rừng phong, trong lúc vô tình nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc vội vàng đi đến chỗ sâu ở trong rừng phong, đó không phải là Hàn Như Phong sao? Hắn đi đến rừng phong làm cái gì?

Nàng vốn định gọi hắn lại, có thể thấy được bước chân của hắn càng lúc càng nhanh, hình như có việc gấp. Trong lòng của nàng xẹt qua một tia cảm giác bất an, nhấc chân bám đuôi theo sau, muốn nhìn thấy đến tốt cùng.

Vẫn là nàng hẹn Long Chi Dực gặp mặt ở phía cánh rừng kia, nàng nhìn thấy một tên hắc y nhân đang đứng ở phía trước, che mặt, mà Hàn Như Phong đứng là đi tới chỗ của hắn.

Nàng sinh lòng nghi ngờ, tránh ở chỗ phía sau một cây phong cách bọn họ xa hơn một chút, nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Cuộc đối thoại của bọn họ tiếng cực nhỏ, nàng chỉ có thể nghe được đại khái.

“Tiểu hầu gia, Vương gia thúc giục ngươi mau chóng làm việc, cần phải nắm công chúa trong tay, để chúng ta thao túng.” Đây là giọng nói của hắc y nhân, hoàn toàn là giọng điệu việc công xử theo phép công.

“Còn có chuyện khác sao?” Giọng nói của Hàn Như Phong lạnh băng, hoàn toàn không giống Hàn Như Phong bình thường mà nàng nhận biết. Bọn họ đến tốt cùng đang che giấu âm mưu như thế nào, muốn đối với nàng bất lợi như thế nào? Lòng của nàng tức khắc chìm vào đáy biển, người mỗi đêm ngủ ở bên cạnh của nàng thế nhưng đối với nàng lòng dạ khó lường, từ nay về sau còn để cho nàng ngủ đến an ổn như thế nào?

“Vương gia để cho tiểu nhân nhắc nhở tiểu hầu gia, ngàn vạn lần không nên động tâm với công chúa. Mặt khác, tháng sau thư viện khảo hạch, Hoàng thượng sẽ ngự giá đích thân tới, hy vọng tiểu hầu gia có thể trước đó, đem việc mà Vương gia phân phó toàn bộ làm thỏa đáng.”

Lão cha muốn đích thân tới thư viện? Tại sao nàng lại không biết?

Bọn họ rốt cuộc đang âm mưu kế hoạch như thế nào? Chẳng lẽ là muốn mưu quyền soán vị?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Lão Đại Tư Xuân

Hàn Linh nghĩ đến xuất thân, dưới chân lơ đãng mà đâm trúng một mảnh lá phong, phát ra tiếng vang lạ. Khi nàng đang ảo não muốn rút lui là lúc, đã không kịp, hắc y nhân đã phát hiện ra hành tung của nàng.

“Ai?”

Nàng đang nghĩ tới có muốn hay không đi ra ngoài, vạch trần âm mưu của bọn họ, một bóng dáng khác trước nàng một bước nhảy đến phía trước, lại là Long Chi Dực vốn nên xuất hiện ở đây. Hay là hắn sáng sớm liền tránh ở nơi này, cũng nghe lén đến cuộc đối thoại của bọn họ?

“Thì ra là nhị công tử của Long tướng quân, thất kính thất kính.”

“Ngươi nhận ra ta?” Giọng nói của Long Chi Dực như cũ là trong trẻo lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì. Nàng bỗng nhiên tìm được chút cảm giác cân bằng, ít nhất hẳn không phải chỉ đối với một mình nàng như thế.

Hắc y nhân phát ra tiếng cười khê: “Nhị công tử của Long tướng quân tuổi trẻ tài toàn, võ nghệ bất phàm, tại hạ tự nhiên sớm có nghe thấy.”

“Ta mặc kệ các ngươi có âm mưu gì, tóm lại ta không cho phép các ngươi thương tổn công chúa, nếu không..... Phải hỏi một chút bảo kiếm ở trong tay của ta.” Long Chi Dực đặt ngang kiếm ở phía trước, tư thế cầm kiếm soái đến khốc tể (?).

Quá cảm động, nàng suýt nữa khóc lóc thảm thiết, hẳn lại là che chở nàng như vậy.

Đáng tiếc, nàng ở trong lòng hẳn vĩnh viễn là BOSS, nàng là không hy vọng xa vời.

Ánh mắt của hắc y nhân đột nhiên thu lại, phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Long công tử hà tất như thế? Mọi người nước giếng không phạm nước sông. Nếu Long công tử muốn bảo vệ công chúa, chúng ta không động vào công chúa chính là, chẳng qua..... Hy vọng Long công tử không cần phá hủy kế hoạch lớn của chúng ta, nếu không.....”

Long Chi Dực vẫn không nhúc nhích mà cùng hắn giằng co, hơi thở khiếp người, kiên cường mà kiên định.

Hắc y nhân giống nhau nhìn chăm chú hẳn hồi lâu, thu hồi ánh mắt, chấp tay lạy bái với Hàn Như Phong, nhanh chóng rời đi rừng phong.

Hàn Như Phong kinh ngạc đánh giá Long Chi Dực, biểu tình này của hắn nàng xa lạ, nhiều lần, cũng đi theo biến mất ở bên ngoài rừng phong.

“Xuất hiện đi.”

Long Chi Dực đưa lưng về phía nàng lên tiếng, nàng cũng đoán được hẳn nhất định là sớm đã phát hiện nàng, cho nên mới sẽ hiện thân trước tiên, thay nàng ngăn cản tai họa.

“Vừa rồi, cảm ơn ngươi.”

“Ngươi không hiểu kỳ kế hoạch lớn của bọn họ sao?”

Hàn Linh cười lạnh, nàng cái gì đều không tranh, lại vẫn là trốn không thoát khỏi tranh đấu quyền thế. Tranh cùng không tranh, thì ra là cùng một kết quả, một khi đã như vậy, nàng không thể lại vô tri vô giác mà sống qua ngày, nàng phải bảo vệ chính mình, bảo hộ người muốn bảo hộ. Quyền lực đấu tranh phải không? Trải qua vô số tranh đấu ở trên thương trường, nàng còn có gì phải sợ?

“Ngươi nguyện ý giúp ta sao? Chỉ cần ta còn sống một ngày, ngươi chính là đệ nhất đại tướng của Hàn Quốc, quân thần đồng tâm, vinh nhục cùng nhau.”

Hàn Linh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt kinh ngạc của hắn, mang theo vẻ khiếp sợ và mê ly, hẳn nhất định sẽ không nghĩ đến nàng sẽ có dã tâm lớn như vậy. Đúng vậy, phải bảo vệ chính mình, nàng phải làm cho chính mình lớn mạnh, nàng yêu cầu hắn trợ lực.

“Thần, Long Chi Dực, nguyện thế sống chết đi theo công chúa.”

Nàng kiên cường mà nhìn xuống hắn, đây là lần đầu tiên hắn hướng nàng quỳ xuống. Sống lưng thẳng tắp của hắn, tuy là quỳ, lại một chút cũng không giảm khí thế ở trên người của hắn. Chân mày của nàng khẽ vận, có dòng chua xót nhàn nhạt, hẳn đã cách nàng càng ngày càng xa.

Nàng từng lần một luyện tập kình công, chuyên chú mà nghiêm túc.

Quảng ngã, bị thương, từng lần một một lần nữa bò dậy.

Long Chi Dực kinh ngạc mà nhìn nàng, không nói tiếng nào, khi nàng ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, vẫn là bất được ở trong con ngươi đen kìa của hắn tia sáng khác thường chợt lóe lên rồi biến mất.

Người ở bên người của nàng không có một ai có thể tin tưởng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. Nàng vốn nghĩ rằng có thể thoải mái mà sống ở trên thế giới này, không buồn không lo, chính là nàng sai rồi, thực tế là tàn khốc.

Chua xót, khổ sở, trầm vùi tạt trần, vì sao làm người vất vả như thế?

Một mảnh khăn gấm màu xám đưa đến trước người của nàng, nàng thân nhiên tiếp nhận, lau chùi cái trán đầy mồ hôi.

“Hôm nay liền luyện tới đây, ngươi có thể đi trở về.”

Lời nói của nàng lạnh băng, nàng lại lần nữa trở thành nàng, tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị, người nắm có quyền to trừng phạt sinh sát mấy trăm tên công nhân của tập đoàn Hàn thị.

Long Chi Dực chăm chú nhìn nàng hồi lâu, thu hồi khăn gấm của hắn, xoay người rời đi.

Đôi bóng dáng của hấn biến mất ở chỗ sâu trong rừng phong, nàng hướng tới chỗ phía sau trống trải lên tiếng hô: “Băng Tư.”

Băng Tư tung người nhảy một, bay đến trước mặt của nàng, ánh mắt của hấn có chút phức tạp, hấn cũng cảm giác được nàng khác biệt, trong lòng thấp thòm

“Vừa rồi ngươi đều thấy được, bây giờ có người muốn đối với ta bất lợi. Ngươi cho rằng, việc này nên xử lý như thế nào?” Giọng điệu của nàng bình tĩnh không gọn sóng, lại lộ ra hàn ý khiếp người.

Băng Tư do dự một chút, trả lời: “Có người muốn đối với công chúa bất lợi, thuộc hạ cho rằng, hấn là đem việc này báo lên Hoàng thượng, do Hoàng thượng tới định đoạt.”

“Vậy nếu có một ngày, người phải đối với ta bất lợi chính là Hoàng thượng, ngươi sẽ như thế nào?” Nàng tập trung nhìn vào đôi mắt của hấn, không cho hấn do dự, “Băng Tư, ngươi không giỏi nói dối, cũng sẽ không nói dối. Ta phải nghe một lời nói thật tình của ngươi, ngươi đến tốt cùng đứng ở bên ai? Hôm nay, ngươi phải làm ra lựa chọn.”

Ánh mắt của Băng Tư giây giụa, trong lòng trải qua thiên nhân giao chiến.

Nàng không tiếp thu do dự, không tiếp thu chần chờ không quyết, chỉ là ngần ngừ một lát, nàng đã từ bỏ hấn.

“Ta đã hiểu rồi.” Hàn Linh không chút nào lưu luyến mà xoay người rời đi.

Băng Tư yên lặng nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt sâu kín, hấn không phải không muốn, mà là không thể.

Một góc của thư viện Thanh Bách, ở trên ghế mây trong đình viện, Dạ Ma Thiên tuyệt sắc vô song vẫn như cũ nằm nghiêng, chỉ là ở trong tay của hấn cảm không còn là sách, mà là một yếm hồng nhạt. Ghế vào phía dưới cái mũi ngửi sâu, kia mặt trên còn lưu lại mùi hương nhân nhạt, ánh mắt của hấn mê ly, trong đầu không ngừng hiện lên một màn tình cảm mãnh liệt ướt át ở trong đầm nước kia.

Hấn thật ảo não, như thế nào sẽ làm tiểu yêu nữ thừa dịp hấn đang cao hứng là lúc đá hấn xuống nước, hấn cả đời này cũng chưa từng chạm vật như vậy. Hương vị ở trên người của nàng làm cho hấn mê muội, còn có khoái cảm khi hấn rong ruổi ở trong thân thể của nàng, chỉ là nghĩ, thân thể hấn liền có phản ứng. Nàng rốt cuộc là yêu nữ từ đâu ra nhảy ra tới, vì sao làm cho hấn bận tâm như thế, không cách nào quên? Ở trên yếm thêu một con bạch hồ, hay là nàng thật là bạch hồ hiện thân?

Từ đại hộ pháp theo hầu ở bên, ngơ ngác mà nhìn lão đại trong tay cầm một yếm nữ nhân phát ngốc, đây quả thực là tin tức to lớn, lão đại rốt cuộc đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú! Bọn họ nhất định phải hỏi báo với lão bang chủ cái tin tức trọng đại này, đây sẽ là tin tức chấn động nhất của bang Thiên Ma gần mấy tháng qua.

“Lão đại, đây là yếm của ai vậy?” Nguyệt hộ pháp hai mắt phóng lang quang, định cướp được tư liệu trực tiếp, hỏi báo lão bang chủ tình huống tốt kỹ càng tỉ mỉ.

Con người đen bóng quét về phía mấy người bọn hấn, Dạ Ma Thiên khẽ động hình dạng đôi môi hoàn mỹ, lười nhác mà nói: “Các người gần đây có phải quá rảnh rỗi hay không? Muốn bản bang chủ phân công cho các người chút nhiệm vụ hay không?”

“Lão đại, ta đột nhiên nhớ tới, hôm nay sơn trường giống như phái người tới đi tìm ta, ta đã quên đi việc này, bây giờ ta phải nhanh chóng tìm hấn.”

“Bang thủ hạ nhãi ranh kia của ta thật lâu không thao luyện, bây giờ phải thao luyện bọn họ.”

“Ta đi nấu cho lão đại chút canh bồi bổ.”

“Ta..... Ta đi giúp bọn hấn.”

Công phu nhanh như chớp, bốn người chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dạ Ma Thiên ngay cả mí mắt cũng lười giờ lên một chút, tiếp tục nghiền cứu vật ở trong tay. Phía bắc của sân trong, truyền đến một tiếng lá rơi rất nhỏ, con mắt hẹp dài híp lại, phun ra một tia sắc bén, cổ tay của hấn nhẹ chuyển, một vật thể ngã xuống vang lớn tùy theo truyền đến.

“Ai da!”

Vốn là Hàn Linh ghé vào trên tường viện nhìn coi, ở dưới nội lực vô tuyến điều khiển từ xa của hấn, hung hăng té xuống đất. Một cú ngã này cũng thật không nhẹ, móng của nàng giống đinh ở trên mặt đất, như thế nào cũng rút không đứng lên.

“Ma quý! Còn không mau đỡ ta lên?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Gọi Ta Là Yêu Nhi

Nghe được tiếng của nàng mắng, Dạ Ma Thiên bỗng chốc đứng lên, quay đầu lại ngóng nhìn. Nếu là nàng vẫn luôn không lên tiếng, hẳn sợ là ngay cả để ý cũng sẽ không để ý nàng một chút, bởi vì không có một tên thích khách nào có thể lại gần người hắn, hắn không hề sợ hãi.

“Là nàng?!”

Một trận cuồng phong thổi qua, ngay sau đó, Hàn Linh đã bị ôm sủng ở trong lòng ngực của hắn. Ngẩng đầu đối diện con mắt mừng như điên và đường cong đôi môi đẹp mắt giờ lên của hắn, trong lòng của nàng chảy xuôi qua ấm áp. Nàng là đặc biệt tới tìm hắn, cho nên thay nữ trang, đến nỗi chỉ cần hắn liếc mắt một liếc nhận ra nàng.

“Nàng tiểu yêu nữ này, dám chạy trốn, xem ta như thế nào trừng phạt nàng!” Hắn vỗ vào cái mũi nhỏ của nàng, xuống tay lại cực kỳ mềm nhẹ, như gãi ngứa không đúng chỗ.

Hàn Linh ôm cổ của hắn, nghịch ngợm mà chớp mắt với hắn: “Ta đây không phải chủ động đưa tới cửa sao?” Dường như sợ nàng sẽ lại chạy trốn vậy, hắn gắt gao mà ôm nàng, ở giữa bọn họ không có một tia khe hở. Cảm giác được tim đập cuồng nhiệt và đôi mắt vì nàng mà si mê của hắn, nàng có một tia cảm động, chủ động nâng cằm lên hôn môi của hắn.

Một nụ hôn này, đôi lấy chính là nụ hôn mãnh liệt che trời lấp đất. Đầu lưỡi linh hoạt của hắn mang theo nhiệt độ lửa nóng rất điên cuồng mà quấy loạn ở trong miệng thơm của nàng, ở lúc nàng than nhẹ, bắt lấy cái lưỡi thơm tho, thật sâu mà cướp lấy thơm ngọt của nàng.

Hắn hôn quá mức đắm đuối, làm cho nàng không thể hô hấp, ngẩng khuôn mặt ứng hồng lên, mê mang mà nhìn ánh mắt nhử chặt và biểu tình tập trung tinh thần của hắn. Nàng cảm giác được hắn yêu mến nàng, mãnh liệt mà trực tiếp như vậy, nàng bỗng nhiên có chút thích người nam nhân này.

Ở trong căn phòng bày đầy kệ sách, màn cửa sổ tung bay, mùi quyển sách dần dần bị hơi thở nồng nặc ái muội thay thế.

Hắn ôm chặt nàng, không ngừng mà ở trong cơ thể của nàng rong ruổi, mang theo nàng một lần lại một lần mà bay về phía đám mây. Tay của hắn vẫn luôn vây quanh nàng, chưa từng buông ra, cho dù sau khi đang thay đổi tư thế bất đồng, hắn vẫn ôm chặt nàng như cũ. Hắn sợ hãi nàng lại đột nhiên rời khỏi hắn, trên thực tế, nàng cũng có chút không muốn.

Sau khi đợi tất cả lắng lại, nàng vui vào trong lòng ngực của hắn, đầu ngón tay không nhìn được mà ở xung quanh hạt gạo quanh quẩn một chỗ, nàng bắt đầu có chút không muốn xa rời vui sướng hắn mang cho nàng.

“Tiểu yêu nữ, tên của nàng?” Hắn trầm giọng nói.

Nàng cười khê: “Liền kêu ta là Yêu Nhi đi.”

Cánh tay dài của hắn buộc chặt lại, giọng nói khàn khàn: “Yêu Nhi, về sau thì ở lại bên người của ta, không được rời đi nữa.”

Nàng chuyển động con ngươi, khê cười nói: “Khó mà làm được, ta đã tu đạo 999 năm, còn kém một năm liền công đức viên mãn. Nếu là bởi vì việc này mà phá hủy tu hành, ngàn năm đạo hạnh của ta đây, chẳng phải là hủy trong chốc lát?”

Hắn cười nhạo ra tiếng, đột nhiên xoay người áp xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng nói: “Nói như vậy, ta là gặp được hồ yêu ngàn năm.”
Mày kiếm đầy rậm cao vút, một nụ cười tươi mị người từ bên môi của hắn hiện ra.

Nàng duỗi tay xoa khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, mỉm cười nói: “Ừ, chàng sợ sao?”

Hắn không ai bì nổi mà hừ cười: “Chê cười! Trên đời này còn không có cái gì có thể làm Dạ Ma Thiên ta sợ hãi.”

Tay của nàng di chuyển ở trên mặt của hắn, phác họa hình dạng của chúng nó, từ từ mở miệng: “Dạ, chàng thích ta sao?” Làn sóng lưu chuyển ở bề mặt con ngươi đen của nàng, hiện lên ánh sáng mê người, hắn thật sâu mà ngắm nhìn nàng, cúi đầu cho nàng một nụ hôn sâu, sâu nặng mà triền miên, truyền lại vô hạn nhu tình và tình yêu, hắn dùng một loại hình thức khác trả lời nàng.

Nàng khê thở gấp, yêu cầu với hắn nói: “Dạ, có thể vì ta làm một chuyện hay không?”

Hắn không chút do dự nói: “Chuyện gì nàng cứ việc nói, dưới bầu trời này không có chuyện ta không làm được.”

“Nói lời tạm biệt nói được kiểu ngạo như vậy.” Nàng là nói rõ muốn lợi dụng hắn, chính là hắn không hỏi nguyên do liền đáp ứng giúp nàng, trong lòng của nàng cảm động.

“Ta có một người ca ca long phượng thai, tên của hắn là Hàn Linh, ở thư viện Bạch Tùng đọc sách. Bây giờ có người muốn đối với hắn bất lợi, ta sợ sinh mệnh của hắn sẽ gặp nguy hiểm, võ nghệ của chàng cao cường, có thể giúp ta bảo hộ hắn hay không?”

Dạ Ma Thiên thu lại con ngươi, nghi hoặc hỏi: “Hàn Linh? Cái tên này như thế nào quen tai như vậy?”

“Ngủ giấc! Chẳng không phải hẹn hán hai ngày sau thi đấu đá cầu sao?” Hàn Linh trực tiếp cho hán một hạt dẻ nổ*, hoá ra hán còn không có nhớ kỹ tên của nàng, coi thường nàng như thế, quá tổn thương tự tôn.

*爆栗子: bạo lật tử. Hạt dẻ nổ là một từ ngữ Trung Quốc, bính âm là bào lì zǐ, có nghĩa là lật bạo. Xuất xứ: Hành động uốn ngón trỏ và ngón giữa để gõ đầu. Đây là phương ngữ của huyện Kim Trại, thành phố Lục An, tỉnh An Huy.

Dạ Ma Thiên mắng một trận: “Là tiểu tử thúi kia! Khó trách ta cảm thấy hán như thế nào nhìn quen mắt như vậy, các người hai anh em lớn lên cũng thật giống.”

Hàn Linh nhin không được lại cho hán một hạt dẻ nổ, dám kêu nàng là tiểu tử thúi, thật nên đánh!

“Ngủ giấc! Lớn lên từ trong bụng cùng một nường, tự nhiên giống. Chẳng rốt cuộc có đáp ứng hay không?”

Hán gior tay xoa xoa cái trán bị nàng gõ hai lần liền, cười ngây ngô khẽ động khóe môi: “Mặc kệ nàng muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng.”

Một nụ cười tươi mỹ lệ ở trên khuôn mặt của nàng nở rộ, nàng đã đợi những lời này của hán lâu rồi. Nàng kéo cổ của hán qua, hương thơm của hơi thở phun ở trên gò má của hán, nhẹ nhàng mà nói nhỏ: “Dạ, chẳng thật tốt.”

Có hán bảo đảm, nàng tin tưởng an toàn của nàng tạm thời không lo, so với mấy người kia ở bên người của nàng, nàng càng nguyện ý tin tưởng hán. Cùng hán trải miên suốt một đêm, nàng đã kiệt sức, ngay cả com chiều cũng chưa ăn nữa, thật là tính sai. Thật là muốn cứ như vậy ngủ say ở trong lòng ngực của hán, hưởng thụ thương yêu của hán, chính là nàng không thể, nàng còn có chuyện phải tự mình làm, nàng chỉ có thể rời khỏi hán.

Thân thể của nàng vừa khẽ động, hán liền tỉnh, mở to đôi mắt buồn ngủ mê mẩn nhìn nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

Nàng buột miệng thốt ra nói: “Ta mắc tiểu.”

Hán nhú lại lông mày: “Nữ hài tử nói chuyện, làm sao thô tục như vậy?”

Nàng tức cúi mặt xuống, chống nạnh mắng: “Như thế nào, chẳng ghét bỏ ta? Ta liền thô tục như vậy, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên nhìn nàng nâng cao cằm đáng vẻ nữ nhân đanh đá, cười khẽ vỗ vỗ gương mặt của nàng: “Ta vẫn thích Yêu Nhi thô tục, ngoan, đi nhanh về nhanh.”

“Chàng đi ngủ trước đi.” Giọng nói của nàng nháy mắt trở nên mềm mại, cúi người ở trên môi của hán in lại một nụ hôn, sau khi ăn mặc chỉnh tề, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Dạ, chớ có trách ta ích kỷ, ta chỉ là đã quen cuộc sống tự lập. Tình yêu của chàng, sẽ làm ta trở nên mềm yếu, ta phải làm chính mình lớn mạnh lên. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta không hề yêu cầu chàng quan tâm, trái lại, ta muốn bảo hộ chàng, bảo hộ người mà ta để ý.

Bên dưới một cây cây hòe trong đình viện, một bóng đen đang đứng, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào nàng. Hàn Linh đã sớm đoán được hán sẽ đi theo nàng, cũng đoán được hán không dám đi theo quá gần, tránh để Dạ Ma Thiên phát hiện ra hán. Nàng không để ý đến hán, thậm chí không có lấy con mắt xem hán, nàng đối với hán rất thất vọng.

Nếu không phải người cùng đường chiến tuyến, nàng cần gì phải để ý tới hán nữa?

Hàn Linh thi triển khinh công vung về mới học, miễn cưỡng phóng qua tường viện, dạo bước mà đi bên ngoài thư viện.

Băng Tư từ dưới bóng cây đi ra, ánh trăng âm đạm chiếu vào trên khuôn mặt tuần tú trong trẻo lạnh lùng của hán, ẩn hiện ra vẻ mặt u buồn và đau đớn. Tất cả đều không trở về được, từ nay về sau nàng sẽ không dụ dỗ hán cười nữa, cũng sẽ không quan tâm hán nữa, càng khinh thường cùng hán nói thêm một câu. Nhìn nàng cười duyên ở trong lòng ngực của nam nhân khác, ghen ghét và đau lòng lan tràn cả người, ai cũng không cách nào lĩnh hội hán là như thế nào ở dưới cây hòe chịu đựng một đêm dài đằng đẳng này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Tới Một Du Học Sinh

Khi trở lại ký túc xá, Hàn Như Phong liền canh giữ ở bên ngoài cửa, dựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật. Quần áo đơn bạc, thổi trúng làm hán rét run, hai tay vẩy quanh, cuộn tròn thân mình.

Hàn Linh nhìn chăm chú vào hán, ánh mắt hơi lạnh, hán so với Băng Tư ghê tởm hơn, ở phía sau gương mặt giả nhân giả nghĩa của hán, không biết ẩn chứa nhiều ít dã tâm. Nàng trực tiếp vòng qua hán, đi vào phòng tiếp tục ngủ.

Có thể là tiếng bước của nàng chân quá lớn, đánh thức hấn, hấn xoa xoa mắt, nhìn thấy nàng trở về, dị thường cao hứng, bay tới bên người nàng, quan tâm ân cần thăm hỏi: “Linh nhi, ngươi đã đi đâu? Ta rất lo lắng cho ngươi.”

Nếu là không có một màn ở trong rừng phong kia, nàng nhất định sẽ rất cảm động, đáng tiếc trong lời nói quan tâm của hấn đến tột cùng có mấy phần thật, mấy phần giả, nàng không cách nào phân biệt. Nàng không để ý đến hấn, sau khi cởi giày vải, liền lên giường nghiêng người nằm xuống.

Hàn Như Phong có chút không biết nguyên do, tiến lên phía trước nhẹ giọng nói nhỏ: “Linh nhi, ngươi không sao chứ?”

Nàng trở mình, đưa lưng về phía hấn, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hấn có chút nghi hoặc và kinh ngạc, ngày thường cho dù nàng lại phiền hấn, cũng sẽ trả lại hấn một hai câu, hoặc là mắng hấn một trận, hôm nay lại khác thường như thế, trong lòng của hấn bất an.

Ở phía sau Băng Tư cũng theo sát vào phòng, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng đồng dạng. Hàn Như Phong tính toán từ trong miệng của hấn do thám biết một ít, đáng tiếc hoàn toàn vô dụng, cả phòng lâm vào trong bầu không khí tĩnh mịch.

Nàng nặng nề mà tiến vào mộng đẹp, đến nỗi động tĩnh lúc sau của hai người khác, nàng không rảnh bận tâm, cũng không có hứng thú muốn biết, bọn họ đã từ trong thế giới của nàng OUT.

“Hàn Linh, ngươi đi ra cho ta!”

Một tiếng rít gào quen thuộc làm nàng bừng tỉnh, không xong, Dạ Ma Thiên đã tìm tới cửa.

Hấn nhất định là phát hiện ra không thấy nàng, cho nên mới tới tìm nàng ca ca trên danh nghĩa của Yêu Nhi. Thật đau đầu, không biết như thế nào mới có thể trấn an hấn.

Bằng tốc độ nhanh nhất thay nam trang, nàng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hàn Linh, mau gọi Yêu Nhi đi ra, ta muốn gặp nàng.” Cổ áo của nàng bị mỹ nam nào đó trong lúc nổi giận nắm chặt, siết đến khiến nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

“Ngươi buông tay trước, ta liền nói cho ngươi.”

Hấn chờ mà buông lỏng tay ra, con ngươi xinh đẹp nhìn chằm chằm nàng, không bỏ sót bất luận cái tin tức gì trên mặt của nàng.

Hấn đề ý biểu tình của nàng như thế, để cho tình cảm ấm áp ở trong lòng lan tràn, tận lực trấn an hấn nói: “Dạ bang chủ, chuyện của ngươi và tiểu muội, ta đều đã biết. Tiểu muội sáng nay tới đi tìm ta. .... Khụ khụ. ....” Không đợi nàng nói xong, hấn lại nắm cổ áo của nàng, hại nàng vội ho khan một trận.

“Nàng rốt cuộc đi đâu vậy?” Dạ Ma Thiên hét to một trận về phía lỗ tai của nàng, trực tiếp quấy đến tai phải của nàng ầm vang. Cùng so sánh với Dạ ôn nhu thâm tình đêm qua, quả thật chính là hai người khác nhau như trời với đất, bất quá trong lòng của nàng vẫn là vui mừng, hấn đối với nàng là tình ý chân thành, cũng là đặc biệt.

“Dạ bang chủ, ngươi có thể bình tĩnh lại nghe ta nói cho hết lời hay không? Bộ dáng này của ngươi siết ta, ta nếu như không cẩn thận bị đứt khí, tiểu muội khẳng định sẽ hận chết ngươi.”

Cái tay ở trên cổ áo rút cuộc buông ra, nàng cũng có thể lại lần nữa hô hấp được không khí mới mẻ.

“Tiểu muội sư đến từ một cái môn phái thần bí, sư môn của nàng khẩn cấp gọi nàng trở về, chỉ sợ phải qua chút thời gian mới có thể trở về. Nàng đề cho ta chuyển lời lại với ngươi, đề cho ngươi không cần vì nàng lo lắng, nàng sẽ chiếu cố tốt chính mình.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, quát lạnh nói: “Cái môn phái quý gì? Vì cái gì cố tình gọi nàng trở về? Vô công của nàng kém như vậy, ngay cả chính mình đều bảo hộ không được, có thể phái đi về cái công dụng gì?”

Gia gia, coi khinh nàng như vậy?

Nàng có chút tức giận.

“Cái này ta cũng không biết, dù sao ta đã chuyển lời lại rồi. Còn nghĩ rằng người tiểu muội thích là một người tri thư đạt lễ*, ai ngờ thế nhưng đã man như thế, đề cho ta như thế nào yên tâm giao tiểu muội cho hấn?”

*tri thư đạt lễ (知書達禮) có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.

Dạ Ma Thiên vừa nghe, sắc mặt cứng lại, ần nhẩn tức giận, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Đại ca của Yêu Nhi, cũng chính là đại ca của Dạ Ma Thiên ta. Về sau có chuyện gì, cứ việc phân phó là được.” Hấn khí phách mà vỗ ngực, về mặt che chở ngươi biểu tình đúng cảm của hấn.

Trong lòng của Hàn Linh khoe khoang một trận, cái này tốt, địa vị của nàng lập tức thăng cấp, thành đại ca của bang chủ thiên hạ đệ nhất bang. Cái thân phận này đủ kéo! (???)

Dạ đáng yêu, thật muốn tiến lên hôn một cái!

Trên mặt vẫn vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, nàng miễn cưỡng đáp: “Nếu Dạ bang chủ sáng khoái như vậy, ta đây cũng liền không khách khí, về sau hãy gọi nhau là huynh đệ. Chỉ là chúng ta lúc trước ước định thi đấu đá cầu .....”

Hắn mạnh mẽ mà vỗ vào đầu vai của nàng, dừng cảm muôn vãn: “Nếu là huynh đệ, còn so cái gì? Ta quyết định, ta muốn chuyển trường tới thư viện Bạch Tùng, về sau liền cùng đại ca cùng trường, bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn một chút.”

Hắn Linh chớp chớp mắt, hắn chuyển trường lại đây ngược lại không phải là chuyện xấu, an toàn của nàng liền càng có bảo đảm. Quay đầu lại để cho Từ Nhi cùng son trưởng nói một chút, Dạ là người có bối cảnh giang hồ, không có quan hệ, còn chưa nhất định có thể vào học.

Hôm nay vốn là ngày thi đấu đá cầu, lại bởi vì Dạ Ma Thiên chuyển trường tới mà hủy bỏ.

Ở trên lớp học, giọng nói của phu tử run run mà giới thiệu học sinh mới chuyển trường tới Dạ Ma Thiên, có thể thấy được lực uy hiếp của Dạ Ma Thiên ở thư viện Thanh Bách và Bạch Tùng. Chỉ từ Từ Nhi và son trưởng thương lượng, khi yêu cầu để cho Dạ Ma Thiên chuyển trường, son trưởng ngay tại chỗ biểu hiện phản ứng kinh hãi ra ngoài, liền có thể thấy được*.

*ví với sự vật rất nhỏ.

Không đợi phu tử giới thiệu xong, Dạ Ma Thiên đã không kiên nhẫn mà cất bước đi xuống lớp học, hắn dừng bước ở bên cạnh người nàng, hít thở như hổ thét với Hàn Như Phong ở bên người nàng, ý rất rõ ràng, hắn nhìn trúng vị trí ở bên cạnh này của nàng, muốn hắn nhường chỗ ngồi. Hàn Như Phong giấu tức giận, không dám phát tác, bị bức bách bởi sóng mắt mãnh liệt và ánh mắt thô bạo của đối phương, hắn vẫn là không tình nguyện mà nhường lại chỗ ngồi.

Dạ Ma Thiên ngồi xuống bên người nàng, nàng điều chỉnh trái tim yên ổn lại, có hắn ở đây thật tốt.

Ở phía trên phu tử mãnh liệt lau mồ hôi lạnh, khi nhìn thấy son trưởng tự mình xuất hiện ở ngoài cửa, hắn mừng rỡ, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng. Son trưởng dạo bước đi vào lớp học, ở phía sau của hắn còn có một người khác đi theo.

Nàng tò mò mà nhìn về phía người nọ, đôi mắt của hắn thế nhưng là màu lam, màu lam thăm thẳm như biển rộng. Chẳng lẽ thế giới này cũng có rất nhiều giống người biển ư? Hay là hắn căn bản chính là tới từ quốc gia Tây Âu?

Đang lúc nàng chuyên chú mà nghiên cứu quan hệ giống người và quốc gia, bỗng nhiên đối diện với ánh mắt khác thường của hắn phóng tới, trong lòng run lên. Một hạt u lam từ trong mắt của hắn lướt qua, khoe môi của hắn cong lên, như là thợ săn tìm được con mồi mà hắn hưng phấn.

Nam nhân này rất nguy hiểm!

Ừ, tránh xa hắn ra*.

*Nguyên văn là “tị nhi viễn chi” 避而远之, ở đây tác giả chơi chữ lấy từ câu thành ngữ “kính nhi viễn chi”. (nếu mn có cách giải thích khác thì hãy góp ý nhé!)

Trong đầu của nàng hiện lên một cái tin tức như vậy.

Son trưởng giới thiệu nói: “Các vị đồng học, giới thiệu với mọi người một vị đồng học mới. Tên của hắn là Triệu Hi, đến từ Triệu quốc, trải qua triều đình đề cử đi vào thư viện cùng mọi người giao lưu việc học, hy vọng mọi người về sau trợ giúp hắn nhiều hơn.”

Người của Triệu quốc? Thì ra vẫn là một du học sinh, kỳ quái, hắn một người của Triệu quốc, chạy tới Hàn quốc đi học?

Triệu Hi cười nhạt chấp tay thi lễ: “Đa tạ son trưởng.”

Son trưởng vừa lòng gật đầu: “Triệu Hi, vậy ngươi cứ tìm một chỗ ngồi tùy thích đi.”

Mới vừa rồi chỉ chú ý tới màu sắc đôi mắt của hắn, sau khi hắn đến gần phương hướng của nàng, nàng mới bỗng nhiên phát hiện ngũ quan của hắn thế nhưng tinh xảo như vậy, dường như trải qua người giỏi tay nghề khéo tay tạo hình mà thành. Lại là một cực phẩm đại soái ca a, cô đại thật tốt, soái ca đem nắm đây.

Du học sinh Triệu Hi ngồi xuống ở phía sau chỗ ngồi của nàng, bên cạnh của hắn là Hàn Như Phong, cái này tốt, nàng xung quanh ba cực phẩm soái ca. Nếu là có thể đem Long Chi Dực cũng xách lại đây ngồi phía trước nàng, vậy nàng chẳng phải là mỗi ngày bị soái ca ở bốn phía vờn quanh, điểm phúc nhiều hơn?

Bỗng nhiên nhớ tới Hàn hoàng đưa cho quyền danh sách tuyển phu sở con kia, nói muốn chọn danh sách hai người, nhưng là cho đến hiện nay, hình như một người cũng không cách nào chọn.

Long Chi Dực, người ta kiên quyết bỏ cuộc, nàng cũng không có cách nào ép buộc a.

Hàn Như Phong, một bụng ý nghĩ xấu, không được.

Dạ Ma Thiên, chuyển trường tới, không ở trên danh sách.

Còn có du học sinh này, cũng là mới tới, không ở trên danh sách, hơn nữa người này là tuyển nguy hiểm cao, chạm vào không được.

Kết quả là, một người cũng không chọn được, vậy thu xếp như thế nào?

Cuối tháng Hàn hoàng tới đây, không biết có thể để cho hắn đưa Dạ Ma Thiên thêm một phiếu hay không, cũng liên việc này nàng có thể chấp nhận, chỉ không biết là người ta có chịu nguyện ý hay không.

Tiết học kéo dài đến một nửa, một cái bóng đen ở phía bên phải không hề báo trước mà đè nàng xuống, nàng vội duỗi tay chặn lại, lại là Dạ Ma Thiên ở trên lớp học ngủ gà ngủ gật. Lão đại, người thật giỏi, làm trò trước mặt của phu tử, ngang nhiên ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Xuống Bếp Có Chút Khó

Thân thể của hắn quá nặng, Hàn Linh đẩy bất động hắn, chỉ có thể để cho hắn thuận thế nằm ở trên đầu gối của nàng. Nàng dờ khóc dờ cười mà ngẩng đầu, lại đối diện phu tử đang xuy tiếng với nàng, ý bảo nàng không cần đánh thức hắn.

Có đối đãi khác nhau như vậy sao? Nàng quá không công bằng!

Cũng không nghĩ lúc trước nàng chỉ là ở trên lớp học lộ ra ngây ngốc, phu tử liền nhằm vào nàng không bỏ. Lão đại người ta ngang nhiên ngủ, hắn liền dạy học giọng nói cũng đề thấp, rất sợ đánh thức hắn.

Thế giới này quá không công bằng!

Dạ Ma Thiên ở trên hai đầu gối của nàng nghiêng về một tư thế, đôi tay vòng qua eo của nàng, vùi đầu ngủ yên ở trong lòng ngực của nàng. Tư thế điềm tĩnh mà không muốn xa rời, khiến người ta không đành lòng quấy rầy. Trong lúc ngủ hắn ngây ngô giống như một hải tử, theo độ ẩm, nhắm thẳng chui vào trong lòng ngực của nàng. Nàng duỗi tay vuốt ve khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hắn, sợi tóc rối tung của hắn, trong lòng được ấm áp vây quanh.

Nàng không có chú ý tới, ở sau lưng của nàng đồng thời phóng tới hai cái ánh mắt sắc bén, một cái nghi hoặc mà khó hiểu, một cái khác đồ kỵ mà chán ghét.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan học, Dạ lão đại còn ở trong ngủ say, xem ra tối hôm qua hắn là mệt muốn chết rồi.

Không đúng a, nàng cũng rất mệt a.

“Dạ, tỉnh tỉnh.” Trong khoảng thời gian ngắn nàng đã quên đôi tên xưng hô.

“Yêu Nhi.” Dạ Ma Thiên nhẹ gọi tên của nàng tỉnh lại, sau khi thấy rõ là nàng, trên gò má tuyết mỹ lộ ra vẻ thất vọng.

“Này, chờ ta một chút, không cần lấy cái mặt thúi đối với ta đi? Lại không phải ta để cho Yêu Nhi đi.”

Hàn Linh một đường đuổi theo ở phía sau của hắn, đuổi theo hắn đến chỗ ở bây giờ. Sơn trường cố ý vì hắn an bài một chỗ ở, cách xa ký túc xá của học sinh, nhất định là sợ một ngày kia hắn đột nhiên nổi đóa, tai họa đến người vô tội.

Dạ Ma Thiên sai bước mà đi ở đằng trước, không phản ứng nàng, nàng rất buồn bực, vì cái gì hai anh em đãi ngộ khác biệt to lớn như thế?

“Công chúa, Hoàng thượng lại gửi thư.”

Nàng dừng lại bước chân, ngoái đầu nhìn lại nhìn Từ Nhi ở phía sau, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, luôn cảm thấy nơi nào của nàng trở nên không giống nhau.

“Hắn lại có chuyện gì?” Nàng tức giận hỏi.

“Hoàng thượng nói, để cho công chúa mau chóng khôi phục thân phận công chúa, tháng sau khi thư viện khảo hạch, sắp có một vị khách quý và Hoàng thượng cùng đến đây xem xét.”

“Khách quý nào?” Nàng hết sức tò mò, khách quý của hoàng đế, thật là

thân phận được tôn sùng như thế nào?

Từ Nhi lắc đầu: “Hoàng thượng ở trong thư không có nói rõ.”

Nàng mong môi Từ Nhi vài lần, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói: “Từ Nhi, người nói ta đối đãi với người như thế nào?”

Từ Nhi ánh mắt khẽ biến, cả người căng chặt, cúi đầu trả lời: “Công chúa đối đãi với Từ Nhi ân trọng như núi, Từ Nhi khắc trong tâm khảm.”

“Ân trọng như núi?” Nàng cười lạnh.

“Từ hôm nay trở đi, nếu là người lại tiết lộ với phụ hoàng của ta một chút tin tức của ta ở thư viện, cũng đừng trách ta không khách khí. Ta có thể cho người trở thành thê thân của công chúa, đồng dạng cũng có thể làm cho người vạn kiếp bất phục.” Một luồng hàn ý lãnh triệt từ trong cơ thể của nàng bùng nổ, đối với người phản bội nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Công chúa tha mạng!” Từ Nhi lao đảo một cái quỹ rạp xuống đất, trước mắt hoảng sợ.

Hàn Linh coi thường nàng, xoay người rời đi, hy vọng nàng đừng để cho nàng thất vọng nữa.

Băng Tư đi theo ở phía sau của nàng, lẳng lặng mà nhìn nàng, trong lòng không ngừng giãy giụa.

Hoàng đế lão cha bên kia thúc giục được ngay, xem ra nàng không thể không nỗ lực một ít mới được, thư viện quy định mười môn khảo hạch, lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số, lại thêm hội họa, đá cầu, nấu nướng, bơi lội. Trên thực tế, trừ bỏ bắn, đánh xe và nấu nướng, những cái khác đều không làm khó được nàng, tốt xấu gì nàng cũng là từng ở hiện đại tiếp thu giáo dục bậc cao ở trường cao đẳng, nền móng tốt đẹp, lại đọc lướt qua rộng khắp.

Hiện giờ trừ bỏ bắn và đánh xe yêu cầu tăng mạnh luyện tập ở bên ngoài, nấu nướng là cửa ải khó khăn lớn nhất. Phải biết rằng, ngày thường nàng bận rộn, hoàn toàn không có thời gian nấu cơm, nhiều lắm cũng chính là ngâm mì gì gì đó, nhưng nơi này nào có bán mì gói?

Nhớ tới lần trước Băng Tư cho gà nướng, thật là dư vị vô cùng, nói vậy trù nghệ của hần hần là không tồi, chỉ là..... Trước khi hần không có hướng nàng thần phục cùng thỏa hiệp nàng không thể để ý đến hần, nàng tin tưởng hần sớm muộn gì cũng sẽ dựa vào nàng, nàng có lòng tin này.

Quên đi, không phải có sách dạy nấu ăn sao? Tự học thành tài mới tốt.

Sau khi nàng đi vào phòng bếp, nàng ngơ ngác mà nhìn lò bếp ở trước mắt, có chút không biết bắt tay từ đâu.

Có phải nên nhóm lửa trước hay không?

Nàng ở khắp nơi tìm que diêm đốt lửa, một món đồ chơi nhỏ không biết tên đưa tới trước mặt của nàng, đây là cái gì, đen thui lùì? Giống như đã đọc hiểu ý nghĩ của nàng, Băng Tư biểu diễn cho nàng một phen nhóm lửa như thế nào.

Nàng có chút do dự, không biết nên tiếp nhận hay không, nếu là tiếp nhận, vậy chẳng phải là biến tướng thỏa hiệp với hần?

Ừ, không thể nhận!

Nàng cũng không tin dùng phương pháp nguyên thủy nhất thì không thể nhóm lửa, vì thế nàng tìm hai mảnh gỗ, gọt gọt khe khẽ, bắt đầu phương pháp nhân loại nguyên thủy phát minh sớm nhất đánh lửa.

Ta dùi, ta dùi, ta dùi dùi dùi.....

Từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, chính là một chút đốm lửa cũng không thấy, nên không phải lửa gat nàng đó chứ.

Băng Tư vẫn luôn tò mò mà nhìn nàng không ngừng bận việc, mãi đến khi nàng liêu mạng mà dùi mảnh gỗ, hần mới bừng tỉnh ngộ ra. Sắc mặt của hần có chút phức tạp, muốn nói lại thôi, đồ tạo lửa ở trong tay cũng đã đưa liên tục rất nhiều lần, đều bị nàng kiên quyết đẩy ra, nàng tuyệt không tiếp thu ý tốt của phản đồ.

Ngày lúc nàng đang ra sức mà đánh lửa hết sức, “xẹt” một tiếng, ở đầu lò bếp bên kia lửa đã bốc cháy lên. Nàng quay đầu nhìn lại, lại là du học sinh Triệu Hi kia chiếm dụng lò bếp. Gia gia, dám cùng nàng đoạt?

“Này, người không hiểu cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau sao? Cái lò bếp này đã sớm bị ta chiếm dụng.”

“Ta thấy được, nhưng ta tin tưởng người hôm nay đều sẽ không dùng tới nó.” Hần cười nhạt, ánh mắt cố ý vô tình mà liếc về phía cành cây ở trong tay của nàng, tràn trệ quả quyết khiêu khích.

Nàng rất tức giận, giờ không cháy, thì đủ ngọt ngọt. Bây giờ còn tới một người cười nhạo nàng, nhưng chớ đem cô nải nải chọc giận, bỏ hần vào nồi cùng nhau xào lọc.

Nàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Cái này không cần người nhọc lòng, nếu lửa đã đốt, ta đây liền bắt đầu xuống bếp. Xin phiền toái nhường một chút.”

Hần ngậm ý cười, nhướng mày, nhưng thật ra rất thân sĩ mà nhường lại vị trí.

Nàng dùng dư quang liếc nhìn hắn, rõ ràng một cực phẩm đại soái ca, nhưng vì cái gì ước số bạo lực ngo ngoe rục rịch trong cơ thể của nàng, quả muốn nhấn ngã hắn đánh cho một trận.

Đáng giận, hắn thế nhưng vẫn luôn đứng ở bên cạnh xem diễn. Nhất đáng chết chính là, trên mặt còn lộ vẻ thiếu đánh nhưng nụ cười cực kỳ mê người, quả thật chính là loại tra tấn.

Ta cắt, cắt, cắt, hận không thể đem hắn cũng đồng loạt cắt ra.

“A!” Thực bất hạnh, nội dung vở kịch cấp tám giờ* cầu huyết nhất xảy ra ở trên người của nàng, nàng cắt phải ngón tay của mình rồi.

*Nguyên văn là bát điểm đương (八点档) cấp tám giờ (tức tên gọi tắt của “cấp bậc tám giờ”), là một thuật ngữ TV, nói chung đề cập cụ thể đến các đài truyền hình (từ thứ Hai đến thứ Sáu) trong buổi tối các ngày trong tuần phim truyền hình hiển thị trong suốt thời gian phát sóng 20:00-21:00. Ở Đài Loan, thuật ngữ này được sử dụng rộng rãi hơn. Bây giờ mở rộng vì tình yêu phim thần tượng (còn gọi là vở opera xà phòng) hoặc là khổ tình diễn (Quỳnh Dao kịch vì tác phẩm tiêu biểu), nhiều là kiếm những giọt nước mắt của người xem phim truyền hình. Người Đài Loan xem bộ phim truyền hình chính như một “cấp tám giờ” điển hình. Internet và lĩnh vực thương mại điện tử tham khảo các hoạt động về đêm mua sắm trực tuyến.

“Công. ....” Băng Tư một bước nhanh tiến lên, bận tâm đến Triệu Hi ở đây, hắn không có gọi ra danh xưng của nàng.

Hàn Linh nhìn đau, cố ý tránh đi hắn, nếu không muốn giúp nàng, cũng không có tư cách quan tâm nàng. Ánh mắt của Băng Tư một trận rối rắm, trong lòng càng thêm giằng giũa.

Một cái bóng dáng khác đề sát vào trước người của nàng, kéo tay của nàng, bỏ vào trên môi của hắn thành thật hút. Cảm xúc tê tê đại đại, làm cho trong lòng của nàng giật mình một trận, gương mặt đối diện con người lam chuyên chú của Triệu Hi, nàng có khoảnh khắc hoảng thần. Hắn từ trên người lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một chút bột phấn màu trắng bôi lên trên miệng vết thương của nàng, cảm giác nhẹ nhẹ lạnh lạnh, loại bỏ đau đớn của nàng.

“Người muốn ăn cái gì, để ta làm.”

Nàng có chút sững sờ, hắn thật sẽ nấu ăn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Mỹ Nam Đầu Bếp

“Thịt kho tàu.” Nàng buột miệng thốt ra, thối lui đến một bên nhường lại vị trí cho hắn. Nói thật ra, nàng đã lâu lắm rồi không có nếm được đồ ăn cho người ăn, vừa nghĩ đến tên của đồ ăn, nàng liền chảy nước miếng.

Hàn Linh đứng ở một bên thưởng thức cử chỉ ưu nhã của hắn, những cái đó nhìn quá trình xắt rau, xào rau tầm thường, ở trong tay của hắn lại biến thành một môn nghệ thuật tao nhã. Mỹ nam đầu bếp, quả nhiên không giống người thường, còn không có ăn được thịt kho tàu, cũng đã tú sắc khả xan*.

*Đại khái có nghĩa là sắc đẹp có thể thay cơm ăn.

Mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nàng đã gấp không chờ nổi mà muốn nhắm nháp một phen. Tiếng bước chân ở ngoài cửa càng ngày càng nhiều, nàng bỗng nhiên phát hiện, cửa của phòng bếp không biết tự tập bao nhiêu học sinh của thư viện, một đám như sói như hổ mà nhìn chăm chú thịt kho tàu ở trong nồi.

Nàng có thể hiểu được tâm tình của bọn họ, thức ăn của thư viện hoàn toàn không phải là dành cho người ăn, nhưng là.....

Thịt kho tàu là của nàng!!

Triệu Hi mới vừa đựng thịt trong cái mâm, nàng lôi kéo hắn và mang cái mâm cùng nhau chạy ra khỏi đám người, ai cũng không thể cùng nàng đoạt, thịt kho tàu là của nàng!

Thật vất vả bỏ rơi đại đội nhân mã theo đuôi ở phía sau, nàng cùng Triệu Hi chạy vào phiến rừng phong kia, nơi này vốn là thuộc địa chuyên dụng của Long Chi Dực, bây giờ lại bị nàng mạnh mẽ chiếm dụng.

Trên khuôn mặt tuần tú của Triệu Hi vẫn luôn ngậm ý cười, đan xen giữa cười trộm và mỉm cười, nói không rõ, dù sao nhìn chính là thiếu đánh.

Xem phân thượng hắn làm một mâm đồ ăn ngon, liền không cùng hắn so đo. Nàng từ trong tay của hắn đoạt lấy cái mâm, bắt đầu chậm rãi hưởng dụng.

Mới vừa bốc lên một miếng thịt, cái mâm ở trong tay liền không cánh mà bay, bỗng nhiên nàng vừa quay đầu, thấy được Dạ Ma Thiên đang ngồi dựa vào dưới cây phong hưởng dụng mỹ thực.

Dạ lão đại như thế nào cũng chạy tới?

“Dạ, Ma, Thiên!”

Nàng bỏ nhào tới một cái đoạt lấy, tay của hắn lay động, nàng nhào vào khoảng không. Lay đầu vai của hắn, nàng chỉ có thể giả một bộ dạng đáng thương: “Yêu Nhi, người gặp người không tốt a, đại ca người bị người ta khi dễ.”

Quả nhiên, hắn vừa nghe đến tên của Yêu Nhi, liền không có biện pháp, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lại cái mâm vào trong tay của nàng. Nàng đắc ý một trận, vì thế dựa lưng vào hắn, tiếp tục chậm rãi hưởng dụng.

Cực phẩm a, cực phẩm mỹ nam làm được cực phẩm thịt kho tàu, đây mới là đồ ăn cho người ăn nha.

Nàng ngửa đầu gọi Triệu Hi cùng nhau lại đây ăn, dù sao cũng là người ta làm, xây dựng tốt quan hệ, nói không chừng còn có bữa tiếp theo. Ngẫu nhiên đối diện trong con người lam của hắn chợt lóe tinh quang rồi biến mất, nàng sững sốt một chút, cũng không quá để ý.

Hắn lại khôi phục chiêu bài tươi cười của hắn, cũng khuất thân ngồi vào bên cạnh của nàng. Cứ như vậy, một khối dưới cây phong, ba người bọn họ ngồi thành vòng tròn, tùy tiện xách ra một người, đều là tỷ số cực cao quay đầu lại, hình ảnh này tuyệt đối đẹp mắt. Chỉ có Băng Tư bị bài xích ở bên ngoài, lẳng lặng mà nhìn hình ảnh nhìn như duy mỹ ở trước mắt, trong lòng rất hụt hẫng.

“Đồng học Triệu Hi, người quá thần kỳ, ta nhất định phải mời người làm đầu bếp ngự dụng của ta. Người ra cái giá, chúng ta thương lượng, thương lượng.” Nàng một bên liếm ngón tay, một bên cùng hắn tán gẫu hàm hồ.

Hắn hơi hơi mỉm cười rất khuynh thành.

“Người muốn ăn cái gì, nói cho ta một tiếng là được.”

“Người nói thật? Người không thu phí?” Hai mắt của nàng tỏa sáng, đi đâu mà tìm được cực phẩm đầu bếp như vậy, hơn nữa còn là miễn phí.

Hắn hơi hơi mỉm cười lại khuynh thành.

“Không thu phí.”

“Ta yêu người muốn chết!” Nàng bỏ nhào vào hắn ôm gấu một cái, từ đây nàng rút cuộc có thể thoát ly biển khổ, chuyển qua cuộc sống âm thực của người bình thường.

Thân thể của hắn rõ ràng mà cứng đờ, nàng đột nhiên ý thức được, mình nhiệt tình quá mức. Nàng chê cười lui cách hắn vài phần, không chú ý đến trên mặt của hắn có đồ ửng khả nghi.

“Thì ra người có cái loại đam mê này.” Dạ Ma Thiên cảnh giác liếc nàng từ trên xuống dưới, lui cách nàng vài phần nói, “Ta cảnh cáo người, về sau cách ta xa một chút. Ta chỉ thích Yêu Nhi, ta đối nàng trước sau như một.”

Nàng một trận sung huyết não, đều không biết đầy đầu óc của hắn đựng cái gì.

“Ta cũng trịnh trọng cảnh cáo người, ta thích chính là nam nhân!..... Không đúng, là nữ nhân!” Nàng bị hắn làm cho tức giận đến đầu lưỡi thối lại, nàng anh minh cơ trí như thế, như thế nào sẽ thích nam nhân ngu ngốc như vậy? Bất quá xem phân thượng hắn đối với nàng si tình như thế, liền tạm thời gác lại khảo sát đi.

Triệu Hi nhìn hai người, cười khê một trận: “Dạ bang chủ chính là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, làm sao lại đột nhiên chạy tới thư viện đọc sách? Cái này nghe thấy có chút không hợp với lẽ thường.”

Nàng cũng cực kỳ tò mò: “Đúng vậy, thấy thế nào dự đoán người cũng không giống đọc sách, đến tột cùng là cái nguyên nhân gì?”

Dạ Ma Thiên lạnh lẽo trừng mắt liếc nàng một cái, bất mãn nàng đánh giá hắn như thế, cũng may nàng có Yêu Nhi làm bùa hộ mệnh, hắn mới không đối với nàng như thế nào, từ từ nói: “Ta cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc, ta cùng lão nhân nhà ta đánh cuộc, nếu không thể ở trong thư viện khảo hạch đến toàn bộ đều tốt, ta phải trở lại trong bang cùng hắn tìm nữ nhân thành thân cho ta.”

“Cái gì?! Điều này sao lại có thể?” Hàn Linh kích động một trận, ý thức được chính mình phản ứng có chút quá lớn, vội hòa hoãn lại giọng nói, “Ta là nói, người làm như vậy, như thế nào không làm muối muối của ta thất vọng?”

Dạ Ma Thiên kéo kéo khoe miệng, nhướn mày nói: “Ta đây không phải đang cố gắng sao?”

“Người cố gắng, vậy người còn ngủ ở trên lớp?” Hàn Linh không cách nào bình tĩnh, một phen nhéo lỗ tai của hắn, hướng về phía hắn mắng to, “Người cái ma quý, về sau người liền thuộc về ta quản. Người nhất định phải liều mạng mà gặm sách cho ta, ta sẽ nhìn người hết mức.”

Dạ Ma Thiên kinh ngạc nhìn nàng, về mặt mê mang: “Yêu Nhi? Vì cái gì người nói chuyện giọng điệu giống như Yêu Nhi?”

Hàn Linh mỉm môi, buông tay ra, ngừng đầu nói: “Tóm lại, ta sẽ thay Yêu Nhi coi chừng người. Nếu là người dám cười nữ nhân khác, ta sẽ để cho muối muối của ta gặm mùi tên nam nhân.”

“Ngươi dám?” Một tia sắc bén từ trong con ngươi đen của hắn phụt ra, mang theo ý tứ uy hiếp hàm xúc cường thế.

“Đừng nói nhảm nữa, bây giờ ngươi liền đi đọc sách cho ta, ta sẽ ở một bên giám sát ngươi.” Nàng không chút nào sợ hắn, lời kéo hắn trở về.

Dạ Ma Thiên một tay từ sau cổ của nàng xách lên, không chút nào thương tiếc mà ném nàng ở một bên.

“A!” Nàng xoa xoa mũi, lại lần nữa bò dậy, nhảy nhảy lên lưng của hắn, khóa chặt cổ của hắn, rống to, “Ma quỷ, ngươi dám ném ta?! Nhanh chóng đi đọc sách cho ta!”

Kết quả là, dọc theo đường đi, hắn không ngừng mà ném nàng xuống, nàng không ngừng cố gắng mà quán lên hắn, rốt cuộc vẫn là thành công mà thúc giục hắn trở về đọc sách, nàng quả nhiên có tiềm chất giáo viên cay cú.

Ma quỷ, chờ tiếp thu cách thức huấn luyện địa ngục của nàng đi, đừng mơ tưởng mà cưới nữ nhân khác!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Ta Nhịn Ngươi

Ở chỗ sâu trong ừng phong, ánh mắt của Triệu Hi trở nên thâm thúy, mắt u quang trong con ngươi lam hiện ra, cả người đều trở nên yêu mị khác thường. Mãi đến lúc Băng Tư đột nhiên cảnh giác mà quay đầu lại xem hắn, hắn mới khôi phục lại thói quen tươi cười và biểu tình.

Ngoài cửa sổ, hình dạng cái mâm trắng tròn treo ở cành đầu, đã thiếu một góc, biểu thị ngày khảo hạch càng ngày càng gần.

Hàn Linh bưng sách ngồi ở phía trước cửa sổ, ở trên án thư là ánh nến rung động lớp lớp, lay động theo gió. Nàng vốn dĩ cũng đã cận thị, lại ở vào ác liệt ở dưới ánh sáng học tập thời gian dài như vậy, thị lực không thể không tiếp tục giảm xuống. Khép lại sách, tính toán sáng mai lại tiếp tục xem.

Quay đầu lại, nhìn ba người ở trong phòng. Băng Tư đang chà lau bảo kiếm của hắn, biểu tình chuyên chú, hắn từ trước đến nay kiếm không rời thân, là vật cùng hắn thân cận nhất. Hàn Như Phong một người ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, tự rót tự uống, biểu tình có chút hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì. Còn có Tử Nhi, đang trải giường, thu dọn quần áo của nàng, trong miệng nhẹ nhàng mà ngâm nga cười nhỏ, cả người thoát nhìn nét mặt toả sáng.

Ồ, có mờ ám!

Nàng nghĩ được dấu hiệu phát triển của người nào đó, chẳng lẽ là nàng cùng nàng Lưu công tử vẫn luôn đuổi theo kia có tiến thêm một bước phát triển? Nàng đại khái nghe được, nghe nói phụ thân của Lưu công tử kia là thị lang ở trong triều, chức quan không lớn không nhỏ. Nếu có thể leo lên rễ cành cao của công chúa này, như vậy nhà bọn họ xem như vinh quang cửa nhà, nỡ mà nỡ mặt.

Đúng là tâm lý này của nhân loại, mới càng khó có cảm tình thật, có nên nhắc nhở Tử Nhi lưu tâm nhiều một chút hay không?

Nàng tuy là người của lão cha ở bên kia, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân, nàng không đành lòng xem nàng ở trên cảm tình bị thương tổn, nàng cần phải nhắc nhở nàng.

“Tử Nhi, đêm nay như thế nào không gặp Lưu công tử hẹn người đi ra ngoài ngắm trăng?” Nàng nửa vui đùa nói.

Tử Nhi hai má tức khắc ửng đỏ, không được tự nhiên mà trả lời: “Công chúa, ngài đừng mang ta ra vui đùa.”

Hàn Linh vẫn là tiếp tục lôi kéo lời nói của nàng, ngắm trăng thờ dài: “Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, không đi ngắm trăng, thật là đáng tiếc.”

Tử Nhi trầm ngâm xuống, cúi đầu mà nói: “Lưu công tử đêm nay hẹn bạn cùng trường cùng nhau gặp gỡ.”

Xem ra, nàng là thật sự động tâm với người ta, Hàn Linh nhẹ kéo khóe miệng: “Lưu công tử này cũng quá kỳ cục, ném lại mỹ nhân mặc kệ, lại đi cùng một đám nam nhân gặp gỡ, thật là đầu óc không dài.”

Tử Nhi có chút vội la lên: “Lưu công tử tài hoa hơn người, hơn nữa không để bụng ta thân phận đất rẻ sang hèn, hắn là một chính nhân quân tử.”

Nàng nhàu mày: “Ngươi như thế nào biết hắn không để bụng thân phận của ngươi đất rẻ sang hèn? Ngươi nói thân phận chân thật cho hắn?”

Tử Nhi lắc đầu nói: “Không có, chính là hắn nói cho dù ta không phải công chúa, hắn cũng vẫn như cũ yêu ta……” Một luồng hơi thở hạnh phúc tràn ngập toàn thân của nàng, nàng là thật sự rơi vào xuống phía dưới.

Nghe nàng miêu tả như thế, Hàn Linh không khỏi có chút sầu lo vì nàng: “Tử Nhi, muốn xem hắn đối với ngươi có phải thật tình hay không rất đơn giản, nói chân tướng sự thật cho hắn.”

Từ Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, chần chờ không quyết định.

“Ngươi sợ sao? Từ Nhi, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, lời nói của nam nhân, có thể có mấy phần thật? Ngươi phải học bảo hộ chính mình.”

Từ Nhi yên lặng gật đầu, cũng có quyết tâm.

“Ta ơn công chúa.” Đợi thu dọn tất cả thỏa đáng, Từ Nhi trở về phòng, sắc mặt có chút ngưng trọng. Đối với nàng mà nói, làm ra quyết định này không dễ, rốt cuộc đó là một sự khiêu chiến cực lớn, vô luận đối với nàng hoặc là Lưu công tử đối với nàng đều là giống nhau.

“Linh Nhi, không phải tất cả nam nhân đều không nói sự thật ra, có lẽ bọn họ có nỗi khổ tâm”

Hàn Linh quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Như Phong nói chuyện, hẳn là nghĩ ám chỉ nàng hẳn là chịu hiếp bức mới đối với nàng giấu diếm đã tâm? Nàng mới không tin chuyện ma quỷ của hắn, lạnh lùng ném lời nói nói: “Đối với ta mà nói, nói dối chính là phản bội, ta không tiếp thu bất luận cái nỗi khổ tâm gì. Bắt đầu từ đêm nay, ngươi cùng Băng Tư cùng nhau ngủ ở dưới đất.”

“Linh nhi. ....” Hàn Như Phong trước mắt kinh ngạc và khó hiểu.

Nàng không có cho cơ hội hắn hỏi chuyện, trực tiếp vứt chần gấm thuộc về hắn xuống trên sàn nhà: “Ta muốn ngủ, đều chó quấy rầy ta.” Hắn nếu không phải người bên người của nàng, có lẽ nàng còn sẽ không căm ghét hắn như vậy, nhưng cố tình là người càng tới gần nàng, nàng càng không thể tha thứ.

Sáng sớm đi theo Long Chi Dục tập thể dục buổi sáng xong, nàng trước tiên vọt tới chỗ của Dạ Ma Thiên. Gia hỏa này nói là muốn cố gắng, nhưng nàng một chút cũng chưa nhìn đến dấu hiệu hắn muốn cố gắng học tập, vừa nghĩ đến hắn muốn cưới nữ nhân khác, trong lòng của nàng rất lự hăng.

Gia gia, dám đánh chủ ý lên nam nhân của nàng, lão nương liều mạng với ngươi!

“Dạ Ma Thiên, đứng cho ta!”

Hàn Linh vỗ vào cái mặt đang ngủ của hắn, dùng sức kêu to. Kỳ thật hắn đã sớm tỉnh lại, chỉ là không muốn trộn mắt thôi. Lấy võ công của hắn, phàm có người tiếp cận hắn trong vòng trăm bước, hắn nhất định có thể có điều phát hiện. Nếu nàng không phải có một tầng thân phận ca ca của Yêu Nhi này, nàng tuyệt đối không gần được người hắn, đây cũng là vì sao nàng tiến vào sân, liền nhìn thấy nguyên do tứ đại hộ pháp ngồi ở ngoài cửa phòng xếp hàng ngồi. Trừ bỏ nàng, không ai dám ở gần lúc ngủ quấy rầy hắn.

Hắn nhặt cánh tay ném tay của nàng ra, ánh mắt nhắm lại, nghiêng người tiếp tục ngủ.

Nàng có chút buồn bực, nhéo lỗ tai hắn xách lên nói: “Ngươi lại không đứng dậy, ta liền gả Yêu Nhi cho người khác!”

Hắn giật mình một ngồi người dậy, cảm giận mà trừng mắt nhìn nàng, hai mắt bốc lên ánh lửa. Nàng ra vẻ làm lơ, xoay người đến trên bàn nhặt lên một quyển sách hắn tiện tay vứt bỏ, cao giọng thì thầm: “Đại học chi đạo, tại mình mình đức, tại thân dân, tại chí ư chí thiện. Tri chi nhi hậu hữu định, định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lự, lự nhi hậu năng đắc*.....”

*Dịch nghĩa: Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái Đức sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện. Biết chỗ phải dừng thì sau mới có chí hướng xác định được. Có chí hướng xác định rồi sau mới có tĩnh tâm. Tĩnh tâm rồi sau tĩnh tình mới được an hòa. Tĩnh tình an hòa rồi sau mới suy nghĩ chín chắn. Suy nghĩ chín chắn rồi sau mới đạt được chí thiện. (Đại Học)

“Ngoan, ngâm một lần cái ta niệm vừa rồi.” Nàng quay người lại xem hắn, trước mắt một bóng bàn tay thoáng qua, ngay sau đó, nàng bị người ném ra ngoài cửa sổ.

Nàng téngã cái tư thế chó ăn cứt, thảm không chịu nổi, vừa ngẩng đầu đón nhận bộ dáng tứ đại hộ pháp cười nhạo, nàng vừa giận vừa bực.

Ma quỷ, ngươi đừng hòng lại đụng vào thân thể của lão nương một chút!

“Ngươi có gan! Ngươi đi cưới kiều thể của ngươi đi, đừng hòng lại đụng đến một cọng lông tơ của muội muội ta!” Nàng bỏ lại lời tàn nhẫn, nổi giận dưng dưng mà rời đi. Tức chết nàng, thật là hoàng đế không vội, thái giám hết sức vội.

Ở bên trong sắc mặt của Dạ Ma Thiên cũng không đẹp gì, hẳn đường đường là đứng đầu một bang, có thể nào lại lần nữa chịu uy hiếp của nàng? Mới vừa rồi đã là thù hạ lưu tình, dựa theo tính tình ngày xưa của hắn, ai dám quấy rầy hắn ngủ, hắn nhất định đánh cho đối phương không bò dậy nổi.

Hắn một bên thay y phục, một bên khóa chặt lòng mảy suy nghĩ. Như thế nào đi nữa cũng là cậu em vợ tương lai (ừ, không phải là anh vợ sao?), hơn nữa hắn cũng đã đáp ứng Yêu Nhi sẽ bảo hộ hắn, hắn không nên đối với hắn tuyệt tình như thế. Chính là thái độ của đối phương thật sự là tồi tệ, làm sao bây giờ? Hắn suy tư hồi lâu, vì Yêu Nhi, hắn vẫn là quyết định nhịn. Sau khi ít hôm nữa cưới Yêu Nhi qua cửa, hắn lại sửa chữa thật tốt cậu em vợ này không muộn.

Tùy ý mà buộc lại đai lưng dưới, tùy ý y phục ở trước ngực mở ra, hắn nhắc chân bước ra cửa chính. Một trận gió nhẹ ở ngoài cửa thổi qua, làm cho hắn vốn là hơi lộ ra tóc dài tự nhiên hỗn độn mà chải vuốt chỉnh tề. Tứ đại hộ pháp canh giữ ở ngoài cửa đồng thời quay đầu lại, không khỏi mà tán thưởng, mỗi lần thấy lão đại đều có cử chỉ khác nhau, trăm lần xem không chán a.

Dạ Ma Thiên không để ý tới bốn người, thẳng tắp mà lướt qua bọn họ, hướng về phía bóng người ở phía trước đuổi theo.

Một trận gió mạnh phát qua, nàng thẳng tắp mà đâm vào trong lòng ngực của người nào đó, hấn liền không thể đi đường thật tốt sao? Thế nào cũng phải khoe khoang khinh công phi nhân loại của hấn kia, ghen ghét chết nàng, lúc nào mới có thể luyện đến mức độ kia của hấn.

Nàng ngừng đầu trừng mắt nhìn hấn hết mức, xem hấn rốt cuộc muốn nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Lừa Dối Bang Chủ Lệnh

Dạ Ma Thiên im lặng hồi lâu, đáy mắt có chút rối rắm và ẩn nhẫn, cuối cùng giống như thỏa hiệp mà thờ dài thật dài: “Được, ta đi theo ngươi học tập, được rồi chứ?”

Trong lòng của Hàn Linh mừng thầm, khó có được hấn chịu buông cái không ai bì nổi của hấn, thỏa hiệp với nàng, lại nói tiếp vẫn là sức quyến rũ của Yêu Nhi vô cùng lớn, ăn hấn đến gất gao. Nàng ra vẻ bất động thanh sắc, lắc đầu nói: “Ai hiểu được ngươi còn có thể hay không động võ với ta, ta cũng không muốn làm việc tổn công vô ích.”

Hai tròng mắt của hấn chợt thu liễm, phụt ra hai tia sắc bén, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Vậy rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Nàng đắc ý xòe ra tay phải, bàn tay trong trắng lộ hồng hồng hướng về phía trước, kéo kéo mà nói: “Ngươi là bang chủ của bang Thiên Ma, hấn là có tín vật của bang chủ đi? Ta muốn nó làm bùa hộ mệnh.”

Đáy mắt của hấn chứa tức giận càng ngày càng lớn, nàng không chút nào sợ hấn, nhướn mày khiêu khích với hấn: “Cho dù không cho, dù sao ngươi muốn cưới muội muội của ta nhiều đến vậy.” Nàng vòng qua người của hấn, lập tức đi đến phía trước, khoe môi giương cao, nàng tin tưởng hấn nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

Quả nhiên, hấn vẫn là lên tiếng, trong giọng nói chứa tức giận.

“Cầm đi!”

Nàng cười trộm hi hi, lập tức xoay người lướt qua từ trước người của hấn, trong tay đã nhiều hơn một khối ngọc bài, ở trên viết ba chữ “Bang chủ lệnh”.

“Tứ đại hộ pháp ở đâu?” Nàng giọng cao bang chủ lệnh lên ra lệnh, muốn thử xem nó rốt cuộc linh hay không linh.

Chưa được bao nhiêu thời gian, tứ đại hộ pháp một đám sắc mặt bụi đất mà quỳ gối ở trước mặt của nàng, bốn người tám đôi mắt tội nghiệp mà nhìn Dạ Ma Thiên. Lão đại, ngươi sao lại có thể làm như vậy.....

Dạ Ma Thiên ra vẻ làm lơ, nghiêng xoay người, trong lòng cũng hết sức đồng tình bọn họ, đáng tiếc lão đại hấn bản thân cũng gặp khó khăn, dù sao cũng phải kéo mấy cái đệm lưng đi.

“Quả nhiên là thứ tốt, phải thu hồi.” Nàng nhỏ giọng nói thầm, như đạt được vật quý, đợi cất bảo bối xong, nàng phui tay tổng cổ tứ đại hộ pháp ở trước mặt, “Không có việc gì, các ngươi đều lui ra đi, chỗ nào mát mẻ, ngốc ở chỗ đó đi.”

Làm lơ ánh mắt phẫn hận của bốn người, nàng nháy mắt, vẫy vẫy tay với Dạ Ma Thiên: “Dạ đệ đệ, cầm sách của ngươi lên, đọc theo ca ca ta đi.”

Dạ Ma Thiên lập tức một đầu hắc tuyến, tay phải nắm đến rung động khanh khách, ở lúc hấn sắp phát tác, nàng sớm đã nhanh chân thoát khỏi hiện trường.

Sự thật chứng minh, lờng trước Dạ Ma Thiên thật không phải đọc sách, một đoạn khúc đạo đầu của 《Đại Học》, dạy hấn N lần, hấn cứ thế là một lần cũng thuộc không xong. Nàng bị hấn hoàn toàn đánh bại!

Nhiệt huyết trực tiếp nhồi đầy não, nàng nhìn thấy một đám học sinh đang đứng chống ngược vây quanh nàng chi chi trò trò, tiếng cười nhạo không dứt ở bên tai. Dạ, Ma, Thiên, ngươi cái tên cuồng bạo lực này, ta sẽ không để yên cho ngươi!

Thân mình của nàng dùng sức ngửa ra, ngửa lưng từ trên cây cao rơi xuống dưới, quăng ngã một roi xuống đất nở hoa. Ma quý, ta không phải là chỉ nói ngươi ngốc, nói ngươi dần, sau đó còn nhéo lỗ tai của ngươi một sao? Có cần phải treo ta đến trên cây không? Mắc cỡ chết người, thù này không báo, nàng thì không bỏ qua!

“Công chúa, ngươi không sao chứ?”

Một bàn tay duỗi tới chỗ nàng, nàng ngẩng đầu nhìn tới chủ nhân của cái tay, sửng sốt một chút. Hắn còn không phải là Lưu công tử vẫn luôn đang theo đuôi Từ Nhi sao? Chẳng lẽ hắn đã biết thân phận chân thật của nàng, vậy nói cách khác Từ Nhi cùng hắn ngã bài?

Nàng không có tiếp thu ý tốt của hắn, tự mình chống đất đứng lên. Hắn một đường theo đuôi nàng, thỉnh thoảng lại a dua, xum xoe, giống như khi lúc trước hắn theo đuôi Từ Nhi. Nhìn thấy cái gương mặt này của hắn, nàng không khỏi nghĩ tới nước muối khoai tây nhão. . . . . Mắc ói! Nàng đỡ thân cây nôn mửa một trận, cũng không biết là nguyên do mới vừa rồi bị treo ngược ở trên cây, hay là bởi vì người ở trước mắt này.

“Công chúa, mau xoa một chút, sạch sẽ.”

Lưu công tử đưa tới một khăn gấm màu xanh lục, trên mặt thêu một đôi uyên ương, chắc là tình nhân của hắn đưa đi. Nàng cũng không dám dùng đồ vật của hắn, nói không chừng đã sớm có nấy chục nữ nhân dùng qua.

Một bên khác đưa tới một khăn màu xám, vải dệt bình thường, không có bất luận cái hoa văn gì. Nàng do dự một chút, vẫn là đưa tay tiếp nhận. Ở trên khăn mang theo mùi cỏ thơm thoang thoang, cùng mùi hương ở trên người của hắn hoàn toàn ăn khớp.

Nàng chà lau xong, trả khăn lại cho Băng Tư, đang lúc liếc mắt nhìn thấy ở góc tường cách đó không xa có một bóng dáng cô đơn mà xoay người. Kia không phải là Từ Nhi sao? Nàng có phải thấy được một màn mới vừa rồi hay không, phát hiện bản tính của tên họ Lưu, cho nên thương tâm khổ sở? Người giống như hắn vậy, hoàn toàn không đáng thương tâm vì hắn, hy vọng Từ Nhi có thể mau chóng từ trong bóng ma đi ra.

“Băng Tư, ta không muốn nhìn thấy người không liên quan, người hắn là biết làm như thế nào.” Giọng của nàng lạnh lùng mà phân phó, lướt qua vai của cái gọi là Lưu công tử, hoàn toàn làm lơ hắn, nàng khinh bỉ nhất chính là nam nhân nhờ vào nữ nhân mà thượng vị.

Nàng không có hứng thú đi quan tâm Băng Tư đến tột cùng là xử trí tên họ Lưu kia như thế nào, bây giờ nàng càng quan tâm chính là Từ Nhi, mối tình đầu của nàng cứ kết thúc như vậy, chỉ vì thân phận khác biệt, nàng sẽ hận nàng sao?

Lúc sau cả ngày đều không có nhìn thấy bóng dáng của Từ Nhi, nàng bắt đầu có chút lo lắng cho nàng, còn có ý phân phó Băng Tư đi tìm nàng.

Nàng chẳng lẽ luẩn quẩn ở trong lòng, muốn đi tự tử sao?

Lại một lần nữa xông thẳng vào phòng của Dạ Ma Thiên, thật phục gia hỏa này, lại đang ngủ gà ngủ gật! Hắn trừ bỏ ngủ, rốt cuộc còn có thể làm cái gì?

“Yêu Nhi, không cần đi!” Trong lúc ngủ mơ hắn than nhẹ, tuấn mi hơi chau.

Vốn là tràn đầy tức giận tức khắc biến mất hầu như không còn, nàng cúi người xoa mặt của hắn, ánh mắt dần dần nhu hòa, có chút đau lòng cho hắn. Tình yêu của hắn tha thiết như thế, mà nàng lại ích kỷ như vậy, nàng thật cảm thấy rất xin lỗi hắn. Cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của hắn, trong lúc ngủ mơ hắn mang một loại phong tình khác, tim của nàng dần dần vì hắn đập lên.

Hai mắt của hắn đột nhiên chột mờ, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn ánh mắt của hắn từ mê mang đến khiếp sợ, cuối cùng là thịnh nộ.

“A ——” Thật bất hạnh mà, nàng lại một lần nữa bị hắn ném ra ngoài cửa sổ. Lúc này đây, nàng thừa nhận là nàng gieo gió gặt bão, ai bảo nàng ăn mặc nam trang hôn trầm hắn, còn để cho hắn vừa vụng bắt được.

“Ta cảnh cáo ngươi, ta không thích nam nhân!” Bên trong cửa sổ là tiếng hét to của hắn trực tiếp dội vào trong tai của nàng, nàng thật là người cảm ăn hoảng liên, có khổ không thể nói. Nhất định là ngày đó nàng ở trong đầm nước đá hắn xuống nước dẫn đến báo ứng, nàng tin tưởng không nghi ngờ.

“Dạ Ma Thiên, ngươi giỏi lắm!” Nàng bỏ người dậy, căm giận mà rời khỏi sân. Đánh lại đánh không lại hắn, đành phải làm như không thấy, để cho hắn không thấy được Yêu Nhi, chính là trừng phạt tốt nhất đối với hắn.

Khi ra cửa, vừa lúc đụng phải Nguyệt hộ pháp, nàng liền dùng bang chủ lệnh sai khiến hắn giúp nàng đi tìm tung tích của Từ Nhi. Bang Thiên Ma người đông thể mạnh, tìm thấy được người cũng mau, chung quy so với nàng một người lung tung mù quáng tìm được tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Người Thối Tiêu Trong Rừng Phong

Ở chỗ sâu trong rừng phong của thư viện, cành lá trùng điệp trải ra, lúc thì có lá phong rơi nhiều, tựa như ảo mộng.

Một bóng dáng mảnh khảnh cao dài đứng ở trong rừng, cầm tiêu thổi, từng đợt tiếng tiêu du dương theo gió bay ra ngoài rừng, tựa như một luồng gió mát quét vào mặt, ấm áp lòng người, làm cho tâm thần nhộn nhạo. Ở ngoài rừng người đi ngang qua, không khỏi nghĩ chân lắng nghe, tán thưởng không dứt.

Đợi đến khi tiếng tiêu ngừng lại, người qua đường lén nghe tiếng cũng sôi nổi tan đi, đổi lấy lại là toàn thân nhẹ nhàng và vui vẻ. Đến tột cùng là người

phương nào thổi tiêu ở trong rừng phong?

Ở phía tây nam của rừng phong, một bóng đen bỗng nhiên tới, lên xuống cao thấp, trong lúc tung mình nhảy vút mấy cái, đã đi đến trước mặt của người thổi tiêu. Hắc y nhân quỹ đầu gối mà lạy, im lặng gặt đầu, lặng yên nghe phân phó.

Một tiếng nói ôn hòa vang lên ở trong rừng phong, phá vỡ tiếng tiêu sau khi dừng lại vẫn ở say mê ở trong rừng phong: “Trần Nam Vương bên kia, có động tĩnh gì?”

“Bẩm điện hạ, Trần Nam Vương bên kia đã sắp xếp ổn thoả tất cả, sẽ chờ mừng mười tháng sau ngày Hàn hoàng đích thân tới thư viện.”

“Thông báo cho Trần Nam Vương, không có mệnh lệnh của bốn điện hạ, không được hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt không cho phép đụng đến công chúa Hàn quốc. Nếu hấn tự tiện hành động, cũng đừng trách bốn điện hạ tàn nhẫn độc ác.” Một mặt u quang màu lam xẹt qua đôi mắt, ngay sau đó lại khôi phục thành màu xanh dương của đại dương sâu thẳm, hiện lên lớp sóng nhỏ bé.

Hắc y nhân kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn chớp được ở trong mắt của chủ tử mặt sát khí sắc bén kia, vội cúi đầu lên tiếng trả lời: “Dạ, thuộc hạ lúc này sẽ đi thông báo cho Trần Nam Vương.”

Bóng đen lên xuống mấy cái, lại nháy mắt biến mất ở bên ngoài rừng phong, rừng lá phong lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ có tiếng lá đong đưa xào xạc và tiếng lá rụng mơ hồ có thể nghe được.

Người thổi tiêu từ từ xoay lưng lại, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ ôn nhuận như ngọc, tựa như nghĩ tới cái gì, khóe môi của hấn giờ lên, trên mặt treo một tia ý cười như có như không. Ở trên khuôn mặt phong thần tuấn lãng, được khảm một đôi con ngươi màu lam, lúc này tựa như bịt kín một lớp lụa mỏng, mỏng lung mà mê say.

Ngay ở phía trước vang một tiếng động rất nhỏ, tai phải của hấn hơi động, tựa như thăm dò động tĩnh gì đó, toàn thân cao thấp ở vào trạng thái đề phòng. Một bóng hình nhẹ nhàng, đứng ở trước người của hấn, khuôn mặt lạnh lùng, đường nét đao khắc, chệch về phía hấn cầm kiếm mà đứng.

“Ngươi đến tốt cùng là người nào? Lên vào thư viện có mục đích gì?” Đồng dạng giọng nói lạnh băng, giống như khí tràng trên người của hấn.

Mắt lam hơi thu liễm, từ bên trong phụt ra ra một tia sắc bén: “Ta nhận biết Long Chi Dực từ trước đến nay việc không quan hệ gì đến mình thì sẽ không để ý, ta khuyên ngươi cũng không cần lo cho chuyện này.”

Ánh mắt sắc bén quét về phía đối phương, Long Chi Dực trầm giọng nói: “Chuyện khác ta có thể mặc kệ, nhưng quan hệ đến an nguy của công chúa, ta không thể không quản.”

Triệu Hi cười khê một tiếng, mang theo ý tứ trào phúng hàm xúc: “Đường đường là nhi tử của hộ quốc Đại tướng quân, cũng bất quá chỉ như thế, cũng muốn dựa vào bả vẩy của nữ nhân để hưởng thụ quan to lộc hậu, cùng những đệ tử khác trong thư viện có gì khác nhau? Bọn họ vì mục đích của chính mình, quang minh chính đại a đua công chúa, mà ngươi đâu, tự cho là thanh cao, kỳ thật còn không phải giống nhau?”

“Ngươi không cần mở miệng khiêu khích, Long Chi Dực ta hành sự quang minh lỗi lạc, không cần giao phó với ngươi. Ngươi lên người vào thư viện dụng tâm bắt lương, ta không thể lưu lại ngươi, hôm nay liền vì công chúa mà trừ bỏ một tai họa.” Vô kiếm đột nhiên bay ra, hấn xoay người nhảy, cầm kiếm đâm về phía đối phương. Khí thế mãnh liệt này, thanh kiếm sắc bén này, nhanh đến nỗi không thể ngăn cản.

Ánh mắt của Triệu Hi chợt thu liễm, tập trung tư tưởng ứng phó, mũi chân điểm nhẹ, bay lên về phía trước, thân như hồng nhan giương cánh. Một chân đứng ở trên đỉnh lá phong, hình dạng như chuồn chuồn lướt nước, thân hình chợt xoay, ngọc tiêu ở trong tay lập tức hóa thành vũ khí sắc bén, bay về phía Long Chi Dực.

Sau một tiếng trong trẻo của binh khí tấn công, hai cái thân hình quán quýt ở một chỗ, đánh nhau kịch liệt, không có một chút cơ hội để thở dốc.

Long Chi Dực không ngờ đến đối phương lại là thâm tàng bất lộ, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, lực đạo kiếm khí ở trên tay cũng tăng thêm vài phần. Triệu Hi cũng không dám khinh địch, trầm tĩnh ứng phó, không ngừng mà hóa giải kiếm chiêu, rồi sau đó nhân cơ hội chuyển thủ thành công.

Sau mấy chục chiêu, binh khí ở trong tay của hai bên đồng thời rời tay mà ra, tấn công vào chỗ hiểm của đối phương. Hai tiếng kêu rên đồng thời vang lên, chiến đấu kịch liệt cũng vào lúc này ngừng lại.

“Long Chi Dực, ngươi giết không được ta, ta cũng giết không được ngươi. Chúng ta không bằng nước giếng không phạm nước sông, ta cam đoan với ngươi tuyệt đối sẽ không thương tổn công chúa.”

“Hy vọng ngươi nói được thì làm được, nếu không kiếm của ta tuyệt đối sẽ không lưu tình.”

Triệu Hi che lại vết thương ở chỗ ngực, rời khỏi rừng phong, miệng vết thương còn có tơ máu tràn ra, màu máu đỏ thắm như hoa anh túc nở rộ.

Đang lúc gần đến hoàng hôn, Hàn Linh đứng hẹn đi vào rừng phong, còn chưa tới gần, liền thấy Triệu Hi che lại miệng vết thương dạo bước mà ra, sắc mặt có chút tái nhợt. Nàng không rõ tình hình, tiến lên quan tâm hỏi thăm: “Ngươi bị thương? Ai làm ngươi bị thương?”

Triệu Hi không ngờ đến nàng sẽ xuất hiện tại đây, sắc mặt hơi đình trệ, một nụ cười tươi nhợt nhạt chợt nở rộ ra: “Không có việc gì, mới vừa rời ở trong rừng gặp phải Long Chi Dực, hấn cho rằng ta đánh lén hấn, cho nên hấn xuất kiếm đâm ta bị thương.”

Hàn Linh có chút hơi bức, dựa vào tính cách của Long Chi Dực xác thật có khả năng này: “Cái gì? Hắn làm sao lại quá phận như thế, không phân tốt xấu liền đã thương người?”

Triệu Hi lắc đầu cười khể nói: “Không có việc gì, trở về thoa chút thuốc là được.”

“Ta đây diu người trở về đi.” Nàng tiến lên đỡ lấy cánh tay phải của hắn, hắn cũng không từ chối, thuận thế dựa trọng tâm của thân thể ở trên người của nàng.

“Được, vậy thì làm phiền.”

Nàng không biết trừ bỏ Dạ Ma Thiên, còn có người được thư viện đặc biệt chiếu cố, một mình sống trong khu nhà ở. Quá không công bằng, vì cái gì nàng không có đãi ngộ như vậy? Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa Hàn quốc, chẳng qua, dường như là nàng tự nguyện làm thư đồng, cũng trách không được người ta. Dạ Ma Thiên người ta là bang chủ của bang Thiên Ma, thân phận đặc thù, như vậy Triệu Hi lại là thân phận đặc thù như thế nào? Hắn trừ bỏ không phải người của bốn quốc, chẳng lẽ còn có thân phận đặc thù khác? Nàng rất là nghi hoặc.

Điу hắn vào trong phòng ngồi vào chỗ của mình rồi, dưới sự chỉ điểm của hắn tìm được thuốc trị thương, chẳng qua chỉ còn dư lại không có bao nhiêu, chỉ còn lại một lọ thuốc bột này. Xem ra hắn còn không phải ngẫu nhiên bị thương, mà là bị thương với tần suất cực cao, cũng không biết hắn đến tới cùng là làm cái gì, lại dễ dàng bị thương như vậy.

Sau khi nàng nghiên cứu xong thuốc trị thương, mới vừa quay người lại, liền gặp được hắn đã cởi ra áo trên, lộ ra da thịt trắng nõn nà và thân thể dụ cho người mơ màng. Muốn chết, có làm hay không? Trước khi cởi quần áo cũng không lên tiếng nhắc nhở trước đó sao?

Làn da của hắn trắng nõn tinh tế, không giống như màu da màu đồng thau khỏe mạnh cường tráng của Dạ Ma Thiên, dưới sự so sánh, nàng vẫn là tương đối thích người sau. Nàng cố gắng bỏ qua suy nghĩ xa xôi ở trong đầu, một bên thay hắn xử lý miệng vết thương, một bên thoa thuốc. Đầu ngón tay của nàng thỉnh thoảng lướt qua da thịt như mỡ đặc của hắn, có thể nghe được rõ ràng tiếng ngâm khê ở trong miệng của hắn, nàng bỗng nhiên cảm giác có chút xấu hổ.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện con người lam sâu sắc ở trong nháy mắt chuyển tối. Trái tim của nàng đập mạnh, hắn làm sao sẽ sinh ra loại phản ứng này đối với nàng? Chẳng lẽ là hắn thích chính là nam nhân? Ánh mắt của nàng nheo lại, tốc độ ở trên tay chợt nhanh hơn, vội thoa thuốc cho vết thương xong, nàng liền cách xa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Thủy Mộ Hoa Không Như Vậy

Khi lại ngẩng đầu nhìn hắn, bắt giữ được trong con người lam một tia cảm xúc mất mát, Hàn Linh không khỏi khiếp sợ, có loại cảm giác khác thường chảy xuôi qua trước ngực.

“Hi, người dường như thương thật tốt, ta xuống núi mua thêm chút thuốc trị thương cho người, thương thế của người rất nhanh là có thể khỏi.”

Sắc mặt của Triệu Hi hơi thoáng, tựa như kinh ngạc, lại tựa như kinh hi (kinh ngạc vui mừng): “Người kêu ta là gì?”

Hàn Linh cũng không biết vì sao sẽ đột nhiên buột miệng thốt ra kêu nick name của hắn, mờ mịt nói: “Hi, không dễ nghe sao?”

Một nụ cười tươi rực rỡ nở rộ ở bên môi của hắn, hắn mỉm cười gật đầu nói: “Được, về sau người đều kêu ta như vậy.”

Xuống núi tiến đến dãy rừng phong, bởi vì Triệu Hi nàng thả Long Chi Dực bỏ câu (?), trong lòng có chút băn khoăn. Nàng không thích sự tình thật không rõ ràng, cho nên nàng vẫn là cố ý chạy tới nói với hắn sáng tỏ một phen.

Lúc Hàn Linh đi vào chỗ sâu trong rừng phong, Long Chi Dực khuất thân nghiêng người dựa vào bên cạnh cây phong, tay phải cầm kiếm, sắc mặt có chút kém. Nghe được tiếng bước chân của nàng, hắn đứng lên, tay cầm kiếm ở góc độ nàng không thể thấy hơi hơi run rẩy.

Nàng không có nhìn ra hắn bị thương, chỉ là thẳng thắn nói mới vừa rồi gặp gỡ Triệu Hi, là nguyên do cho nên đến trễ. Sắc mặt của hắn không có bất luận biến hóa gì, nhìn không ra vui giận, chỉ là nhàn nhạt nói tiếng “Đã biết”, liền rời khỏi rừng phong trước nàng một bước. Nàng có chút tức giận, từ khi biết hắn đến bây giờ, hắn đối với nàng vẫn là thái độ lạnh nhạt nhất quán việc công xử theo phép công. Nếu là ở hiện đại, nhưng thật ra hắn là một cấp dưới không tồi, nhưng tuyệt đối không phải là một bằng hữu tốt.

Nàng không để ý tới hắn nữa, ra thư viện liền đi về phía dưới chân núi. Băng Tư vẫn là trước sau như một mà đi theo ở phía sau nàng, vẫn luôn vẫn duy trì khoảng cách ba bước.

Mới vừa đi một phần ba đường núi, nàng liền có chút ăn không tiêu, ngừng ở bên đường núi, vẫy tay với Băng Tư: “Ta đi không nổi nữa, người xuống núi mua thuốc đi, ta trở về thư viện chờ người.” Băng Tư do dự một hồi, gật đầu đồng ý, bỏ nàng xuống hướng về phía dưới chân núi tiếp tục lên đường.

Hắn thi triển khinh công, sau khi lên xuống thì người đã ở bên ngoài mây đậm, xem ra công phu mèo quào này của nàng còn xa xa chưa đủ, lại phải gia tăng luyện tập võ công mới được.

Lúc này đã gần đến cuối thu, cảnh vật ở trong núi mơ hồ mang theo một tầng màu vàng, hẳn là một phen phong tình.

Hàn Linh ngồi xổm trên tảng đá lớn ở bên đường núi, thần nhiên mà thưởng thức phong cảnh ở xung quanh, giả vờ nghỉ ngơi chút. Không hiểu mà đi vào thế giới này, trên người tự dưng trúng độc, bị lão cha uy hiếp, còn có nguy cơ tiềm tàng ở trong thư viện, cảm giác thật sự mệt mỏi quá. Nhận biết những người ở bên người này, chỉ có Dạ Ma Thiên để cho nàng có cảm giác được ấm áp và vui vẻ, chính là nàng lại không thể hoàn toàn ý lại vào hắn. Phải tự mình đối mặt, vẫn là phải tự mình đối mặt, muốn sống sót ở thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới có thể đứng ở chỗ bất bại, bởi vậy, ngôi vị nữ hoàng nàng nhất định phải có được.

Coi như là lão cha thì thế nào, một ngày nào đó một khi nàng nắm chặt quyền thế, xem hắn còn có thể khống chế nàng như thế nào? Nàng cười lạnh, cười hắn mưu kế tính hết quá thông minh, lại không biết nàng cũng không phải là con rối gỗ, có thể tùy ý mặc cho bọn họ khống chế. Hẳn ngay cả nữ nhi của mình đều có thể không chút nào tiếc rẻ, lại có thể nào trách được người khác cướp lấy giang sơn của hắn đâu?

Phía sau truyền đến một tiếng bước chân, nàng đứng lúc mà quay đầu lại: “Từ Nhi?” Nàng có chút ngoài ý muốn, không rõ Từ Nhi vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa ở trên cả khuôn mặt là biểu tình hồ hững.

Một mặt ngân quang hiện ra, xẹt qua trông mắt của nàng, nàng nhìn thấy Từ Nhi từ trong tay áo lấy ra một cây chùy thủ, trên mặt lộ hung quang.

“Từ Nhi, ngươi muốn làm gì?” Hàn Linh cảnh giác mà nhảy xuống tảng đá lớn lui về phía sau, nàng cảm giác được sát khí ở trên người của Từ Nhi, nồng nặc như vậy.

“Giết ngươi!” Từ Nhi không có nhiều lời, chiêu thức ở trong tay biến ảo, cầm chùy thủ đâm về phía nàng.

Thì ra nàng biết võ công, cái này cực kỳ ra ngoài dự kiến của nàng. Nàng hơi lung lay một chút, tránh thoát một đòn trí mạng về phía nàng, xoay người liều mạng chạy xuống núi, chỉ chút công phu mèo quào này của nàng làm sao đâu hơn được chùy thủ ở trong tay của nàng? Dưới chân dẫm vào trống không, nàng từ trên bậc thang đường núi lăn xuống, ở giữa dãy núi quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của nàng. Nàng cho rằng nàng lần này chết chắc rồi, cuộc hành trình xuyên qua của nàng đến đây kết thúc. Ai ngờ một bóng trắng từ trên trời giáng xuống, trong tay của hắn không biết phát ra ám khí loại nào, phóng thẳng đến Từ Nhi.

Sau khi nghe được Từ Nhi hét thảm một tiếng, một bàn tay to ôm lên vòng eo của nàng, kéo nàng đang lúc bị lăn xuống lên, tiếp theo rơi vào một ôm ấp hơi mang hàn ý, mang theo mùi thoang thoang, tựa như trúc, tựa như lá, lại tựa như hương hoa.

“Mộ Hoa!” Nàng ngửa đầu thấy rõ mặt của hắn, có chút kinh hãi, không nghĩ hắn mất tích nhiều ngày lúc này sẽ lại ở nơi đây, lấy phương thức như vậy một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt trong suốt chứa tình cảm phức tạp, hơi có vẻ giãy giụa. Rất nhanh, ánh mắt của hắn thay đổi, ánh mắt hơi lộ ra hàn ý bắn về phía Từ Nhi, trầm giọng nói: “Ngươi đi đi, ta không muốn giết ngươi, nhưng từ nay về sau ngươi cũng không thể ở lại bên người của công chúa nữa.”

Trên ngực trái của Từ Nhi trúng một món ám khí, máu tươi chảy ra bên ngoài. Bởi vì tình trạng vết thương của nàng mà thống khổ bỗng nhiên ở trên mặt kéo ra một nụ cười cuồng tứ: “Ha ha ha. .... Ta tưởng là ai chứ, thì ra là Thủy hộ pháp. Có lẽ ngươi còn không biết đi, điện chủ đã bắt đầu hoài nghi ngươi đối với hắn bất trung, hoài nghi ngươi ở bên trong len lút cùng người của Lăng Tiên cung tiếp xúc. Cho nên, hắn lần lượt phái những người khác tới giám thị ngươi, ta xem bây giờ ngươi cũng là tự thân khó bảo toàn, hà tất lại nhúng tay quản việc không quan trọng này?”

Sắc mặt của Thủy Mộ Hoa vẫn như cũ chưa thay đổi, chỉ là nàng cảm nhận được từ trong cơ thể của hắn phát tán từng trận hàn ý, hắn không nhanh không chậm mà nói: “Nếu ngươi đã biết thân phận của ta, như vậy ngươi nhất định phải chết.” Bàn tay của hắn mờ ra, lại một ám khí không biết tên từ lòng bàn tay của hắn bay ra, bắn thẳng đến óc của Từ Nhi.

Trong hai mắt tràn đầy kinh hãi, đáng tiếc đã chậm, hai mắt của Từ Nhi lồi lên, thống khổ mà nguyên rủa: “Ngươi hại ta mất đi người yêu, dù ta chết cũng sẽ không buông tha cho ngươi. ....” Nàng thẳng tắp mà ngã người ngã xuống, nàng nguyên rủa lại là nói với Hàn Linh, trong lòng của Hàn Linh chấn động, nàng bất quá là để cho nàng sớm thấy rõ bộ mặt thật của Lưu công tử, vì sao nàng căm hận nàng như thế?

“Ngươi không sao chứ?” Thủy Mộ Hoa đỡ nàng, ở bên tai của nàng ôn nhu nói nhỏ, lúc này hẳn đầu còn giống với Thủy Mộ Hoa mới vừa rồi kia một chiều đã đoạt đi tính mạng người khác?

Từ Nhi nói hắn là Thủy hộ pháp, lại bị điện chủ hoài nghi cùng Lăng Tiên cung len lút tiếp xúc, như vậy hẳn rốt cuộc là người nào? Phía sau của hắn lại là một tổ chức như thế nào?

Nàng ngờ ngạc mà nhìn chăm chăm hắn, muốn nhìn thấu hắn, mà hắn lại một chút không cảm giác, chuyên tâm mà vén lên ống tay áo của nàng xem kỹ tình trạng vết thương. Một trận lạnh lẽo đánh úp lại, nàng không nhịn được rút tay một. Hắn ở trước mặt quá mức xa lạ, làm cho nàng sinh ra sợ hãi.

Hắn ngừng đầu, đôi mắt trong suốt như một đầm suối trong vắt, thấm vào ruột gan.

“Mộ Hoa, ngươi rốt cuộc là người nào?” Nàng trông mong tiến vào cái đầm suối trong vắt kia, muốn tìm tòi đến tận cùng, đáng tiếc bên trong là gợn sóng không sợ hãi, nàng không thu hoạch được gì.

“Ngươi sợ ta?” Hắn chỉ cúi đầu hỏi, tiếng nói thuần hậu đẹp như ông tiêu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, hẳn cuối cùng là sẽ không thương tổn nàng, cần gì phải lại truy hỏi hắn: “Quên đi, nếu ngươi không muốn nói, ta đây cũng sẽ không hỏi.” Nàng sửa lại xiêm y ở trên người, lúc mới vừa rồi lẫn xuống, móc rách vạt áo, ở trên cánh tay cũng có chút tả tơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Trêu Chọc Tiểu Bạch Kiểm*

*Tiểu bạch kiểm: những chàng trai vớ vẩn ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhả nhai/trời gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc).

Thủy Mộ Hoa cầm cánh tay của nàng nhìn kỹ, ôn nhu hỏi: “Trên người còn có chỗ nào có thương tích? Ta giúp ngươi xem một chút.”

“Ngươi thật sự muốn xem?” Hàn Linh nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái với hắn, muốn trêu đùa hắn một chút, nàng ra vẻ muốn cởi áo tháo thắt lưng, đáng vẻ nghiêm túc. Ai bảo hắn vô duyên vô cớ mất tích, lại thỉnh linh bất ngờ xuất hiện. Quả nhiên thấy hắn xấu hổ mà nghiêng người, lỗ tai phấp phồng. Nàng xi cười ra tiếng, cuối cùng là thở một hơi: “Đùa với ngươi thôi.”

Thủy Mộ Hoa lúc này mới xoay mặt lại, ở trên khuôn mặt hiện lên một ý cười, cười đến bất đắc dĩ.

“Mộ Hoa, lần trước..... vì sao vội vàng rời đi?” Nhớ tới tình cảnh khi ly biệt lần trước, nàng cũng có chút ngượng ngùng. Con ngươi trong suốt hơi lóe lên, ở trên hai má của Thủy Mộ Hoa hiện lên đỏ ửng, tránh đi tầm mắt của nàng, giữ vững im lặng.

Nàng nhìn hắn hồi lâu, cũng không thấy hắn đáp lại, chỉ có thể thở thật dài, xem ra bí mật ở trên người của hắn không chỉ nhiều vậy, nàng vẫn nên tôn trọng hắn, không hỏi.

“Lần này lưu lại, đừng đi, được không?” Nàng mang theo ánh mắt mong đợi nhìn về phía hắn, cùng hắn ở bên nhau nàng cảm thấy rất thoải mái, có loại cảm giác tri âm luyện tức lẫn nhau.

Khuôn mặt sáng sủa hơi nhăn lại, rốt cuộc hắn cũng mở miệng nói: “Ta chỉ có thể lưu lại ở đây mấy ngày, ta sợ thời gian lâu dài, sẽ mang đến tai họa cho ngươi.”

“Tới thì tới thôi, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, trên đời này khi nào từng thái bình?” Nàng một vẻ thái độ lạc quan, sự thật cũng là như thế, nên tới cuối cùng rồi sẽ tới, cho dù muốn tránh cũng trốn không thoát.

Lo nghĩ ở giữa ánh mắt của hắn dần dần tan ra, khoe môi chợt kéo ra một nụ cười nhạt, sáng lạn đến làm cho nàng thất thần. Giữ một cục phẩm mỹ nam ở bên người như vậy, rốt cuộc là mừng hay lo? Nàng không khỏi mà rủi rắm trầm tư.

Ngồi ở trên tảng đá lớn, nhìn Thủy Mộ Hoa vui lấp thi thể của Từ Nhi qua loa, nàng không khỏi bùi ngùi. Khi mới quen Từ Nhi, nàng còn tưởng rằng nàng đúng như chính mình nhìn thấy đơn thuần như vậy, lại thì ra là nàng nhìn sai lòng người, lòng người khó dò, nàng lại một lần khắc sâu chân lý này vào trong lòng vào tim.

Ghé vào trên sống lưng hơi lộ ra mảnh khảnh của Thủy Mộ Hoa, ngửi thấy mùi hương đặc thù trong sạch và trầm tĩnh tỏa ra ở trên người của hắn, nàng không tự giác mà mê say. Ở trên người của hắn có vô số bí ẩn, nhưng mà trực giác của nàng nói cho nàng, hẳn sẽ không thương tổn nàng, hơn nữa ở giữa bọn họ có dây dưa nhẹ nhàng, nói không rõ sâu xa. Bởi vì ánh mắt của hắn, mỗi lần nàng đối diện ánh mắt của hắn, đều có loại cảm giác an tâm, phẳng phai là nhiều năm không thấy ấm áp thân nhân vậy.

Khi Thủy Mộ Hoa cổng nàng trở về thư viện, nàng lại gặp được Dạ Ma Thiên, hắn đang mang theo nhóm tiểu lâu la của hắn tìm kiếm cái gì đó khắp nơi ở trong thư viện. Nhìn thấy nàng, Dạ Ma Thiên bước nhanh lại đây đón, trên mặt mang theo vẻ không vui, nhưng cứ việc như thế, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của hắn vẫn là không mất đi nhan sắc.

“Ngươi đi đâu? Ra thư viện, làm sao không nói với ta một tiếng? Nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, ta giao phó cho Yêu Nhi như thế nào?”

Nàng đối với thái độ hùng hổ dọa người của hắn có chút tức giận, hẳn căn bản không hề quan tâm đến nàng, nếu không phải lúc trước nàng lấy thân phận Yêu Nhi nhờ hắn quan tâm đến nàng, hẳn căn bản sẽ không để ý sinh tử của nàng. Đây cũng là nàng gieo gió gặt bão, trách được ai? Nàng cắn môi cố ý lừa hắn: “Ta bị người ném bị thương, xuống núi mua thuốc không được sao?”

Com mắt hẹp dài híp lại, quan sát nàng từ trên xuống dưới một phen, ở giữa hiện lên vẻ nghi ngờ: “Ta nhớ rõ ta không dùng bao nhiêu sức lực, sao có thể thế bị thương? Ngược lại ngươi, lúc này mới ra khỏi cách cửa, liền trở về dẫn đến một tên tiểu bạch kiểm, ngươi cứ thích nam nhân như vậy?”

Nàng tức giận một trận, Thủy Mộ Hoa người ta khi nào trở thành tiểu bạch kiểm? Nàng nổi giận nói với hắn: “Đúng vậy, ta cứ thích nam nhân, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên liếc mắt nhìn nàng hồi lâu, nhướn mày nói: “Có tiểu bạch kiểm này ở đây cũng tốt, miễn cho người về sau lại đánh chủ ý lên ta. Yêu Nhi cũng đủ xui xẻo, như thế nào sẽ có một ca ca như người vậy, thế nhưng có cái loại ham mê này.” Hắn làm như có thật mà lắc lắc đầu, vẫy ống tay áo sai bước rồi đi.

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn lấy một cây búa bỏ đầu của hắn ra, nhìn một xem ở bên trong rốt cuộc chứa đựng là cỏ, hay là rác rưởi gì khác. Đột nhiên nhớ tới chút chuyện, nàng nhảy xuống từ trên lưng của Thủy Mộ Hoa, chạy chậm mấy bước đuổi theo hắn.

“Dạ Ma Thiên, có thể mượn dùng kêu những người này đến hay không?”

Dạ Ma Thiên không có dừng lại bước chân, vẫn như cũ làm theo ý mình mà đi về phía trước, chỉ khò khò mà ném xuống hai chữ: “Lý do.”

Vì thế nàng nói rõ với hắn từng việc gần đây ở trong thư viện thường hay xuất hiện hắc y nhân và chuyện Trần Nam Vương muốn đối với nàng bất lợi, chờ đến khi nàng nói xong, nàng đã đi theo hắn về tới chỗ của hắn. Gia hỏa này, nàng thật là phục hắn, trừ bỏ Yêu Nhi, sổ sách của ai cũng đều không mua. Nàng đuổi theo hắn một đường vừa chạy chậm vừa nói, nói xong nàng thở hồng hộc.

Nàng đương nhiên sẽ không chú ý tới, khi nàng đi theo Dạ Ma Thiên rồi đi, một tia u sầu và vẻ lo lắng chậm rãi bò lên trên đuôi lông mày của Thủy Mộ Hoa. Nàng cũng sẽ không biết, mấy ngày qua, kỳ thật hắn chưa bao giờ từng rời đi thư viện, vẫn luôn ở nơi tối tăm yên lặng mà bảo hộ nàng, cũng thấy được toàn bộ sự việc nên thấy và không nên thấy.

Nàng uống lên ba chén nước đầy, chiếm ghế mây của Dạ Ma Thiên trước, nằm ngửa ở phía trên, trong miệng còn đang tiếp tục lái nhai. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng sớm đã coi hắn là nam nhân của bản thân, cũng không cùng hắn khách khí. Đến nỗi cảm thụ của hắn, nàng trực tiếp làm lơ.

“Dạ đệ đệ, tốt xấu gì ta cũng là cậu em vợ tương lai của người, về sau người phải kiềm chế chính mình. Dù cho có tức giận như thế nào đi chăng nữa, cũng không nên động thủ với cậu em vợ, đây là không đúng.”

“Dạ đệ đệ, có muốn biết sinh nhật, chòm sao, yêu thích riêng tư kín đáo v.v của Yêu Nhi hay không? Ta có thể xem xét mà tiết lộ cho người nha, về phần tiết lộ bao nhiêu, vậy phải xem thành ý của người.....”

“.....”

Nàng một bên lười nhác mà nằm nghiêng, một bên uống trà giải khát, thăm giọng một, tiếp tục nói. Đợi nàng quay đầu nhìn xung quanh, nơi nào còn có bóng người?

Ma quý, thế nhưng lại dám chuồn mất!

Xem ra nàng cậu em vợ ở này ở trước mặt của hắn thật không có lực uy hiếp gì, vẫn phải là Yêu Nhi tự thân xuất mã mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Nội Lực Thần Bí

Lúc này đã là thời gian canh hai*, bầu trời mênh mông, điểm xuyết đầy sao, mây đen bao quanh che khuất ánh trăng. Ở trong tiểu viện bóng cây lác lác, ánh sáng ảm đạm.

*canh hai là từ 21 giờ đến 23 giờ.

Ở phía tây của tiểu viện, một bóng dáng mảnh khảnh lặng yên nhảy qua tường mà vào, lúc rơi xuống đất trước người bỏ nhào về phía trước, suýt nữa không đứng vững được. Hàn Linh vỗ vỗ ngực, chưa ổn định được hoảng sợ, kinh công này của nàng luyện được không đứng đắn, lúc nào mới có thể vượt nóc băng tường, tới lui tự nhiên?

Nàng sửa sang lại váy dài hơi lộ ra nếp nhăn, tóc dài rồi tung ôm ở trước ngực. Dưới ánh sao ảm đạm, sinh ra đã có sẵn khí chất, biểu lộ tự nhiên, đầm thắm nhã nhặn như u lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen*. Sóng mắt của nàng hơi hơi lưu chuyển, khóe miệng như trăng non hiện ra, đêm nay nàng có ý thay đổi nữ trang, chính là vì gây ông đập lưng ông. Và lại xem nàng dạy dỗ lão đại gần bước hồ đồ của bang Thiên Ma này như thế nào?

*Nguyên văn là "u như lan chi phương ái, chúc như phù chi thanh nhã", đây cũng là một trong những câu nói của TQ dùng để miêu tả vẻ đẹp của người con gái.

“Ai?” Ở bên này nàng hơi có động tĩnh, người ở trong đã phát hiện ra.

Nàng khoanh tay đứng ở giữa sân, chỉ nhẹ nhàng nói nhỏ một câu: “Ma quý, chàng có phải đã quên ta rồi hay không?”

Cửa phòng bỗng chốc mở ra, nàng tuy là đưa lưng về phía cửa, nhưng cũng có thể cảm giác được hai đạo ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào trên người của nàng. Ngay sau đó, nàng đã bị giam cầm ở trong một ôm ấm áp.

“Yêu Nhi, thật là nàng, ta không phải đang nằm mơ ư?” Hơi thở dày đặc đập vào trên gò má của nàng, giọng nói của hắn khàn khàn, ản ản mà kích động.

Vốn là nàng chuẩn bị một đồng lớn lời nói quở trách, tức khắc nuốt trở lại trong bụng, hắn như vậy, làm cho nàng không cách nào trách cứ. Hắn ôm lấy nàng gắt gao, tiếng tim đập như đánh trống, chấn động đến cả người của nàng nóng bỏng.

Không được, không thể cứ bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy.

Nàng thử hỏi: “Dạ, ca ca của ta nói cho ta, chàng đã có vị hôn thê, việc này là thật sao?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, gấu cọt nói: “Đừng nghe tiểu tử thú kia nói bậy! Hắn cả ngày ở bên tai của ta quấy rầy làm bầm, nếu không phải hắn là ca ca của nàng, ta sớm đã một chưởng chụp chết hắn.”

Thì ra ở trong lòng của hắn đẩy nàng ra khỏi nội tâm như vậy đâu, nàng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nàng nhấc chân dốc sức giẫm lên trên mặt chân của hắn, hắn vội vàng từ trên giường nhảy xuống, cũng không có mang giày, cho nên một cước này của nàng liền trực tiếp giẫm lên móng của năm ngón chân của hắn, hắn lập tức đau đến oa oa kêu to. Nàng thừa dịp kẻ hở, tránh thoát hắn, từ hắn trên người lui ra.

“Ta cùng ca ca từ nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, sống nương tựa lẫn nhau, chàng không tôn trọng ca ca của ta, chính là không tôn trọng ta.”

Trên mặt của Dạ Ma Thiên tri tri, khóe môi hơi động, khẽ cười lần lượt trở lại, để sát vào bên tai của nàng mềm giọng: “Yêu Nhi ngoan, về sau ta không bao giờ chửi bới hắn, còn không được sao? Lại đây để cho ta hôn một, ta nhớ muốn chết rồi.”

Nàng dùng sức đẩy về mặt bộ dạng liều chết của hắn, nhưng vẫn là để cho hắn thực hiện được, bá chiếm nàng một hôn hôn mãnh liệt. Chỗ cổ bị hắn quấy nhiễu đến ngứa ngáy, muốn đẩy ra hắn, lại hữu tâm vô lực.

Nàng rút cuộc vẫn là bại lui ở trong ôn nhu hương của hắn, theo hắn mặc sức triền miên. Vốn là gậy ông đập lưng ông, hiện giờ biến thành đưa dê vào miệng cọp. Ai, nàng thật không có tự chủ.

“Dạ, xương thất lưng của ta nhức mỏi, chàng mau giúp ta xoa bóp.” Nàng nằm lý ở trên giường, người không nhúc nhích được, thân thể này thật là không được, thiếu hụt rèn luyện.

Dạ Ma Thiên cúi người ở trên vành tai của nàng khẽ cắn một, thân thể cường tráng dần chặt vào nàng, khóe môi ngậm ý cười vui sướng: “Vắt và rồi.”

Lòng bàn tay của hắn theo thứ tự ấn ở trên huyết vị của nàng, lực đạo thích hợp, chỉ nhẹ nhàng mà nhấn một như vậy, liền khiến cho cả người của nàng mệt mỏi dần dần biến mất. Một trận vui sướng ấm áp từ lòng bàn tay của hắn dẫn vào trong cơ thể của nàng, tuy nàng không hiểu, nhưng cũng có thể đoán được hắn nhất định là đang truyền nội lực của hắn vào trong cơ thể của nàng, đỡ mệt cho nàng. Thì ra hắn cẩn thận như thế, yêu thích của nàng đối với hắn lại tiến thêm một tầng.

Tay của hắn đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc hỏi: “Yêu Nhi, nàng là luyện cái võ công gì? Vì sao trong cơ thể của nàng cất giấu một đoàn nội lực hùng hậu, rồi lại giống như bị người giam cầm, không cách nào phát huy?”

Nàng vẫn là lần đầu nghe thấy loại ngôn luận này, cũng rất kinh ngạc: “Chàng nói ở trong cơ thể của ta có giấu nội lực? Sao có thể, ngay cả ta cũng không biết?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc nói: “Ta sẽ không nhìn lầm, chỉ là thủ pháp giam cầm này rất là đặc biệt, ta không có biện pháp cởi bỏ nó.”

“Vậy ai có bản lĩnh này?” Nàng chống người lên, hai mắt tỏa sáng. Nàng đang lo võ công luyện như tốc độ con rùa, nghĩ như thế nào có thể có đi đường tắt để học cấp tốc. Nếu là thật có thể mở nội lực ở trong cơ thể bị niêm phong của nàng ra, vậy nàng sẽ không cần sợ hãi bị tiểu nhân đánh lén.

Tầm mắt của Dạ Ma Thiên dừng ở trước ngực không hề che đậy của nàng, ánh mắt của hắn buồn bã, vùi đầu ở trước ngực của nàng liếm láp. Lúc này hắn cực kỳ giống như một tiểu thú đang bú sữa mẹ, mang ý tứ cứng bái hàm xúc. Một trận tê dại đi thẳng đến gan bàn chân, nàng khẽ hừ một tiếng, dùng sức đẩy hắn ra, thời khắc mấu chốt, hắn có thể nào cắt ngang, nàng còn vội vã biết đáp án đó.

“Này, dừng! Ta đang nói chính sự với chàng mà.”

Dạ Ma Thiên liếm liếm đôi môi mỏng tỏa sáng của hắn, còn có chút chưa đã thêm, lúc này hắn lộ ra nụ cười hồn nhiên của hải tử: “Được, nói chính sự. Ta đã từng nghe cha của ta nói qua, ở trên giang hồ có hai môn phái chưa xuất thế, tu luyện võ công cao thâm khó đoán. Loại thủ pháp giam cầm này, vô cùng có khả năng chính là một trong hai cái môn phái đó.”

Nàng tận lực xem nhẹ bàn tay của hắn động tác hạnh kiểm xấu ở trên người của nàng, vội vã truy hỏi tới: “Hai cái môn phái nào?”

Hắn trả lời: “Một cái là Lăng Tiên cung, một là Vô Ảnh điện, hai môn phái này đều cực kỳ thần bí, môn nhân của bọn họ rất ít ở trên giang hồ đi lại. Nếu

là ở trên giảng hồ đột nhiên hiện ra một hai tên cao thủ thần bí, vậy tất là xuất phát từ hai môn phái này không thể nghi ngờ.”

Lăng Tiên cung, tên này đã nghe qua hai lần, nhưng mà cái Vô Ảnh điện này, nàng vẫn là đầu nghe nói. Dựa theo cách nói của Tử Nhi, Thủy Mộ Hoa dường như cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa, trở về lại hỏi hẩn một chút đi.

“Chàng không phải là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Vậy võ công của chàng so sánh với bọn họ, ai hơn ai kém?”

“Ta chưa từng gặp qua bọn họ, cho nên cũng hoàn toàn không thể nào lên tiếng, đến nỗi cái gì thiên hạ đệ nhất cao thủ, kia đều là phong hào mà người giang hồ thổi phồng, ở trong mắt của ta hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.” Vẫn là vẻ mặt không ai bì nổi, nàng nhin không được nhéo cái mũi tinh xảo của hẩn, sáng giọng: “Đức hạnh, trong lòng của chàng nhất định đặc ý chứ gì.”

Dạ Ma Thiên cũng không né tránh, giống như một hải tử vui vẻ mà nở nụ cười: “Từ nhỏ ta đối với võ học có thiên phú đặc thù, học một lần ắt hiểu, lại còn có thể thông hiểu đạo lý, tự nghĩ ra chiêu thức, cho nên mới có thành tựu như bây giờ.”

“Cái này chứng minh chàng một chút cũng không ngu ngốc, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác học thuộc lòng thì không thuộc nổi vậy?”

Nghe nàng nói hẩn ngốc, sắc mặt của hẩn lập tức từ trời quang chuyển thành trời âm, nàng vội dừng lại: “Được rồi, ta không phải cười nhạo chàng, chỉ là không hy vọng chàng cười nữ nhân khác. Dạ, có thể vì ta, cố gắng thật tốt, qua cửa ải này hay không?”

Biểu tình của hẩn dần dần theo xu hướng thận trọng, cúi đầu thâm tình nhìn nàng, chỉ lên trời lập lời thề: “Dạ Ma Thiên ta thề với trời, cuộc đời này chỉ yêu một mình Yêu Nhi, tuyệt đối sẽ không cười nữ nhân khác làm vạ.” Ánh mắt của hẩn thuần túy, không trộn lẫn một chút tạp chất, nàng đối với hẩn tin tưởng không nghi ngờ.

“Ta tin tưởng chàng.” Nàng lấy cánh tay câu cổ của hẩn xuống, chủ động dâng lên nụ hôn.

Dạ, cứ say như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyệt Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Ký Ức Bị Phong Ấn

Có trên một lần kinh nghiệm, Dạ Ma Thiên vậy nàng đến chặt chẽ, không cho nàng có bất luận cơ hội chạy thoát gì, kết quả là, Hàn Linh chỉ có thể tiếp tục lưu lại bồi hẩn, lấy tên của Yêu Nhi.

Ngày thường hẩn lãnh khốc mà hờ hững, không muốn để ý tới người khác, càng miễn bàn lấy con mắt xem người khác. Mà bây giờ hẩn, ở trước mặt của nàng, ở trước mặt của Yêu Nhi, ánh mắt của hẩn vẫn luôn dõi theo nàng, bất luận nàng làm cái gì, đều không thể rời khỏi tầm mắt của hẩn. Yêu của hẩn nồng đậm như thế, tình của hẩn tinh khiết trong suốt như thế, nàng gần như bị lạc ở trong vô hạn sùng nịch của hẩn.

Nguyệt hộ pháp đưa tới bữa sáng cho các nàng, là Dạ Ma Thiên tự mình đi ra cửa nhận, hẩn không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, không cho phép bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ đẹp của nàng. Hẩn bá đạo, hẩn chiếm hữu, hẩn đã trúng độc, cái loại độc được này tên là Yêu Nhi.

Nàng ngồi ở trong lòng ngực của hẩn, chỉ cần há miệng ra, là có thể ăn được đồ ăn hẩn nuốt tới. Nàng không thích ngửi thấy mùi khoai tây, nàng đã dị ứng với nó, nàng chỉ cần nhìn mặt nhứ mũi, hẩn liền tự động lấy ra đồ ăn nàng không thích. Ở dưới súng ái của hẩn, nàng trở nên càng ngày càng dễ hư, nàng bắt đầu sa vào cảm giác được người khác coi làm trân bảo. Loại cảm giác này rất quen thuộc, một luồng u sầu không rõ từ chỗ sâu nhất trong lòng của nàng dần dần tan ra, quay quanh nhiều vòng, dẫn dắt ký ức xa xôi, miêu tả sinh động.

Nàng cúi đầu hôn môi của hẩn, từ ánh mắt đến con ngươi xinh đẹp của hẩn, lại đến đôi môi mông gợi cảm của hẩn, hẩn nuốt nàng ăn đồ ăn hồi lâu, chính mình một ngụm cũng chưa từng ăn qua. Nàng có thể hiểu được tâm tình lúc này của hẩn, hẩn sợ hãi không biết khi nào nàng lại biến mất không thấy, cho nên hẩn quý trọng mỗi phút mỗi giây có được bây giờ. Tim của hẩn không lúc nào là không đập vì nàng, mà nàng, lại còn nghĩ cách thoát đi, dù là chỉ có cơ hội rất nhỏ.....

Hẩn bá chiếm nàng lại triển miên cả ngày, nàng không hề có cơ hội tìm được cách để rời khỏi tầm mắt của hẩn, hơn nữa nàng cũng vô lực thoát đi, nàng tê liệt ngã xuống ở trong cái ôm lửa nóng của hẩn, nặng nề mà ngủ. Người nam nhân này, tựa như muốn dốc hết cả đời yêu say đắm chiếm hữu nàng của hẩn, mà nàng, cũng vui ở trong đó.

Một tia sợ hãi dần dần bò lên trong lòng, yêu, nàng vẫn luôn muốn lảng tránh cái gì đó, cách nàng càng ngày càng gần, gờ tay lên là có thể với tới. Nàng bắt đầu có chút sợ hãi, có chút lo được lo mất. Lúc ban đầu cùng hẩn phát sinh quan hệ, chỉ là một chuyện thuận theo tự nhiên, không quan hệ đến tình yêu. Giống như những nam nhân nàng kết giao lúc trước đó, chỉ là từ trên người của đối phương tìm kiếm vui sướng lẫn nhau, cũng không nói yêu. Chính là bây giờ, nàng đã bắt đầu tự mình bị lạc, ở dưới vây quanh yêu say đắm nặng nề của hẩn, nàng cũng dần dần bị hòa tan, dần dần phủ thêm lớp lụa mỏng tình yêu.

Hình ảnh miêu tả sinh động ẩn sâu ở trong đầu, những ký ức nàng cố tình muốn quên đi đó giống như thủy triều vọt tới chỗ của nàng, cả người của nàng

lạnh đến phát run. ....

Đã từng cũng có một người nam nhân như vậy, hắn coi nàng như vật báu, chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chiếm hữu tất cả hơi thở của nàng, ở sinh nhật mười tám tuổi của nàng khi màn đêm buông xuống hắn làm nàng từ một cô gái lột xác trở thành nữ nhân chân chính.

Hắn lớn hơn nàng mười tuổi, là thương nhân nổi danh thành công, giá trị con người xa xỉ, khí chất thành thực và hình dáng ưu nhã, là đối tượng mà vô số thiếu nữ truy đuổi. Hắn lãnh khốc, ít lời, xử sự tàn nhẫn, tung hoành thương hải, mọi việc đều thuận lợi. Chỉ có ở trước mặt của nàng, hắn giống như một đứa trẻ, cùng nàng thời gian tranh thủ tình cảm. Hắn không thích nàng mỗi ngày đúng hạn đi học, không thích nàng vì ôn tập kiểm tra mà xem nhẹ hắn, hắn muốn ở trong mắt trong lòng của nàng thời thời khắc khắc đều là bóng dáng của hắn.

Khi đó, nàng không hiểu, không hiểu hắn vì sao lại ngoan cố như thế. Bọn họ rõ ràng có thời gian cả đời chậm rãi vượt qua, nhưng hắn cố tình chính là muốn chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chỉ có thể nhìn hắn, nhìn hắn làm việc, nhìn hắn tắm rửa, nhìn hắn ăn cơm. ....

Cho đến một ngày kia, hắn nằm ở trong quan tài thủy tinh lạnh băng, đôi tay dịu dàng của hắn không hề vuốt ve khuôn mặt của nàng, con ngươi đen tối tăm sâu sắc không hề mở ra xem nàng, thế giới của nàng hoàn toàn sụp đổ.

Từ đây, đường nét gương mặt lãnh khốc mà rõ ràng kia liền chôn giấu thật sâu ở trong đáy lòng của nàng, nốt chu sa yêu đã ở giữa mày kia cũng hóa thành chia khóa phong ấn ký ức, nàng đã không nhớ rõ bao lâu rồi không có nhớ đến hắn nữa, nam nhân kia tên là Trạch Dã, nam nhân duy nhất nàng từng yêu.

Là hắn thay đổi nàng hết thảy, để cho nàng đi lên từ con đường thương nghiệp, đập lên dấu chân của hắn, tung hoành thương hải, là hắn dạy nàng hiểu hết thảy, lại cũng cướp đi đúng khí yêu người của nàng.

Nàng bỗng nhiên rõ ràng, vì sao khi mới gặp Long Chi Dục, sẽ có cảm giác mãnh liệt như vậy, thì ra bóng dáng của bọn họ giống nhau như thế, khuôn mặt của bọn họ cũng không khác nhau mấy, chỉ là giữa ấn đường* của hắn không có viên chu sa yêu đã kia, hắn không phải là Trạch Dã.

*ấn đường chính là khoảng cách giữa hai đầu lông mày.

Một luồng hơi thở hùng áp sát nàng, Dạ Ma Thiên có chút không vui mà cắn vành tai của nàng, thì ra nàng phân tâm đến như vậy, hắn đã kêu nàng năm sáu lần, mà nàng lại khóa chính mình ở trong ký ức, không cách nào phóng thích. Ý niệm muốn thoát khỏi hắn càng ngày càng nặng, nàng rất sợ hãi, sợ chính mình thật sự sẽ yêu hắn, sợ hắn không biết khi nào đột nhiên biến mất ở trong sinh mệnh của nàng, trong lòng của nàng tràn ngập sợ hãi.

Nàng từ hắn trên người của hắn lùi ra, dạo bước đến phía trước cửa sổ, hắn vẫn luôn không cho phép nàng mở cửa sổ, phảng phất nàng sẽ từ chỗ cửa sổ không cánh mà bay. Lúc này đây, nàng không có thỏa hiệp, kéo ra tay của hắn giữ ở trên song cửa sổ, mở rộng cửa sổ, hít thở không khí đến từ thiên nhiên tươi mát.

“Dạ, bởi ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Bên ngoài đã là mặt trời chiều ngã về tây, rừng mây đỏ nhuộm khắp bầu trời ở phía tây, ánh sáng màu gạo trắng xuyên thấu qua đám mây.

Nàng ở sau một gốc cây hộc cổ tây bắc thấy được Băng Tư lộ ra ở bên ngoài thân cây một đoạn chuỗi kiếm, nàng đã sớm đoán được hắn nhất định đang ở phụ cận, đây là chức trách của hắn, cũng là việc mà hắn đương nhiên sẽ làm.

Đầu của hắn lộ ra một nửa, tựa như đã nhận ra ánh mắt nhìn chăm chú của nàng. Nàng bất động thanh sắc mà ra dấu tay với hắn, hắn đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó hiểu rõ ra, xoay người thì triển khinh công rồi đi.

“Đang nhìn cái gì?”

Khi Dạ Ma Thiên đi vòng qua phía sau của nàng, bóng dáng của Băng Tư đã đi xa.

Nàng nghịch ngợm mà quay đầu, câu cổ của hắn xuống nói: “Dạ, chúng ta đi tắm nước tắm một đi?”

Giọng điệu mập mờ và ám chỉ câu hồn, ánh mắt của hắn tức khắc dâng lên một đám lửa, nàng cảm giác được hùng vĩ của hắn lại đang chống ở hạ thân của nàng mà vuốt ve. Nàng vội vàng lùi kéo hắn ra cửa, phân tán lực chú ý của hắn, nếu không hắn nhất định sẽ lại muốn nàng một lần.

Nàng vui sướng mà chạy vào trong đầm nước, khoảng cách ở giữa bọn họ chính là từ nơi này bắt đầu kéo gần, ** phương thức biểu đạt của hắn rất trực tiếp, không che dấu chút nào, điểm này cùng Trạch Dã rất giống.

Lần đầu tiên biết Trạch Dã, là một lần ở trên party sinh nhật của anh trai bạn học, nàng không thích xã giao đối trá, càng không thích trái lương tâm mà thói phồng người khác, cho nên nàng lựa chọn tránh ở bên ngoài party hiện ra một ghê treo. Mắt cá chân hơi đỏ, nàng nhắm mắt đón gió đêm, trong miệng hát khẽ điệu hát dân gian, tiếng ca của nàng nhẹ nhàng dịu dàng mà bay bổng ở trên bầu trời của vườn hoa nhỏ, hết thảy đều có vẻ thích ý như vậy.

Đột nhiên cảm giác bàn chân có chút ẩm và ướt, một bàn tay to bắt được mắt cá chân của nàng, nàng kinh ngạc mà mở mắt ra. Ở trước mặt của nàng là một nam nhân tây trang phẳng phiu đang quỳ một gối, đường nét khuôn mặt của hắn rất sâu, mang theo vẻ lạnh lùng, con ngươi đen tuyền của hắn sâu sắc, sâu không thấy đáy, mà viên chu sa yêu đã ở giữa mày kia thật sâu hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Cảm giác khác thường xa lạ làm cho nàng kinh hãi, nàng muốn chạy trốn đi, chính là hắn chặt chẽ mà nắm lấy mắt cá chân của nàng, con ngươi đen thật sâu mà mong mỏi tiến vào đáy mắt của nàng, sau đó nàng nghe được giọng nói mơ hồ mị hoặc của hắn, gọi cảm nói không nên lời.

“Ngoan, tiếp tục hát.”

Giống như bị mê hoặc, nàng thuận theo mà tiếp tục hát, nhưng tiếng ca của nàng nhất định đã thay đổi nhịp điệu, nàng không nghe được tiếng ca của mình, chỉ có thể nghe được tiếng tim của mình đập theo đầu lưỡi mấp máy của hắn mà chột nhanh chột chậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Một Giọt Nước Mắt

“Yêu Nhi, đừng rời khỏi ta.” Dạ Ma Thiên từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở phả vào trong tai của nàng, tiếng nói trầm thấp, mang theo lực xuyên thấu.

Lòng của nàng lại thoải mái lần nữa, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, nàng nghĩ nàng yêu cầu cũng đủ thời gian tới sửa sang lại tâm tình, nàng không thể cho hắn bất luận hứa hẹn gì. Gương gao nở ra một nụ cười, bàn tay trắng chỉ về phía một khối cự thạch ở xa xa, nói: “Ta qua bên kia coi xiêm y một chút.” Nàng đã nhìn thấy dấu hiệu mà Băng Tư trước đó ở nơi đó làm xong.

“Làm gì mà phải đi vào trong đó coi, ở chỗ nào mà chẳng giống nhau?” Hắn cười đến mặt mờ, con mắt hẹp dài hí thành kẻ hở.

Chết tiệt!

Nàng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một, không hề để ý tới hắn, trực tiếp đi đến phía sau cự thạch.

Hắn đứng ở bên hồ, vươn cổ hướng lên trời thét dài một tiếng, đường cổ duyên dáng ngửa lên, dừng cảm và tiêu sái không nói nên lời. Đầy đầu tóc dài lộn xộn rũ đến bên hông, theo gió tùy ý bay là tả, hoàng hôn thấp thoáng lặn xuống, khuôn mặt phong thần tuần lãng của hắn càng thêm mỉa mai.

Nàng quay đầu nhìn hắn, trong ngực tràn đầy ý ngọt ngào ấm áp, nhưng mà càng là như vậy, trong lòng của nàng càng thêm bất an. Nàng sợ hãi nàng có được càng nhiều, đến cuối cùng mất đi cũng càng nhiều.

Ở phía sau cự thạch có xiêm y mà Băng Tư vì nàng chuẩn bị, nàng cùng Yêu Nhi, kỳ thật chỉ là khác nhau cách ăn mặc mà thôi, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối. Đáng tiếc tâm tư của Dạ Ma Thiên quá mức đơn thuần, hắn sẽ không nghĩ nhiều về cái này. Ở trong thế giới của hắn, yêu ghét rõ ràng, thị phi rõ ràng.

Nàng đổi trở về nam trang, chải vuốt chỉnh tề, từ phía sau cự thạch thăm dò nhìn xung quanh, Dạ Ma Thiên vẫn đứng sừng sững ở tại chỗ, ngửa đầu nhìn hoàng hôn, khóe môi phẩm ý cười. Tựa như nghĩ tới cái gì, hắn sờ sờ lông mày anh tuấn, lắc đầu cười ngây ngô.

Dạ, ta không rời khỏi chàng, chỉ là đổi một thân phận ở lại bên cạnh của chàng, xin chàng tha thứ cho ta.

Nàng há mồm hướng lên trời hô lớn: “Lão yêu bà, ngươi đứng lại đó cho ta, ngươi muốn mang Yêu Nhi đi nơi nào?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một trận cuồng phong thổi qua, Dạ Ma Thiên đã nháy mắt phi đến bên người của nàng. Hắn nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc, nhưng liên quan đến an nguy của Yêu Nhi, hắn cũng không nghĩ lại, túm chặt tay của nàng quát hỏi: “Yêu Nhi đâu?”

Nàng tiện tay chỉ một phương hướng, nói: “Vừa mới có một lão yêu bà bắt Yêu Nhi đi, đi ở bên kia.”

“Dám động đến người của Dạ Ma Thiên ta, ta muốn băm cây nàng vạn đoạn.” Hắn một khắc cũng không ngừng chạy, thi triển khinh công, đuổi theo phương hướng mà nàng chỉ điểm. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã không thấy được bóng dáng của hắn, võ công của hắn gần như đã đạt tới trình độ siêu phàm.

Rất cuộc thoát khỏi hắn, nhưng trong lòng có chút mất mát, nàng có phải quá mức tàn nhẫn hay không?

“Công chúa, trở về thôi.”

Băng Tư lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở phía sau của nàng, giọng nói của hắn bình tĩnh không gợn sóng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

Đúng là cần phải trở về.

Nàng thở dài nặng nề, xoay người trở về thư viện.

Nàng nằm ngửa ở trên giường, đôi tay giao nhau gối lên sau đầu, tinh thần xa xôi, không biết Dạ Ma Thiên đã trở lại thư viện chưa. Nàng đối đãi với hắn tàn nhẫn như thế, sau khi hắn biết được chân tướng, có thể hận nàng hay không?

Hàn Như Phong vẫn luôn ở mép giường hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, vì sao tối hôm qua không có trở về, lại nhai không để yên, quả nhiên là tiểu thụ

trệt trệt để để. Nàng thật muốn nói với hắn một câu: Đại thẩm, có thể xin người cầm miệng hay không?

Lười phản ứng đến hắn, nàng tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Một trận tiếng đập cửa vang lên, cùng với câu hỏi của son trưởng truyền đến: “Hàn Linh, có nhìn thấy công chúa không? Nàng đã mất tích hai ngày rồi.”

Nàng bỗng chốc mở mắt ra, làm sao lại quên mất chuyện này?

Xem ra, không thể không lộ rõ thân phận chân thật của nàng.

Trải qua nàng giải thích một phen, lại thêm bằng chứng của Hàn Như Phong, son trưởng rốt cuộc tin thân phận công chúa của nàng. Nàng chỉ nói phải Từ Nhi xuống núi thay nàng làm chút chuyện, mười ngày nửa tháng cũng không về được. Hắn cũng không hoài nghi, chỉ là kỳ quặc nhìn nàng chăm chăm từ trên xuống dưới, giống như đang quan sát quái vật vậy.

Lão gia hỏa này, còn chưa xong sao?

Nàng nháy mắt với Băng Tư, hắn dựng thân chặn tầm mắt của son trưởng, xua tay tiễn khách. Son trưởng cười theo, vâng vâng dạ dạ mà lui đi ra ngoài.

Thân phận thần bí của Từ Nhi, hắn không phải là cơ sở ngầm của lão cha, không biết khi lão cha biết được Từ Nhi bị giết, sẽ có phản ứng gì? Chỉ còn thời gian nửa tháng, lão cha sẽ tới thư viện, đến lúc đó thư viện nhất định sẽ không thái bình. Ôi, càng nghĩ càng đau đầu, tới đâu hay tới đó đi.

Lại một đêm trôi qua.

Ngày mới sáng lên, một trận tiếng gõ cửa vội vàng vang lên.

Băng Tư tiến lên mở cửa, tứ đại hộ pháp đồng loạt chen nhau vào cửa, trên mặt của mỗi người đều mang vẻ cấp bách.

“Hàn công tử, có nhìn thấy lão đại nhà ta không? Hắn có tới đi tìm người hay không?”

Nàng nghe vậy liền đứng lên, cau mày lại: “Hắn còn không có trở về sao?”

“Người biết lão đại đi nơi nào không?”

“Hàn công tử, nếu người biết lão đại ở nơi nào, thì người mau nói cho chúng ta biết.”

“Đúng vậy, người mau nói cho chúng ta biết đi, lão đại hắn..... hắn là kẻ mù đường, rất có thể sẽ lạc đường.”

“.....”

Bốn người mồm năm miệng mười mà nói một hồi, Hàn Linh cũng lo lắng theo, thời gian suốt một đêm, chẳng lẽ hắn vẫn luôn truy đuổi theo xuống núi sao, không về được ư?

Không hề chần chừ, nàng lập tức mang giày vải vào, là người thứ nhất chạy ra khỏi cửa. Hắn ngàn vạn lần đừng có ngó ngàng, đuổi theo một người mà nàng bịa đặt ra, chạy theo một người hoàn toàn không tồn tại ở trên thế giới này. Võ nghệ của hắn cao cường, bảo hộ chính mình dư dả, chính là tâm tính của hắn đơn thuần giống như hài tử, nàng thật là không yên tâm về hắn.

Ở chỗ của hắn trong ngoài tìm một lần, bài trí và quần áo ở phòng trong đều không có thay đổi, quả nhiên hắn chưa từng trở về. Hắn có thể lại về tới đầm nước hay không nhỉ?

Khi đến gần đầm nước, nàng nghe được một tiếng thét dài, tiếng rít gào truyền khắp mỗi một góc ở trong núi, lộ ra bi thương và tuyệt vọng. Nàng cảm giác chính mình đứng trên mặt đất cũng run theo vài cái, quả nhiên hắn lại về tới nơi này.

Bước chân của nàng khẽ xê dịch, ở dưới ánh mặt trời, ở bên đầm nước, nàng thấy được bóng dáng của hắn, hiu quạnh mà tịch mịch. Lòng của nàng cũng chìm theo xuống, đến tận cùng nàng đã đổi hắn làm cái gì?

Nàng vòng qua đến bên cạnh người của hắn, từ góc độ này, vừa lúc nhìn đến một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt của hắn rơi xuống. Giọt nước mắt kia đọng lại ánh nắng, lóe ra tia sáng khác thường, cuối cùng hoàn toàn rơi vào trong nước, cùng đầm nước hòa làm một thể. Nhưng mà, nó cũng rơi vào đáy lòng của nàng, dấy lên ngàn lớp sóng.

Đều nói nam nhi có nước mắt nhưng không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm, nàng rốt cuộc đã cho hắn thương tổn như thế nào?

Dạ, thật xin lỗi.

Có lẽ, nàng nên bỏ xuống gánh nặng ở trong lòng, đi chân chính tiếp nhận hắn.

Có lẽ, nàng nên cho chính mình dừng khí, nghiêm túc mà đi vào trong một phần cảm tình chân thành tha thiết.

Nàng đi lên một bước, từ từ mở miệng: “Dạ, kỳ thật ta.....”

Không đợi nàng nói xong, từ nơi nào đó ở trong núi truyền đến một tiếng kêu rõ ràng, nhưng là giọng nói của nữ tử.

“Dạ lão đại, ta tới rồi!”

Tiếng nói trong trẻo trung khí mười phần, mang theo âm thanh vui sướng, khi nàng đang tò mò mà quay đầu lại tìm kiếm ngọn nguồn của giọng nói, thì thoáng qua ở trước người của nàng, một mặt màu đỏ lóa mắt đập vào mi mắt của nàng.

“Dạ lão đại, quả nhiên ngươi ở chỗ này, hại ta tìm thật mệt. Vừa mới ở bên ngoài nghe được tiếng la, ta liền đoán được là ngươi, ha ha, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi.”

Biểu tình sinh động và tính tình hoạt bát của thiếu nữ áo đỏ, làm cho nàng sinh ra tò mò, khuôn mặt của nàng xinh xắn, mặc dù chưa đến mức tu hoa bệ nguyệt, lại cũng là một giai nhân xinh đẹp thanh tú, làm cho trước mắt trở nên sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Tình Định Thật Đáng Yêu

Có lẽ là tầm mắt của Hàn Linh dừng ở trên người nàng quá lâu, thiếu nữ áo đỏ có chút không vui, đôi mắt xinh đẹp trừng mắt, quát lớn với nàng nói: “Ngươi lại là người nào? Làm gì nhìn ta chằm chằm lâu vậy? Ta nói cho ngươi biết, đừng nghĩ đánh chủ ý lên cô nãi nãi, cô nãi nãi đã xác định người ta rồi.”

Nàng khoác lên cánh tay phải của Dạ Ma Thiên, tròn mắt linh động đều quay trái phải một vòng, rất là đặc ý nói: “Nhìn thấy không? Chính là hần.”

Cái tình hình đột nhiên xảy ra này có chút ngoài dự kiến của nàng, nàng gất gao mà nhìn chằm chằm tay của nàng, trong lòng buồn phiền một trận, vốn là muốn cùng thẳng thắn nói với Dạ Ma Thiên toàn bộ nuốt trở lại vào bụng.

“Ngươi còn nhìn? Nhìn nữa liền móc tròng mắt của ngươi ra!” Thiếu nữ áo đỏ này là thuộc về phái hành động, giọng nói vừa mới dứt, hai ngón tay của tay phải đã đánh úp về phía nàng, khoảng cách gần như thế, cho dù Băng Tư muốn cứu nàng, thì thời gian cũng đã muộn.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là nghiêng đầu nhắm hai mắt, tuyệt đối không thể để cho nàng móc tròng mắt của nàng. Hồi lâu, đều không có đợi được một kích trí mạng kia, nàng từ từ mở mắt ra, là Dạ Ma Thiên chế trụ tay của nàng, mà tay của Băng Tư cũng để ở đầu ngón tay của nàng.

“Hần, ngươi không thể động.”

Dạ Ma Thiên lãnh khốc mà bỏ lại lời nói, kéo tay của nàng lướt qua vai của thiếu nữ áo đỏ. Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng cảm giác hần có chút khác biệt, không thể nói ra được là thay đổi ở chỗ nào, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng, hần đã không còn là Dạ Ma Thiên tâm tư đơn thuần như lúc trước, không buồn không lo kia.

Thiếu nữ áo đỏ ở phía sau tức giận đến dậm chân một trận, hấp tấp mà từ phía sau đuổi theo: “Dạ lão đại, ngươi đừng bỏ ta lại, ta chính là tìm ngươi rất lâu rồi đó.”

Dạ Ma Thiên không để ý đến nàng, lãnh khốc như cũ, nhưng nàng vẫn là từ ánh mắt của hần thấy được đến một chút vật trong suốt lấp lánh. Hần, là thật sự yêu nàng, yêu nàng yêu đến cuồng nhiệt.

Nàng cho rằng chuyện này lúc đó sẽ hiểu rõ, hần sẽ lại không tiếp tục truy tìm tung tích của nàng, chính là nàng sai rồi, ngay hôm đó hần liền phát ra giang hồ truy nã lệnh, mệnh lệnh tất cả bang chúng của bang Thiên Ma tìm kiếm tung tích của nàng.

Từ kia một khắc kia trở đi, hần trở nên càng thêm lãnh khốc, càng thêm im lặng ít lời. Chỉ cần hơi gần hần một bước, là có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo ở xung quanh người của hần, hần thật sự thay đổi, chính nàng đã thay đổi hần.

Suốt năm ngày, nàng đều không có gặp lại hần, Dạ Ma Thiên nhốt chính mình ở trong phòng, ai cũng không thấy, không có người nào biết hần ở bên trong làm cái gì, cũng không ai có thể tới gần gian nhà một bước.

Nàng rất lo lắng cho hần, cũng bắt đầu hối hận, có lẽ từ lúc bắt đầu nàng liền không nên đối gạt hần. Nàng đứng xa xa ở ngoài sân, nhìn cánh cửa phòng khép kín kia, có rất nhiều lần, nàng gần như sẽ phải vọt vào nói cho hần biết, nàng chính là Yêu Nhi, nàng đang ở bên người của hần.

Đầu vai bị người vỗ xuống, nàng quay đầu, thấy được Mộ Dung Anh. Nàng chính là vị hôn thê mà phụ thân của Dạ Ma Thiên tìm cho Dạ Ma Thiên, là võ lâm thế gia tiểu nữ nhi của Mộ Dung thế gia. Mấy ngày đầu khi mới quen nàng, nàng cùng nàng rất không hợp nhau, đi tìm nàng ở khắp nơi. Nàng cũng xem nàng không vừa mắt, bởi vì nàng là vị hôn thê của Dạ Ma Thiên, là tình địch của nàng.

Ai ngờ vài ngày sau, nàng cùng Băng Tư người bảo hộ của nàng không đánh không quen nhau, càng đánh càng hợp ý. Nàng bắt đầu dời đi mục tiêu, cứ

dây dưa với Băng Tư cùng nàng luận võ. Một nam nhân lãnh khốc giống như Băng Tư như vậy rốt cuộc, ở dưới liễu chết lì lợm của nàng, cũng bắt đầu nghe thấy giọng của nàng liên chạy, nàng rốt cuộc hiểu rõ nguyên do vì sao Dạ Ma Thiên thà rằng muốn tới thư viện đọc sách, cũng không muốn cưới nàng. Tuy là như thế, nàng lại thật hâm mộ cá tính của nàng, cũng không hề căm thù nàng.

“Người lại tới xem Dạ lão đại? Thật không hiểu được hần, làm gì cứ nhốt chính mình ở trong phòng, sẽ không sợ hảm thú đi?” Mộ Dung Anh chu cái miệng xinh xắn, lải nhải một trận. Tròng mắt vừa chuyển, tầm mắt dừng ở trên người của Băng Tư, ở giữa chột hiện tia sáng. Mà Băng Tư thì cả người rung một, không lạnh mà sợ run cả người, ở dưới chân khẽ xê dịch, làm bộ sẽ phải thoát đi.

Nàng buồn cười mà nhìn động tác của hai người, tính tình của Mộ Dung Anh kỳ thật rất đơn thuần, không có tâm cơ gì, nghĩ đến cái gì thì sẽ làm cái đó. Ngày đó lần đầu gặp mặt, nàng cũng không phải thật muốn móc đôi mắt của nàng, chỉ là cá tính tàn nhẫn thích đấu võ của nàng, nhìn thấy nàng là băng hữu của Dạ Ma Thiên, liền nhận định nàng võ nghệ cao cường, muốn thử xem võ công của nàng.

Nàng càng ngày càng hoài nghi nàng cũng không phải thật sự thích Dạ Ma Thiên, mà là thường thức võ nghệ cao cường của hần, cái nghi vấn này nhen ở đáy lòng của nàng đã lâu, nàng rốt cuộc hỏi ra suy nghĩ ở trong lòng.

“Mộ Dung cô nương, người thật muốn gả cho Dạ Ma Thiên?”

Mộ Dung Anh không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên rồi, võ nghệ của hần là thiên hạ đệ nhất, gả cho hần thì có nhiều uy phong, hơn nữa ta cũng có thể mỗi ngày tìm hần luyện quyền cước. Người không biết, hần xuống tay rất tàn nhẫn, mỗi lần đều đánh ta đến mặt xanh mũi sưng, bất quá ta thích, ta chỉ gả cho nam nhân võ nghệ cao hơn so với ta.”

Hàn Linh có chút không biết nói gì, thì ra đây là lý do nàng muốn gả cho Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng có khuynh hướng chịu ngược? Dạ Ma Thiên thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, đối với một nữ tử nũng nịu, cũng có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy. Bây giờ ở trong lòng của nàng rốt cuộc cân bằng, thậm chí còn có chút mừng thầm, hần chỉ có đối với Yêu Nhi là đặc biệt dịu dàng.

“Này, người cười đến thật nham hiểm, chẳng lẽ người lại đang suy nghĩ đến ý đồ xấu xa gì hả?”

Về mặt của Mộ Dung Anh phòng bị mà nhìn nàng chằm chằm, tầm mắt nhẹ nhàng hướng về vị trí cổ tay áo của nàng, nơi đó cất giấu một hộp cơ quan khéo léo, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một, là có thể bắn ra hơn trăm cây ngân châm bôi thuốc tê. Lúc trước nàng liên tiếp đi tìm nàng, ép nàng không thể không phát minh ám khí phòng thân ở gần người, cho nên sau khi nàng đi vào dị thể liền có cái này, còn không có tìm chỗ xin vật độc quyền phát minh quốc tế —— bạo vũ lệ hoa châm. Nàng đã hưởng qua không ít đau khổ, cho nên bây giờ không dám lại đến chọc nàng. Vừa thấy nàng lộ ra tươi cười quý dị như vậy, nàng liền theo bản năng rung mình, nàng rốt cuộc hiểu rõ vũ lực không phải là vạn năng.

Nàng giương môi cười nhạt: “Không ngại nói cho người, Dạ Ma Thiên đã bị muội muội của ta quyết định rồi. Nếu những người khác muốn đánh chủ ý lên hần, vậy phải đến hỏi ta trước ……” Nàng làm bộ phát phát ồng tay áo đang cất giấu hộp ám khí, chưa nói hết lời.

Mộ Dung Anh nhìn chăm chú tay áo của nàng, vất vả mà gỡ đầu, về mặt khoa trương mà kêu to: “Người nói là sự thật? Tại sao không ai cho ta biết?”

Nàng xi cười ra tiếng, nghe được vị hôn phu có nữ nhân khác, thế nhưng sẽ là cái loại phản ứng này, nàng thật đúng là đáng yêu. Nàng ở phía dưới một phen ngôn luận, càng là làm cho nàng thêm buồn cười.

“Không thể tưởng được Dạ lão đại còn có người muốn cướp lấy như thế? Ta còn tưởng rằng là không ai dám muốn hần, cho nên Dạ lão cha mới xin ta gả cho hần đó. Một đại nam nhân, yêu cái đẹp như vậy, tính tình lại thú, không để ý tới người khác, ta còn tưởng rằng chỉ có ta mới có thể miễn cưỡng chịu được hần.” Lòng của nàng đầy căm phẫn mà nói một hồi, ngay sau đó xoay chuyển ánh mắt, con ngươi óng ánh sáng lên lại dừng ở trên người của Băng Tư, khoe môi kéo ra một nụ cười giáo hoạt: “Nếu hần có người đặt trước, ta đây liền không xếp hàng, ta muốn hộ vệ của người được rồi.”

Hàn Linh nhìn thấy rõ ràng cả người của Băng Tư run lên ba cái, dưới chân bắt động thanh sắc mà dịch đến phía sau ở bên phải của nàng, đối với nàng thì nhĩ viễn chi, về mặt cảnh giác. Thú vị, nàng rốt cuộc dời đi mục tiêu. Chẳng qua, nàng thật sự muốn hy sinh Băng Tư hay sao?

Xem biểu tình kinh ngạc kia của Băng Tư, nàng thật đúng là đồng tình hần, nếu là trước đây hần lựa chọn đứng ở phía bên nàng, nàng nhất định sẽ che chở cho hần, nhưng với tình hình này hôm nay, nàng vẫn là quyết định buông tay mặc kệ.

Đang lúc khi các nàng nói chuyện, một tiếng thét dài từ bên trong gian phòng truyền ra, vang khắp trời đất, tiếp theo cửa sổ đồng loạt mở rộng ra, một dòng khí cường thế phá cửa sổ mà ra. Nơi dòng khí đi qua một mảnh hỗn loạn, hơn nữa xu thế dư thừa của luồng không khí kia chưa dừng lại, đang hướng tới phương hướng của ba người các nàng nhanh chóng mãnh liệt đánh úp lại.

“A ——”

“A ——”

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, một tiếng so với một tiếng càng thêm thảm thiết.

Đội xu thế dư thừa tàn đi, nàng té ngã ngã xuống mặt đất, dưới thân là Băng Tư bảo hộ nàng kịp thời. Đứng dậy quay đầu nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của Mộ Dung Anh, cho đến khi nghe được tiếng kêu rên ở trên đỉnh đầu, nàng mới phát hiện ra tung tích của nàng.

Mộ Dung Anh chật vật treo ở trên ngọn cây, đầy đầu tóc đẹp lộn xộn, còn có chút cát đá, lá khô trộn lẫn ở bên trong. Về mặt của nàng khô sò, hướng tới phương hướng gian nhà của Dạ Ma Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dạ lão đại, ta hận người!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Các Lão Sư Mỹ Nam

Tiếng gió thổi dừng lại, bụi vẫn hất lên, từ bên trong phòng một người đi ra, đầu tiên ánh vào mi mắt chính là một đầu tóc bạc dài đến eo của hắn, lộn xộn mà rối tung.

Mắt, vẫn là cặp mắt hẹp dài mị hoặc kia;

Mi, vẫn là đôi lông mi rậm phác hoạ hình dạng hoàn mỹ kia;

Môi, vẫn là hai cánh môi gợi cảm mà đầy đặn kia;

Chỉ có đầy đầu tóc đen biến đổi màu sắc kia, màu bạc nhìn thấy mà giật mình đắm vào tròng mắt của nàng, nàng sợ đến ngây người.

Hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tóc của hắn. ....

Mọi người ở trong viện đều ngơ ngẩn mà nhìn hắn, hắn đập bụi đất mà đến, roi xuống đất không tiếng động, gió mát tùy ý thổi lát phát tóc bạc của hắn, cả người càng hiện ra mờ ảo và hư ảo, như ở trong mộng.

Hắn thay đổi, không chỉ là màu tóc. Nàng có thể cảm giác được ở xung quanh người của hắn có một luồng khí tràng khác thường đang lưu chuyển, hắn phảng phất như là thoát thai hoá cốt, trên người mang theo tiên khí.

“Chúc mừng lão đại, ngài rốt cuộc bước vào cảnh giới thiên kiếm, từ đây bang Thiên Ma của ta liền có thể vô địch khắp thiên hạ.”

“Chúc mừng lão đại, lão đại vạn tuế!”

“.....”

“.....”

Tứ đại hộ pháp quơ chân múa tay mà vây quanh Dạ Ma Thiên, vui sướng và kích động đầy mặt, nàng hoàn toàn mơ hồ.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hàn Linh quay đầu lại dò hỏi Băng Tư ở phía sau, hắn là người tập võ, hắn là đối với cái này hiểu biết rất nhiều.

“Nếu như thuộc hạ đoán không lầm, Dạ Ma Thiên là cường ép tu luyện đột phá cửa ải, có khả năng bước vào đạt tới cảnh giới tối cao của người học võ —— thiên kiếm”

Sau đó nàng không hiểu ra sao mà nhìn hắn, hắn nhấc tới đông đông (???), nàng hoàn toàn không hiểu.

Nguyệt hộ pháp nghe vậy, lại gần tới giải thích nói: “Cái gọi là thiên kiếm, chính là cảnh giới tối cao của người học võ tha thiết ước mơ. Tiến vào cảnh giới thiên kiếm, chẳng khác nào mở thiên nhãn, thông linh sáu cảm giác, có thể cảm giác được bất luận động tĩnh gì trong vòng phạm vi mười dặm.”

“Vậy chẳng phải giống như radar ư?” Nàng nhỏ giọng nói thầm, bỗng nhiên nàng hiểu rõ, hiểu rõ hắn vì sao vây chính mình ở trong phòng khổ luyện võ công, vì sao hắn nóng lòng tăng lên võ lực của mình. Hắn là đang tự trách, trách cứ chính mình không có đủ năng lực bảo hộ nàng.

Trong mũi chưa xót một trận, đầy đầu tóc bạc của hắn, đều là bởi vì nàng.

Bởi vì nàng tùy hứng và ích kỷ, hại tóc của hắn thành màu bạc.

Nàng thề, cho dù có thể hết cuộc đời này của nàng, cũng phải làm cho mái tóc của hắn một lần nữa nhuộm thành màu đen.

Nàng xoay người, lặng lẽ tháo xuống dây chuyền ở trên cổ, đó là một viên ngà voi mài giữa tạo thành hoa tai hình trăng khuyết, ở mặt trên còn có khắc tên của nàng “Linh”. Đó là Hoàng đế lão cha một ngày nọ nhất thời hứng khởi, không biết từ chỗ nào lấy được một con voi, để khiến cho nàng vui vẻ. Lúc ấy, nàng thật sự rất hâm mộ Hàn Chi Hoa, nàng có một phụ thân hết sức yêu thương nàng. Mà nàng, trước nay cũng chưa có hưởng thụ qua tình thương của cha, cho dù chỉ là một chút thân tình keo kiệt.

Khi xem được con voi kia được bọn họ xưng là voi thần thú, nàng nhất thời hứng thú chơi quá độ, để cho bọn thị vệ đồng loạt bắt voi, ngay tại chỗ nhỏ xuống ngà voi, để cho nàng chơi đùa. Nàng còn có thể nhớ rõ ràng, ngày đó bọn thị vệ bị nàng chơi đùa rất thảm, nàng nghĩ bây giờ ở trong lòng của bọn họ có thể còn ghi hận nàng.

Nàng từng mắng lão cha không xứng làm một phụ thân, chính là bây giờ nghĩ đến, khi đó, hẳn có thể là đối với nàng có điều hoài nghi, chính là hẳn không dám xác định, cho nên hẳn vẫn luôn vây quanh nàng, muốn từ đó nhìn ra manh mối. Nàng nhất định là ở chỗ nào lộ ra đầu mối, cho nên hẳn mới khẳng định nàng không phải nữ nhi của hẳn. Có lẽ, nếu Hàn Chi Hoa thật sự còn tồn tại, hẳn cũng sẽ không tàn nhẫn mà đối đãi với nữ nhi của hẳn như vậy, để cho nữ nhi của hẳn trở thành vật hi sinh của chính trị. Chính là bây giờ, hết thầy đều không thể biết được.

Nàng nắm hoa tai ngà voi ở trong lòng bàn tay, ở mặt trên kia còn có nhiệt độ cơ thể của nàng.

“Dạ Ma Thiên, nói cho người một tin tức tốt, ta có tin tức của Yêu Nhi.” Nàng nâng mắt cười, ngắm nhìn hẳn, lúc này hẳn có nhiều thêm vài phần thành thực và mỉa mai.

Gương mặt đông lạnh của hẳn tức khắc có biến hóa, lúc nàng còn không kịp chớp mắt trong nháy mắt, hẳn đã vô thanh vô tức* mà nhẹ nhàng đến trước người của nàng, kích động túm hai vai của nàng hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

*vô thanh vô tức [无声无息] : không có âm thanh, không có hơi thở.

“Nàng bị sư phó của nàng mang về trong môn phái tiếp tục tu luyện võ công, nàng để cho người truyền tin cho ta, nói cho ta nàng hết thầy bình an. Còn để cho ta chuyển giao một món tín vật cho người, để cho người nhất định phải chờ nàng, cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ trở về gặp người.”

Nàng mở lòng bàn tay ra, hoa tai ngà voi đã nằm ở nơi đó, không có ánh sáng trong suốt, không có khuynh hướng cảm xúc sáng long lanh, nó默默 đến không cách nào hấp dẫn tầm mắt của người khác. Nhưng ai có thể biết kỳ thật nó vô cùng cứng rắn, nó chịu được mài giũa, cho dù trải qua gió sương nước mưa ngàn năm, nó vẫn tồn tại như cũ, nó là vĩnh hằng.

Biểu tình của Dạ Ma Thiên có chút kích động, tay khẽ run tiếp nhận, môi của hẳn dán ở trên hoa tai, nơi đó có mùi thơm của cơ thể của nàng vẫn còn lưu lại như cũ. Hẳn từng vô số lần hôn qua cái hoa tai kia, ở lúc khi hẳn yêu nàng, hẳn là nhận ra cái hoa tai kia, mặc dù hẳn không cách nào nhìn thấu nàng thay đổi nam trang.

Hết thầy liền đến kết thúc này đi, nàng không thể lại để cho Yêu Nhi ảnh hưởng đến hẳn, thương tổn hẳn.

Có lẽ chờ đến một ngày nào đó nàng nghĩ thông suốt, nàng sẽ chính miệng nói cho hẳn, nàng vẫn luôn ở bên người của hẳn.

Dạ Ma Thiên đột nhiên cười to một tiếng trong trẻo, cả viện cũng mang theo màu sắc tràn đầy. Hẳn đeo hoa tai ở trên cổ của hẳn, mặt mày đều là ý cười, không khí đông lạnh vây quanh người của hẳn tức khắc biến mất không thấy, thay thế chính là vui vẻ và ấm áp.

Thì ra, với hẳn mà nói, hạnh phúc đơn giản như thế.

“Từ hôm nay trở đi, môn học của ta liền giao cho người. Ta đáp ứng chuyện của Yêu Nhi, nhất định sẽ làm được. Nếu là người không thể để cho ta ở trong khảo hạch mười ngày sau được toàn bộ đều tốt, người liền chờ tiến cung làm thái giám đi.”

Hẳn nghiêng khiêu tuấn mi uy hiếp, sợ tới mức nàng lập tức dùng tay che lại phía dưới. Nghĩ lại, không đúng, nàng vốn dĩ không có , nàng một trận may mắn.

Gia hòa này thật đúng là lục thân bất nhận*, nàng tốt xấu cũng là cậu em vợ trên danh nghĩa của hẳn, hẳn cũng xuống tay được ư?

*lục thân bất nhận là sự từ bỏ tình thân trong nhận thức, mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận).

Nàng khẽ xi cười, tảng đá lớn ở trong lòng rớt cuộc rơi xuống. Được rồi, khó có được hẳn tiến bộ như thế, vậy nàng liền phát huy đầy đủ tác phong giáo viên cay độc của nàng, dạy dỗ hẳn lão đại của thiên hạ đệ nhất bang này thật tốt.

Ở đình viện sau giờ Ngọ*, gió mát ôn hòa.

*giờ Ngọ là từ 11 giờ đến 13 giờ.

Rõ ràng giữa sân có một bàn đá, đủ để chứa được bốn người, nhưng cổ tình ngồi chỉ có nàng.

Hàn Linh đầu đầu mà nhìn Dạ Ma Thiên lười nhác nằm ở trên ghế mây, lại quay đầu nhìn xem các loại dáng đứng của các soái ca, chẳng qua nàng chỉ là mời bọn họ tới đảm nhiệm dạy kèm tại nhà cho Dạ Ma Thiên mà thôi, có cần phải một đám bày ra cái mặt thúi đối với nàng không?

Ở bên tay trái, Long Chi Dục ôm kiếm đứng thẳng, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, nhìn thẳng về phía trước, mắt nhìn thẳng. Ở bên tay phải, thân hình cao dài của Triệu Hi dựa nghiêng ở dưới cây hòe, dáng vẻ lười biếng, cùng Dạ Ma Thiên không phân cao thấp, một đôi con người lam thình thoảng lại hiện lên ánh sáng. Tầm mắt hơi dời, cùng hẳn song song mà đứng chính là Thủy Mộ Hoa một thân bạch y, dáng vẻ thanh nhã nhã nhận lịch sự của hẳn nhìn không ra bất kỳ một cảm xúc gì. Hai người này đứng ở một chỗ, mỗi bên lộ vẻ phong nhã tài hoa, thật đúng là một đường phong cảnh xinh đẹp.

Mà ở phía sau của nàng, Hàn Như Phong và Băng Tư một trái một phải đứng, một người mặt thúi, trừng mắt nhìn Dạ Ma Thiên hết mức, một người khác biểu tình lãnh khốc ngàn năm không đổi, dáng đứng như tùng.

Cục diện như vậy thật sự có chút bế tắc, cho đến khi Mộ Dung Anh hấp tấp chạy vào trong viện, ngồi phía đối diện với nàng, nàng mới ho nhẹ đánh vỡ cái cục diện bế tắc này.

“Dạ Ma Thiên, vài vị này chính là lão sư phụ đạo mà ta chọn lựa kỹ càng tìm cho ngươi. Trong tương lai trong vòng mười ngày, bọn họ sẽ chia nhau tiến hành chương trình học phụ đạo chuyên nghiệp đối với ngươi. Dưới đây, sẽ do ta tới giới thiệu từng người cho ngươi. ....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Mộng Tưởng Hảo Huyền

“Chậm đã, cái gì kêu là lão sư phụ đạo?” Dạ Ma Thiên đột nhiên cắt đứt lời nói của nàng, nhướn mày liếc xéo nàng.

“Lão sư phụ đạo, chính là một loại cách gọi phụ tử khác, xưng hô này không quan hệ trở ngại, quan trọng là bọn họ sẽ giúp ngươi ở trên việc học lấy được tiến bộ.”

Thấy hắn không hề lên tiếng, Hàn Linh dẫn đầu đi đến trước mặt của Long Chi Dực, giới thiệu nói: “Long Chi Dực đây, ngươi hẳn là nhận biết, hắn sẽ dạy ngươi số học.”

Dạ Ma Thiên nhướn mày, nghi hoặc hỏi: “Ta có gặp qua hắn sao?”

Cái trán của nàng rơi giọt một giọt mồ hôi lạnh, lão đại, tốt xấu gì cũng là học cùng một lớp, quá không cho mặt mũi đi. Hoá ra hắn ở trên lớp học trừ bỏ ngủ, cũng chưa từng liếc nhìn ai.

Dư quang của nàng quét đến một mặt tinh quang từ trong mắt của Long Chi Dực lướt qua, không xong, người nào đó muốn nổi đóa. Mà Dạ Ma Thiên cũng cảm giác được sát khí của hắn, lập tức trả lại một ánh mắt có lực sát thương cho hắn, hai cái ánh mắt ở trên không trung đánh giáp lá cà, nàng thấp thoáng nghe được tiếng ngọn lửa thiêu đốt thừ thừ (có ai biết吡吡 là gì không).

Nàng chần ở giữa hai người, giải quyết dứt khoát nói: “Mặc kệ có nhận biết hay không biết, tóm lại từ hôm nay trở đi, hắn sẽ phụ trách môn số học này của ngươi.”

Không cho hai người có cơ hội nói chuyện, nàng nhanh chóng dời bước đến trước mặt của Hàn Như Phong, tiếp tục giới thiệu nói: “Hàn Như Phong đây, sẽ phụ trách dạy ngươi lễ tiết, cái môn học này, đối với ngươi mà nói là rất cần thiết.” Nàng nói chính là lời nói thật tình, lời nói thật sự, người nào đó lễ tiết gần như bằng không, nền hệ thống rất cần thiết, học tập toàn diện một phen.

Ngay sau đó, nàng lập tức tiếp thu được một ánh mắt lạnh lẽo, người nào đó không cao hứng, hiển nhiên nàng nói trúng chỗ yếu hại của hắn. Đạo hàn quang kia càng ngày càng mạnh, nàng rút cuộc chịu không nổi, thua trận.

Được rồi, lão đại ngươi có lễ, nhưng ngươi vẫn là phải học.

“Chúng ta đã tốt muốn tốt hơn, lo trước khỏi hoạ, cho nên lễ tiết vẫn là phải ôn lại một chút.”

Một tiếng hừ lạnh từ trong mũi của Hàn Như Phong phát ra, biểu ca tiểu thụ này lại không vui, thật là đau đầu. Nàng liếc hắn trừng mắt một, dùng ánh mắt không tiếng động mà uy hiếp hắn. Đánh không lại ánh mắt điện áp siêu cao của nàng, khí thế của hắn dần dần tuột xuống.

Nàng vòng qua Băng Tư, đi đến bên người của Triệu Hi, vừa nhìn thấy hắn, nước miếng của nàng liền chảy ra. Không phải bởi vì sắc đẹp của hắn, mà là nghĩ tới hắn tự mình làm thịt kho tàu, thật là mỹ vị a, cực phẩm trong cực phẩm.

“Triệu Hi đây, sẽ phụ trách dạy ngươi nấu nướng. Đương nhiên, ta cũng sẽ ở một bên dự thính.” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, nếu là có thể học được tay nghề thịt kho tàu của hắn, vậy thì khẩu vị của nàng sẽ không nhạt nhẽo.

Không để ý tới phản ứng của Dạ Ma Thiên hoặc Triệu Hi, nàng trực tiếp nhảy tới giới thiệu vị tiếp theo: “Về phần Mộ Hoa đây, hắn sẽ dạy ngươi đánh đàn. Tuy rằng chuyện cầm nghệ này không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, nhưng thời gian cấp bách, ngươi chỉ cần chuyên tâm học được một bài từ khúc là được.”

“Kiểm tra nhạc nghệ thì nhất định phải là đánh đàn ư?” Dạ Ma Thiên lại lần nữa đưa ra ý kiến khác.

Nàng suy nghĩ một chút, cũng đúng, phụ tử môn nhạc nghệ cũng nói, chỉ cần lấy ra một môn tài nghệ mà bản thân am hiểu nhất là được. Nàng liền hỏi: “Vậy ngươi biết dùng nhạc cụ gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy nghĩ nửa ngày, nói: “Ca hát thì sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu: “Ca múa cũng có thể miễn cưỡng tính đi, ngươi am hiểu ca hát? Nếu không hát một bài tới nghe một chút.” Nàng rất hiếu kỳ, hay là ở bên người của nàng còn ẩn giấu một siêu cấp siêu sao cổ đại?

“Ngàn vạn không nên!” Vẫn luôn xem diễn đột nhiên sắc mặt của Mộ Dung Anh đại biến, lớn tiếng kêu to, ngay sau đó nàng đã bỗng chốc phi thân, biến mất ở ngoài sân.

Nàng khó hiểu mà quay đầu lại xem nàng, còn không có tới kịp hỏi rõ nguyên do, một tiếng ca kinh hãi, siêu cấp biến diệu, đình tai nhức óc đã ở bên tai của nàng vang lên.

“Phải chăng bạn thiếu áo dùn, áo tôi xin sẽ san cùng với anh. Nay vua tuyển tướng hưng binh, qua mâu tôi đã sắm sanh sẵn rồi. Cùng nhau ta sẽ sánh đôi, cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường*.....”

*Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ. Bài thơ: Vô y 1 - 無衣 1 (Khổng Tử - 孔子) 《Kinh thi》,《Quốc phong • Tần phong》. Nguyên văn: Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu tha qua mâu. Dữ tử đồng cừ. Dịch nghĩa: Há rằng anh không có áo quần? Thì cùng anh mặc chung áo bông gòn vậy! Vua sắp lấy mạng lĩnh của thiên tử mà dấy binh. Chúng ta cùng sửa soạn cây giáo và cây mâu. Để tôi cùng anh đi đánh kẻ thù chung. (Thi Viện)

Thật là đáng sợ!

Trái tim của nàng đã sắp không cách nào chịu nổi.

Khi dư quang của nàng quét đến những người khác thì triển khinh công thoát khỏi sân, nàng thật hận không thể ở trên người của mỗi người bọn họ đặt vào một dây bảo hiểm, cùng đồng thời mang nàng đi.

Nàng không biết nói gì mà nhìn Dạ Ma Thiên tập trung tinh thần cất giọng ca vàng, một khuôn mặt khổ, dờ khóc dờ cười.

Dạ, nguoi cho ta kinh hi cũng quá lớn.

Cách thời gian kiểm tra từng ngày tới gần, cuộc sống ở thư viện lại càng ngày càng không yên bình. Nàng từ nơi đó của Dạ Ma Thiên điều tạm nhân thủ trong ngoài tuần tra ở thư viện, để ngừa có kẻ xấu lẫn vào thư viện. Mỗi ngày ban đêm, nàng đều có thể nghe được một chút tiếng đánh nhau truyền vào trong tai, nhưng khi hùng đông lại tìm không được một chút dấu vết đánh nhau.

Mấy ngày này, Dạ Ma Thiên đã bắt đầu chương trình học huấn luyện đặc biệt của hần, một ngày mười hai canh giờ, chỉ có thời gian nghỉ ngơi năm canh giờ. Khó có được chính là, hần ần nhẫn tính tình của mình, khiêm tốn đi theo vài vị soái ca học tập, không chỉ là tứ đại hộ pháp, ngay cả nàng đều nhìn hần với con mắt khác.

Canh giờ này, hần là thời gian hần đi theo Thủy Mộ Hoa luyện cầm, nàng rất hiếu kì, muốn nhìn một chút tiến độ của hần như thế nào, liền khe khẽ đi tới bên ngoài nhà trúc.

Một hồi tiếng đàn thanh nhã từ trong nhà trúc truyền ra, nốt nhạc nhẹ nhàng du dương, rửa sạch lòng người. Có thể đàn tấu ra tiếng đàn tuyệt vời như thế, nhất định là Thủy Mộ Hoa, cầm nghệ của hần so với trước kia lại tiến thêm một bước.

Nàng nằm úp sấp ở trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Bên trong nhà trúc, Thủy Mộ Hoa và Dạ Ma Thiên hai người khoanh chân mà ngồi đối diện nhau, ở trước mặt của mỗi người bày một cây cầm, lư hương ở bên cạnh cây cầm khói nhẹ lượn lờ tỏa ra.

Bên trong cửa sổ thật là phong cảnh đẹp a, hai đại soái ca, một người tuyệt mỹ vô song, một người đẹp như trích tiên. Nếu là có thể đồng loạt thu vào hậu cung thì tốt rồi, vậy vị trí nữ hoàng tương lai này của nàng mới có thể ngồi đến thoải mái hải lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khóe môi mang ý cười, ngơ ngác mà ở trong đầu miên man suy nghĩ một hồi.....

Tơ liễu tung bay ở trong Ngự Hoa Viên, muôn hoa đua thắm khoe hồng, thái điệp bay theo gió.

Nàng một thân trang phục nữ hoàng lộng lẫy, nằm ở trên ghế từ đằng được khảm hoàng kim, lúc thì có tiên hạc linh tinh kỳ trân dị thú ở bên người nàng đi lại. Nàng vươn bàn tay trắng, vớt một quả nho, nhóm tiểu thú thú liền đuổi theo đoạt thức ăn, nàng lại vớt một, chúng nó lập tức đuổi theo đến bên kia, nàng vui thích mà cười to.

Ở bên cạnh của nàng, Dạ Ma Thiên quỳ một gối, biểu tình yếu điệu mà nhìn nàng, hai tay của hần thành kính mà bưng mâm đựng trái cây, tùy ý nàng lấy dùng. Khi nàng duỗi tay lấy quả nho, tiện tay ở trên bàn tay to của hần cọ chút dầu, làn da thật trơn, được bảo dưỡng thật là tốt.

Ở đối diện của nàng, Thủy Mộ Hoa một thân trường sam trắng tinh, khẽ vuốt ve cây đàn, đôi mắt ngập nước thỉnh thoảng lại chớp mắt với nàng. Nàng ném một hôn gió cho hần, nhân tiện chỉ định ca khúc 《Nhậm tiêu dao》*.

*Ca khúc “Nhậm tiêu dao” do Nhậm Hiền Tề biểu diễn, nhạc đầu phim của “Thần điêu hiệp lữ” phiên bản năm 1997, phát hành năm 1998.

Ha ha ha..... Thật là vui sướng tựa thần tiên a!

Nàng một bên suy nghĩ miên man, một bên không tự giác mà cười ra tiếng, và lại tiếng cười càng ngày càng lớn.

Người ở bên trong đã sớm phát hiện ra nàng, chỉ là không phản ứng, hiện giờ tiếng cười của nàng hoàn toàn ảnh hưởng đến bọn họ. Một tiếng đàn chói tai vang lên, tiếp theo một dòng khí mạnh mẽ vọt tới mặt của nàng, nàng sợ đến nổi vội vàng cúi người xuống, nhưng vẫn là bị lực đạo kia đánh úp đến.

Dây cột tóc hoàn toàn bị cắt đứt, đầy đầu tơ tằm đen như thác nước chảy xuống.

Ngàn vạn không thể để cho Dạ Ma Thiên nhìn thấy bộ dáng bây giờ của nàng, ngay sau đó, nàng nắm lấy tóc của mình, chạy trốn chết.

Hai người ở trong phòng khó có được mà nhìn nhau cười, không khí tương đối xa lạ lúc trước cũng dần dần bị đánh tan. Dạ Ma Thiên cúi đầu, động tác không thạo mà khây cảm huyền, biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc. Ở đối diện Thủy Mộ Hoa như đang suy tư gì đó mà nhìn chăm chú vào hấn, một cảm xúc phức tạp ập vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Huấn Luyện Nấu Ăn

Sau khi dùng qua cơm trưa, phòng bếp được dọn dẹp ra, canh giờ này là thời gian mà Hàn Linh và Dạ Ma Thiên cùng nhau tham gia khóa huấn luyện nấu ăn. Trên thực tế, bọn họ đã tham gia vài lớp, nhưng hiệu quả..... Không biết là bọn họ thật sự không có thiên phú nấu ăn, hay là Triệu Hi cố ý cất giấu, không chịu dốc túi truyền cho, tóm lại trình độ của hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, làm đồ ăn thật sự là không dùng bản lĩnh.

Vì nghiệm thu thành quả của vài lớp phía trước, Triệu Hi để cho hai người bọn họ ở trong nửa canh giờ cùng làm một món ăn, do những người khác tới làm đánh giá kiểm tra.

Lão sư huấn luyện: Triệu Hi

Thực tập trợ giảng: Băng Tư

Học sinh: Hàn Linh, Dạ Ma Thiên

Nội dung dạy học: Nấu một món thịt kho tàu sắc hương vị đều đủ

Giám khảo bên ngoài sân: Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa, Hàn Như Phong

Nhân viên chưa tới mãn: Long Chi Dực (tên kéo nam(?) này, thế nhưng không cho nàng mặt mũi, giết hấn! Hừ hừ.)

Bắt đầu tính giờ.....

Hàn Linh trước tiên lộ nhẹ sơ qua một chút rước sóng, cầm một nắm hành, chậm rãi cắt. Mà ở đầu kia, Dạ Ma Thiên dùng lưỡi dao lựa ra một đồng thịt ba chỉ, nhẹ nhàng gầy một, đồng thịt kia liền ở trên không trung vẽ ra một đường parabol. Cổ tay của hấn vừa chuyển, thuận tiện đem dao ở trong tay cũng vút lên theo.

“Xoát xoát xoát.....”

Tròng mắt của nàng vẫn đi theo quỹ đạo dao không ngừng chuyển động kia, một đồng thịt ở trên không trung giống như Thiên Nữ tán hoa* bị cắt thành miếng mỏng, độ dày đều đều, không thể bắt bẻ, và lại từng cái chuẩn xác rơi vào giữa bàn đã chuẩn bị xong trước đó. Nàng xem đến cảm thán kinh ngạc một hồi, nhìn không được vì hấn vỗ tay, Dạ lão đại của nhà nàng quá soái, quả nhiên có tiềm lực làm siêu cấp đầu bếp.

*Thiên Nữ tán hoa (Thiên nữ rải hoa): Trong phòng Duy Ma Cật có một Thiên Nữ, rải thiên hoa bảy màu cho các chúng phật, phần lớn các hoa đều rơi xuống đất, riêng đệ tử Ngọc Đại mình bám đầy hoa, Thiên Nữ nói trần duyên của ông ta chưa đứt.

Đột nhiên có một luồng xúc động muốn bắt chước thần tượng, nàng cũng học theo kiểu ném dao lên không trung, đợi sau khi nàng ném dao lên, đột nhiên nhớ tới đã quên đồng thời vút hành lên. Cái này còn không phải mấu chốt nhất, mấu chốt chính là, con dao kia vừa mới ném lên, đã nện thẳng tắp về phía nàng. Nàng sợ hãi kêu lên vội vàng lắc mình tránh né, may mà dao phay dừng ở bên chân của nàng, nàng dùng tự thể nghiệm nói cho mọi người một chân lý: Không cần tùy ý bắt chước thần tượng! Thần tượng sở dĩ xưng là thần tượng, chính là bởi vì bọn họ có thể làm được việc mà người thường làm không được.

Nàng không để ý những người khác cười nhạo, cười lạnh, cười trộm..... Nhặt lên dao phay, tiếp tục dường như không có việc gì mà cắt hành.

Vừa rồi người nọ không phải nàng, vừa rồi người nọ không phải nàng..... Nàng không ngừng mà thôi miên chính mình, người ngu xuẩn tài giỏi vừa rồi kia, tuyệt đối không phải là nàng!

Băng Tư làm trợ giảng, giúp đỡ nhóm lửa, tiếp theo chính là một bước mấu chốt nhất, lấy nồi xuống.

Hàn Linh và Dạ Ma Thiên nhìn lẫn nhau, ai cũng không chịu động thủ trước, trên thực tế tài nấu ăn của hai người bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không mạnh hơn so với ai. Hôm nay nhiều mỹ nam quan sát ở tại chỗ như vậy, nàng thật sự không muốn làm trò mất mặt trước mặt của bọn họ. Vút một ánh mắt cho hấn, để cho hấn động thủ trước, ai ngờ chờ tới là một trùng mắt lạnh lẽo của hấn.

Gia gia, có phải là nam nhân hay không? Thời khắc máu chót, lấy nữ nhân làm lá chắn, coi là nam nhân cái gì?

Bắt quả như đã nói qua, bây giờ nàng ở trong mắt của hắn cũng là một nam nhân, giữa nam nhân với nhau, chuyện mắt mặt này, ai nguyện ý tranh nhau làm?

Nhìn nén hương kia càng ngày càng ngắn, nàng gần như sẽ phải đề nghị kéo búa bao. Tại đây đến ngay miệng, Dạ Ma Thiên rút cuộc vén lên cổ tay áo, làm tiên phong mỹ thực trở về.

Nàng nịnh bợ mà tiến lên phía trước, chủ động vì hắn cung cấp trợ lý phục vụ, thay hắn cột lên tạp dề. Tiểu dạng** nhi, một đại soái ca tóc bạc tuyệt thế, xứng với một tạp dề đáng yêu, thật là bức vẽ Q*** không xuất bản nữa.

**Tiểu dạng: Dùng để gọi một chàng trai với ý khinh thường.

***Bức vẽ Q (Cute, còn được gọi là Chibi) là một loại thủ pháp đóng gói cố tình làm bộ đáng yêu được thiết kế cho đầu lớn và thân ngắn. Nhìn thấy sớm nhất trong đồ chơi, truyện tranh, nguồn nhân văn hóa Nhật Bản.

Nàng cười trộm một trận, thật muốn thu nó vào trong túi, xem bất cứ lúc nào.

Dạ Ma Thiên nhận thấy được nàng cười trộm, quăng cho nàng một xem thường, sau đó sai khiến nàng đưa mâm, đưa thịt.

“Hành!”

“Muối!”

“Dấm!”

“.....”

Hắn báo tên nguyên liệu tốc độ quá nhanh, làm cho nàng luống cuống tay chân, nàng nhớ rõ khi Triệu Hi biểu diễn, khoảng cách thời gian thêm nguyên liệu không ngắn như vậy a. Lão đại, người nhưng ngàn vạn đừng xảy ra sự cố, ta còn trông cậy vào người đó.

Lại xem tư thế xào rau của Dạ lão đại, kia thật kêu một chữ tuyệt, hoàn toàn là tiêu chuẩn đầu bếp cấp năm sao.

Miếng thịt ở dưới nồi xèng của hắn nó giống như đang khiêu vũ nảy lên rồi xuống vậy, nàng nhìn đến hoa cả mắt, nhìn tiêu chuẩn này, chất lượng của thịt được làm ra hẳn là sẽ không kém.

Lòng của nàng lại yên ổn trở về trong bụng.

“Thế nào? Tất cả mọi người cho một bình luận đi.”

Cõi lòng của nàng chờ mong mà nhìn các vị giám khảo, tuy rằng không phải nàng tự tay làm, nhưng toàn bộ quá trình đều ở dưới sự theo dõi của nàng, hẳn là sẽ không sai.

Ba người Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa và Hàn Như Phong đều ném một miếng, vẻ mặt khác nhau, nhưng ai cũng không có cho ra bất luận bình luận gì, chỉ là nhìn lẫn nhau, tựa như đang xin giúp đỡ.

Chẳng lẽ là ăn quá ngon? Bọn họ cảm động đến nói không ra lời?

Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Điểm giác ngộ này, nàng vẫn là có.

Ánh mắt sắc bén của nàng bắn về phía Hàn Như Phong, trong ba người, hắn là dễ ức hiếp nhất, chỉ cần nàng trừng mắt, hắn lập tức tước vũ khí đầu hàng. Quả nhiên, hắn mất tự nhiên mà khẽ động khóe miệng, trả lời qua loa: “Không tồi, khá tốt.” Trong miệng của hắn rõ ràng còn ngậm miếng thịt kia, không có nuốt xuống. Mở to mắt nói nói dối, nàng một đầu gạch chéo!

Xem nhẹ hắn, tầm mắt hơi chuyển, dừng ở trên khuôn mặt thân nhiên không gợn sóng của Thủy Mộ Hoa. Hắn tiếp thu được ánh mắt của nàng, khóe miệng khẽ động, lộ ra một nụ cười nhẹ: “Có chút mặn.”

Mặn? Không thể nào, chẳng lẽ lầm lẫn giữa muối và đường? Liên tục bỏ vào hai lần muối?

“Ta chịu không nổi, cái này đầu phải là thịt kho tàu, rõ ràng là thịt muối!” Mộ Dung Anh ọc một tiếng nhả miếng thịt ở trong miệng ra, tìm nước sôi để nguội ở khắp nơi uống.

Nàng có chút tự trách mà thè lưỡi, quay đầu lại thì đón nhận Dạ Ma Thiên hí hửng đang không ngừng phóng ra sóng cực ngắn về phía nàng. Nàng cười ngượng một trận, không da không mặt mũi chúc mừng với hắn: “Chúc mừng người, ít nhất người xào chín thịt.” Nói xong, nàng nhanh chân thoát khỏi phòng bếp, cũng không muốn bị hắn bắt được để trút giận.

Cách ngày kiểm tra chỉ còn tám ngày, thư viện đột nhiên tuyên bố tin tức trọng yếu hạng nhất. Nằm ở Huỳnh Dương một thư viện nổi danh khác ——

thư viện Thanh Phong, sắp phải học sinh ưu tú đến thư viện Bạch Tùng, để cho giữa hai thư viện học tập giao lưu. Mặt ngoài nói là học tập giao lưu, trên thực tế chính là cạnh tranh giữa hai thư viện.

Thư viện Thanh Phong đã sớm bối rối vì thư viện Bạch Tùng được triều đình coi trọng mà không phục, muốn mượn cơ hội này chèn ép khí thế của thư viện Bạch Tùng, cho nên phải đến tứ đại tài tử của thư viện đến đây tới khiêu chiến.

Son trưởng cực kỳ coi trọng lần giao lưu này, công khai thanh danh, phàm là có thể ở trong tỷ thí thắng được tứ đại tài tử học sinh, đều có thể đạt được ở trong khảo hạch được quyền hạn miễn một hạng mục kiểm tra. Nghe thấy cái tin tức này, nàng bắt chắp tất cả, quản nó cái gì tứ đại tài tử, quản nó so chính là cái gì, trước cướp được danh ngạch về trong tay rồi hãy nói. Một môn nấu ăn này, nàng là làm sao cũng qua ải không được, vừa lúc thừa cơ hội này lấy được quyền được miễn. Về phần môn bắn đánh xe cũng yếu kém này, nàng vẫn như cũ mà đi theo Long Chi Dực khổ luyện, đã có chút thành quả, nàng cũng không lo lắng.

Dạ Ma Thiên so với nàng càng cần cơ hội như vậy này hơn, hận không thể chiếm tất cả danh ngạch, bất quá không có biện pháp, son trưởng yêu cầu từ bên trong các nàng cũng chọn lựa ra tứ đại tài tử, tứ đại tài tử VS tứ đại tài tử.

Ở dưới sự cổ động của nàng, Thủy Mộ Hoa và Triệu Hi chiếm hai cái danh ngạch khác, mặt khác những đầu gọt nhọn đó nghĩ muốn chen lên, bị nàng lần ạt một chèn ép xuống toàn bộ. Nàng tốt xấu còn có cái thân phận công chúa có thể áp người, không ở lúc này nổi đóa, thì lúc nào nổi đóa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Tứ Đại Tài Tử

Nghe đồn tứ đại tài tử vẫn võ song toàn. ....

Nghe đồn tứ đại tài tử nhân phẩm và tướng mạo đều đẹp, tài văn chương phong lưu*. ....

*phong lưu ở đây nghĩa là có tài nhưng ngang tàng.

Nghe đồn tứ đại tài tử đến từ giang hồ thế gia, bối cảnh hùng hậu. ....

.....

Tứ đại tài tử còn chưa tới, tin đồn liên quan đến bọn họ đã truyền đến ồn ào huyên náo ở trong thư viện, khắp nơi đều đang bàn luận sự tích của bọn họ.

Mộ Dung Anh đặc biệt có vẻ hưng phấn, dưới sự hỏi han, mới biết ca ca của nàng Mộ Dung Vũ chính là đứng đầu tứ đại tài tử. Nghe nói ca ca muốn tới, Mộ Dung Anh hưng phấn đến cả ngày quơ chân múa tay, gặp người liền nói ca ca của nàng lợi hại ra sao như thế nào, nghe đến lỗ tai của nàng cũng mau mọc kén.

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ võ nghệ lợi hại, mười tám tuổi liền bước vào lĩnh kiếm cảnh giới, hai mươi tuổi đạt tới thần kiếm cảnh giới, chính là truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Mộ Dung thế gia;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ am hiểu họa kỹ, đặc biệt là vẽ nhân vật, bức tranh của hắn ngàn vàng khó cầu;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ lớn lên phong thần tuấn lãng, ôn tồn lễ độ, chính là một trong tứ đại mỹ nam của Hàn quốc;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ chưa đính hôn, người tiến đến tới cửa làm mai có thể đem cửa của Mộ Dung thế gia chen chúc đến vỡ tung;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ. ....

Nghe Mộ Dung Anh một người hăng hái mà khoe khoang huynh trưởng của mình, Hàn Linh một đầu hai cái lớn (?), trên đời này nào có người hoàn mỹ như vậy? Coi như là tuyệt mỹ vô song, võ nghệ thiên hạ đệ nhất như Dạ Ma Thiên, trên người cũng có một đồng lớn tật xấu, đêm đều đêm không hết.

Bất quá lời nói của nàng có chút tin tức, nhưng thật ra khiến cho nàng chú ý và tò mò, dưới sự truy hỏi kỹ càng tỉ mỉ, mới biết được thì ra võ công của thế giới này là phân theo đẳng cấp. Dựa vào đẳng cấp cao thấp của võ công, chia ra có lĩnh kiếm cảnh giới, thần kiếm cảnh giới và thiên kiếm cảnh giới, mà mỗi đẳng cấp lại chia làm ba cấp bậc sơ giai, trung giai, cao giai. Lĩnh kiếm là cấp nhập môn thấp kém nhất, còn lại là thiên kiếm cảnh giới cao nhất mà người tập võ tha thiết ước mơ đạt tới. Thông thường chỉ có nhân tài tập võ năm mười năm trở lên mới có khả năng đạt tới thiên kiếm cảnh giới, chỉ có Dạ Ma Thiên thiên tài võ học so với quái vật như vậy mới có thể ở chừng hai mươi liền mạnh mẽ đột phá cửa ải. Mộ Dung Vũ có thể bước vào thần kiếm cảnh giới, có thể thấy được cũng là một quái vật về võ học.

Nàng rất hiếu kì, lấy tu vi bây giờ của nàng, có thể đạt đến lĩnh kiếm sơ giai hay không, kết quả Long Chi Dực cho nàng một đánh giá vô cùng đã kích:

Luyện mười năm nữa, có lẽ có thể miễn cưỡng đứng vào hàng ngũ.

Nàng thiếu chút nữa ngã xỉu vì tức.

Sau này mới biết được, thì ra cao thủ giống Long Chi Dực và Băng Tư như vậy, cũng chỉ là linh kiếm cao giai, cách thần kiếm cảnh giới còn kém một bước.

Nàng càng thêm tuyệt vọng.

Sau khi ăn cơm tối xong, tới thời gian bát quái (nhiều chuyện), nàng lôi kéo Mộ Dung Anh ngồi ở trong viện của Dạ Ma Thiên tán gẫu, đối với tứ đại mỹ nam Hàn quốc ở trong miệng của nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú.

“Cái gọi là tứ đại mỹ nam, đứng mũi chịu sào, chính là Dạ lão đại. Tên kia yêu đẹp nhất, ai dám không xếp hắn thứ nhất, khẳng định không có trái cây ăn ngon, cho nên hắn liền vững chắc chiếm giữ đầu bảng, ai cũng không dám nghi ngờ.”

Mộ Dung Anh nói đến nước miếng bay tán loạn, nàng cũng rất có đồng cảm, nếu xếp hắn vào nhóm tứ đại mỹ nam, vậy khẳng định là thứ nhất, bằng không liền chờ ăn nắm tay của hắn đi.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên từ trong phòng bay ra, người nào đó nghe được các nàng đàm luận, không cao hứng. Các nàng vội vàng đổi đề tài, không hề đàm luận người nào đó.

“Xếp hạng vị trí thứ hai, chính là ca ca của ta Mộ Dung Vũ.” Mộ Dung Anh cực kỳ tự hào.

Nàng không đề bụng, bọn họ là người trong nhà, tự nhiên là giúp đỡ người trong nhà: “Còn hai người còn lại thì sao?”

“Xếp hạng vị trí thứ ba, là thiên hạ đệ nhất phú thương Hoàng Thiếu Hoa, hắn mười lăm tuổi đã tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, giao du qua lại với ngũ quốc, buôn bán khắp nơi, hai mươi tuổi liền nhảy một trở thành thiên hạ đệ nhất phú thương. Ở bên trong ngũ quốc, đều có sản nghiệp và quán trọ của hắn, nghe nói tài sản ở trên tay của hắn đủ để so với quốc khố của năm quốc gia. Cho nên quân chủ của ngũ quốc cũng không dám không bán sổ sách cho hắn, đối với hắn hết sức kiêng kị. Hành tung của hắn tương đối bí ẩn, rất ít người có thể gặp qua hắn, bất quá phàm là người đã gặp qua hắn, đều kinh sợ như thấy thiên nhân. Nếu không phải bởi vì hắn làm việc khiêm tốn, người gặp qua hắn đã ít lại càng ít, hắn nhất định vững chắc chiếm thứ hai.”

Thiên hạ đệ nhất phú thương, nàng đối với Hoàng Thiếu Hoa này sinh ra hứng thú thật lớn, đều là buôn bán, coi như là người cùng nghề! Hắn có thể ở thời đại này, phát triển thương nghiệp đến hùng hực khí thế, có thể thấy được là rất có năng lực. Nắm giữ mạch máu kinh tế, như vậy chỉ cách quyền thế chỉ thiếu một chút nữa, kinh tế và chính trị ảnh hưởng lẫn nhau, không thể không gắn bó lẫn nhau. Ngày nào đó nàng nếu làm vua, trước phải không chế người này, nếu không ngôi vị hoàng đế này của nàng nhất định sẽ bị uy hiếp.

Người này, nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, nàng muốn cùng hắn gặp mặt một lần.

“Vậy người cuối cùng thì sao?”

“Người cuối cùng, chính là hay ở cùng một chỗ với người Hàn Như Phong. Ta cũng nghĩ không ra, một nam nhân lớn lên giống như nữ nhân, làm sao xứng với danh xưng tứ đại mỹ nam? Lại còn cùng nổi tiếng ngang nhau với ca ca của ta, quả thật là làm bẩn mỹ danh của ca ca ta.”

“Đồng chí, tổ chức ở chỗ này.” Nàng kích động mà nắm lấy tay của nàng, cùng nàng rất có đồng cảm. Hàn Như Phong đích thật là đẹp, đáng tiếc là vẻ đẹp âm nhu, không phải yêu thích của nàng. Nàng rất hiếu kỳ, vì sao Thủy Mộ Hoa và Long Chi Dực không có đứng hàng ở trong danh hiệu chứ? Hai người bọn họ cũng coi như là mỹ nam long phượng sùng lẫn**.

**đồ vật quý hiếm; của quý hiếm có.

Mộ Dung Anh không hổ là đại đương gia của bát quái đảng, lập tức trả lời vấn đề của nàng: “Đều nói là tứ đại mỹ nam Hàn quốc, người trúng tuyển đương nhiên là phải để cho tất cả người Hàn quốc đều nghe nhiều nên quen mới được, tên của Thủy Mộ Hoa, thiên hạ có mấy người biết được? Cho nên, cho dù hắn có lớn lên đẹp như thiên tiên như thế nào, vậy có thể thay thế dùng cái rắm?”

“Về phần Long Chi Dực thì, tính tình của hắn quá thú vị, rất không dễ dàng ở chung, cho nên người đề cử hắn đã ít lại càng ít. Hơn nữa phụ thân của hắn Long Đại tướng quân trị quân nghiêm khắc, làm người cũng rất nghiêm túc, hắn không thích ở trên phố nghị luận sôi nổi về tướng quân phủ, cho nên mọi người cũng không dám nghị luận về nhi tử của hắn.”

“Thì ra là thế.” Trong lòng của nàng mừng thầm một trận, xem ra do Long Đại tướng quân, hôn sự của Long Chi Dực phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thành được. Từ trong đáy lòng, nàng không hy vọng hắn thành thân, cho dù nàng cùng hắn không có kết quả, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn cưới nữ nhân khác. Bởi vì nhìn thấy hắn, nàng vẫn là sẽ không tự chủ được mà nhớ tới Trạch Dã, nàng yêu Trạch Dã, làm sao có thể cưới nữ nhân khác?

“Không thể tưởng tượng được một nam nhân như người, cũng thích bát quái như vậy, bất quá như vậy cũng tốt, về sau ta cuối cùng tìm được một người có thể nói chuyện với ta. Nếu người có vấn đề gì, có thể cứ việc hỏi ta, phàm là bất luận tin đồn gì ở trên giang hồ, đều ở nơi này của ta.” Mộ Dung Anh đắc ý mà chỉ chỉ đầu của mình, nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng thật muốn đưa cho nàng một danh hiệu giang hồ là Bách Hiểu Sinh***, sau đó kiến nghị nàng làm một phần báo giải trí, chuyên môn đăng tin tức bát quái. Ủ, thật là một đề nghị tốt, nhất định có thể kiếm thêm một khoản lớn.

***Bách Hiểu Sinh - một người được cho là hiểu biết nhiều trên võ lâm, vị học giả uyên bác người viết ra cuốn Binh Khí Phổ, là nhân vật trong tác phẩm của Cổ Long.

“Ồn ào quá, còn có để cho người khác đọc sách hay không? Tất cả rút trở về cho ta!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, từ bên trong truyền đến tiếng hét to không kiên nhẫn của Dạ Ma Thiên, hắn đã nhìn các nàng thật lâu. Hắn cũng nghĩ không ra, các nàng khi nào xem nơi này của hắn làm nơi nói chuyện phiếm, chẳng phân biệt ngày đêm, bất kể cũng không có việc gì đều đi đến nơi này của hắn. Đồi lại là người khác, còn có thể ở dưới uy thế của hắn tháo chạy, chỉ có hai người các nàng, là hắn thật không có cách nào.

Hàn Linh và Mộ Dung Anh nhìn nhau cười, Mộ Dung Anh rời khỏi sân trước nàng một bước. Hàn Linh còn có chút không muốn đi, muốn tiếp tục cùng hắn chờ lát nữa, liền nhắc chân bước vào phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Cực Phẩm Nam Miệng Thúi

Bệ cửa sổ sáng ngời, ánh sáng chiếu thẳng đến trên bàn đọc sách, chiếu xuống một tia ánh nắng.

Ở trước bàn đọc sách, Dạ Ma Thiên biểu tình ngưng trọng luyện tập thư pháp ở trên một tờ giấy Tuyên Thành* sạch sẽ không nếp gấp, người đã từng luyện võ, chữ viết ra chính là mạnh mẽ có lực, mỗi nét chữ đều cứng cáp.

*giấy Tuyên Thành là một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành, tỉnh An Huy chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mối mọt, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài.

Hàn Linh đi vòng qua đến bên cạnh người của hắn, lẳng lặng mà nhìn hắn, hắn đang viết phông theo bảng chữ mẫu, dựa vào tính tình của hắn có thể bình ổn lòng để luyện chữ, đã là cực kỳ khó có được. Nàng cười nhạo ra tiếng, nhìn thấy đầy đầu tóc bạc của hắn ở dưới mặt trời toả tia sáng kỳ dị, trong lòng chảy xuôi âm ập. Muốn chạm đến mái tóc bạc của hắn, hắn lắc mình tránh một, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt không vui.

Không khí lâm vào xấu hổ, nàng cười ngượng ngập, trợn mắt nói nói dối nói: “Ở phía trên có một con sâu, bây giờ không có rồi.”

Hắn khinh thường mà liếc nàng một, tiếp tục luyện chữ của hắn.

Nhìn bóng dáng của hắn, nàng thờ dài, nàng thật là gieo gió gặt bão, muốn yêu lại không dám yêu, muốn tới gần hắn, lại không dám nói thật với hắn. Quên đi, vẫn là trở về đi thôi, cứ lo sợ không đầu.

“Yêu Nhi có gọi thư sao?”

Chân của nàng vừa muốn bước ra cánh cửa, hắn đột nhiên lên tiếng.

Nàng quay đầu lại, tầm mắt của hắn vẫn dừng ở trên giấy Tuyên Thành, chỉ là hạ bút có chút chậm chạp. Nàng thuận miệng nói: “Không có! Không có tin tức chính là tin tức tốt, người đừng quá lo lắng, nàng có thể tự chiều cổ cho mình.”

Bút ở trong tay của hắn tạm dừng lại, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nàng ở cố ý tránh ta, ngày đó nàng hoàn toàn là không có rời đi, không ai có thể chạy ra khỏi tầm mắt của ta.” Đúng vậy, sau khi sự việc xảy ra hắn cẩn thận hồi tưởng lại, dưới bầu trời này có thể từ trước mắt của hắn vô thanh vô tức mang người mang đi, hầu như không có. Giải thích duy nhất, chính là nàng hoàn toàn là chưa từng rời đi.

Nàng ngơ ngẩn, thì ra hắn nhanh như vậy đã suy nghĩ cẩn thận, như vậy hắn có phải hay không cũng đoán được nàng kỳ thật chính là.....

Dạ Ma Thiên còn nói thêm: “Xin người nhấc giùm nàng, ta sẽ vẫn luôn chờ nàng, ta muốn nghe nàng chính miệng giải thích với ta.”

Nàng đứng ở tại chỗ, hai chân làm sao cũng không thể động. Hắn nói như thế, khiến cho nàng càng thêm hổ thẹn.

Bóng trúc đu đưa, lá trúc khiêu vũ.

Phối hợp với tiếng đàn thanh nhã, toàn bộ nhà trúc cũng vui mừng theo, nhưng mà lòng của nàng lại càng thêm phiền loạn.

Hàn Linh nằm sấp ở trên bàn đá, uể oải ỉu xiu mà chấm nước ở trong ly trà, ở trên bàn đá viết lại tên của Dạ Ma Thiên. Ly trà này, là Thủy Mộ Hoa tốn nửa canh giờ để ngâm ra, đối với trà đạo, hắn có chấp nhất của mình. Nhưng mà nàng đối với trà đạo là không có quá coi trọng, chỉ cần là có thể giải khát, uống nước sôi để nguội cũng là giống nhau.

Ở phía đối diện phương hướng của nàng, Thủy Mộ Hoa tùy ý gẩy cầm huyền, tiếng đàn du dương từ đầu ngón tay của hắn xẹt qua. Hắn yên lặng mà

nhìn chăm chú vào nàng, trong ánh mắt trong suốt sóng cực ngắn nhọn nhọn, mà nàng lại quá mức chuyên chú, không có lưu ý đến.

Không biết từ khi nào, tiếng đàn của hắn đã dừng lại, hắn khẽ bước đi đến ngồi xuống phía đối diện với nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy hắn đang yên lặng nhìn nàng viết ba chữ “Dạ Ma Thiên” ở trên bàn, chữ viết còn chưa có mất đi.

“Ngươi thích hắn?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của hắn đột nhiên vang lên.

“Thích.” Nàng đáp lại một câu ngắn ngủn, tiếp tục chấm nước bỏ khuyết những nét bút sắp mất đi đó.

Một mảnh lặng im.

Nàng không có ngẩng đầu, cho nên nhìn không thấy biểu tình đau đớn khác của hắn.

Hồi lâu, nàng từ trong suy nghĩ của mình tỉnh lại, khi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp của hắn vừa lúc thu hồi, một lần nữa khôi phục lại đôi mắt trong suốt không gợn sóng.

Nàng nhớ lại lúc trước Dạ Ma Thiên phát hiện việc khác thường ở trong cơ thể của nàng, không khỏi hỏi: “Mộ Hoa, Dạ Ma Thiên nói ở trong cơ thể của ta có tồn tại một luồng nội lực bị giam cầm, ngươi có biết có phương pháp gì có thể cởi bỏ nó không?”

Thủy Mộ Hoa không có biểu hiện ra kinh ngạc theo dự liệu của nàng, chỉ là trầm ngâm một lát, bình tĩnh mà nói: “Ta không có cách nào cởi bỏ, trừ phi có thể trước đó loại bỏ toàn bộ độc tố ở trong cơ thể của ngươi xong.”

Nàng vui sướng một trận, hắn quả nhiên là hiểu rõ tình hình, vội hỏi: “Ngươi không phải có biện pháp giải độc ở trên người của ta sao?”

Thủy Mộ Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt có chút hồng nhuận và mắt tự nhiên, cánh môi của hắn hoạt động hồi lâu, chính là một chữ cũng bật không ra được. Nàng rất sốt ruột, túm lấy cánh tay của hắn, thúc giục: “Mộ Hoa, nếu ngươi có biện pháp, thì hãy giúp ta giải độc đi, ta còn chưa muốn tuổi xuân chết sớm đâu.”

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa có chút rối rắm, ánh mắt giãy giụa hồi lâu, bỗng nhiên đứng lên nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi nghĩ cách, cho ta chút thời gian được không?”

“Tin tưởng ta.” Một tia sáng kỳ dị lướt qua đôi mắt của hắn, chuyên chú mà chân thành tha thiết.

Nàng không biết hắn đến tột cùng có nỗi khổ gì, nhưng nàng vẫn là nguyện ý lựa chọn tin tưởng hắn, nàng yên lặng gật đầu.

Hai ngày sau, trong thư viện tiếp tục lời đồn về tin tức của tứ đại tài tử. Bọn họ giống như một luồng phong trào sôi nổi thổi qua toàn bộ thư viện, so với siêu sao siêu cấp nổi tiếng còn cao hơn nữa. Đã học ở thư viện Bạch Tùng, tốt xấu gì cũng đều là những đệ tử của quan viên trong triều, thế nhưng cũng đối với tứ đại tài tử ở trong bình dân nâng đỡ như thế, cái này làm cho nàng càng thêm tò mò.

Tứ đại tài tử sắp tới, nhưng thời gian vẫn như cũ cứ trôi qua.

Hàn Linh tiếp tục đi theo Long Chi Dực mỗi ngày sớm chiều ở trong rừng phong tập võ, mưa gió không thay đổi. Võ công của nàng tuy rằng vẫn còn rất tay mơ, nhưng so với lúc ban đầu cái gì cũng đều không có, cuối cùng vẫn là mạnh hơn nhiều.

Lúc hoàng hôn, Long Chi Dực đã dạy nàng xong chiêu thức hôm nay, đã sớm rời đi rồi. Gia hỏa này vẫn là trước sau như một mà kéo (?), đối với nàng chưa từng có vẻ mặt tươi cười, có thể là bởi vì thấy được nhiều, cho nên dần dần tạo thành hiệu quả miễn dịch, nàng cũng sẽ không giống như khi mới gặp hắn rung động như vậy nữa. Hắn, dù sao cùng Trạch Dã là có sự khác biệt.

“Hắc —— ha ——” Nàng khua trong tay một cây gậy lửa, thân thể đen tuyền, không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra nó đến tột cùng là vật gì. Cái này bây giờ là nàng sử dụng thay cho vũ khí, Long Chi Dực sư phụ đáng ghét này nói kiến thức cơ bản của nàng quá ít, dùng bảo kiếm thật sự rất dễ thương tổn đến chính mình.

Quá đã kích người! Ta không mang theo người tổn hại như vậy.

Không có biện pháp, sau khi thử qua bảo kiếm kia của hắn, quả nhiên rất nặng, nàng hoàn toàn không thể múa được nó. Trong lòng của nàng càng thêm nôn nóng suy nghĩ cởi bỏ nội lực ở trên người, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ luyện công phụ thêm mười năm nữa, cũng chưa chắc có thể bước vào lĩnh kiếm cảnh giới.

“Hắc —— ha ——” Nàng lại đem chiêu thức mà Long Chi Dực đã dạy một lần nữa múa thêm một lần, mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều chiếu vào trên đôi má đỏ bừng của nàng, ở trên trán phủ đầy một lớp mồ hôi mịn, thật là khiến cho người mệt mỏi. Nếu không phải ở bên người không có người có thể tin tưởng, muốn luyện tốt võ công để bảo hộ chính mình, nàng mới không làm công việc khiến người mệt mỏi này.

“Xi.” Một tiếng cười khẽ từ sau lưng truyền đến.

Tiếng cười kia mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng tức khắc chọc giận nàng, nàng xoay người liền giơ “kiếm” hướng về phía người đến đêm tối, tốc độ quá nhanh, nàng không thấy rõ dung mạo của đối phương, chỉ nhìn thấy trước mắt là một bóng dáng xa lạ màu xanh lá.

“Kiếm” ở trong tay ngừng lại, mặc cho động tác của nàng ra sao, nó đều không có cách nào tiến thêm một bước. Đối phương chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp chặt lấy “kiếm” của nàng, vô lực quá chênh lệch cách xa.

“Trò hề của tiểu hài tử, thiệt thòi cho ngươi còn luyện tập nghiêm túc như vậy.” Lại là một trận cười nhạo.

Nàng ngẩng đầu, rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Dáng người cao gầy, hình thể to lớn, ở dưới mây kiếm dày rậm là một đôi mắt sao rực rỡ lung linh, trong lúc giờ tay nhắc chân không nói hết được phong nhã và cao quý, chỉ là một nụ cười từ từ treo ở bên miệng của hắn, làm cho lòng người rất không thoải mái.

Hai ngón tay của hắn nhẹ nhàng chuyển động một, “kiếm” của nàng liền ở trong tay của hắn biến hóa hình dạng, sau đó hóa thành mảnh vụn, lăm lăm rơi xuống.

Không thể không thừa nhận, hắn có một cặp con ngươi xinh đẹp, hấp dẫn nàng, khiến cho nàng không thể dời ra tầm mắt. Con ngươi của hắn hơi tối sầm một chút, ở sâu trong đáy mắt lập tức giống như hóa thành một đầm nước xoáy hút nàng vào trong đó, không cách nào thoát ra được.

Hắn không phải là người của thư viện, bởi vì từ trước đến nay nàng đối với soái ca ẩn tượng tương đối khác sâu.

Võ nghệ của hắn nhất định rất cao cường, bằng không hắn không có khả năng tùy ý lên vào thư viện, mà không bị người của bang Thiên Ma phát hiện.

Hắn là một cực phẩm soái ca, bởi vì nàng đã bị hắn hấp dẫn thật sâu.

Hắn là một người miệng cực thú, bởi vì lời nói của hắn làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Bị Lạc Trong Sơn Cốc

Gia gia, võ công cao cường thì có thể tổn hại người như vậy sao?

Lần này là nàng thật sự nổi giận, ấn xuống đế của bạo vũ lê hoa châm giấu ở trong tay áo, dám đắc tội cô nãi nãi, dù cho ngươi là tiền đồng hạ phạm, cũng muốn làm cho ngươi biến thành con nhím!

Ngân châm nhỏ mảnh từ trong tay áo của nàng bắn ra, giống như mưa bay quét ngang hướng nam miệng thú.

Nam miệng thú thờ ơ lạnh nhạt, thể nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tay phải của hắn hơi nâng lên, chia ra một ngón trỏ, dường như không có việc gì mà ở trên không trung vẽ một vòng. Giữa lúc nàng đang kinh ngạc về hành động của hắn, miệng của hắn đột nhiên nhấp nháy một chút, đem vòng tròn hư vô lúc ẩn lúc hiện kia cứ như vậy nhẹ nhàng thổi một. Hoa văn của hình tròn kia thì càng phóng càng lớn, thổi quét dòng khí cực lớn đánh úp lại nàng.

Không tốt, ngân châm!

Nàng tức khắc trợn tròn mắt, trơ mắt mà nhìn những cây ngân châm đó thay đổi phương hướng cắm vào ở trên người của nàng, xong rồi, cái này sẽ biến bản thân nàng thành con nhím.

Băng Tư, ngươi đang ở đâu?

Lúc này, nàng mới nhớ tới tầm quan trọng của Băng Tư, đáng tiếc mới vừa rồi hắn đã bị nàng sai khiến, đi săn thú cho nàng rồi.

Xong rồi, làm sao bây giờ?

Nàng cái gì cũng làm không được, chỉ có thể che mặt lại, ít nhất trước đó phải giữ được khuôn mặt đã.

Luồng gió mạnh ở bên tai kia chợt dừng, ngân châm cũng không có như mong đợi đánh úp lại, nàng từ chỗ giữa khe hở của ngón tay lên lên mở mắt ra xem, tất cả ngân châm đều đã dừng lại ở giữa khe hở ngón tay của nam miệng thú. Dáng vẻ ung dung sung sướng của hắn, đã lộ ra ngu dốt và vô năng của nàng, trong lòng của nàng vô cùng tức giận.

Năm lần bảy lượt mà bị người lừa gạt, khẩu khí này, nàng làm sao có thể nhịn? Chẳng qua công phu của nam miệng thú thật sự cao đến dọa người, xem ra cũng chỉ có Dạ lão đại của ta mới có thể đối phó với hắn, vẫn là nhanh chóng đi tìm viện binh mới là vương đạo.

“Những ngân châm này rất quý, tuyệt đối là bạc nguyên chất, liền tặng cho ngươi. Không cần cảm tạ, ta rất hào phóng.” Nàng cười ngượng ngùng, vừa lui

về phía sau, vừa phát tay với hấn, “Người cứ từ từ chơi, sau này còn gặp lại.”

Hàn Linh liều mạng mà nhanh chân thoát khỏi rừng phong, đợi nàng tìm đến viện binh, sẽ trở lại trừng trị hấn.

“A ——” Cổ áo của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, tiếp theo hai chân của nàng rời khỏi mặt đất. Hai bên là từng đợt gió mạnh, nàng bị hấn xách theo bay lên trời cao, tốc độ nhanh đến dọa người.

Không tốt, nàng có bệnh sợ độ cao, nàng sẽ không lại ngã chết một lần đi?

Nàng dùng sức mà nhắm hai mắt, không dám mở. Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khế, nàng biết lại là nam miệng thú kia đang cười nhạo nàng, hấn trừ bỏ cười nhạo nàng, thì không thể đổi một biểu tình khác sao?

Ta khinh bi người!

Không biết bay bao lâu, khi nàng cảm giác thân thể của nàng sắp cùng áo ngoài của nàng chia lìa, người ở phía trên rốt cuộc ngừng lại, loáng thoáng nghe được hấn nói một câu: “Sur Vương kia quả nhiên vẫn còn ở đây.”

Nàng vẫn luôn không dám mở mắt ra, cho đến khi hai chân chạm đến mặt đất, bên tai truyền đến một trận tiếng gầm thật thấp của một con sư tử. Nàng kinh ngạc trợn mắt, đối diện chính là một đôi mắt mở tròn xoe của sư tử, vô cùng có tính uy hiếp, nàng tức khắc sợ tới mức hai chân nhũn ra, ngay cả bước chân cũng bước không ra. Lại quay đầu nhìn chung quanh, ở đâu còn có bóng dáng của nam miệng thú kia?

Nam miệng thú, người vậy mà lại coi ta làm đồ ăn đứt cho sư tử, dù ta có chết cũng sẽ không buông tha cho người!

Con sư tử kia từng bước một mà tới gần nàng, trong miệng gầm nhẹ thật thấp, bóng dáng run run của nàng chiếu vào chỗ giữa ở trong tròng mắt sáng như quả cầu thủy tinh của nó, nàng đau khổ hướng về phía nó cầu xin: “Sư tử đại ca, thịt của ta một chút cũng ăn không ngon, hay là người chọn người khác đi. Nếu không ta giúp người tìm thực vật đi?”

“Nam nhân vừa mới mang ta tới kia thì ăn rất ngon, thịt ở trên người của hấn khẳng định nhiều hơn so với ta, cũng thơm hơn so với ta, ta dẫn hấn tới cho người ăn được không?” Nàng thiếu chút nữa thì nặn ra hai dòng lệ trong suốt tới tranh thủ đồng tình, chỉ không biết nó có thể tiếp thu ý của nàng hay không, nhưng đừng là đàn gảy tai trâu, uống phí công sức a.

Hả? Ai nói người là trâu? Người chính là vua của muôn thú cao cao tại thượng*, sao có thể là trâu?

*cao cao tại thượng 高高在上 : chỉ địa vị cao, còn để chỉ lãnh đạo xa rời quần chúng, xa rời thực tế.

Ta đáng chết, ta nói sai.

Sư tử đại ca, người tha thứ cho ta đi, chỉ cần người chịu tha thứ cho ta, bảo ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.

“Sư tử đại ca, người đừng liếm ta a, liếm đến ta ngứa ngứa.”

“Người sẽ không phải là muốn ta lấy thân báo đáp đi? Ta có thể thương lượng lại một chút hay không?”

Sư Vương tiếp tục đuổi đầu lưỡi liếm láp mu bàn tay của nàng, nàng sợ tới mức càng thêm không dám động một chút, về mặt khóc ròng.

Dần dần, nàng phát hiện nó đối với nàng dường như cũng không có địch ý gì, lá gan của nàng cũng dần dần biến lớn, vuốt tay vuốt ve thân hình lông mềm mại của nó. Đừng nói, lông của nó thật là mịn màng không thể bắt bẻ, xúc cảm tinh tế, khiến cho nàng yêu thích không buông tay. Khi quay đầu nhìn nó lần nữa, nó về mặt hướng thụ mà hít mũi lại dựa sát ở trên người của nàng.

Có lẽ là một con sư tử đực, nó coi trọng nàng?

Ừ, vô cùng có cái khả năng này. Dù nói như thế nào đi nữa, ta cũng là mỹ nhân nhi người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Trong lòng của nàng khoe khoang một trận.

Tuy rằng là một con sư tử, dù sao cũng mạnh hơn so với nam miệng thú kia, nếu là lại để cho nàng nhìn thấy hấn, nàng nhất định để cho hấn không chết từ tế được.

“Tân Ba, bây giờ ta ngồi ở trên lưng của người, người mang ta theo đi dạo khắp nơi, được không?” Nàng kéo ra một nụ cười đẹp cực kỳ ngọt ngào mong mỏi tiến vào chỗ sâu ở trong đôi mắt của nó, để cho nó cảm nhận được nàng không có ác ý. Lại lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, sau khi xác định nó dịu ngoan không có lực sát thương, nàng mới cẩn thận mà ngồi xuống ở trên người của nó.

Tân Ba, là cái tên mà nàng tạm thời đặt cho nó.

Cả người của Tân Ba phấn chấn lên, giữa đầu gầm to ba tiếng, một tiếng so với một tiếng càng vang dội, khí phách, khí thế hùng bá ngạo thị thiên hạ kia, ngay cả nàng cũng đã bị cảm hóa, phảng phất như đang đặt mình ở trong đám mây bể ngễ thiên hạ với chúng sinh. Sau khi nó gầm to, ở xung quanh sơn cốc hết đợt này đến đợt khác mà vang lên tiếng kêu to của động vật khác, chúng nó là đang thần phục với nó, nàng có thể cảm thụ được tiếng lòng của chúng nó.

Lúc này, nàng mới bắt đầu để ý đến cảnh vật ở xung quanh, đây là một khe sâu trong sơn cốc, ba mặt bị núi bao quanh. Ngẩng đầu nhìn lại, là vách núi nhìn không thấy bờ, bị từng tầng sương mù che đầy.

Nàng đến tột cùng là tới nơi nào?

Vấn đề này, sợ rằng chỉ có sau khi tìm được nam mệnh thú, mới có thể tìm được đáp án.

Bây giờ nàng có Tân Ba hộ tống, xem hẳn còn có thể khiến cho nàng ra làm sao?

Nàng vỗ vào sau lưng của Tân Ba, có loại cảm giác cáo mượn oai hùm, thúc giục nó đi đến nơi khác. Tân Ba giống như một nhà thông thái ý nghĩ, nàng chỉ cần chỉ điểm sơ sơ, nó liền có thể hiểu rõ. Ngón tay của nàng chỉ hướng chỗ nào, nó liền hướng đi đến chỗ đó.

Cảnh vật ở trong sơn cốc giống như nhân gian tiên cảnh, mỹ luân đẹp rực rỡ đến có chút không chân thật (có ai biết mỹ luân美伦 là gì ko?). Sương trắng lượn lờ, hương thơm xông vào mũi, hoa và cây cối ở trong cốc này đều phát ra hương thơm cực kỳ đặc biệt, chỉ thoáng ngửi một, cả người chợt cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần phấn chấn.

Ở trong cốc có không ít động vật nhỏ đáng yêu, hoặc chơi đùa với nhau, hoặc tìm kiếm đồ ăn, chỉ là khi nhìn thấy Tân Ba lại đây, mọi loài toàn lộ ra vài phần sợ hãi, có một số thậm chí vội không ngừng mà thoát đi. Tân Ba gào thét thật thấp, dường như có chút không vui, nó là vua của rừng rậm, cao xư bất thắng hàn**, cho dù nó không muốn thương tổn động vật nhỏ yếu so với nó, nhưng ai lại dám thân thiết với nó chứ?

**cao xư bất thắng hàn - 高处不胜寒 : xuất xứ từ bài “Thủy diệu ca đầu” của Tô Thức. Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) phong hàn lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn.

Nó, thì cô độc.

Nàng cúi đầu vuốt ve nó, có chút đồng tình và thương hại nó.

Nếu có một ngày nàng cũng bước lên vị trí cao xư bất thắng hàn kia, có phải chăng cũng sẽ giống như nó, từ đây cô độc?

Tân Ba mang nàng hướng một nơi tiên cảnh phồn hoa nở rộ, ngừng lại ở dưới một gốc cây mọc đầy trái cây màu đỏ, nó quay đầu gầm nhẹ với nàng, dường như đang truyền lại tin tức gì. Nàng nhìn thấy ánh mắt của nó thỉnh thoảng lại quét về phía cái cây kia, không khỏi mà đoán rằng, hay là trái cây ở trên cây này có cái mạnh mỗi gì?

Nàng từ trên người của nó nhảy xuống, thuận tay hái được mấy khóa, không biết có thể có vấn đề gì hay không. Nàng liếc mắt nhìn về phía Tân Ba, nếu không để cho nó thử trước xem? Nàng thừa nhận nàng thật tà ác, chính là..... Được rồi, lần này để cho nàng làm tiểu nhân đi, rốt cuộc vẫn là lần đầu tiên giao tiếp với một con sư tử, lòng người khó dò, lòng của con sư tử này thì càng khó dò.

Nàng mở lòng bàn tay ra, đặt mấy khóa trái cây ở phía trên, đưa đến trước mặt của nó. Nó ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lưu chuyển, hình như có chút cảm xúc không rõ đang lưu động. Tiếp theo, nó vươn đầu lưỡi dính ướt ra, cuốn trái cây vào trong miệng. Nàng đâu có biết rằng, ý niệm nhất thời tà ác của nàng, lại làm cho Sư Vương Tân Ba nhận định nàng làm chủ nhân của nó.

Cái này..... Nàng quá hồ thẹn! Nàng che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Ngưng Hương Thảo

Quan sát một hồi, dường như nó không có bất luận phản ứng không khoẻ gì, lúc này Hàn Linh mới yên tâm lớn mật mà ngắt lấy trái cây ăn. Càng thêm ngọt, mang theo một, hai phần chua, sau khi ăn vào bụng xong, có một luồng khí nóng dâng lên, tiếp theo truyền khắp toàn thân, ấm áp lan tràn, quả nhiên là thứ tốt. Lại nói tiếp về ngoài của loại trái cây này nhưng thật ra có vài phần giống với trái anh đào, vừa lúc trước luyện võ, đã sớm đói bụng, vì thế nàng mới nham nhảm ăn trên trăm trái. Ngồi dựa vào bên cạnh của Tân Ba, một người một sư tử ở dưới hoàng hôn chiếu rọi, có vẻ hài hòa đến phá lệ. Nàng vừa ăn của chính mình, vừa cũng không quên đưa một ít cho Tân Ba ăn, Tân Ba thỏa mãn mà cong người nằm ở trên mặt đất nghỉ ngơi.

Nhìn nó thoải mái như thế, cảnh sắc ở trước mắt lại mỹ lệ như thế, nàng nhịn không được bắt đầu nhẹ hát một tiểu khúc:

“Thiếu nữ thanh khiết đến phàm trần, bên hồ Tây Từ gặp tình đầu.

Thị phi nan giải như ảo ảnh, một tiếng yêu, một thân hận, một làn gió mát một mảnh hồn.

Vác kiếm quai rượu giang hồ bước, bao nhiêu ân oán chìm trong mộng, bỗng nhiên quay đầu vạn sự hư không*

.....”

*Đây là bài hát “Thiên Tiên Từ”, nhạc phim "Hiệp Khách Hành" (Ending Song) năm 2002 do Tạ Vũ Hân trình bày.

Tân Ba nghe được rất sung sướng, trong mũi hừ hừ, tựa như đang hát đệm. Nàng vuốt ve nó, tiếng cười réo rất truyền khắp sơn cốc.

Ở góc nhìn mà nàng nhìn không tới, một bộ thanh y đón gió đứng ở giữa rừng tùng, kinh ngạc nhìn bóng dáng của một người một sư tử. Vốn là hắn chỉ nghĩ tùy tiện tìm một người tới dẫn dắt rồi đi lực chú ý của Sư Vương, để cho hắn có nhiều thời gian hơn đi tìm “Ngưng Hương Thảo” mà hắn muốn lấy được. Ngưng Hương Thảo không giống như trong suy đoán của hắn dễ dàng tìm được như vậy, hắn có chút nhụt chí, đột nhiên nhớ tới từ thư viện bắt được người này, không biết bây giờ hắn có phải đã táng thân ở trong bụng của Sư Vương rồi hay không. Sau khi trở về vừa thấy, hắn tức khắc mất choáng váng, đôi phương chẳng những không có bị Sư Vương nuốt vào bụng, hơn nữa một người một sư tử còn ở chung rất là hài hòa.

Đây rốt cuộc là tình hình như thế nào? Còn có tiểu tử kia đang ngắt lấy và ăn vào không phải là “Hỏa Long Quả” sao?

Mấy lần trước hắn tới, Hỏa Long Quả đều còn chưa có kết trái, trái lại lần này kết trái, lại để cho tiểu tử này nhanh chân đến trước. Hắn lại còn ăn liên tục, không phải đều muốn chiếm Hỏa Long Quả ở trên cây toàn bộ cho riêng mình sao? Hắn tức giận đến ngửa răng, hận không thể bắt tiểu tử kia tới ra sức đánh cho một trận.

Đáng tiếc, Sư Vương đang canh giữ ở nơi đó, hắn không cách nào tới gần được.

Tân Ba tựa như nghe thấy được hơi thở khác thường gì, đột nhiên đứng dậy, đầu của nó chuyển hướng về phía rừng tùng, hai tia hung quang từ trong mắt bắn ra. Nàng cảm giác được nó đầy người sát khí, sợ tới mức ngồi ở tại chỗ, không dám động một chút, ngay cả hô hấp cũng cố gắng chậm lại hết mức.

Nàng theo tầm mắt của Tân Ba nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một bóng dáng màu xanh thoáng qua.

Là hắn!

Đã quên hoảng sợ, nàng bỗng chốc đứng lên, hai mắt cũng lộ ra hung quang theo. Ai cũng sẽ không biết, lúc này nàng cùng Sư Vương là giống nhau đến như thế.

Nàng cười lên lưng của Tân Ba, thúc giục nó đuổi theo nam miệng thú.

Tân Ba xông đến với tốc độ cực nhanh, khứu giác cũng cực kỳ nhanh nhạy, chỉ cần có một chút hơi thở, nó cũng có thể cảm giác được. Nàng nằm ở trên người của nó, ôm chặt cổ của nó, sợ bị nó ném xuống đất. Tư thế này..... nói thật ra thì rất khó xem.

Nàng cũng mặc kệ những thứ này, an toàn là thứ nhất, báo thù là thứ hai.

Tân Ba mau, tốc độ của nam miệng thú cũng không chậm, khi mỗi lần gần như sẽ sắp đuổi kịp hắn, hắn liền thi triển khinh công biến thái của hắn, bỗng chốc một tiếng lại bay đến mấy chục bước ra ngoài. Bất quá dù sao hắn cũng chỉ là một người phạm, thể lực cuối cùng thì có hạn, ở đâu trải qua so với Tân Ba bám riết không tha mà truy kích nhiều lần?

Cuối cùng, hắn dừng lại ở trên đỉnh của một cây tùng, cúi đầu nhìn nàng và Tân Ba.

“Ai, ngươi cùng bằng hữu thương lượng như thế nào?”

Nàng hằm hừ mà trừng mắt nhìn hắn, quả quyết từ chối nói: “Muốn thương lượng? Không có cửa đâu!” Tân Ba cũng theo đó tiếng gầm lên cao, xem như tán thành.

Nam miệng thú có chút ăn mệt, mím môi một nói: “Ngươi không phải muốn cho võ công của ngươi có tiến triển nhanh lên sao? Ta có biện pháp có thể giúp ngươi. Chỉ cần ngươi để cho nó không cần lại đuổi theo ta, ta liền mang ngươi đi tìm tiên thảo, tiên thảo có thể giúp ngươi tăng lên nội lực.”

Nàng thu mi lại lặng im suy nghĩ, thật sự có chuyện tốt bức này? Nàng có chút không dám tin hắn, lắc đầu nói: “Ai biết ngươi nói có là sự thật phải hay không? Ngươi người này không có lòng tốt, ta mới không tin ngươi đâu.”

“Ngươi để cho Sư Vương đi theo ngươi không phải được rồi sao? Ta còn có thể ăn ngươi hay sao?” Nam miệng thú cố ý kích động nàng, ra vẻ khinh thường nói, “Không thể tưởng được ngươi nhát gan như thế, ta thật là đánh giá cao ngươi.”

Dám nói nàng nhát gan? Hắn thật là nói trúng rồi chỗ hiểm của nàng, nàng ghét nhất người nào dám nói nàng nhát gan.

Cũng đúng, dù sao có Tân Ba canh giữ ở bên người của nàng, nghĩ rằng hắn cũng không dám xằng bậy. Có lẽ thật sự có tiên thảo gì đó có thể ở trong thời gian ngắn tăng lên công lực, vậy chẳng phải là làm ít công to, không bao giờ mỗi ngày vất vả mà luyện kiếm nữa?

Nàng suy nghĩ một chút, trả lời: “Được rồi, ta tạm thời tin ngươi một lần, nếu ngươi dám chơi ta, ta sẽ khiến cho Tân Ba trừng trị ngươi.”

“Tân Ba? Ngươi thật đáng yêu.” Nam miệng thú cười khê, ở trên gò má tuần tú tràn đầy màu mè, hại nàng thiếu chút nữa thất thần. Nam nhân không

thành thật lương thiện như vậy, ngàn vạn lần không thể đụng vào!

Nàng khom người trò chuyện một phen với Tân Ba, dường như nó nghe hiểu ngôn ngữ của nàng, sau khi rống lên vài tiếng thị uy với người ở trên cây người kia, cong người ngồi xổm xuống, dùng ngôn ngữ tứ chi thuyết minh nó đã thỏa hiệp.

Nam miệng thúy thấy thế, thử nhảy xuống mặt đất, không dám tiếp cận đến gần quá. Hắn cảnh giác nhìn Tân Ba, thuận miệng nói: “Ta tên là Hiên Viên Thần, ngươi tên là gì?”

Nàng trả lại một câu ngắn gọn: “Hàn Linh.”

Sau khi Hiên Viên Thần nghe thấy tên của nàng, biểu tình có chút khác thường, hắn nhìn chăm chú nàng hồi lâu, đột nhiên một nụ cười quỷ dị từ khóe miệng của hắn kéo ra. Hắn không có nói cái gì nữa, bắt đầu ở phía trước dẫn đường, nhưng là ở sau lưng căng thẳng của hắn biểu hiện hắn đang đề phòng Tân Ba.

Hắn dường như đối với địa hình trong sơn cốc cực kì quen thuộc, dẫn nàng đi dạo ở khắp nơi, chỉ ở địa phương nào đó, hắn sẽ nghỉ chân, sau đó ở trong bụi cây bụi cỏ tìm kiếm kỹ càng cái gì đó.

Nhìn hắn tìm đến nghiêm túc, nàng nhịn không được tò mò hỏi: “Này, ngươi rốt cuộc đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm Ngưng Hương Thảo.”

“Chính là người nói tiên thảo có thể nâng cao công lực cho ta? Người nói cho ta biết nó trông như thế nào đi, ta có thể giúp người cùng nhau tìm.” Về mặt của nàng hưng phấn, hai mắt cũng theo đó mà tỏa sáng.

Hiên Viên Thần ngừng lại, nhướn mày đánh giá nàng, biểu tình quái dị nói không nên lời.

Tân Ba vào lúc này gầm nhẹ ra tiếng, nàng tán thưởng mà vỗ vỗ đầu của nó, đừng nói là Tân Ba, ngay cả nàng cũng không quen nhìn gương mặt này hắn.

“Ngưng Hương Thảo chỉ có người thông linh sáu cảm giác mới có thể tìm được, một tục nhân như ngươi, sao có thể tìm được?”

Lời nói của hắn hàm chứa sự ngả ngớn, hoàn toàn chọc giận nàng, nói nàng là tục nhân? Hắn thì không phải tục nhân ư?

“Chúng ta chờ xem, mỗi người đều đi tìm, nhìn xem rốt cuộc ai mới là tục nhân.” Nàng khiêu khích mà trừng mắt nhìn liếc hắn một, cười lên trên lưng của Tân Ba, quay đầu lại bỏ đi. Nếu hắn muốn lấy được Ngưng Hương Thảo đến như vậy, nàng càng không để cho hắn được như ý, nhất định phải tìm được tiên thảo kia trước hắn một bước, sau đó ăn hết nó, để cho hắn nhìn đến thêm. Hi hi. ....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Đại Di Mục Tới Chơi

Ở trong sơn cốc tùy ý đi một hồi, Hiên Viên Thần nói không sai, nàng xác thực không biết Ngưng Hương Thảo là vật gì, tìm thấy rất là tốn sức. Hơn nữa trời cũng sắp tối, vẫn nên nhanh chóng tìm một chỗ cư trú thì tốt hơn.

Sau khi cùng Tân Ba cố sức mà câu thông, nó mang nàng đi đến một ngôi nhà gỗ.

Đó là một ngôi nhà gỗ đơn giản mộc mạc, một gian phòng ngủ hợp với một gian phòng bếp, bên ngoài gian nhà còn có một vòng rào tre làm thành ruộng hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ không biết tên. Trờ lại nguyên trạng nhà gỗ xây ở bên trong tiên cảnh như thế, cùng thiên nhiên càng thêm phù hợp. Kia rõ ràng là gian nhà của người cư trú, chẳng lẽ nơi này còn có những người khác tồn tại?

Trong phòng chứa đầy cát bụi, khi đẩy mạnh cửa phòng, một lớp bụi thật dày rơi xuống, rơi xuống đầy đầu của nàng. Gian nhà này hẳn là rất lâu rồi không ai sống, một khi đã như vậy, nàng sẽ không khách khí, tạm thời tu hủ chiếm tổ chim khách.

Màn trời dần dần hạ xuống, trải qua sự cố gắng của nàng, nhà gỗ đã được dọn dẹp đến không sai biệt lắm. Trước kia vào canh giờ này, là thời gian nàng đi theo Long Chi Dực tập võ, bây giờ hắn không ở đây, nhưng nàng vẫn là không muốn bỏ phí võ nghệ học được thật vất vả. Đặc biệt là sau khi đã thấy qua võ công biến thái của nam miệng thúy và Dạ Ma Thiên, lòng hiếu thắng của nàng bị kích thích rất lớn, ở cái thế giới tồn sùng vũ lực này, không có võ công thì không có cách nào bảo vệ chính mình.

Bỏ cảnh, ra thế.

Dồn khí vào đan điền*.

*đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyết đạo trên cơ thể người; là nơi tập trung khí

lực nhiều nhất, mạnh nhất, luyện thở đan điền sẽ có tác dụng tăng cường sức khỏe và tuổi thọ. Huyệt đan điền nằm ở dưới rốn chừng 3cm, còn được gọi là huyệt khí hải.

Một dòng nhiệt lưu từ chỗ đan điền không ngừng dâng lên, tiếp đó chảy khắp toàn thân.

Bệ thần khí thư thái, chẳng qua là một chốc thời gian đó, nhưng mà dường như tất cả đã có biến hóa.

Nàng nhẹ điểm mũi chân nhảy lên về phía trước, chỉ là nhẹ nhàng nhảy, lại nhảy cao đến vài chục trượng**. Trôi lơ lửng ở giữa không trung, dưới chân không có chỗ dựa, thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, trước nay chưa từng có uyển chuyển nhẹ nhàng.

**đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước.

Nàng cúi đầu nhìn xuống sơn cốc, tất cả đều ở dưới chân của nàng, cảm giác ngự trị ở trên tất cả thật tốt. Bên tai là tiếng gió vù vù, so với trên mặt đất mạnh mẽ hơn mười lần. Gió thổi quần áo của nàng bay lên, thổi bay ống tay áo của nàng, cũng thổi bay sợi tóc của nàng, nàng từ từ thích loại cảm giác này.

“Ngao ——”

Trên mặt đất truyền đến tiếng Tân Ba gầm lên, nàng thấy được điểm nhỏ màu vàng nâu kia nó đứng ở trên mặt đất, nó ở dưới đi qua đi lại, điểm nhỏ cũng theo đó mà di chuyển. Bỗng nhiên, đầu óc của nàng bắt đầu choáng váng, nàng nhớ tới chứng bệnh sợ độ cao của nàng. ....

“A ——”

Nàng nằm ngửa ở trên một giường gỗ duy nhất trong nhà gỗ, lưng vẫn còn vô cùng đau đớn, mới vừa rồi một cú ngã rơi xuống kia không nhẹ.

Từ cái phương hướng này, nàng chỉ cần hơi hơi ngửa đầu lên, là có thể nhìn thấy trời sao từ cửa sổ ở bên ngoài mái nhà. Đêm nay vì sao vô cùng sáng ngời, ở trong một sơn cốc đẹp như tiên cảnh như vậy, ngay cả bầu trời đêm cũng trở nên trong veo và mỹ lệ, giống như mộng ảo vậy.

Kỳ thật đợi ở chỗ này cũng không tồi, chính là thiếu chút nhân khí. Nghĩ lại một chút, lúc trước nam miệng thú kia mang theo nàng bay ở trên không hồi lâu, căn cứ vào hành trình để phán đoán, nơi này hẳn là cách xa thư viện hơn mười mấy dặm. Nàng ở chỗ trời xa đất lạ này, rất khó tự mình trở về, lại nói tiếp, nàng còn phải cảm tạ hắn. Nàng rời đi thư viện, rời đi trói buộc của Hoàng đế lão cha, như vậy nàng đã hoàn toàn tự do.

Bỏ đi kỳ kiểm tra, bỏ đi danh sách tuyên phu! Từ đây, nàng chính là nàng, không ai có thể trói buộc nàng nữa.

“Ta tự do rồi ——”

Sơn cốc yên lặng quanh quẩn tiếng hô lớn của nàng, truyền đến từng đợt tiếng vọng lại.

Ở một chỗ khác trong sơn cốc, một bóng đen còn đang tìm kiếm ở khắp nơi, nghe được tiếng hô của nàng, hắn dậm chân quay đầu lại, một nụ cười nhạt từ bên môi tầng tầng kéo ra. Hắn còn chưa từng gặp qua người có ý tứ như thế, bị hắn chớp tới nơi xa lạ, chẳng những không sợ, còn may mắn được tự do. Nếu nàng không phải. .... Ánh mắt của hắn tức khắc trở nên tối đi.

Nằm ngửa ở trên giường, nàng tiếp tục suy nghĩ xa xôi, thật sự muốn thoát khỏi khống chế của Hoàng đế lão cha sao? Thoát khỏi hắn là có được tự do, nhưng , nàng đổi thành cái gì cũng không có. Đừng nói nữ hoàng tương lai, chính là một bá tánh bình thường cũng không có chỗ dung thân cho nàng, Hoàng đế lão cha nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng. Chẳng lẽ thật muốn cả đời đợi ở trong cốc bồi Tân Ba?

Vui thích và hưng phấn mới vừa rồi lập tức biến mất không thấy, nàng quá mức ngây thơ rồi. Sự việc sâu xa không có như tưởng tượng của nàng đơn giản như vậy, đặc biệt là ở trên người của nàng còn cất giấu một chất độc trí mạng, không biết khi nào sẽ đoạt đi tính mạng của nàng.

Ai, vì sao làm người khó như vậy?

Bụng đột nhiên trướng đau một trận, đó là phản ứng của đau bụng kinh, hơn nữa còn là cảm giác đau đớn xoắn lại khi lần đầu xuất hiện mới có. Nàng ôm bụng thống khổ mà than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới thân thể của Hàn Chi Hoa mới chỉ có mười lăm tuổi, hơn nữa chuyện phương diện này so với nữ hài tử khác đều chậm hơn rất nhiều.

Làm sao bây giờ? Vậy thời xưa khi đại di mục của nữ nhân tới, thì tiếp đón như thế nào?

Dưới thân đã có cảm giác nóng ướt thấm ra bên ngoài, nàng cũng bất chấp những thứ này, hai tay ôm bụng lăn qua lăn lại. Đau chết nàng rồi! Không biết có phải lúc trước bởi vì ăn quá nhiều trái cây hay không, mùi máu vô cùng nặng, đại di mục cũng thể tới ào ào.

“A ——”

Nàng kêu rên ra từng tiếng thống khổ.

Tân Ba canh giữ ở ngoài cửa bị giật mình tỉnh giấc, quanh quẩn ở ngoài cửa phòng đi qua đi lại, trong miệng gầm lên thật thấp, tựa như thăm hỏi, lại tựa như quan tâm

“Làm sao vậy?”

Ở đầu giường vang lên một tiếng thăm hỏi, Hiên Viên Thần đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nàng nhăn mặt, gắng sức lắc đầu với hắn, chuyển mắt mặt như vậy, nàng không muốn bị hắn cười nhạo. Tiếp tục cuộn tròn thân mình, nàng há mồm cắn lên mu bàn tay của mình, ở trên trán đã sớm che kín mồ hôi. Tay của nàng bị lực mạnh kéo ra, ba ngón tay của Hiên Viên Thần đặt ở trên mạch đập của nàng bất mạch. Nàng đau đến chết đi sống lại, không có chú ý đến biểu tình của hắn, chỉ là nghe được tiếng cười khê thật thấp của hắn, tiếp theo rồi đi gian nhà.

Nàng càng thêm tức giận, hắn thấy chết mà không cứu không nói, thế nhưng còn vui sướng khi người gặp họa.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo của nàng, ở dưới thân của nàng càng thêm chặt vật không chịu nổi. Ở trong phạm vi mấy dặm trừ bỏ nàng, một người duy nhất thể nhưng khoanh tay đứng nhìn, hồ hững với nàng, nàng thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Nước mắt ứa khuất tức khắc như nước suối trào ra bên ngoài, đau đớn khắc sâu, làm cho nàng liên tưởng đến lúc năm tuổi năm ấy, khi nàng bị cha mẹ vứt bỏ ở trước cửa của cô nhi viện, lẻ loi mà bất lực sợ hãi. Ký ức quá lâu, nàng gần như không nhớ nổi bộ dáng của cha mẹ nàng, nàng cũng không muốn lại nhớ đến. Bọn họ vứt bỏ nàng, thì không còn là cha mẹ của nàng, bọn họ đã mất đi tư cách làm cha mẹ.

Thân mình đột nhiên nhẹ một chút, có người ôm ngang nàng bế lên, đi ra khỏi gian nhà.

Nàng mở to hai mắt ra nhìn hắn, không rõ hắn đến tốt cùng muốn làm cái gì. Thân mình mệt mỏi, không có sức khước từ hắn, chỉ có thể mặc cho hắn ôm nàng đi về phía phòng bếp ở cách vách.

“Tùm!”

Nàng bị hắn mà ném vào trong một lu đựng đầy nước mà không hề báo trước, hơi nước nóng hằm hập tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nước ấm bắn khắp mặt của nàng. Đau đớn ở trên người trái lại bởi vì nhiệt độ nước ấm và lực chú ý của nàng dời đi, tạm thời hòa hoãn giảm bớt. Nàng duỗi tay vuốt xuống giọt nước ở trên mặt, chặt chẽ trừng hắn chằm chằm, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Vui sướng khi người gặp họa còn chưa đủ sao?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta đối với nữ nhân ngây ngô như ngươi vậy không có hứng thú.”

Hắn vén lên hai tay áo, duỗi tay thăm dò vào đáy nước, sờ đến bên hông của nàng, ra vẻ sẽ phải coi bỏ đại lưng của nàng.

Nàng vững vàng mà túm chặt đại lưng, không cho hắn chạm vào một chút. Cái tên quỷ quân tử này, ngoài miệng nói không có hứng thú, ở trên tay lại ở làm cái việc đáng khinh gì?

“Ngươi cút cho ta! Lừa mạnh!”

“Lừa mạnh?” Hắn cười nhạo, nhướn lông mày, xoay người nói, “Vốn còn muốn giúp ngươi vận công điều trị, nếu ngươi không cảm kích, vậy thì quên đi.”

Vận công điều trị?

Nàng nửa tin nửa ngờ, xem hắn sắp bước ra cửa chính, nàng vẫn là mở miệng gọi hắn lại. Ở trong bụng đau từng cơn quá mức tra tấn người, nàng vẫn là quyết định tin tưởng hắn một lần.

“Chờ một chút! Ta tự mình cởi quần áo.” Giọng nói của nàng có chút không được tự nhiên, nàng không thích thỏa hiệp.

Nàng đưa lưng về phía hắn, quần áo ướt phong phanh từng cái tuột xuống từ trên đầu vai của nàng, lộ ra da thịt nõn nà như tuyết trắng, vô cùng mịn màng. Giọt nước tinh mịn dừng ở trên hai vai đường cong hoàn mỹ và xương cảm giác tươi đẹp ở sau lưng của nàng, tựa như đắp lên một lớp lụa mỏng mỏng ảo, duy mỹ mà rung động lòng người. Nàng kéo xuống dây cột tóc, mặc cho mái tóc dài xõa trên vai, che khuất hai ngọn núi lưng linh hấp dẫn ở trước ngực của nàng.

Mặt nước đã rải lên một lớp đỏ âm u nhàn nhạt, màu đỏ kia ở trong hơi nước càng có vẻ quyến rũ. Nàng có chút vô lực mà vịn ở bên cạnh lu nước, giọng nói yếu ớt: “Ta chuẩn bị xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Người Tên Biến Thái Chết Tiệt

Phía sau một mảnh lặng im, nàng có chút kinh ngạc, bỗng dừng quay đầu lại, đối diện đôi mắt tối đen mà sâu xa của Hiên Viên Thần, đáy mắt của hắn nồng đậm ** là nàng quen thuộc. Đối diện ánh mắt của nàng, ánh mắt của hắn hơi biến hóa, khôi phục lại bình tĩnh như trước.

Theo chương lực của hắn chạm đến sau lưng của nàng, một dòng nhiệt lưu dần dần dung nhập vào trong cơ thể của nàng, theo mạch máu tản mạn khắp

noi đến tứ chi cùng với phần đầu, nàng cảm giác được đau đớn ở trên người đang ở chậm rãi mất đi. Bụng có một dòng nhiệt lưu khác thường, khác biệt với nội lực mà hần truyền vào, đang chậm rãi dâng lên, theo nội lực của hần hướng phát triển dần dần dung hợp. Trong khi đau đớn trong thân thể đang mất đi, nàng cảm giác được một dòng lực lượng thêm vào đang chậm rãi lớn mạnh, hóa thành một bộ phận trong thân thể của nàng. Lòng bàn tay của hần rời khỏi sau lưng nàng, nàng hít sâu một hơi, cả người chợt cảm thấy thoải mái.

“Nữ nhân ngu xuẩn, một lần ăn nhiều Hòa Long Quả như vậy, không muốn sống nữa sao?”

“.....”

“Hôm nay nếu không có ta ở đây, mạng nhỏ của ngươi thôi rồi.”

“.....”

“Coi như ngươi gặp may mắn, bỗng dưng nhiều hơn mấy thành công lực.”

“Gi?”

“Có thể đứng lên không?”

Nàng vừa định nói nàng có thể, tay của hần đã dò vào dưới nước, bế ngang người của nàng lên. Giọt nước tí tách mà từ trên người của nàng chảy xuống, thân thể trắng tinh không tí vết của nàng nhìn không sót gì mà hiện ra ở trước mặt của hần, nàng có chút sửng sốt, không biết phản ứng như thế nào.

Ánh mắt của hần liếc nhìn toàn thân của nàng một lần, không hề có tính tự giác phi lễ chó coi, khoe miệng còn hiện lên một nụ cười xấu xa. Nếu không phải bây giờ thân mình của nàng suy yếu, nàng nhất định ra sức đánh hần một trận.

“Này, ngươi nhìn đủ rồi chưa? Còn không mau tìm ít đồ giúp ta che một chút.....” Nói xong lời cuối cùng, nàng càng ngày càng không tự tin, trần trụi mà bày ra ở trước mặt của hần như thế, trên mặt của nàng nóng lên một trận.

Đặc biệt là người nào đó còn treo nụ cười xấu xa, nhìn chằm chằm không chớp mắt ở trên người của nàng, nàng thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu. Hần nhất định là khắc tinh trong sinh mệnh của nàng, bằng không làm sao sau khi gặp được hần sẽ không có chuyện tốt xảy ra?

“Cởi quần áo của ngươi ra cho ta!”

Hần cười tà, nhướn mày hỏi một câu: “Cởi ra hết sao?”

Nàng sung huyết não một trận, hơn nữa trước đó đã lẫn lộn một phen, nàng hoàn toàn ngất đi.

Hiên Viên Thần cho rằng nàng là bị hần chọc tức hôn mê, bĩu môi, thấp giọng nói thầm: “Sức lực không kiên nhẫn như vậy?”

Hần cởi ra quần áo ở trên người, đắp lên trên người của nàng, động tác nhẹ nhàng. Đầu ngón tay của hần lướt qua da thịt của nàng, thật cẩn thận, tựa như đang thưởng thức một món trân bảo.

“Đáng tiếc, ngươi là nữ nhi của nàng. Ta có thể không giết ngươi, nhưng ta không thể bảo đảm người khác không giết ngươi.....”

Ánh mắt của hần tức khắc trở nên sâu xa, bỗng chốc đứng lên, cất bước rời khỏi gian nhà.

Ở trên mặt hơi ngứa, hình như có đồ vật lông xù xù đang đụng vào nàng, nàng duỗi tay quét nó ra, rất nhanh nó lại dính vào. Năm lần bảy lượt, quấy đến nàng hoàn toàn ngủ không an ổn.

Không có biện pháp, nàng chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Ồ, mèo con thật đáng yêu!

Không đúng, hình thể này, màu lông quả thật giống, nhưng khuôn mặt này thấy thế nào đều giống như phiên bản Q của Tân Ba.

Chẳng lẽ là một con tiểu - sư - tử?

Nàng giật mình một ngồi dậy, quần áo ở trên người cũng vào lúc này tuột xuống, lộ ra thân mình trơn bóng của nàng. Nàng vội đem quần áo mặc vào người, có vẻ rất to rộng, vật áo che khuất đôi chân của nàng, chiều dài vừa vặn.

Làm cái gì? Làm sao tiểu sư tử, đại sư tử đều thích sấp đến trên người của nàng? Chẳng lẽ con tiểu sư tử này cũng là đực?

Sau khi xác định nó không có ác ý, nàng mới buông lỏng xuống dưới, thử ôm nó vào trong ngực. Tiểu gia hỏa này lông xù xù, thân mình cũng nhẹ, ôm vào trong ngực còn có thể sưởi ấm, khiến cho người rất thích. Nếu là để cho nàng ôm Tân Ba quái vật khổng lồ kia, nàng khẳng định không làm được.

Nó phỏng chừng chính là nhi tử hoặc đòi cháu của Tân Ba, cứ đặt tên cho nó là Tiểu Tân Tân được rồi.

“Tiểu Tân Tân, đi, tỳ tỳ mang ngươi đi ra ngoài phơi nắng một chút.” Nàng vừa định hoạt động thân mình, thì cảm giác được ở dưới người có chút không

thích hợp, không dám lại động một chút. Thả Tiểu Tân Tân lại ở trên giường, nàng ở khắp nơi tìm đồ vật tới làm bông vệ sinh, phỏng chừng cái xiêm y này của Hiên Viên Thần đã bị nàng về hoa văn.

“Tĩnh rồi?”

Hiên Viên Thần từ bên ngoài không mời tự vào, trong tay cầm một gốc thực vật không biết tên, ở phía trên có treo mấy khóa trái cây màu vàng. Nàng không khỏi tò mò mà nghiên cứu, chẳng lẽ đây là Ngưng Hương Thảo mà hắn tìm được?

“Nghe nói ăn cái này, chỗ kia cũng sẽ không chảy máu nữa, ngươi không ngại thử xem.” Khi hắn nói lời này, cất giấu ý cười rõ ràng, một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ hết sức thiếu đánh.

Nàng oán hận mà tiếp nhận từ trong tay của hắn, há mồm liền ăn vào mấy khóa trái cây không biết tên kia, kể cả lá cây quanh thân của nó, phảng phất giống như đang cắn hắn.

Hắn nhắc chân sẽ phải rời khỏi, nàng vội vàng kêu hắn lại: “Chờ một chút! Ngươi..... Ngươi nếu cái gì đều đã biết, vậy làm người tốt thì làm đến cùng, giúp ta giặt sạch quần áo, phơi khô, sau đó lại đưa về đây.”

Hắn không thể tưởng tượng mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn nàng, có lẽ không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra nhiều yêu cầu như vậy. Hắn bỗng nhiên sát lại gần nàng, hai mắt dời xuống, nhìn vào miệng cổ áo hơi lộ ra của nàng, chỗ đó hai luồng tròn trịa như ẩn như hiện.

“Ta nhưng cho tới bây giờ đều không phải người tốt lành gì, ngươi đừng quên, lúc trước ta là làm sao hại ngươi ư?”

Nàng vội kéo chặt cổ áo, lùi cách hắn vài phần, hắn không nói, nàng thật đúng là đã quên lúc trước chuyện hắn ném nàng cho Tân Ba. Bất quá đêm qua, hắn quả thật giúp nàng rất nhiều, nàng rất cảm kích. Thực giác nói cho nàng, hắn cũng không phải hoàn toàn xấu.

Hắn rất vừa lòng phản ứng của nàng, thẳng thắn mà cười to, mang theo một chút tà ý.

Nàng hung hăng trừng hắn, đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại nhìn hắn mang theo xiêm y của nàng trở về. Xiêm y khô ráo ùn ùn bay về phía nàng, ở phía trên thấm đẫm hương vị ánh mặt trời và cỏ thơm, mà vết máu ở phía trên đã biến mất không thấy.

Nàng cười nhọt nhạt, hắn quả nhiên không phải xấu như vậy. Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười ngọt ngào với hắn, lại cười đến mức ác ma: “Ta nghĩ bây giờ ở trên người ta mặc cái này, cũng cần rửa giặt sạch. Ngươi biết đó, tới cái thời điểm kia, là không được đụng vào nước.”

Hai mắt của hắn tức khắc híp lại, từ giữa phụt ra hai tia sắc bén, tay của hắn đột nhiên duỗi tới bên hông của nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn đã liên tục làm khẽ kéo dài lưng, lột quần áo của nàng xuống.

“A —— ngươi cái tên biến thái chết tiệt!” Nàng vừa mắng, vừa cầm lấy quần áo của mình che đậy vị trí quan trọng.

Hiên Viên Thần lại rất vô tội mà quơ quơ xiêm y ở trong tay, nói: “Không phải muốn giặt sao?”

Nàng ngửa người ra lui về phía sau nằm một, làm bộ tức đến hôn mê bất tỉnh. Cảm giác có chút lạnh, thuận tay ôm Tiểu Tân Tân vào trong ngực sưởi ấm. Hiên Viên Thần buồn cười mà nhìn nàng, một mặt mỹ lệ từ bên của hắn môi nở rộ, tâm tình chưa bao giờ giống như bây giờ vui vẻ như vậy.

Hiên Viên Thần còn đang tiếp tục tìm kiếm Ngưng Hương Thảo, nàng không biết Ngưng Hương Thảo đến tốt cùng đối với hắn có bao nhiêu quan trọng, nhìn bóng dáng cao lớn anh tuấn của hắn, nàng đối với hắn tràn ngập tò mò. Võ công của hắn cực kỳ cao, gần như có thể so sánh với Dạ Ma Thiên, tính tình của hắn có chút tà khí, khi thì giống ác ma, khi thì lại giống thiên sứ, phân không rõ rốt cuộc cái nào mới là hắn. Ít nhất, hắn là một chính nhân quân tử, hắn không có nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nàng cười Tân Ba, trong lòng ngực ôm Tiểu Tân Tân, khi từ phía sau hắn vòng qua, nàng lên tiếng chào hỏi với hắn: “Này, vậy Ngưng Hương Thảo đến tốt cùng có chỗ tốt gì, khiến ngươi muốn có được nó như vậy?”

Hắn cũng không quay đầu lại mà trả lời nàng, giọng điệu vô cùng khinh thường: “Một cái tục nhân như ngươi, nói cho ngươi biết cũng không làm nên chuyện gì.”

Nàng có chút buồn bực: “Vậy ngươi chờ coi, chờ ta tìm được Ngưng Hương Thảo, ta không nói hai lời sẽ ăn nó trước, để cho ngươi cái gì cũng không có.”

Nàng thúc giục Tân Ba tìm kiếm ở nơi khác, đứng rồi, Tân Ba sống lâu ở đây, nhất định đối với linh tiên chi vật ở trong cốc tương đối quen thuộc, thay vì chính mình mù quáng tìm kiếm, sao không để cho nó dẫn đường?

Nhưng vấn đề là, làm sao câu thông cùng nó đây?

Vì có thể để cho nó hiểu được ý của nàng, nàng bắt đầu tự biên tự đạo ở trên mặt đất vừa diễn lại vừa nhỏ cò, thêm tiết mục ăn cò, Tân Ba xem đến một hồi quá mắt, kỳ thật nàng cũng hôn mê. Đáng giận nhất chính là, Hiên Viên Thần không biết khi nào xuất hiện ở một bên nhìn lên tiết mục, về mặt cười nhạo thiếu đánh.

Ngay lúc nàng sắp tuyệt vọng, Tân Ba bỗng nhiên đứng lên, gầm lên vài tiếng với nàng. Chẳng lẽ nó tiếp thu ý của nàng? Nàng vội vàng leo lên lưng của nó, tiện tay xách theo Tiểu Tân Tân, đi theo nó chạy như bay về phía chỗ sâu ở trong sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Nói Ta Vô Lại?

Lúc Tân Ba dẫn bọn họ từ một mảnh rừng phong trong sương mù xuyên qua một phiến rừng phong khác, ánh mắt của Hiên Viên Thần tức khắc sáng lên. Hắn tìm khắp tất cả những nơi trong cốc, lại duy chỉ có không dám hướng đến sương mù ở trong rừng này xông loạn, hiện giờ có Tân Ba dẫn đường, hắn mới phát hiện thì ra chỗ sâu ở trong rừng sương mù này có động thiên khác.

Sương mù hơi mỏng, cỏ cây không biết tên, hoa tươi diễm đóa lẳng lơ, dòng nước chảy xiết ..... Tạo thành một bộ hình ảnh duy mỹ.

Người ở trong sương mù, sương mù ôm trọn tiền cảnh.

“Ngưng Hương Thảo!”

Hiên Viên Thần kích động mà buột miệng thốt ra.

Hàn Linh hướng theo tầm mắt của hắn nhìn lại, cũng sợ ngây người.

Đó là một gốc tiên thảo trôi nổi ở chính giữa đầm nước, tựa như thủy tiên, lại không có rễ không có thân. Đầm nước chính là suối nguồn của nó, đầm nước chính là rễ của nó tư thế đứng ngạo nghễ, sương trắng lượn lờ, không biết là sương mù chưa tan ra hay là bản thân của nó phát ra tiên khí, chỉ liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra nó nhất định là vật phi phàm.

Ngay sau đó, Hiên Viên Thần đã phi thân đến chính giữa đầm nước, duỗi tay hái đi Ngưng Hương Thảo kia. Nàng cũng không rút lại phía sau, ám khí ở trong tay áo mở ra, bắn ra đến trên người của hắn. Nếu là bảo vật, ai gặp thì có phần, dựa vào cái gì phải cho hắn?

“Vèo!”

“Vèo!”

Ngân châm bắn một lượt.

Hiên Viên Thần đã một tay nắm Ngưng Hương Thảo ở trong tay, nghe được âm thanh của ám khí, ống tay áo của hắn nhẹ múa, không cần tốn nhiều sức, đã thu ngân châm vào trong tay áo. Mũi chân của hắn nhẹ điểm ở trên mặt nước, bỗng chốc nhảy lên trên không, bay khỏi rừng sương mù.

“Tân Ba, đuổi theo hắn!”

Nàng vội vàng nhảy lên lưng của Tân Ba, đuổi theo hắn. Bảo vật như thế há có thể để cho hắn độc hưởng một mình?

Rừng sương mù, rừng phong, sơn cốc.....

Hiên Viên Thần chạy băng băng giống như một trận gió mạnh, Tân Ba càng giống như một con gió lốc, nàng thiếu chút nữa bị vứt xuống từ trên lưng của nó. Cuộc đua giữa cao thủ tuyệt thế và thú vương, tuyệt đối không phải phạm nhân bậc này như các nàng có thể với tới, nàng đối với võ công của mình càng thêm tự ti.

“Ngao ——”

Tân Ba kéo tiếng gầm dài.

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“.....”

Đàn thú bốn phía trong sơn cốc cảm ứng được lời kêu gọi của nó, cũng theo đó đồng loạt gào dài, toàn bộ sơn cốc tức khắc sôi trào.

Trên bầu trời, hắc ưng, đại điêu.....

Trên mặt đất, hổ, báo, sài lang. ....

Đen nghìn nghịt mà hướng về phía Hiên Viên Thần chạy trốn kinh gần.

Nàng rút cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước Hiên Viên Thần muốn đem nàng làm như mồi vút cho Tân Ba, còn hấn lạng yên lên vào trong sơn cốc tìm bảo. Trường hợp đồ sộ bức này, cho dù hấn lại có ba đầu sáu tay, cũng khó địch lại công kích của đàn thú.

Nàng tự hào mà nhìn về Tân Ba đang ngẩng cao đầu, khí thế vương giả khắp cả người nhìn không sót gì, Tân Ba của chúng ta thật là làm tốt lắm!

Trong ngực của nàng còn ôm chặt Tiểu Tân Tân, nó đang thò đầu ra nhìn hết thấy ở trước mắt, con người trong suốt phát sáng tràn ngập tò mò. Nàng cúi đầu khẽ hôn nó, nó có trường bối rất giỏi, tương lai không lâu sau, nó cũng nhất định sẽ giống như trường bối của nó ngao thị đàn thú, trở thành vua của rừng rậm.

Bóng dáng của Hiên Viên Thần ở giữa đàn thú thoát ần thoát hiện, dòng khí cường đại từ trong thân thể của hấn bùng nổ, mỗi một lần bùng nổ, đàn thú ở xung quanh hấn sẽ lui ra phía sau hơn mười bước. Nhưng mà chỉ đợi dòng khí kia hơi yếu đi, chúng nó lại tập thể công kích, không chút nào cho hấn cơ hội để thở dốc.

Nàng cười khẽ quan sát trận đại chiến người thú kịch liệt này, nàng tin tưởng hấn sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy, nhưng cũng tin tưởng hấn cuối cùng sẽ thỏa hiệp với nàng. Nàng muốn chẳng qua là Ngưng Hương Thảo ở trong tay của hấn, cũng không muốn mạng của hấn, dù sao tối hôm qua đã làm phiền hấn.

“Này, chỉ cần người chịu đưa Ngưng Hương Thảo cho ta, ta có thể giúp người.”

“Không cần, ta còn có thể ứng phó được.”

Giọng điệu khinh thường của hấn, mang theo giọng điệu kiệt ngao bất tuân*.

*Kiệt ngao bất tuân: 桀骜不驯 - kiệt ngao bất tuân.

Kiệt: hung hăng; ngao: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngao mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[桀] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là "kiệt" trong "kiệt xuất".

[骜] (HV: ngao) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là "ngao" trong "cao ngao".

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. (Nguồn: <https://koiluvsuju.wordpress.com>)

Tốt, nàng cũng muốn nhìn hấn có thể chống đỡ tới khi nào.

“Tân Ba, lên!”

Một cái bóng dáng màu nâu thoảng qua ở trước mắt, dưới sự xúi giục của nàng, Tân Ba bỏ nhào tới chạy về phía Hiên Viên Thần. Sư Vương ra trận, một cái thay thế tất cả.

Nàng có thể rõ ràng mà nghe được tiếng мэng không ngừng phát ra từ trong miệng của Hiên Viên Thần, tâm tình của nàng cũng theo đó mà sung sướng, tiếng cười to dần dần ở trong sơn cốc lan ra.

Ánh mắt tức giận của Hiên Viên Thần bắn về phía nàng, cánh tay của hấn phải bị cào rách vài đường, ngay lúc nàng cười to khiến hấn phân tâm chỉ chốc lát. Nàng không chút nào sợ hãi mà đón lấy ánh mắt của hấn, bây giờ ngay cả bản thân của hấn đều khó bảo toàn, còn có thể làm nàng như thế nào? Nàng không chút nào sợ hấn trả thù.

“Mau kêu nó dừng tay! Bằng không Ngưng Hương Thảo liền giữ không nổi.”

Hiên Viên Thần rút cuộc thỏa hiệp gào rống với nàng, trong lòng của nàng miễn bàn nhiều thống khoái, có thể làm cho người kiệt ngao bất tuân như hấn thỏa hiệp như vậy, thật sự không dễ dàng.

“Tân Ba, trở về đi!”

Câu thông giữa nàng và Tân Ba càng ngày càng hòa hợp, nàng kêu nó một tiếng, nó liền dẫn đầu dẫn đàn thú đình chỉ công kích. Nàng tin tưởng nó tuy là nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, chỉ là nó có thể từ ánh mắt của nàng lĩnh ngộ được tâm ý của nàng.

Khi Hiên Viên Thần đi về phía nàng, sắc mặt xanh mét, giống như nàng làm việc tội ác tày trời gì. Hấn đe dọa nhìn nàng, ở trên cánh tay, trên đùi đều có mấy chỗ quào trầy, hấn lớn tiếng quát nàng: “Nữ nhân đáng giận, người rút cuộc muốn làm cái gì?”

Nàng buông tay, hơi lộ ra vẻ vô tội nói: “Không có gì, ta chỉ nghĩ muốn Ngưng Hương Thảo ở trong tay của ngươi.”

Hiên Viên Thần tức giận mà liếc mắt xem thường nàng một cái: “Ngươi đã ăn Hòa Long Quả rồi, ăn Ngưng Hương Thảo nữa hoàn toàn không có tác dụng gì.”

Nàng lắc đầu: “Ta không tin, ngươi sợ ta cùng ngươi đoạt, cho nên mới nói như vậy. Thứ tốt, có ai ngại nhiều?”

Hiên Viên Thần hít sâu một hơi, ần nhiên tức giận ở trong bụng, cắn răng nói: “Nó rất quan trọng đối với ta.”

Nàng chớp chớp mắt: “Nó cũng rất quan trọng đối với ta.”

“Ngươi. .... Ngươi nữ nhân vô sỉ này!”

Nàng tin tưởng nàng đã chạm đến điểm máu chốt của hắn, bằng không hắn cũng sẽ không nổi trận lôi đình như thế. Thế nhưng hắn vậy mà lại nói nàng vô sỉ, nàng làm sao có thể nhịn?

“Ta vô sỉ như thế nào? Ngươi mới vô sỉ, vì một gốc cỏ rách gì đó, ném ta cho sư tử làm đồ ăn, lương tâm của ngươi chạy đi nơi nào?”

“Bây giờ ngươi không phải êm đẹp ư?” Giọng điệu của hắn tức khắc yếu đi xuống, có chút lương tâm tự giác phát hiện.

“Bây giờ ta êm đẹp, đó là bởi vì mạng của ta cứng rắn. Nếu là ta thật sự bị ăn, ngươi còn có thể nhớ rõ có một người như ta vậy sao?” Nàng rống to với hắn một hồi, đừng tưởng rằng lão hồ không phát uy, thì coi nàng là mèo bệnh. Đảo mắt nhìn một chút trên cánh tay của hắn còn đang chảy máu, nàng cũng phát hiện lương tâm, xua tay nói, “Bất quá quên đi, ta đại nhân không tính toán với tiểu nhân, bây giờ chúng ta coi như huề nhau.”

Sắc mặt của hắn lại bắt đầu đỏ lên: “Ngươi. .... Ngươi còn đại nhân không tính toán với tiểu nhân? Thật chưa thấy qua nữ nhân vô lại như ngươi vậy.”

Nói nàng vô lại phải không? Hừ hừ. ....

Nàng vòng đến phía sau của hắn, hip mắt nhìn chăm chăm hắn một lát, lại nói nàng vô sỉ, còn nói nàng vô lại, nàng sẽ để cho hắn trả giá đại giới.

“Được, xem phân thượng ngươi đang bị thương, ta cũng không cùng ngươi đoạt Ngưng Hương Thảo, ngươi vẫn nên nhanh chóng chữa thương đi.”

Hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, đi qua một bên, tìm chỗ sạch sẽ bắt đầu xử lý miệng vết thương. Tay áo của hắn vén cao lên, lộ ra một đoạn cánh tay cường tráng màu đồng thau, khoan hầy nói, màu da của hắn và Dạ Ma Thiên rất giống, cơ bắp ở trên cánh tay cũng hình dạng khối rõ ràng như nhau. Hắn bình thường nhất định luyện võ tương đối chuyên cần, cho nên mới sẽ có hiệu quả như vậy.

“Ngưng Hương Thảo rốt cuộc có chỗ tốt gì? Ngươi xem nó như bảo bối vậy?” Nàng quả thật rất hiếu kì, công dụng cụ thể của Ngưng Hương Thảo.

Hắn vừa thoa thuốc trị thương trên cánh tay, vừa thuận miệng nói: “Ngưng Hương Thảo là thuốc hay chữa thương bổ khí, khi ta luyện công bị thương, cần nó để khôi phục công lực.”

Võ công đã biến thái như vậy, còn khôi phục công lực?

“Thì ra là thế.” Tròng mắt của nàng xoay hai bên, ánh mắt lưu luyến nhìn Ngưng Hương Thảo khi hắn đặt ở bên người. Lấy công lực của nàng, nếu nàng đoạt, khẳng định sẽ bị hắn bắt được. Chi bằng. ....

“Ta có thể nhìn được không? Chỉ là nhìn thôi.” Nàng thật cẩn thận mà xoay người lại nhặt lên, hắn chỉ là khinh thường mà vút một cái liếc mắt cho nàng, trong lòng nghĩ rằng nàng nhất định không có cách nào mang theo nó bình yên thoát đi, cho nên cũng liền buông lỏng cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 43: Nụ Hôn Nóng Bỏng Chột Tới

“Ừ, vừa ngửi được liền chột cảm thấy thần thanh khí sảng*, quả nhiên là thứ tốt.” Nàng mừng thầm mà ngửi hương vị của Ngưng Hương Thảo, dư quang không ngừng mà ngắm hắn, thừa dịp hắn không chú ý, nàng một hơi nhét Ngưng Hương Thảo vào trong miệng.

*thần thanh khí sảng: hình dung tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng.

“Ngươi làm gì? Nhỏ ra cho ta!” Hiên Viên Thần cũng bất chấp chữa thương, giậm chân giận dữ nhảy dựng lên, kéo tay của nàng qua gằm lên.

Hắn Linh nhét đầy miệng Ngưng Hương Thảo, một bên nhai, một bên cười hi hi làm mặt quỷ với hắn. Chính là muốn tức chết hắn, ăn Ngưng Hương Thảo của hắn, xem hắn có thể làm gì nàng?

Một bóng đen áp xuống, hần đột nhiên cúi đầu phong bế miệng của nàng, cánh môi chạm vào nhau. Nàng tức khắc sợ ngậy người, liền như vậy ngợ ngắc mà nhìn gương mặt tức giận phóng đại vô hạn của hần. Tay của hần giam giữ chặt chẽ vòng eo của nàng, siết đến nàng có chút phát đau, cũng chính là lúc này tinh thần của nàng tỉnh lại. Mà đầu lưỡi của hần đã ở khoảnh khắc nàng phân tâm, trượt vào trong miệng của nàng, cùng nàng tranh đoạt Ngưng Hương Thảo mà nàng chưa nuốt xuống.

Nàng bắt đầu phát động phản công lại hần, dùng sức mà cuốn trở về Ngưng Hương Thảo bị hần quán đi, bực lưỡi chạm nhau, một trận ý tê dại xảy ra, thẳng đến gan bàn chân. Không biết là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng, hay là..... Nhất định là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng. Vốn là khẩu chiến, dần dần biến hóa kỳ dị, hóa thành một nụ hôn sâu nặng mà triền miên.

Hơi thở dày đặc bao phủ lấy nàng, nàng mở to hai mắt mê mang nhìn vào con người dần dần chuyển tối của hần, đáy mắt của hần viết chuyên chú và động tình, nàng cũng theo đó mà bị mê hoặc, bắt đầu đáp lại hần.

Ngưng Hương Thảo quá mức vương bận, bị hai người bọn họ người phân chia lẫn nhau, không phân rõ ai được nhiều ít. Sau khi không hề có trở ngại, hần vẫn tiếp tục hôn sâu nàng, môi lưỡi quấn quít. Hai tay của hần ở sau lưng của nàng di chuyển, lòng bàn tay mang theo nhiệt độ, giống như có thể thiêu cháy toàn bộ quần áo ở trên người của nàng.

Không được, hần là một người cực kỳ nguy hiểm, không rõ lai lịch, nàng không thể dễ dàng rơi vào bẫy rập của hần. Thừa dịp một tia lý trí kéo trở về, nàng nặng nề đẩy hần ra, hơi thở hỗn loạn, nàng không ngừng mà hít thở không khí mới mẻ.

Ánh mắt của hần chớp động, có một vẻ thất vọng chợt lóe qua.

Hần một lần nữa ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu tiếp tục xử lý miệng vết thương, trải qua mới vừa rồi, miệng vết thương chảy máu đến càng nhiều.

Yên lặng

Yên lặng

Lại yên lặng

Hần không có trách cứ nàng, cũng không có cãi nhau với nàng, nàng ngược lại có chút không thích ứng.

Nhìn hần như vậy, trong lòng của nàng không thoải mái, khom người đoạt lấy thuốc trị thương ở trong tay của hần, giúp đỡ hần thoa tì mĩ. Nàng không có ngần ngại nhìn hần, bởi vì nàng cảm giác được ánh mắt của hần đang dừng ở trên đỉnh đầu của nàng. Lòng của nàng cũng theo đó mà đập loạn thình thịch, không thích cảm giác không bị khống chế như vậy.

Ánh mắt của hần quá mức mãnh liệt, nàng phí tâm sức thật lớn, mới dùng thuốc thoa khắp toàn bộ vết thương của hần. Trên đỉnh đầu đang in xuống một nụ hôn ấm ấm ướt tiếp theo, cảm giác tê tê dại dại, làm tim của nàng đập đến càng thêm hỗn loạn.

“Ta đưa ngươi trở về thư viện.” Giọng nói của hần trầm thấp, mang theo áp lực.

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, chỉ là ngợ ngắc gật đầu.

Tiếng gió, tiếng tim đập.

Nàng vui ở trong cái ôm ấm áp của hần, chỉ nghe được hai loại thanh âm này, đã quên chính mình đang bị hần mang theo bay lên giữa trời cao, mà trong ngực của nàng còn ôm Tiểu Tân Tân.

Tay của hần vòng ở trên eo nàng càng thêm chặt, không tiếng động mà truyền lại tâm tình phức tạp của hần giờ phút này, nàng làm sao không biết? Nói không rõ tâm tình nói không nên lời.

Đội hai chân của nàng có chạm đất, nàng mới lấy lại tinh thần, phát hiện giờ phút này đã về tới phiến rừng phong kia, chỗ lúc ban đầu hần mang nàng đi.

“Chờ một chút, dẫn ta đi.”

Trở lại thư viện, chẳng khác nào lại về tới trong không chế của Hoàng đế lão cha, thay vì như vậy, còn không bằng rời đi cùng hần.

Hiên Viên Thần kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, con người đen bóng nhấp nháy tia sáng khiếp sợ và vui sướng, nàng bỗng nhiên hiểu rõ hần nhất định là hiểu lầm, cho rằng nàng muốn bỏ trốn cùng hần.

Nàng vội giải thích nói: “Ta không muốn ở lại thư viện, có người muốn gây bất lợi với ta.”

Ánh mắt của hần chợt thu lại, dường như phát hiện dị động gì, trầm giọng nói: “Có người tới, chút nữa ta lại đến tìm ngươi.”

Hần chợt lách người, bóng dáng đã mất đi.

Nàng đuổi theo vài bước, tiếp theo thấy được Dạ Ma Thiên đi vào rừng phong.

Hai mắt của hắn lóe ánh sáng nghi ngờ, nhìn nàng chăm chú, tiến sát từng bước.

“Người làm gì thế?” Nàng lui về phía sau một bước, có chút không thể hiểu được.

Dạ Ma Thiên chất vấn nói: “Người mới vừa rồi là ai? Hắn mang người đi nơi nào?” Khi hắn ở trong sân, liền cảm giác được ở trong thư viện có cao thủ lên vào, đây đều là cảm ứng giữa cao thủ. Hắn chưa bao giờ nghe thấy qua hơi thở cường đại như thế, kinh địch xưa nay chưa từng có. Trên thực tế giữa các võ giả cùng đẳng cấp là rất khó nhận thấy được hơi thở của đối phương, chỉ là vết thương của Hiên Viên Thần chưa lành, tinh thần lại phân tâm, cho nên mới lộ ra hơi thở. Nếu là thấy nàng ở chỗ này, hắn đã sớm đuổi theo cao thủ rồi cùng hắn không phân cao thấp.

Nàng không quá nguyên ý nói cho hắn sự tồn tại của Hiên Viên Thần, trên thực tế hiểu biết của nàng về hắn cũng không nhiều lắm, vì thế dời đi đề tài: “Người còn dám hỏi ta đi nơi nào? Người là làm sao đáp ứng Yêu Nhi? Người bảo vệ tốt ta sao? Hai ngày này ta bị người khác bắt đi, lúc bị người khi dễ, người lại ở nơi nào?”

Cảm xúc ủy khuất bỗng nhiên trút hết ra, nhớ tới cảm giác ở trong sơn cốc đau đớn muốn chết, lúc ấy thật muốn có người có thể quan tâm nàng, yêu thương nàng, nhưng cô tình lúc ấy, hắn không ở bên người của nàng, nàng dùng sức đánh cánh tay phải của hắn: “Người mà quý này, ta đánh chết người!”

Dạ Ma Thiên ánh mắt chợt biến, chặt chẽ mà nhìn nàng chăm chú, kéo tay nàng, vui vẻ nói: “Yêu Nhi, người là Yêu Nhi!”

Nàng ngốc lăng ra, hắn thế nhưng phát hiện thân phận của nàng, nên làm cái gì bây giờ?

“Yêu Nhi, người nói chuyện đi, người là Yêu Nhi có đúng hay không?” Hắn dùng sức lắc lắc nàng, mà nàng sớm đã ngây ra như phỗng, vắt hết óc mà nghĩ cách tránh thoát đi.

Ngay lúc nàng vô kế khả thi**, sắp buột miệng thốt ra là lúc, Long Chi Dực đột nhiên xuất hiện ở trong rừng phong.

**Thành ngữ: “Vô kế khả thi”: không còn cách gì có thể đem ra dùng được.

“Công tử!” Hắn cảm kích mà đứng, biểu tình trang nghiêm, hiển nhiên là nghe được đối thoại của bọn họ, có ý thay nàng giấu diếm thân phận.

“Long Chi Dực, có chuyện gì sao?” Nàng đưa lưng về phía Dạ Ma Thiên, dùng sức chớp mắt với Long Chi Dực, hy vọng hắn có thể hiểu rõ dụng ý của nàng, che dấu cho nàng.

Long Chi Dực lạnh lùng cung kính nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Son trưởng lo lắng cho an nguy của người, để cho ta một người đi tìm người, liền dẫn người đi gặp hắn.”

Nàng mừng thầm trong lòng, coi như hắn thông minh, vội lên tiếng trả lời: “Ta đây lập tức đi ngay.”

“Chờ một chút, người thật sự không phải là Yêu Nhi?” Dạ Ma Thiên vẫn là hoài nghi, tiến lên kéo lấy cánh tay của nàng, không chịu thả lỏng.

Suy nghĩ của nàng vừa động, để sát vào trước mặt của hắn, cười đùa chớp mắt với hắn nói: “Hay là người bắt đầu thích nam nhân?”

Đây là việc hắn để ý nhất, quả nhiên lời của nàng vừa ra khỏi miệng, hắn liền lập tức thu tay về, giống như bị điện giật. Nàng quay đầu cười trộm, đi theo Long Chi Dực nghênh ngang rời khỏi rừng phong.

Dạ Ma Thiên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, ánh mắt càng thêm mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Bắt Gian Trên Giường

Hân Linh cùng Long Chi Dực ra rừng phong, một trước một sau lẳng lặng mà đi, nàng phát hiện hắn không ngừng kéo (???), còn mượn tao*. Nàng dù sao cũng mất tích hai ngày, hắn cũng sẽ không quan tâm một chút ư?

*mượn tao là thể loại tính cách kiểu ngoài lạnh trong nóng.

Ngay lúc nàng cảm thán tình người ấm lạnh hết sức, Long Chi Dực đột nhiên mở miệng đặt câu hỏi: “Hai ngày nay đi nơi nào?” Giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì.

Nàng vui vẻ quay đầu lại, cố ý đùa hắn: “Người đoán xem?”

Hắn khẽ quét mắt liếc nàng một cái, không nói chuyện nữa, lướt qua nàng, thẳng tắp đi về phía trước.

Gia hỏa này thật đúng là, vẫn là kéo (???) như vậy. Chờ ngày nào đó nàng thượng vị, nhất định phải hắn làm ngự tiền thị vệ của nàng, mỗi ngày phải canh giữ ở ngoài cửa cho nàng, không cho hắn lên chiến trường, ghen chết hắn.

Lần trước nghe lão cha nói muốn ở khi sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, truyền ngôi vị hoàng đế cho nàng, nghe nói Hàn Chi Hoa là sinh ra vào tháng mười, cách bây giờ còn có thời gian chừng một tháng, cũng khó trách lão cha vội vã tìm hôn phu cho nàng như vậy. Tin tưởng vào ngày đăng cơ, người được chọn làm hoàng phu cũng đã xác định được, bằng không chờ đến bốn nước khác tới đón dâu, sẽ không có khả năng tăng thêm hậu cung nữa.

Danh sách a danh sách, thế nhưng không có một người hợp ý được chọn. Nếu là đến lúc đó lão cha tùy ý chỉ định uyên ương phổ cho nàng, vậy chẳng phải là không xong?

Ừ, vẫn là trước nên nắm giữ quyền chủ động thì tốt hơn, nếu thật không được, thì trước để Long Chi Dực chiếm đủ danh sách, dù sao hắn cũng không muốn làm hoàng phu. Đến lúc đó lại để cho Dạ Ma Thiên thay hắn, tin tưởng hắn cũng sẽ không có ý kiến.

Ách, làm sao càng nghĩ càng không đúng? Đây giống như không phải ở người chơi rượu nhà hoặc là thi thay (???), danh sách này một khi báo lên, thật sự có thể tùy tiện thay đổi sao?

Khi trở lại ký túc xá, xa xa nghe được hai người Hàn Như Phong và Băng Tư ở trong phòng tranh chấp.

“Hoàng thượng để cho ngươi bảo hộ ở bên người của Linh nhi, ngươi là làm sao tận trách nhiệm? Bây giờ Linh nhi đã mất tích hai ngày, sống chết không rõ, ngươi còn không nhanh chóng trình báo việc này lên Hoàng thượng?”

“Không được, việc này không thể trình báo lên Hoàng thượng. Công chúa có lẽ chỉ là nhất thời ham chơi, chạy ra ngoài dạo chơi.”

Nàng tận lực mà để nhẹ bước chân tới gần cạnh cửa, rất muốn nghe một chút hai người bọn họ đến tột cùng đang nói cái gì. Giọng điệu của Hàn Như Phong có chút ngang ngược, không giống khi thường ngày cùng nàng nói chuyện với nhau dịu dàng nhỏ nhẹ, mà giọng điệu của Băng Tư cũng tương đối cường ngạnh, không chút nào sợ thân phận quận vương của đối phương.

“Sao có thể? Linh nhi sẽ không vô duyên vô cớ mất tích.”

“Chẳng lẽ Tiểu Hầu Gia cho rằng công chúa là gặp phải bất trắc? Hay là người của Tiểu Hầu Gia xuống tay với công chúa?”

Nàng âm thầm reo hò, Băng Tư lúc này vừa hỏi cũng đúng là suy nghĩ trong lòng của nàng, Hàn Như Phong chắc chắn là nàng gặp hại như thế, chẳng lẽ kế hoạch âm mưu của bọn họ vẫn còn trong tiếp tục, hơn nữa có khả năng càng ngày càng nghiêm trọng? Coi như, cách kiểm tra thời gian gần tới, ngày mà Hoàng đế lão cha tới thư viện cũng không còn xa, quả là nên có động tác.

“Băng Tư, lời này của ngươi có ý gì?”

“Trong lòng của Tiểu Hầu Gia hẳn là rõ ràng.”

Nàng sợ Băng Tư không cẩn thận nói toạc ra việc nàng ở rừng phong gặp được Hàn Như Phong cùng người khác mưu đồ bí mật, vội đẩy cửa đi vào, cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Ta về rồi đây.”

Hai người ở trong phòng đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng, biểu tình thay đổi trong nháy mắt. Hàn Như Phong vui mừng mà chạy đến trước mặt của nàng, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới: “Linh nhi, ngươi đã đi đâu? Có gặp chuyện không may hay không? Trên người có bị thương hay không. ....”

Cũng biết hắn sẽ lại lải nhải không để yên, nàng móc móc lỗ tai, lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

“Hàn Như Phong, nếu ngươi lại dong dài không để yên, từ hôm nay trở đi ngươi liền dọn ra phòng này.” Ngoài miệng gào thét hắn, trong nội tâm vẫn là có chút ảm áp, có lẽ hắn đích xác thân rơi ở bên trong âm mưu, nhưng là lòng quan tâm của hắn đối với nàng lại là sự thật.

Hắn thấy nàng phát hỏa, lập tức im miệng, nhẹ giọng nói: “Được, Linh nhi, ta không hỏi nữa.”

“Ta thật đói, làm giúp ta chút đồ ăn.” Hai ngày này đã ăn nhiều trái cây, ngay cả chút thịt cũng chưa chạm qua, miệng của nàng cũng nhanh nhẹn đến chìm tới (?). Cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực, nó đang ngủ say, sau đó nàng lại bỏ thêm một câu: “Cũng làm cho nó ít thức ăn.”

Hàn Như Phong tò mò mà nhìn chằm chằm Tiểu Tân Tân nhìn qua lại, trong khoảng thời gian ngắn tưởng tượng không ra nó đến tột cùng là cái đồ chơi gì, nàng đuổi bọn họ đi, ngã vào trên giường khò khò ngứa to. Cái kia ở trên người tới, dù cho không thoải mái, cũng càng thêm ham ngủ.

Ở trên mặt ngựa, hình như có thứ gì đang liếm nàng, nàng đầu tiên nghĩ đến chính là Tiểu Tân Tân.

“Bốp!” Phui tay đẩy nó ra.

Chính là thanh âm này làm sao vang như vậy? Hơn nữa xúc cảm cũng không đúng.

Nàng mê mang mà mở mắt ra, đối diện với vẻ mặt xấu hổ vạn phần của Thủy Mộ Hoa, nàng cũng ngậy ngấn cả người.

Hắn ngồi ở đầu giường, ánh mắt mơ hồ, mặt ngọc trắng tinh không tí vết đỏ ửng nhuộm một nửa, ở phía trên còn in một dấu tay nhàn nhạt, mà nàng chính là đầu sỏ gây tội kia.

Nàng chớp chớp mắt, tức khắc hiểu được, thì ra mới vừa rồi là hắn đang hôn trộm nàng.

Nàng cười trộm đánh giá hắn, sắc mặt trong trắng lộ hồng của hắn hết sức dụ người phạm tội, hắn nghiêng mặt, gờ vờ ho nhẹ. Muốn trêu chọc hắn một chút, nàng kéo tay của hắn qua đặt ở trên bụng của nàng, khẽ rên nói: “Mộ Hoa, ta đau bụng, người giúp ta xoa xoa.”

Tay của hắn rõ ràng hơi run, ánh mắt nhìn nàng chăm chú mang theo một chút bất đắc dĩ và sùng nịch, tay của hắn nhẹ nhàng dịu dàng mà vuốt bụng của nàng, hiệu quả giảm đau xác thật không tò. Cùng hắn ở bên nhau, nàng cảm giác không có gánh nặng, giống như người thân, nàng nghĩ là nàng thích hắn.

Nàng đè lại tay của hắn, kéo nó đến bên má, chậm rãi vuốt ve qua lại. Tay của hắn mềm mại trơn bóng, cho dù thường xuyên đánh đàn, cũng không có lưu lại vết chai rõ ràng. Môi của nàng cọ qua lòng bàn tay của hắn, in xuống một nụ hôn ấm nóng, trên tay của hắn mang theo mùi trà thơm ngát, hắn vừa mới nhất định lại đang loay hoay trà đạo của hắn.

Ở khoảnh khắc nàng in xuống nụ hôn, tay của hắn cũng theo đó mà hơi run rẩy, nàng ngẩng đầu đối diện đôi mắt trong suốt của hắn, ở trong đó đã dâng lên sóng cực ngấn. Hắn cúi người để sát vào nàng, một tắc một tắc, chậm đến mức tận cùng.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bên môi mỉm cười, nàng thích nụ hôn của hắn, thích mùi vị ở trên người của hắn, nàng chờ mong.

“Yêu Nhi!”

Cửa phòng vào lúc này rầm một cái mở ra, ở chỗ ngược sáng, nàng thấy được biểu tình thịnh nộ của Dạ Ma Thiên. Bỗng nhiên có loại cảm giác bị bắt gian trên giường, tim của nàng không ngừng đập thình thịch, hắn sẽ không thật một chương chụp chết nàng đi?

Về mặt của Thủy Mộ Hoa cũng có chút khác thường, nhú mày nhìn chằm chằm Dạ Ma Thiên dần dần tới gần giường.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hắn không dám chắc nàng chính là Yêu Nhi, nàng chết cũng không thể thừa nhận.

“Dạ lão đại, người có lễ phép hay không? Trước khi vào cửa không cần gõ cửa sao?” Giọng nói của nàng mang theo âm rung rõ ràng.

Dạ Ma Thiên đứng ở trước giường, trừng mắt nhìn nàng, hét to: “Người còn dám nói người không phải là Yêu Nhi? Vậy các người đang làm cái gì?”

Nàng lúc này mới phát hiện nàng còn kéo tay của Thủy Mộ Hoa dán ở trên gò má, vội vàng rút tay của hắn xuống. Nếu lúc này thừa nhận nàng là Yêu Nhi, đừng nói là nàng, ngay cả Thủy Mộ Hoa cũng khẳng định gặp tai ương, cho nên đánh chết cũng không thể thừa nhận. Nàng vắt hết óc nghĩ cách, giải thích: “Người cũng nói, ta có cái loại ham mê này, ta không tìm hắn vậy tìm ai, chẳng lẽ tìm người?”

Dạ Ma Thiên nhú mày, ánh mắt nghi hoặc, chần chờ không chắc. Hắn hoài nghi trong lòng, chính là lại không cách nào chứng minh, rất là hoang mang. Cuối cùng suy nghĩ một chút, thà rằng xằng bậy chờ hấp tấp, hắn đuổi tay nắm chặt nàng từ trong ổ chăn ra, xách đến trước mặt của hắn.

“Nếu người không nhận được, thì đến tìm ta.” Hắn gần như là rống to về phía lỗ tai của nàng, chấn động đến hai lỗ tai của nàng vì vu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Mộ Dung Vũ

Hàn Linh cười trộm trong lòng, hắn ghen tuông thật đúng là lớn, ở điều kiện tiên quyết không xác định nàng có phải là Yêu Nhi hay không thể nhưng chịu hi sinh nhan sắc. Vậy nàng còn khách khí làm gì? Ngẩng đầu liền ở trên môi hôn của hắn một.

Hắn sững sờ ở tại chỗ, trong lòng đang thiên nhân giao chiến. Nếu hôn hắn chính là Yêu Nhi, như vậy hắn nên là vui sướng, nhưng nếu là ca ca của Yêu Nhi, một đôi anh em của hắn chẳng phải là mất hết? Chỉ là nụ hôn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, không thể nói không thích, nhưng vạn nhất thật là một nam. .... Hắn nghĩ đến đầu cũng mau nổ rồi.

Quay đầu lại tìm đầu sỏ gây tội mới vừa rồi, sớm đã không thấy bóng dáng, lúc này ở trong phòng cũng chỉ còn lại có một mình hắn. Nắm tay của hắn gắt gao nắm thật chặt, khớp xương của các đốt ngón tay nắm đến rung động răng rắc, tiếp theo tựa như một trận gió bay ra khỏi gian phòng.

Nàng lôi kéo Thủy Mộ Hoa chạy trốn tới nhà trúc của hắn, nhớ tới biểu tình mới vừa rồi của Dạ Ma Thiên, nhận không được ôm bụng cười to. Nàng không có chú ý tới, ánh mắt của Thủy Mộ Hoa dần dần âm trầm, có một mạt sầu tư bao quanh ở trong lòng của hắn.

“Mộ Hoa, ta xem người hai ngày nay tốt nhất vẫn là trốn tránh Dạ lão đại, không chừng hắn sẽ sử dụng bạo lực với người.”

“Ngươi yêu hấn sao?”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút kinh ngạc hấn đột nhiên hỏi ra lời.

Yêu, cái chữ này quá mức nặng nề.

Nàng không muốn nói, cũng nói không ra.

“Ta đi về trước.” Không muốn trả lời hấn, trong lòng của nàng cũng không có đáp án, cho nên nàng quyết định tháo chạy.

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa càng thêm âm đạm, hấn rốt cuộc có nên vì nàng giải độc hay không? Mạng của hấn từ trước tới nay thì không phải là của hấn, hấn tồn tại chỉ là vì báo ân, bây giờ rốt cuộc đã tới thời khắc hấn hoàn thành sứ mệnh, thế nhưng cái giá phải trả quá mức nặng nề. Hấn có chút không bỏ được, không bỏ được dung nhan xinh đẹp của nàng, không bỏ được ánh mắt tinh ranh của nàng. Hấn sợ hấn vừa nhắm mắt lại, thì sẽ không còn được gặp lại nàng.

Bóng trúc đu đưa, lá cây vang xào xạt.

Tiểu Tân Tân mới vừa rồi đi theo các nàng cùng nhau trốn tới nơi này, lúc này đang vây quanh cây trúc chạy trốn chơi đùa.

Nàng khom người bế nó lên, vật nhỏ thân mình lông xù xù, vừa mềm vừa trơn, thật là thoải mái.

Cũng không biết bây giờ Dạ Ma Thiên thế nào, nhất định tức giận đến dậm chân đi, ha ha.....

Trên không một tầng mây trời đi, từng tia ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu vào trên người của nàng, lấm tấm, roi xuống sáng rực. Nàng ôm Tiểu Tân Tân, ngồi xồm trên mặt đất, bên môi hiện lên nụ cười mỹ lệ.

Một tiếng bước chân ở phía trước khiến cho nàng chú ý, khi ngẩng đầu, nhìn thấy một người nam tử xa lạ đứng ở phía trước, áo gấm màu lam, tư thế đón gió, ôn tồn lễ độ, đầu ngón tay của hấn đang xoa nắn một mảnh lá trúc. Sau khi gặp qua nhiều soái ca như vậy, nàng dần dần miễn dịch với soái ca, không thể không thừa nhận sự xuất hiện của hấn khiến trước mắt của nàng sáng ngời, nhưng cũng không hơn.

Ánh mắt của hấn vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng, mang theo tìm tòi nghiên cứu và tò mò, cũng có một tia kinh diễm.

Trong đầu tìm tòi một phen, nàng không dám nói nàng nhận biết tất cả học sinh trong thư viện, nhưng tất cả soái ca, nàng đều đã gặp qua là không quên được. Nàng dám xác định, hấn khẳng định không phải người của thư viện các nàng, chẳng lẽ là một trong tứ đại tài tử lần này tới thư viện tỷ thí?

“Ca, ca làm sao đi đến nơi này?”

Giọng nói của Mộ Dung Anh ở phía sau vang lên, nàng lập tức hiểu rõ thân phận của người trước mắt, trưởng công tử của Mộ Dung thế gia —— Mộ Dung Vũ.

“Hàn Linh, ngươi cũng ở chỗ này ư? Hai ngày nay ngươi chạy đi đâu? Dạ lão đại vẫn luôn tìm ngươi ở khắp nơi.”

Nàng cười nhạt nói: “Đợi ở thư viện đến buồn bực, cho nên xuống núi đi dạo một vòng.”

Mộ Dung Anh cũng không hỏi kỹ, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Tiểu Tân Tân ở trong tay của nàng, cả kinh kêu lên: “Trong tay ngươi ôm là cái gì vậy? Thật đáng yêu.” Không nói lời gì, Mộ Dung Anh từ trong lòng ngực của nàng ôm Tiểu Tân Tân đi, vừa hôn vừa sờ, sợ tới mức Tiểu Tân Tân mở to một đôi mắt diễm đạm đáng yêu, cầu cứu với nàng.

Hàn Linh bình tĩnh không gợn sóng mà nói cho nàng biết chân tướng: “Đó là một con tiểu sư tử.”

Ngay sau đó, tiếng kêu sợ hãi chói tai vang lên, tiếp theo Tiểu Tân Tân bị ném giữa không trung. Hàn Linh dưới chân nhẹ điểm, một xoay người xinh đẹp ở giữa không trung tiếp được nó, cảm giác uyển chuyển nhẹ nhàng khi bay bổng thật là tuyệt vời.

“Ngươi quá biến thái, vậy mà lại ôm một con tiểu sư tử trở về.” Mộ Dung Anh co người núp ở sau lưng của ca ca nàng, đầu cái miệng nhỏ nhắn, kinh hoàng chưa bình tĩnh.

“Động vật cũng là có thể thông hiểu tính người, ta cảm thấy rất đáng yêu.”

Ồ, soái ca này lại thật biết nói chuyện, không tồi.

“Tiểu Anh, đây là bằng hữu của muội sao?” Mộ Dung Vũ cười đến dịu dàng, vân đạm phong khinh*.

*Cụm từ “vân đạm phong khinh” 雲淡風輕 xuất phát từ bài thơ “Xuân nhật ngẫu hành” 春日偶成 • (Ngày xuân ngẫu hứng) của Trình Hạo 程顥 - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Hàn Linh, đây là ca của ta, từng đề cập với ngươi.”

“Ca, tên của hân là Hàn Linh, học sinh của thư viện.”

Nhắc tới Mộ Dung Vũ, trên mặt của Mộ Dung Anh hiện lên vẻ tự hào. Khoe khoang, có một ca ca thì ghê gớm lắm sao? Nói thật, nàng cũng rất muốn có một ca ca, đáng tiếc ở hiện đại không có, đi vào nơi này vẫn là không có.

“Người họ Hàn? Là hoàng tộc?” Tuy là hỏi chuyện, giọng điệu của hân lại rất chắc chắn.

Nàng vắt hết óc tìm tòi lý do có thể che giấu, có thể tưởng tượng tới muốn đi đều tìm không thấy cái thích hợp, chỉ có thể nói bừa nói: “Ta là nghĩa tử của Trần Nam Vương, vốn dĩ không họ Hàn.” Nhóm tổ tông ơi, tha thứ cho nàng đi, nàng cũng không muốn, chỉ là vì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện mà thôi.

“Thì ra là thế.” Lời của hân miễn cưỡng nói xong, hiển nhiên không có toàn tin lời nói của nàng.

Mộ Dung Anh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh kêu lên: “Đừng rồi, ngày mai trong tỷ thí ở thư viện, các người có thể chính là đối thủ đó.”

Mộ Dung Vũ kinh ngạc nhìn về phía nàng, ôn hòa mà cười nói: “Không biết Hàn công tử am hiểu tài nghệ gì?”

“Ta sao? Ừm. .... Trừ bỏ xuống bếp, cái gì cũng tạm được.” Đích thực, muốn nói nàng am hiểu cái gì nhất, nàng thật đúng là không nói được. Có thể ngoại trừ buôn bán ra, còn lại đều là đóng góp một chân, tây góp một chân, cái gì cũng đều biết một chút, nhưng cái gì cũng đều không chuyên.

Mộ Dung Vũ cười khê: “Hàn công tử khiêm tốn đi?”

Nàng xua xua tay, thuận miệng nói: “Không khiêm tốn, không khiêm tốn.”

Mộ Dung Vũ thú vị mà đánh giá nàng, ý cười bên môi không tiêu tan.

Ở phía trước truyền đến một trận tiếng động ồn ào, không ít đám học sinh vội tới chạy đến chỗ cười ngựa bắn cung, hình như có chuyện lớn gì đó xảy ra. Nàng tò mò mà kéo một học sinh lại hỏi, thế mới biết thì ra là tứ đại tài tử mới tới biểu diễn công phu ở sân cưỡi ngựa bắn cung, học sinh của thư viện không phục, vì thế tuyển người đi khiêu chiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Yêu Tinh Chạy Đầy Đất

Hàn Linh quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Vũ, đồng bạn của hân ở bên kia biểu diễn tài nghệ, tại sao hân không đi?

Tựa như đọc đã hiểu tiếng lòng của nàng, Mộ Dung Vũ cười khê giải thích nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

“Ca, chúng ta cũng đi xem.” Mộ Dung Anh thích nhất xem náo nhiệt, lôi kéo Mộ Dung Vũ chạy về phía phương hướng đám người tụ tập. Hai anh em này thật là thú vị, một người thích tĩnh, một người thích động, một người ôn tồn lễ độ, một người nhiệt tình nóng nảy, tính tình khác nhau như trời với đất.

Liếc mắt một về phía phương hướng bọn họ đi xa, giống như rất thú vị, không bằng cũng đi theo nhìn một đi, thuận tiện tìm hiểu tình hình quân địch một chút, để có một chuẩn bị vẹn toàn.

Giữa trên đường, Băng Tư theo sau, trải qua sự kiện mất tích lần này, lòng của hân vẫn còn sợ hãi. Một mặt lo lắng an nguy của nàng, về mặt khác, hân không cách nào giao phó với lão cha, hai bên đều có khó xử, cho nên hân càng thường xuyên đi theo nàng.

Mơ hồ, nàng luôn cảm thấy hân có nhược điểm gì đó nắm ở trên tay của lão cha, cho nên không thể không nghe lệnh làm việc, nàng cũng không giống như lúc trước xa cách hân như vậy, rốt cuộc hân cũng là thân bất do kỷ*.

*thân bất do kỷ身不由己 : không có quyền tự chủ các hành động nên đôi khi gặp tình thế bất buộc, họ phải làm những việc ngoài ý họ muốn. Có khi những việc làm ngoài ý muốn đó, có thể chẳng mang lợi ích gì cho bản thân họ, thậm chí có khi còn gây hại cho họ, nhưng họ vẫn phải làm.

Ở giữa sân cưỡi ngựa bắn cung, một người nhắc cung kéo dây cung, cung cong dây cung căng ra, lực cánh tay thật mạnh, nàng tán thưởng từ đáy lòng. Cung giống nhau, ở trong tay của nàng, có thể kéo dây cung cái gần nửa vòng tròn cũng không tởi rồi, muốn căng dây cung, kia thật là thiên phương dạ đàm**.

**thiên phương dạ đàm – ngàn lẻ một đêm – 天方夜谈: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không có thật.

Lại cẩn thận đánh giá người giương cung, tứ chi cường tráng, dáng người cường tráng, trên khuôn mặt hình vuông khảm một đôi mắt hổ, lấp lánh sáng ngời. Hai ngón tay giữ dây cung của hân bỗng chốc buông ra, “Vèo” một tiếng, đầu của mũi tên toàn bộ xuyên thấu qua hồng tâm, mạnh mẽ đâm vào phía trên.

Tiếng kinh ngạc cảm thán hết đợt này đến đợt khác, thật là người mạnh mẽ a.

“Người kia là ai? Mạnh như vậy?” Hàn Linh kéo Mộ Dung Anh ở phía trước lại, nàng là thủ tịch của bát quái đảng, nhất định biết nội tình.

“Người này tên là Tống Dật, là thiếu chủ của Uy Vũ tiêu cục, lực cánh tay lớn đến kinh người. Khó có được chính là, hắn tuy xuất thân từ tiêu cục thế gia, lại cũng am hiểu kinh thư, am hiểu ngâm thơ làm phú, là một trong những tài tử mà thư viện Thanh Phong khó có được.” Mộ Dung Anh hết sức quyền uy mà chống cằm giới thiệu, bỗng nhiên giọng điệu vừa chuyển, nói, “Bất quá công phu của hắn chỉ là chuyện nhỏ, hù dọa một chút binh tôm tướng cua mà thôi, ngay cả một phần mười công phu của ca ca ta đều so ra kém”

Mộ Dung Vũ cười đến bất đắc dĩ, nhẹ mắng: “Tiểu Anh, không được nói vậy.”

Mộ Dung Anh chu miệng một, liền không nói chuyện nữa, tiếp tục xem biểu hiện của bọn học sinh thư viện Bạch Tùng tới khiêu chiến.

Chênh lệch a!

Người ta sợ dĩ có thể xếp vào hàng ngũ tứ đại tài tử, đó là có công phu thật.

Nàng vốn tưởng rằng hắn có thể đem dây cung kéo căng ra đã hết sức lợi hại, ai ngờ cái cung kia của hắn là chế tạo đặc biệt, nặng trên trăm cân, đến nỗi với học sinh của thư viện Bạch Tùng đừng nói là tỷ thí, ai có thể cầm lên được cái cung kia coi như là khó lường rồi.

Không được, tiếp tục như vậy quá mất mặt, lại nói như thế nào ta cũng là có tình cảm với trường học cũ, không thể tro mắt mà nhìn học sinh trường khác khi dễ người như thế.

“Băng Tư, ngươi có thể kéo được cái cung kia sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi Băng Tư, Long Chi Dực không ở đây, cũng chỉ có thể để cho Băng Tư thử xem. Hắn tốt xấu gì cũng là đại nội cao thủ, hẳn là sẽ không thua cấp một người đã man xuất thân từ tiêu cục.

Băng Tư mặt không thay đổi mà trả lời: “Thuộc hạ tận lực.”

Tận lực cái rắm, nàng muốn chính là thắng tuyệt đối.

Bất quá, nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng thực lực của hắn, liền để cho hắn tiến đến thử xem.

Đám người dần dần tản ra, nhường ra cho Băng Tư một con đường. Láy thân cao của Băng Tư, ở trong đám đông học sinh của thư viện cũng coi như nhân tài kiệt xuất, liếc mắt một nhìn lại, vừa xem liền hiểu ngay. Học sinh của thư viện đều biết hắn là thị vệ bên người của công chúa, chỉ là không biết nàng mới là công chúa chân chính, bọn họ tin tưởng đại nội thị vệ thân thủ nhất định bất phàm, đều ôm biểu tình chờ mong trông ngóng.

“Tiểu tử, hãy xưng tên ra.” Tống Dật khiêu khích mà đi đến trước mặt của hắn.

Băng Tư không có để ý tới hắn, vòng qua bên người của hắn, chân phải ở trên cung nhẹ nhàng nhón chân một, sau đó hướng về phía trước gạt ra, một tay tiếp được ở giữa không trung. Cây cung hơn trăm cân, cầm bằng một tay, mặt không đổi sắc, chỉ riêng một công lực này đã là bất phàm.

Tống Dật hít một hơi, bắt đầu một lần nữa xem kỹ hắn.

Băng Tư, quá khốc!

Nàng âm thầm reo hò cho hắn.

“Hào tiểu tử, thật sự có tài, chỉ không biết tài bắn cung của ngươi đến tốt cùng như thế nào?” Tống Dật sắc mặt ngưng trọng, gất gao mà nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Băng Tư.

“Băng Tư, bắn xuyên qua mũi tên trên bia kia!” Nàng cũng không biết yêu cầu này có phải quá hà khắc hay không, chỉ là thường từ trên TV nhìn thấy cảnh giới cao nhất của thi đấu bắn tên chính là trực tiếp bắn xuyên qua mũi tên trên bia, cho nên mong mỏi Băng Tư cũng có thể một tiếng kêu làm người kinh ngạc.

Dur quang của Băng Tư bay về phía bên này của nàng một chút, chợt lên dây cung, một tư thế giương cung cực kỳ xinh đẹp, làm cho nàng liên tưởng đến Tình ca ca***, quá soái!

***Quách Tĩnh là nhân vật chính trong tiểu thuyết “Anh hùng xạ điêu” của Kim Dung. Quách Tĩnh cũng là nhân vật phụ trong tiểu thuyết “Thần điêu hiệp lữ”. Quách Tĩnh là con của Quách Khiếu Thiên và Lý Bình, gọi Quách Thịnh là cụ tổ.

Mắt trái của hắn hít lại, khuỷu tay hơi di chuyển.

“Vèo!”

Ở giữa hòng tâm!

Mũi tên tiếp tục hướng về phía trước, hơn phân nửa của thân mũi tên hoàn toàn đi vào bia bắn tên, sau cùng dừng lại.

“Xôn xao!”

Một mảnh âm thanh ủng hộ, xa xa vượt qua cái mới vừa rồi, như thể nào đi nữa Băng Tư cũng là đại biểu của thư viện ta, tăng thêm chí khí cho ta.

Nàng tiến lên vỗ đầu vai của Băng Tư, cho hắn một ánh mắt tán dương. Băng Tư không màng hơn thua, trên mặt không lộ vui mừng, bất quá nàng vẫn là nhận thấy được ở sâu trong đáy mắt của hắn có ý cười nhàn nhạt.

Cái gì tứ đại tài tử, cũng không gì hơn cái này, còn không bằng thị vệ của nàng đâu.

Xem ra, tỷ thí ngày mai, nàng có thể an tâm

Lúc nàng đang dào dạt đắc ý, Mộ Dung Vũ đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay về phía Băng Tư, lại cười nói: “Đề cho ta tới thử xem.”

Gi, có ý gì? Không phục sao?

Nàng khinh bỉ nhìn hắn, Mộ Dung Vũ cũng không nghĩ như vậy, hắn không phải vì khoe ra võ nghệ của hắn, mà là khó có được nhìn thấy một cao thủ, trong tay ngửa ngáy, cũng muốn thử cao thấp một lần.

“Mộ Dung Vũ, người cuối cùng cũng chịu ra tay. Bộc lộ tài năng cho bọn hắn, đừng làm cho bọn họ coi thường tứ đại tài tử chúng ta.” Nói chuyện chính là một người ở bên cạnh của Tổng Dật, mặc một áo khoác dài màu hồng, thân mình đơn bạc gầy yếu, vừa nói chuyện, còn vừa kiêu cái lan hoa chi****. Trời ạ, thế nhưng còn có người tiêu thụ hơn so với Hàn Như Phong, không đúng, căn bản là một yêu tinh (kẻ lẳng lơ; kẻ quyến rũ).

****兰花指 chạm đầu ngón tay của ngón cái và ngón giữa lại với nhau thì ra lan hoa chi, cái này thường hay thấy trong phim cổ đại mấy ông thái giám hay làm.

Người này có một khuôn mặt lớn lên giống nữ nhân, hoán đổi đến hiện đại, đó chính là một ngụy nương (trai giả gái), ngay cả giọng nói đều giống. Nếu là hắn muốn giả gái, đổi lại quần áo cả người, cái gì cũng không cần chú ý và che dấu. Ai, thói đời này, yêu tinh chạy đầy đất a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Cao Thủ Cao Thủ Cao Cao Thủ

Hàn Linh nhìn chằm chằm hắn không khỏi mà cảm thán, hắn không vui, phong tình vạn chủng* mà vút một ánh mắt quyến rũ cho nàng. Không đúng, hắn là muốn trừng nàng, kết quả này về mềm mại, về quyến rũ hỗn hợp làm một, liền thành đôi mắt quyến rũ mùi trên mùi. Cả người của nàng run lập cập, bây giờ quay đầu lại nhìn Hàn Như Phong nữa, khẳng định thuận mắt hơn so với trước kia.

*phong tình vạn chủng 风情万种 : đủ loại phong tình.

Nàng lại tiến đến bên cạnh của Mộ Dung Anh, tìm hiểu bắt quái với nàng, thế mới biết thì ra ngụy nương này tên là Thúc Tu, chính là con tư sinh của quan viên nào đó, mẫu thân là nữ tử thanh lâu, hắn từ nhỏ ở lớn lên thanh lâu, bên người phần lớn là nữ tử, cho nên về lời nói việc làm mới có thể tương đối nữ tính hóa. Tài nghệ sở trường nhất của hắn đó là nấu ăn, nghe nói ở thanh lâu, hắn làm một mâm đồ ăn có thể bán được giá trên trời một ngàn lượng. Hết thấy đều là nghe đồn, đến nổi phương diện này có bao nhiêu phần nước (???), thì không biết được rồi.

Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Vũ nữa, cũng là một tay cầm cung, nhẹ nhàng vô cùng. Đương nhiên, người ta là cao thủ, cao thủ nơi đó có hai tay cầm cung được?

“Vút!” Tư thế kéo cung của hắn so với Băng Tư thì ưu nhã hơn nhiều, mềm mại hơn nhiều, khi kéo dây cung thì kéo ra một âm dài, toàn bộ quá trình, giống như là một loại nghệ thuật, tràn ngập mỹ cảm.

Gió nhẹ khẽ lướt qua, sợi tóc mai từ tai của hắn thổi qua, một nụ cười nhạt như có như không hiện lên ở trên gò má của hắn. Hô, soái ca, giữ nguyên cái tư thế này, đừng bắn. Nếu là trên tay có camera, thật muốn trực tiếp chụp lại bức họa này, làm giấy dán tường mặt bàn của nàng, nhân tới không có việc gì nhìn hai mắt, tuyệt đối đẹp mắt.

“Xuy!”

Mũi tên nhanh rời dây cung, cừ thật, ngay cả thanh âm bắn ra của mũi tên đều không giống nhau, có thể nghĩ sự khác biệt lực đạo trong này.

Tất cả mọi người nín thở nhìn chằm chằm bia bắn tên ở xa xa.

“Phanh!”

Cả mũi tên gọn gàng mà bắn xuyên qua toàn bộ bia bắn tên, không mang theo bất luận để lại bất kỳ vương mắc gì, sau đó lại bay ra một đoạn, mạnh mẽ cắm vào trong đất cát.

“Hay!” Âm thanh ủng hộ lại lần nữa lần át hơn mới vừa rồi, vô luận là học sinh của thư viện Bạch Tùng, hay là thư viện Thanh Phong, không khỏi mà kinh ngạc cảm thán. Sự thật chứng minh, thực lực chính là tất cả.

Nàng căng lớn đôi mắt nhìn mũi tên cắm hoàn toàn vào trong đất kia, không khỏi mà cảm thán. Cường nhân a! Đây mới là thực lực chân chính của tứ đại tài tử.

Tiểu yêu tinh Thực Tu kia phi thường vui vẻ, cười đến run rẩy hết cả người, mà Tổng Dật kia thì thẳng thắn mà cất tiếng cười to, Mộ Dung Vũ ra tay, không thể nghĩ ngờ vì tứ đại tài tử bọn họ kiểm về mặt mũi. Chính là mặt mũi của các nàng đâu? Cũng không thể làm cho người ta mới đến liền bị dọa sợ.

Không được, phải mời cao thủ đến!

Lòng của nàng vừa động, liền nhìn thấy cao thủ cao thủ cao cao thủ Dạ Ma Thiên đi tới về phía nàng, tiếng lòng của nàng kéo căng một, hẳn sẽ không còn cùng nàng dây dưa về vấn đề nàng có phải là Yêu Nhi hay không đi?

Mặc kệ, trước mắt mặt mũi là chuyện lớn, không thể ném đi thể diện của thư viện chúng ta.

“Dạ lão đại, người tới đúng lúc, mau nhanh bộc lộ tài năng, cho bọn hần nhìn một.” Nàng đi lên nghênh đón, ra sức mà xúi giục hần.

Dạ Ma Thiên nhướng mày, khinh thường mà liếc mắt một về phía bia bắn tên: “Nhàm chán, một đám, ăn cơm xong không có chuyện gì làm sao?”

Hần ôm cằm vai của nàng, đẩy mạnh nàng đi về phía nơi khác: “Đi, cùng ta đi tắm nước, bồi ta tắm một.”

Đắm nước? Tắm?

Dạ lão đại khi nào học thông minh rồi, biết chỉ cần nàng cởi quần áo một, là cái hay là được thì vừa xem là hiểu ngay.

Nàng vội xoay một vòng, từ dưới nách của hần chui trở lại, cười ngượng ngập nói: “Ngày hôm qua ta mới vừa tắm qua, hôm nay sẽ không tắm.”

Hần tiến lên một bước, đột nhiên đề sát cái mũi vào ở trên người nàng ngửi một, nhú mày nói: “Ta làm sao không đoán được người tắm qua? Đây không phải gạt ta đi? Người có biết ở bang Thiên Ma lừa gạt bang chủ phải bị xử phạt cái gì không?”

Hần Linh thầm nói, ta cũng không phải là người của bang Thiên Ma người, ta quản người bị xử phạt cái gì. Hơn nữa, dù cho ta không tắm rửa, cũng không phạm pháp a.

“Thật sự đã tắm rồi, Băng Tư có thể làm chứng.” Vì chứng minh trong sạch của nàng, nàng quyết định tìm một người làm chứng, nàng nháy mắt với Băng Tư nói, “Băng Tư, người nói đúng không? Hai ta hôm qua cứ đơn độc mà cùng nhau tắm, ta giúp người chà lưng, người giúp ta chà lưng, cọ rửa sạch, cọ rửa sạch, tắm đến rất HIGH, đúng không?”

Ai, chột dạ chính là chột dạ, người khản trương thì dễ dàng phạm sai lầm.

Người xung quanh toàn bộ đồng loạt dùng ánh mắt khác thường liếc nàng và Băng Tư, thì ra thực sự có đoạn tụ chi phích** a.

**đoạn tụ chi phích (断袖之癖) - mối tình cắt áo: Câu này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền, nghĩa là boy love đấy.

Hai tai của Băng Tư đã sớm đỏ đến có thể nhỏ ra máu, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên.

Nàng còn chưa có phản ứng kịp, đã thấy Dạ Ma Thiên nguy hiểm mà nheo cặp mắt lại, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn thấu nàng. Hần một phen nắm cổ áo của nàng, xách nàng lên treo lơ lửng, đến gần trước mặt của hần: “Từ hôm nay trở đi, để cho ta nhìn thấy người cùng nam nhân khác có quan hệ mập mờ nữa, ta nhất định sẽ giết hần.”

“Dạ lão đại, người thích ta nói thẳng, không cần chơi nhiều kiểu như vậy. Nói thật ra, ta cũng rất có hứng thú cùng người làm mập mờ.” Nàng chết không biết xấu hổ mà treo tới trên người của hần, chính là muốn ghê tởm chết hần, miễn cho lão tử hần nhìn chăm chăm nàng không bỏ. Không tự do a, mất tự do a, may mắn hần còn chưa xác định nàng là Yêu Nhi, nếu hần biết được, lấy dục vọng chiếm hữu siêu vô địch của hần, vậy nàng đâu còn có tự do có thể nói? Chỉ sợ về sau nam nhân nào tới gần nàng một phân, đều đến bị hần một quyền đánh bay ra ngoài, cái hiện tượng này cũng không tốt.

Hần chán ghét mà đẩy nàng ra, tuấn mi nhú chặt, lại lần nữa kết luận nàng vì là có một loại đoạn tụ chi phích. Xem ra muốn hoàn toàn sửa được ham mê không tốt của nàng, phải bàn bạc kỹ hơn, hoài nghi về nàng cũng theo đó mà thấp xuống vài phần.

Hần nhắc chân sẽ phải rời đi, nàng vội vàng kéo hần lại, chuyện bên này còn chưa có chấm dứt đâu.

“Dạ lão đại, trước hãy bộc lộ tài năng rồi hãy đi, cũng đừng làm cho người ta coi thường thư viện Bạch Tùng của chúng ta.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên có chút không kiên nhẫn, vận bát quá nàng xui khiến lần nữa, xòe một tay ra, bữu môi nói: “Mũi tên.”

A?

Không phải hẳn là muốn cung sao?

Nàng còn đang nghi hoặc, đã có đệ tử của bang Thiên Ma nâng tới một mũi tên, hai tay dâng lên, thần thái có bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Hiện Trường Thi Đấu

Dạ Ma Thiên cũng không duỗi tay tiếp nhận, chỉ tùy ý mà lắc lắc tay áo, tay áo quạt run lên, mũi tên kia đã thoát khỏi tay của đệ tử, không tiếng động mà bay về phía bìa bắn tên ở phía xa.....

Trời, đây vẫn là người sao?

Tốc độ phi hành của mũi tên kia giống như tên lửa, ma sát với không khí, ma sát ra một tia khói nhẹ.

“Xi!” Đó là thanh âm mũi tên xuyên qua bìa, toàn bộ quá trình, trừ bỏ một tiếng này, không còn có bất luận tiếng vang gì.

Mũi tên đâu?

Mọi người chỉ nhìn thấy một đoàn khói đen đang tiếp tục phi hành, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại, mãi đến lúc tro tàn tan hết, ở đâu còn có bóng dáng của mũi tên? Quay đầu lại nhìn lại bìa bắn tên, cũng đã bị đốt hơn phân nửa.

Quá biến thái!

Hàn Linh chớp mắt sao, sùng bái mà ngược nhìn Dạ lão đại, quá soái, không chỉ là một loại soái, quả thật soái đến chết!

Toàn trường một mảnh lặng im, không có âm thanh ủng hộ, cũng không có tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Cái này đâu còn là chuyện người phạm có thể làm được?

“Dạ lão đại, đi, ta cùng ngươi đi tắm!” Lúc này nàng đối với hần kính ngưỡng như nước sông cuộn cuộn, kéo dài không dứt, thần tượng a! Nàng kéo cánh tay của hần, cười đến sáng lạn.

“Tránh một bên đi, cười xấu đến chết rồi!” Hần khóc khóc mà ném nàng sang một bên.

Lần này đối lại nàng buồn bực, nàng bắt quả là sùng bái hần, muốn cùng hần thân cận một chút mà thôi? Có cần phải công kích thân thể sao?

Hàn Linh vẫn tiếp tục duy trì nụ cười sáng lạn, hỏi Băng Tư: “Cái bộ dáng này, xấu sao?”

Băng Tư mím môi nghiêng mặt, nàng đã nhìn ra, hần đang gắng sức nín cười. Vì thế nàng lại tìm người khác hỏi: “Mộ Dung Vũ, ngươi nói cái bộ dạng này, rất xấu sao?”

Mộ Dung Vũ ho nhẹ xoay đầu, lồng ngực đang không ngừng rung động.

Dạ lão đại, ngươi rốt cuộc có ánh mắt thẩm mỹ gì?

Không có tức hay không, không cùng hần chấp nhặt.

Một hồi tỷ thí hò hét âm ỉ ở sân tập bắn, sau khi Dạ Ma Thiên biến thái biểu diễn, vô thanh vô tức mà xong việc. Cao thủ chính là cao thủ, ở trước mặt của cao thủ mà múa rìu qua mắt thợ, đó là việc ngu xuẩn nhất. Đám người Tổng Dật từ đây lại không dám đề ra chuyện tỷ thí võ nghệ, bởi vì bọn họ biết, chỉ cần có Dạ Ma Thiên ở đây, bọn họ cái chỗ tốt gì cũng không vớt được. Thay vì tự rước lấy nhục, còn không bằng tỷ thí tài những nghệ khác, lấy sở trường của mình, tấn công sở đoản của địch.

Từ đại tài tử đã thấy ba người, như vậy người thứ tư lại là nhân vật như thế nào?

Nàng rất hiếu kì.

Sáng mai chính là thư viện tỷ thí, dựa theo cách nói của sơn trưởng, lần này tỷ thí chủ trì nguyên tắc ba công công khai, công bằng, công chính, phạm là trước khi tỷ thí, nội dung tỷ thí cũng sẽ không tiết lộ cho hai bên.

Cái rắm! Nếu thật là ba công, vậy tại sao khi buổi tối sơn trưởng còn tung tăng mà chạy tới nói cho nàng biết, ngày mai đối thủ mà nàng phải tỷ thí chính

là Mộ Dung Vũ, đề thi của bọn họ là mỗi người vẽ một bức họa, đề mục là nhớ thu.

Lão già này, đề mục gì không đưa ra được, lại đưa ra một đề mục dở như vậy.

Mùa thu này, có thể nghĩ ra con chim gì được?

Về phương diện vẽ tranh, nàng nhất am hiểu chính là phác họa, tranh thủy mặc không phải điểm mạnh của nàng. Từ sau khi nghe xong Mộ Dung Anh giải thích ca ca của nàng am hiểu về nhân vật, nàng đã nhớ kỹ trong lòng, lần này sơn trường tránh đi vẽ nhân vật mà Mộ Dung Vũ am hiểu nhất, chọn dùng tranh phong cảnh làm đề tài, cũng là để mở ra cánh cửa thuận lợi cho nàng.

Lần này tỷ thí, nàng tuyệt đối không thể thua, nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn để thắng Mộ Dung Vũ.

Muốn thắng hẳn, đương nhiên phải phát huy sở trường của nàng, trong đầu của nàng linh quang chợt lóe, lập tức có chủ ý, vội dặn dò Hàn Như Phong và Băng Tư, suốt đêm chuẩn bị chiến đấu.

Lần này tỷ thí, chia làm hai ngày, mỗi ngày so hai trận.

Ngày đầu tiên trừ bỏ Hàn Linh và Mộ Dung Vũ tỷ thí, một trận khác là Triệu Hi và Thúc Tu làm tỷ thí nấu ăn.

Trận tỷ thí của nàng và Mộ Dung Vũ được sắp xếp vào buổi sáng, giữa trưa vừa vặn có thể ăn thử đồ ăn mà Triệu Hi và Thúc Tu làm, sắp xếp này tương đối hợp lý, chỉ cần vừa nghĩ tới có đồ ăn ngon, nước miếng của nàng đã chảy ra. Phía bắc của thư viện dưới hai gốc cây đa, hai cái bàn, văn phòng tứ bảo* đầy đủ, hương màu mực nhẹ bay.

*văn phòng tứ bảo文房四寶 gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn làm văn, trung gian chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật; gắn bó mật thiết với những ai làm việc liên quan đến viết chữ thư pháp, vẽ hình nghệ thuật...

Nắng sớm chếch đi, ánh nắng nhu hòa vừa lúc bị một gốc cây đa ở phía đông ngăn lại, chỉ có dư quang mỏng manh xuyên thấu qua cành lá chiếu vào trên bàn, giấy Tuyên Thành màu trắng không vẽ mà tự đẹp, tạo thành một bức tranh thiên nhiên cảnh lá lay động.

Nơi này chính là địa điểm của trận tỷ thí buổi sáng hôm nay.

Đám người vây xem đều chỉ có thể ở ngoài mười bước quan sát, vòng quanh hai gốc cây đa, vây đến hai người ở bên trong chặt như nêm cối.

Phía dưới là thủ tịch của bát quái đảng Mộ Dung Anh ở hiện trường đốc hết tình báo nói:

“Các vị quan sát, mời nhìn về phía nơi này, không phải bên trái, cũng không phải bên phải, mà là ta ở đây.

Đúng rồi, ta chính là đệ nhất võ lâm thanh xuân vô địch mỹ thiếu nữ, là hòn ngọc quý trên tay của Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Anh là đây.

Các người bây giờ nhìn thấy, là tứ đại tài tử của hai đại thư viện trong lúc tỷ thí.

Trận đầu tỷ thí, so chính là họa kỹ, đề mục là nhớ xuân.”

Một cái trứng thúi đột nhiên từ bên ngoài sân nện tới, Mộ Dung Anh hiểm hiểm mà tránh thoát, vội vàng sửa đúng nói:

“Ngượng ngừng, là nhớ thu, tuyệt đối là nhớ thu.”

Nàng ra sức mà lau mồ hôi, tiếp tục đưa tin:

“Đứng ở bên trái của ta vị này, là từ trước đến nay đứng đầu tứ đại tài tử của thư viện Thanh Phong, cũng là một trong tứ đại mỹ nam của võ lâm, truyền nhân thứ ba mươi mốt của Mộ Dung thế gia.....”

Bốn cái trứng thúi, từ bốn cái phương hướng khác nhau tiếp tục nện tới, nàng vội che đầu gối xồm xướng.

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

Bốn cái trứng gà vàng nổ tung, cũng đủ xào một đĩa to trứng gà xào trứng gà.

Nàng thường thức bút than ở trong tay, chớp chớp mắt với bọn học sinh ném trứng gà, kia đều là nàng mướn viện trợ từ bên ngoài chuyên mua nước tương. Còn có phía sau của nàng, xếp thành một hàng mỹ nam, đó là đoàn bạn thân của nàng. Ở bên trên sơn trường vuốt chòm râu dê, cười đến thần bí, đó là hậu trường của nàng.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, thắng, đó là nhất định, thua, đó là không có thiên lý. Nhìn nhân khí này, phong thuỷ này, liền trực tiếp cầm đầu kia phe phẩy quạt giấy, Mộ Dung Vũ cười đến vân đạm phong khinh bị so đi xuống.

Mộ Dung Anh cười hề hề như kẻ trộm mà xem xét chung quanh, sau khi xác định an toàn, mới chậm rãi đứng lên, lần này nàng đã có kinh nghiệm, không dám đặc biệt khen thân đại ca của nàng nữa, ngược lại bắt đầu giới thiệu nàng bên này:

“Bên phải của ta vị này, mọi người nhất định rất quen thuộc. Không sai, hần chính là có nhân khí nhất thư viện hiện nay, có được đoàn thù tuyền hậu viện cường đại Hàn Linh. Nhưng mà..... Hôm nay chúng ta so chính là họa kỹ, không phải là nhân khí, cho nên, xin mọi người một lần nữa đem ánh mắt ngắm nhìn ở trên hai bên họa kỹ tạo nghệ.”

“Chúng ta lại đến nhìn xem hai bên chuẩn bị văn phòng tứ bảo, bên trái, giấy, là thượng đẳng thanh mặc ly, bút, là bút lông đẹp loại cực phẩm, mực, là mực trầm thơm nồng. Lại xem bên phải, giấy, đồng dạng là thượng đẳng thanh mặc ly, bút..... Đây là cái gì?”

Nàng cầm lên mấy cây thoi than nàng chuẩn bị tỉ mỉ bày biện trên bàn ở trước mặt của nàng, lật qua lật lại mà nghiên cứu, nhìn không ra được cái nguyên do gì. Nàng ném cho nàng một cái liếc mắt, đây chính là vũ khí bí mật của nàng, sao có thể công bố sớm được?

Mộ Dung Anh bỏ thoi than xuống, khuôn mặt mỉm cười hướng người xem, tiếp tục nói:

“Từ hai bên chuẩn bị trước thi đấu tới xem, vừa xem thi hiểu ngay. Hàn Linh, hần, nhất định phải thua rồi!”

Nàng vừa nói xong, trứng thúi, lá cái đầy trời ném về phía nàng, chỉ tiếc mục tiêu đã mất đi tung tích. Mộ Dung Anh, quả quyết mà chạy trốn thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Thân Phận Bại Lộ

Sau khi son trường liền tiếp nói diễn thuyết không có dinh dưỡng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Hàn Linh tĩnh tâm lại, bây giờ mới là thời khắc bắt đầu lộ rõ bản lĩnh thật.

Nàng ngược mắt nhìn Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, từ lúc bắt đầu mới vừa rồi, hần vẫn luôn duy trì tư thế ung dung, vẫn cười nhạt như cũ. Giờ phút này hần cũng đang ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt chạm nhau, hần nhột nhạt mà nở nụ cười, có loại cảm xúc không rõ lưu chuyển ở trong mắt của hần, nói không rõ, tóm lại chính là cảm thấy là lạ. Khi nàng đang nhìn hần chăm chú, hần vén tay áo, cầm bút, chấm mực, hạ bút, động tác liền mạch.

Nhanh như vậy liền hạ bút?

Ngay cả nàng người biết sớm đề thi một ngày có chuẩn bị cũng chưa hề qua loa hạ bút, hần cũng đã bắt đầu vẩy mực, vẽ nét. Tư thế ưu nhã, biểu tình chuyên chú, vận dụng ngòi bút lưu loát, liền mạch lưu loát, nàng xem đến ngây người, đã quên chính mình giờ phút này đang ở trong tỷ thí.

Mãi cho đến khi Hàn Như Phong ở phía sau chạm vào nàng một chút, nàng mới giật mình tỉnh lại, quả nhiên là một cao thủ khó đối phó, nàng bắt đầu có chút hoảng hốt. Xem giấy vẽ của hần, đã hoàn thành hơn một nửa, nàng hít thở thật sâu, sau khi ổn định tâm trạng rồi thì mới bắt đầu vẽ.

Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, Mộ Dung Vũ bỗng nhiên ngừng đầu, hướng về phía nàng, giương lên nụ cười bí hiểm.

Nàng để cho hai người Băng Tư và Hàn Như Phong một trái một phải nâng bàn vẽ nàng đã chuẩn bị tốt trước đó, độ cao của bàn vẽ đúng lúc che khuất bóng dáng của Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, nàng mới có thể không bị hần tiếp tục ảnh hưởng. Nàng đứng thẳng người bắt đầu dùng thoi than phác hoạ ở trên giấy Tuyên Thành, nàng miêu tả cảnh vật là căn cứ Phạm Trọng Yêm* làm lời 《 Tô Mạc Già 》 mà đến lĩnh cảm.

*Phạm Trọng Yêm 范仲淹 (989-1054) tự Hy Văn 希文, người Ngô Huyện (nay thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc). Ông là người chính trực có khí tiết, từng nói: Kê sĩ phu phải lo trước thiên hạ mà vui sau thiên hạ. Ông từng trấn thủ biên cương rất có uy vọng, người Khương gọi ông là Long đầu lão tử, không dám xâm phạm biên cương. Bài từ của ông không nhiều song với nhiệt tình ái quốc và khâm hoài hào tráng đó, thực đã khai thác cảnh giới cho Tô Đông Pha, và Tân Khí Tật vậy. Từ của ông rất hào hùng. (Thi Viện)

Biếc mây trời, vàng lá đất, sóng lẫn sắc thu, khói sóng xanh lạng ngắt.

Nước liền trời núi chiều nắng hắt, đám cỏ trên ngói, mon mon trong nắng nhạt.

Não hồn quê, buồn đất khách, ví được hằng đêm, mộng đẹp ru ngon giấc.

Trăng sáng chóe một mình tựa gác, rượu ngắm ruột sầu, nỗi nhớ đầm nước mắt**.

**Xuất xứ từ bài thơ “Tô Mạc Già” của Phạm Trọng Yêm. Nguyên văn: Bích vân thiên, Hoàng diệp địa. Thu sắc liên ba, Ba thượng hàn yên thúy. Sơn ánh tà dương thiên tiếp thủy, Phương thảo vô tình, Canh tại tà dương ngoại. Âm hương hồn, Truy lữ tư, Dạ dạ trừ phi, Hảo mộng lưu nhân thúy. Minh

nguyệt lâu cao huu độc ý. Từ nhập sâu tràng, Hóa tác tương tư lệ. Dịch nghĩa: Trời đầy mây biếc, Đất phủ là vàng. Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ, Trên sóng là khói lạnh màu biếc. Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước. Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người, Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời. Nỗi nhớ nhà rầu rĩ, Tìm theo nỗi lòng đất khách, Hằng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được. Trắng sáng, lâu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trông. Rượu vào trong dạ sâu, Hoá thành giọt lệ nhớ nhung. Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo, nguồn: Tống từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999. (Thi Viện)

Mây biếc, lá vàng, làn thu thủy, cỏ thơm, ánh tà dương, trắng sáng, lâu cao, cùng với người vẫn lẻ bóng tựa trông, rượu vào trong dạ sâu..... Xa gần cao thấp, nhân vật, nhìn thấu cảnh vật, cảm xúc trên dưới nhiều tầng, khiến cho tất cả hết thấy ở dưới ngòi bút của nàng giống như đúc, tràn lan ý cảnh.

Đề xong một câu thơ cuối cùng, lạc khoản***, khi ngẩng đầu lần nữa, Mộ Dung Vũ ở phía đối diện đã sớm dừng bút, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà nhìn nàng ở bên này. Bởi vì bàn vẽ của nàng dựng thẳng lên, hẳn không thấy được bức họa của nàng, trong mắt tràn ngập tò mò.

***lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

Nàng đắc ý mà giương nụ cười, vút bút than ở trong tay đi, bức họa này là tác phẩm nàng vừa lòng nhất cho đến nay. Trên tay dính phải than đen, nàng vuốt tay về phía sau, phía sau có nàng một loạt mỹ nam hậu viên, luôn có người bằng lòng đưa khăn tay lên phục vụ cho nàng đi?

Đợi hồi lâu, trên tay vẫn là trống không, nàng bĩu môi quay đầu lại, phát hiện người ở phía sau đều chuyển chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, trực tiếp làm lơ nàng. Bất quá nhìn ánh mắt kinh ngạc cảm thán của bọn họ, nàng khoe khoang nho nhỏ, biết bốn tiểu thư tài hoa hơn người đi? Sùng bái nàng đi, người tới nàng không sợ!

“Đây thật là người vẽ?” Thật là gây mắt hứng mà, Dạ lão đại vậy mà lại nghi ngờ họa kỹ của nàng.

“Vô nghĩa!” Thật muốn cho hắn một cốc đầu, vậy mà lại hoài nghi nhân phẩm của nàng, chỉ là bây giờ là nàng đang mặc nam trang, không dám dễ dàng trêu chọc hắn. Chẳng lẽ hắn mới vừa rồi không thấy được là nàng vẽ từng nét bút ra tới sao? Ai, thật là một gốc gia hỏa đầu óc đơn giản, từ chi phát triển!

“Thật nhìn không ra, tài nấu ăn của người không được, họa kỹ lại là hạng nhất.” Triệu Hi hài hước mà nói đùa với nàng, cùng với nấu ăn, nàng là hoàn toàn bỏ qua, ta không phải cái miếng vật liệu (块料 ???) kia.

Nàng bĩu môi, chỉ coi hắn là đang khen ngợi nàng, nàng không để bụng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thủy Mộ Hoa vẫn luôn chuyển chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, hẳn là một người đa tài đa nghệ nhiều nhất ở trong mọi người, cũng là một người có tài hoa nhất, chỉ là hắn từ trước đến nay khiêm tốn. Nếu không phải nàng tình cờ từ phòng của hắn lục lọi một ít bức họa và văn chương trước đây của hắn, cũng không biết hắn trừ bỏ cầm nghệ lợi hại, ngoài rất biết pha trà, còn có nhiều tài nghệ như vậy.

“Mộ Hoa, người cảm thấy bức họa này của ta thế nào?” Nàng rất muốn nghe một chút ý kiến của hắn.

“Kết cấu vẽ thích hợp, cảm giác có thứ tự rõ ràng dứt khoát, miêu tả, đường nét đều đặn, cảnh vật tôn nhau lên trở nên thú vị, ý cảnh vô cùng phong phú, đặc biệt là tư thế của nhân vật giống như đúc, là một bức họa khó có được.” Giọng nói của Thủy Mộ Hoa nhẹ nhàng mềm mại, như gió đang ngâm hát, nghe được tâm trạng của nàng nhộn nhạo, quả nhiên là tri kỷ, tri âm của nàng, nói ra tinh túy trong bức họa của nàng.

“Có thể để cho tại hạ cũng thưởng thức bức họa một chút hay không?”

Nàng ngẩng đầu, thấy được Mộ Dung Vũ, không biết từ khi nào hắn đã đến trước mặt của nàng.

Bức họa, đương nhiên là muốn mọi người thưởng thức, nếu không nó đã không có giá trị tồn tại. Nàng hào phóng mà bày bức họa ra, để cho hắn cùng những người vây xem khác nhìn đủ, nàng cũng lách người đến bên của hắn, muốn nhìn một chút hắn đến tốt cùng là vẽ cái gì.

Một mảnh đỏ rực lộng lẫy đập vào tầm mắt của nàng, nàng sợ đến ngây người.

Đó là rừng phong, là nơi hắn mới gặp nàng, mà nữ tử xinh đẹp cười tươi ôn tiểu sư tử ở trong rừng kia còn không phải là nàng sao? Mĩ mục phán hề, xảo tiểu thiện hề, ngay cả nàng cũng không biết chính mình lại đẹp đến như vậy.

Không đúng, nàng mặc chính là nam trang, hắn làm sao vẽ nàng thành nữ trang? Chẳng lẽ hắn.....

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện đôi mắt ngâm cười của hắn, quả nhiên hắn đoán được. Rõ ràng chỉ cùng hắn tiếp xúc một hai lần, hắn liền lập tức nhận ra thân phận nữ nhi của nàng, mà Dạ Ma Thiên tiếp xúc gần gũi với nàng lâu như vậy, lại còn phân biệt không ra sự khác biệt giữa nàng và Yêu Nhi, chênh lệch a!

“Yêu Nhi! Đây là Yêu Nhi!”

Thật bất hạnh mà, Dạ Ma Thiên cuối cùng vẫn là phát hiện.

Tiểu Tân Tân ở trong bức họa kia, đó là chứng minh tốt nhất, người ở trong bức họa là nàng, nàng là Yêu Nhi.

Tầm mắt của hắn vững vàng khóa nàng lại, trong mắt mang theo ngọn lửa thịnh nộ. Nàng biết, lần này nàng thật sự là tránh không khỏi rồi, đều là Mộ Dung Vũ gây họa.

Sợ hấn dưới sự giận dữ, không biết sẽ gặp phải cái phiền toái gì tới, nàng vội lôi kéo hấn sang một bên, thấp giọng cùng hấn thương lượng: “Dạ, chuyện này chờ tỳ thí xong, ta lại giải thích tỉ mỉ với chàng được không?”

Hấn sa sầm mặt lại, bão táp dày đặc.

Nàng vô tội mà nháy mắt mấy cái về phía hấn, muốn tranh thủ đồng tình, thế nhưng vẫn là không hiệu quả.

“Dạ, trở về ta tùy người xử trí, người muốn phạt ta như thế nào cũng được.”

Sắc mặt của hấn hơi có chút cải thiện, con giận còn sót lại chưa tiêu tan, nhưng mảy ám chỉ liếc mắt về phía nàng bên này một, nàng vội bổ sung thêm một câu: “..... Ở trên giường.” Chớp mắt hai ba lần, mỹ nhân kẻ cũng bày ra, nên xin bớt giận nhé?

Nàng thật hoài nghi người mới vừa rồi còn về mặt tức giận trừng mắt về phía nàng rốt cuộc có phải Dạ Ma Thiên hay không, trước mắt đầy mắt của hấn chỗ nào còn có tức giận, chỉ có vẻ mừng thầm đắc ý, còn khóc khóc mà hừ một tiếng về phía nàng: “Đây là nàng nói, không được chơi xấu!”

Nàng có chút không biết nói gì, như thế nào cảm giác giống như đồ tiểu hài tử? Bất quá hấn chịu tha thứ nàng cũng đã là vô cùng may mắn rồi, nếu đổi lại là nàng, người nàng yêu thương lừa gạt nàng, nàng nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn. Hấn nhất định rất yêu nàng, đến nỗi có thể tha thứ cho nàng tất cả.

Cuối cùng là tạm thời tiêu tan cơn tức giận của hấn, sau khi trở lại nơi tỳ thí, chờ một đám sơn trưởng phán quyết bình phẩm.

“Bức họa của hai vị mỗi người mỗi vẻ, chúng ta cũng rất khó đưa ra phán quyết, không bằng từ hai vị tự mình tới phân xét bức họa của đối phương, không biết ý như thế nào?”

Sơn trưởng vuốt chòm râu dê của hấn, tiếp tục mỉm cười bí hiểm, thật đủ nham hiểm, để cho bọn họ tự mình bình luận, cũng không đắc tội hai bên, vậy còn bình luận cái rắm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Cùng Tiểu Tân Tân Tranh Sủng

Nếu là như thế này, vậy nàng liền không khách khí, Hàn Linh không chút nào hổ thẹn mà giương giọng nói: “Ta cho rằng, bức họa của ta càng tốt hơn, là ta thắng.” Phải biết rằng thắng tỳ thí, thì có thể miễn đi kiểm tra nấu ăn, tương ứng, nàng có thể thiếu một vị hôn phu. Liên quan đến chuyện lợi và hại, nàng tuyệt đối không hàm hồ.

Ngụy nương Thúc Tu xem không thuận mắt, vì bảo vệ Mộ Dung Vũ nói: “Người cũng quá không biết xấu hổ, nào có người tự quyết định, nói chính mình thắng?”

Hàn Linh khinh thường mà quăng cho hấn một cái liếc mắt: “Người không phục, cứ việc vẽ thêm một bức, ta đánh giá một chút, rốt cuộc ai hơn ai kém?”

“Người tỳ thí lại không phải là ta, ta tại sao phải vẽ?” Thúc Tu nũng nịu mà quăng cho nàng một cái liếc mắt.

Nàng không kiên nhẫn mà vung tay về phía hấn: “Nếu không phải người, vậy người liền lùi về sang một bên. Mới vừa rồi sơn trưởng cũng đã nói, là để cho ta và Mộ Dung Vũ giữa hai người bình phẩm lẫn nhau, về phần người không liên quan đây, là không có quyền lên tiếng.”

“Người ——”

Thúc Tu còn dọ tranh luận, Mộ Dung Vũ ngăn cản hấn, vẫn là cười đến ấm như gió xuân như cũ, người nam nhân này dường như từ nhỏ chính là thông dong không sợ, ôn hòa đến như ánh nắng tháng ba, ấm vào lòng người.

“Bức họa của Hàn công tử sáng tạo khác người, đích xác càng tốt hơn, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.”

Nàng hơi hơi sững sốt, nhưng thật ra không nghĩ tới hấn sẽ nhận thua đến thẳng thắn như thế, nói thật, bức họa của hai người bọn họ đích xác không phân cao thấp. Bức họa của hấn ở thời đại này đã là cực phẩm, phát huy tất cả kỹ xảo họa nghệ hiện có tới vô cùng nhuần nhuyễn, mà bức họa của nàng thì thắng ở ý mới và họa pháp xưa nay chưa từng có.

Hướng về phía phần trí tuệ này của hấn, hấn người bằng hữu này, nàng quyết định kết giao rồi.

“Như vậy ta tuyên bố, trận đầu tỳ thí, Hàn Linh của thư viện Bạch Tùng thắng!”

Sơn trưởng cao giọng tuyên bố, trên mặt hớn hờ, trận tỳ thí này, đã giữ gìn danh dự của thư viện, lại không có làm nàng công chúa này mất mặt, cực diện

song thẳng, hấn có sao mà không làm?

Tỷ thí vừa kết thúc, nàng đã bị Dạ Ma Thiên mạnh mẽ lôi kéo đi vào sân của hấn.

Dưới cây hòe, bóng cây.

Bước chân của nàng còn chưa đứng vững, hấn bỗng nhiên duỗi tay kéo xuống dây cột tóc ở trên đầu của nàng, đầu nàng lơ lửng trên không, rồi tung buông xuống vai. Lúc này đây, nàng là thật sự lơ lửng trên không.

Sau khi mừng như điên, ánh mắt của hấn lại lần nữa biến hóa, tức giận chứa đầy hai tròng mắt của hấn, hấn hung hăng mà bỏ tay của nàng xuống, rống to về phía nàng: “Tại sao muốn gạt ta? Lừa gạt cảm tình của ta, rất thú vị sao?”

“.....” Nàng rút cổ một cái, không phản bác gì.

“Nàng năm lần bảy lượt mà gạt ta, nàng biết lòng của ta có bao nhiêu khó chịu? Ta cho rằng nàng thật sự bị người bắt đi, mà ta lại không có cách nào cứu được nàng, nàng cũng biết ta có bao nhiêu tự trách? Ta liều mạng mà luyện võ, mạnh mẽ phá tan cửa ải, vì chính là có thể có đủ năng lực để bảo hộ nàng. Mà nàng thì sao, rõ ràng liền ở bên người của ta, lại không cùng ta nói thật, lòng của nàng đến tột cùng là làm cái gì?”

“.....” Nàng vẫn là không có lời gì để nói, hấn nói đều là sự thật.

“Nàng nói chuyện a, vì cái gì không nói lời nào?”

“.....” Nàng thật sự không biết nên nói cái gì, tiếp tục cúi đầu, tiếp thu răn dạy của hấn, đây là nàng gieo gió gặt bão.

Một mảnh lặng im, hấn không hề có bất luận lời nói gì.

Ngược lại trong lòng của nàng thấp thòm bất an, len lén ngẩng đầu nhìn hấn, lại bị hấn bắt tại trận.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Biết sai rồi sao?” Tuy rằng vẫn là hét to, nhưng giọng điệu rõ ràng đã không phải là chuyện như vậy.

Nàng mừng thầm trong lòng, hấn vẫn là không đành lòng trách cứ nàng, nàng vì thế hết sức nghiêm túc, thành khẩn về phía hấn thừa nhận sai lầm: “Dạ, ta sai rồi. Từ lúc bắt đầu ta liền không nên dối gạt chàng, nếu ta biết từ lúc bắt đầu lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta đây từ lúc bắt đầu liền nhất định sẽ không lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu liền biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta khẳng định sẽ không từ lúc bắt đầu liền lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu không biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, như vậy ta từ lúc bắt đầu.....”

“Dừng dừng dừng, lung tung rồi loạn cái gì?” Hấn cười nhạo ra tiếng, biểu tình ở trên mặt cũng theo đó mà từ âm u chuyển sang trời quang.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc qua cơn mưa trời lại sáng. Nàng nhón chân ở trên má trái của hấn hôn một cái, xem như bồi thường. Hấn lại không hài lòng, nghiêng qua gương mặt ở bên kia, mệnh lệnh nàng tiếp tục hôn hấn. Không có biện pháp, ai bảo nàng là đang trong lúc nhận sai chứ, “chụt” một tiếng, tặng một cái môi thơm vang dội.

Hấn rút cuộc thoải mái mà cười sáng lạn, giống như một hài tử.

“Ngao ——”

Tiểu Tân Tân không biết khi nào đi theo tới, bị người xem nhẹ, nó có chút khó chịu, gào lên về phía Dạ Ma Thiên. Không thể tưởng được tiểu sư tử cũng có lúc phát uy, thật là đáng yêu.

Nàng khom người bế nó lên, vùi đầu cũng hôn nó một ngụm, nó lúc này mới ngoan ngoãn mà vùi ở trong lòng ngực của nàng nhẹ cọ.

“Nó đến tột cùng là cái thứ gì?” Dạ Ma Thiên khó chịu khi nàng hôn Tiểu Tân Tân, hàm hừ chất vấn.

Tiểu Tân Tân cảm giác được địch ý của hấn, cũng ngẩng đầu gào lên về phía hấn: “Ngao ——”

Nàng tròn tròn mắt, một người một thú này thế nhưng cũng đi theo đó mà tranh sủng.

“Nó tên là Tiểu Tân Tân, là một con tiểu sư tử, ta từ trong sơn cốc ôm trở về, đáng yêu không?” Nàng ôm Tiểu Tân Tân để sát vào hấn, để cho hấn thấy được rõ ràng hơn một chút.

Dạ Ma Thiên nhíu mày, liếc xéo nó, nói: “Xấu chết đi! Nào có đáng yêu như ta?”

Một cái hắc tuyến từ trán của nàng rơi xuống, thế nhưng còn có người cùng sư tử so đáng yêu, cái này cũng không tránh khỏi quá đáng yêu đi?

Nàng trêu đùa Tiểu Tân Tân, giấu cợt cười nói: “Tiểu Tân Tân, Tiểu Dạ Dạ ghen kìa, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Dạ Ma Thiên bĩu môi, bá đạo mà ôm nàng vào trong lòng ngực, mang theo giọng điệu mập mờ nói: “Nàng nói muốn bồi thường ta, bây giờ ta sẽ phải...”

Lông mày của nàng hơi nhíu, vội quay người tránh thoát khỏi hấn nói: “Không được đâu, đại di mục của người ta tới...”

Dạ Ma Thiên nhủ mảy, nghi hoặc nói: “Đại di mục? Lão nhân gia nàng ở đâu?”

Nàng hé miệng cười trộm: “Chàng muốn bái kiến lão nhân gia nàng một chút sao?”

“Nếu là trưởng bối của nàng, đương nhiên phải bái kiến một cái.” Về mặt bộ dạng nghiêm túc của Dạ Ma Thiên, nàng nhìn đến thiếu chút nữa phá hỏng việc mà cười như điên.

“Rất tốt, vậy chàng nhanh chóng đi chuẩn bị chút lễ gặp mặt, đại di mục của ta tương đối thích mỹ thực, chàng đi chuẩn bị nhiều một chút.”

“Mỹ thực sao? Vậy có vấn đề gì? Nếu không, ta tự mình xuống bếp làm!” Hắn vén tay áo lên, một bộ tư thế sắp mặc giáp ra trận, nàng vội cản lại hắn.

“Vậy hay là quên đi, kỳ thật lão nhân gia nàng cũng không phải muốn ăn như vậy.” Vạn nhất hắn ép buộc nàng ăn đồ ăn của hắn làm, vậy còn không bằng giết nàng. Quên đi, sợ hắn tiếp tục dây dưa tiếp, nàng vội lấy xem cuộc tỷ thí tiếp theo làm lý do, lôi kéo hắn đi đến hiện trường tỷ thí.

Trận tỷ thí thứ hai, ở thời gian cơm trưa hùng hực khí thế mà tiến hành.

Bởi vì tình huống nơi chốn đặc thù, trừ bỏ hai người trong tỷ thí, những người khác đều bị ngăn ở bên ngoài phòng bếp, liền chờ đồ ăn thơm ngào ngạt chảo nóng ra lò.

Dưới bóng cây của cửa phòng bếp, Hàn Linh ôm Tiểu Tân Tân, không ngừng mà trêu đùa nó. Nó cũng ngửi thấy được mùi thơm thức ăn từ trong phòng bếp bay ra, nước miếng su tử chảy thẳng xuống, rơi xuống dính đầy trên tay của nàng.

Bên hông của nàng, tay của Dạ Ma Thiên hạnh kiểm xấu mà di chuyển lên xuống, nàng cũng đã dùng ánh mắt cảnh cáo hắn lần thứ N, hắn không thèm nhìn chút nào, vẫn như cũ nàng đi nàng làm mà ôm nàng. Cũng không nghĩ bây giờ nàng đang mặc nam trang, người khác sẽ thấy quan hệ của hai người bọn họ thế nào?

Phong bình* của nàng vốn dĩ liền có chút lệch, bây giờ thì tốt rồi, lệch đến càng triệt để hơn.

*风评: đánh giá phẩm chất, hành vi và ảnh hưởng của ai đó hay cái gì đó cùng từ “dư luận” có ý nghĩa tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Không Cần Chọc Ngươi Nương

Ở bên cạnh người của Hàn Linh, Hàn Như Phong gắt gao mà nhìn chằm chằm tay của Dạ Ma Thiên, nhìn không được mà cắn môi của mình, mười phần mười bộ dáng tiểu thụ, nàng cũng không đành lòng nhìn hắn nữa. Phía bên phải của Hàn Như Phong, là Long Chi Dực ôm kiếm mà đứng, về mặt của hắn lãnh khốc, nhìn không ra vui giận. Tựa như chờ đến có chút không kiên nhẫn, hắn xoay người rời khỏi sân, ánh mắt của nàng đuổi theo bóng dáng của hắn đi xa, gia hỏa này thật là tự bề đến lợi hại, ngày thường trừ bỏ luyện công thì không có yêu thích khác, thật không hiểu chờ hắn già đến rụng răng, hắn có thể buồn chết hay không?

“Ai da!”

Lỗ tai của nàng bị người cắn một chút.

Dạ Ma Thiên có chút khó chịu nhìn chằm chằm nam nhân khác, dưới nhiều con mắt đang nhìn chăm chú, hắn cắn vành tai của nàng, tỏ vẻ khiển trách.

Thanh âm của nàng quá lớn, đều thu hút người ánh mắt của người khác lại đây. Nàng thật vô tội a, lần này ác danh nàng có cái loại ham mê này xem như hoàn toàn chứng thực. Quên đi, che che giấu giấu, không thú vị. Yêu đương, thì thoải mái hào phóng mà nói đi. Lại nói như thế nào, Dạ lão đại cũng là một tình nhân không tồi, cùng hắn ở bên nhau, rất có cảm giác an toàn.

Thân mình của nàng dựa sát về phía sau, dựa ở trên người của hắn. Dạ Ma Thiên mừng rỡ, hai tay đều vòng quanh ở bên hông của nàng, hàm dưới để ở trên đầu vai của nàng, cười đến thoải mái.

Ánh mắt khác thường và tiếng thổn thức đến từ bốn phương tám hướng, sau một cái trừng tàn nhẫn của Dạ Ma Thiên, mọi người đều xoay mặt, không dám lại nhìn về phía nơi này của bọn họ.

“Chặc chặc chặc..... Hai người các ngươi khi nào tốt hơn rồi? Khó trách Dạ lão cha vội vã tìm hôn sự cho ngươi như vậy, thì ra là sợ ngươi cùng nam nhân.....”

Mộ Dung Anh đối với bọn họ một hồi hô trời kêu đất, biểu tình cực kỳ khoa trương. Cái này tốt lắm, nàng lại có đề tài bát quái, tin tưởng không được

bao lâu nữa, toàn bộ giang hồ đều sẽ có tin đồn Dạ lão đại của bang Thiên Ma có đoạn tụ chi phích.

Hàn Linh buồn cười mà liếc mắt nhìn nàng một cái, nếu nàng cần đề tài bát quái như vậy, vậy nàng tại sao không thành toàn cho nàng? Kéo đầu của Dạ Ma Thiên xuống, nàng chủ động tặng một nụ hôn, như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào liền rời khỏi.

Dạ Ma Thiên có chút bất mãn, ở lúc nàng sắp rời khỏi, cứng rắn giữ đầu của nàng lại, cho một cái hôn sâu thật dài. Nàng hoài nghi Dạ lão đại có phải hay không lên lên học thêm, kỹ thuật hôn càng ngày càng thông thạo, hôn nàng đến choáng váng đầu óc.

Khi lấy lại tinh thần, nhìn thấy Mộ Dung Anh ở trước mắt đang mở to miệng, ngầy ra như phồng. Phía sau nàng, Mộ Dung Vũ đang đứng, ánh mắt của hắn thu liễm, mắt đi ôn hòa ngày xưa, một loại cảm xúc phức tạp viết ở trên mặt.

“Có thể hỏi một chút hay không, hôn môi rốt cuộc là có cảm giác gì?”

Mộ Dung Anh thật vất vả lấy lại tinh thần, lại cười hi hi xích xích lại gần nàng, hỏi một vấn đề vô cùng sảm, Hàn Linh bị nàng đánh bại.

Thấy Hàn Linh không trả lời, Mộ Dung Anh gian xảo mà nhìn về phía Băng Tư ở phía sau Hàn Linh, Băng Tư cả người chấn động, ánh mắt cảnh giác mà nhìn chăm chăm nàng, giống như phòng sói.

“Băng Tư, ngươi hôn ta một chút thử xem, ta muốn biết kia rốt cuộc là có cảm giác gì.”

Toàn trường bị sảm đánh ngã.

Hàn Linh thật sự bội phục dũng khí của Mộ Dung Anh, Băng Tư đáng thương, bị tiểu ma nữ coi trọng, nàng cũng không giữ được hắn.

Lông mi của Băng Tư liền nhảy vài cái, xin giúp đỡ mà nhìn về phía Hàn Linh.

Không thể tưởng được hắn cũng có lúc không biết làm sao, quên đi, xem ở phân thượng hắn đối với nàng còn như không tệ, cái này vội vả phải là giúp.

“Tiểu Anh Tử, không bằng ta hôn ngươi thử xem” Hai mắt của nàng phóng lang quang xích lại gần Mộ Dung Anh, muốn có ý dọa nàng một chút.

Mộ Dung Anh lui một bước, khinh thường mà bĩu môi nói: “Ta đối với ngươi không có hứng thú.”

Thật sao, thì ra nàng không phải thật sự không biết gì, mà là cố ý nhằm vào. Nàng cũng đủ giáo hoạt, nghĩ loại thủ đoạn này theo đuổi mỹ nam, Băng Tư của nhà bọn họ trong sáng lương thiện như vậy, nếu là cùng nàng đơn độc đặt ở cùng một chỗ, nói không chừng thật bị nàng ăn rồi.

“Đồ ăn lên bàn nè!”

Trong phòng bếp thét to một tiếng, cất đứt trò khôi hài ở bên ngoài.

Mấy người học sinh từ nơi khác chuyển đến hai cái bàn dài, bày song song ở một chỗ, đặt ở ngoài phòng.

Đồ ăn nóng ra nôi ——

Trên hai cái bàn dài hai bên, đều bày ba món ăn, hai món một canh.

Hai chén canh bốc lên hơi khói nóng hằm hập, mùi thơm bay mùi dậm.

Nguyên liệu giống nhau, nhưng mà thịt gà, cà rốt, rau xanh, trái qua hai người cẩn thận tạo hình, thế nhưng biến ảo ra bốn đĩa món ngon mỹ vị sắc hương vị đều đủ.

“Hít ——” Nuốt một ngụm nước miếng, Hàn Linh chủ động yêu cầu đảm đương giám khảo và thành viên ăn thử, đáng tiếc Thúc Tu người ta còn ghi hận thêm một ván thắng thua, không tin nàng sẽ đánh giá theo lẽ công bằng.

Tức chết nàng, thịt mỡ đến miệng cứ như vậy đã đánh mất.

Thúc Tu đáng chết, nguy nương đáng chết, nguyên rùa chết ngươi!

Nhìn sơn trường và vài vị phụ tử ném từng cái lần thức ăn và canh ở trên bàn, mỗi người khen không dứt miệng, chỉ là sau khi mỗi người ném qua canh của Triệu Hi làm, trên mặt toàn lộ ra vẻ khác thường. Hay là canh có vấn đề?

Sắc mặt của Triệu Hi cũng có chút không đúng, hắn tự mình ném một ngụm canh, lập tức phun ra. Ánh mắt sắc bén mà quét về phía Thúc Tu, mang theo địch ý.

“Đề tiện!”

Thúc Tu trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, kiêu ngạo nói: “Tài nghệ không bằng người, nhận thua là đúng, hà tất tức muốn học máu?”

Triệu Hi không muốn cùng hắn cãi cọ, trầm mặt, quay đầu rời khỏi hiện trường.

Hàn Linh có chút không rõ, tiến lên cầm muỗng, nếm một ngụm canh hắc làm. Ờ, vậy mà lại đắng, dựa theo kinh nghiệm xuống bếp của Triệu Hi, không có khả năng làm ra canh mất tiêu chuẩn bực này, nhất định là có người động tay động chân. Nhìn lại sắc mặt đắc ý của Thúc Tu kia, nàng càng thêm khẳng định nhất định là hắc ở trong canh làm cho hư, cho nên mới làm cho Triệu Hi thua trận thi đấu này.

Không thể tưởng được nguy nương xảo trá như vậy, chắc chắn chắc, ngàn vạn không cần chọc phải nguy nương, đây là lời lẽ chí lý.

“Dựa vào vài cái kỹ năng tiểu nhân thắng được tỷ thí, trái lại người thắng được thật dễ chịu a, cũng không có một chút lương tâm bất an?”

“Người có chứng cứ gì? Nếu là không có, thì không cần ba hoa chích choè.”

A, hắc còn rất xảo quyết, nói chứng cứ với nàng?

Mới vừa rồi tất cả mọi người ở bên ngoài, bên trong trừ bỏ hai người nhóm lửa, cũng chỉ có hắc và Triệu Hi ở đây, có thể tìm ra chứng cứ từ đâu?

Tiểu dạng nhi, sẽ để cho người cao hứng một lát, dù sao còn có hai trận tỷ thí nữa, nhất định phải làm cho tứ đại tài tử bọn họ thua có đi mà không có về.

Lo lắng Triệu Hi sẽ lẩn quẩn ở trong lòng, rốt cuộc lấy cá tính hiếu thắng của hắc, bại bởi người khác, hoặc nhiều hoặc ít trong lòng sẽ có khó chịu. Nàng quyết định đi khuyên nhủ hắc, để cho trong lòng của hắc dễ chịu chút. Dạ Ma Thiên không chịu rời khỏi nàng nửa bước, nghe nàng nói muốn đi xem Triệu Hi, trong lòng của hắc tuy không muốn, cũng chỉ có thể đi theo nàng.

Nàng vẫn luôn không có chú ý tới, từ khi bắt đầu thi đấu nấu ăn, Thủy Mộ Hoa liền mất đi bóng dáng. Nghĩ thầm hắc hắc là không ra khỏi thư viện, có lẽ là mệt mỏi, trở về trúc xá nghỉ ngơi đi.

Tìm được chỗ của Triệu Hi ở ngoài cửa, Dạ Ma Thiên đột nhiên giữ nàng lại, trốn đến một chỗ ẩn nấp. Nàng khó hiểu, đang muốn hỏi hắc, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen nhảy vào sân của Triệu Hi, sau đó chọt lách người vào phòng của hắc.

Chẳng lẽ là thích khách? Thế nhưng lâu như vậy một chút động tĩnh cũng không có, hiển nhiên hắc cùng Triệu Hi quen biết nhau, hắc y nhân kia rốt cuộc là người nào? Hắc tới tìm Triệu Hi là vì chuyện gì? Mà ở trên người của Triệu Hi lại cất giấu bí mật như thế nào?

Lần đầu tiên, nàng đối với thân phận của Triệu Hi sinh ra hoài nghi.

Hắc là người của Triệu quốc, lại ngàn dặm xa xôi chạy tới thư viện của Hàn quốc đi học, cử chỉ văn nhã, cách nói năng phong lưu, trong lúc giờ tay nhấc chân hiện ra hết quý khí của hắc, hắc là xuất thân danh môn thế gia.

Như vậy hắc đến thư viện là có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Cùng Hắc Ngả Bài

Không bao lâu, bóng đen kia lại lần nữa xuất hiện ở cửa, thi triển khinh công rời khỏi sân. Dạ Ma Thiên dùng ánh mắt dò hỏi nàng có nên bắt hắc hay không, Hàn Linh suy nghĩ một chút, vẫn là không cần rút dây động rừng, về sau lưu ý nhiều tung tích của Triệu Hi chút là được.

Ngay sau đó, Triệu Hi cũng từ trong phòng đi ra, thay đổi thân trường bào màu tím, cả người cũng theo đó mà rực rỡ hắc lên. Trang phục này, nàng làm sao nhìn quen mắt như vậy, hình như đã gặp qua ở nơi nào, chính là nhất thời nghĩ không ra.

Nàng đương nhiên không có khả năng nhớ tới, nàng từng ở đầu đường hoàng thành bởi vì một tiếng cười to mà làm cho giao thông hỗn loạn, sau đó thấy được soái ca cầm ly đối diện trên lầu hai của tửu lâu. Chỉ tiếc, nàng cận thị, không thấy rõ bộ dáng của hắc, cho nên đánh chết nàng thì cũng không nhớ nổi đến tốt cùng đã gặp qua hắc ở nơi nào.

Tiếng hít thở của nàng quá mức nặng nề, khiến cho Triệu Hi chú ý, tầm mắt của hắc bay đến chỗ bọn họ ẩn thân. Sợ lộ tẩy, Hàn Linh nhanh trí vừa động kéo đầu của Dạ Ma Thiên xuống, nặng nề mà hôn lên môi của hắc.

Dạ Ma Thiên khẽ kéo khóe môi, được tiện nghi liền khoe mẽ, trực tiếp ôm nàng trở về sân của hắc. Hàn Linh dư quang nhìn về phía chỗ của Triệu Hi, hai mắt của hắc chợt thu lại, con ngươi lam hiện ra màu sắc yêu dị, phụt ra sắc bén.

Đội bọn họ đi xa sau, bàn tay của Triệu Hi lật qua, chỗ lòng bàn tay nhiều thêm một cái còi vàng, môi của hắc ngậm ở miệng cái còi, một luồng tiếng nhạc trầm tĩnh linh hoạt từ trong cái còi của hắc vù vù.

Chỉ trong khoảnh khắc, mười sáu tên hắc y nhân, người khoác giáp bạc, xuất hiện ở trong viện.

Sắc mặt của Triệu Hi chợt lạnh lẽo, ánh mắt hung ác nham hiểm, đâu còn là công tử trong ngày thường ôn tồn lễ độ nhẹ nhàng?

“Ba sự kiện: Một, giết Thúc Tu; hai, truyền lời cho lão bang chủ của bang Thiên Ma Dạ Kiêu, để cho hắn mau chóng mang Dạ Ma Thiên rời thư viện, bốn Thái tử chỉ cho hắn thời gian ba ngày, nếu không. . . . . hắn biết hậu quả; ba, truyền lời cho Trần Nam Vương, để cho hắn tăng thêm nhân thủ, lần lượt đưa người giả trang thành học sinh tiến vào thư viện. Bốn Thái tử muốn khống chế toàn cục, một chút may mắn đều không cho phép.”

“Dạ, Thái tử điện hạ.”

Trả lời đều nhip, ngay sau đó, mười sáu người đã hư không biến mất.

Triệu Hi đánh một quyền nặng nề ở trên thân cây, cành lá rơi rụng như mưa, giống như tâm tình của hắn lúc này, lo lắng bất định. Hắn không cam lòng, không cam lòng Thái tử phi tương lai của hắn thế nhưng lòng lại vẫn vương người khác, càng không cam lòng cố gắng hắn đã làm, không chiếm được hồi báo tương ứng. Hắn, Bắc Thần Hi, lấy thân phận Thái tử của một quốc gia tiến vào thư viện đi học, vì chính là có thể tiếp cận nàng, lấy được nàng, đáng tiếc, hết thầy đều chưa từng theo như tâm ý của hắn mà phát triển.

Hắn nhất định sẽ không để cho người khác lấy được nàng, nàng là của hắn, Thái tử phi của hắn.

“Đoàng đoàng.”

“Choang choang.”

Trong phòng không ngừng phát ra thanh âm đập đồ vật, hỗn loạn một đoàn.

Tứ đại hộ pháp nhìn tình hình không đúng, đều tụ lại với nhau, tiến đến thăm dò kết quả một cái. Mới vừa rồi bọn họ là nhìn thấy lão đại ôm một người vào nhà, tuy rằng khi nhìn thấy người ở trong ngực của lão đại, bọn họ cũng hoảng sợ, nhưng lão đại cuối cùng vẫn là lão đại, bọn họ nào dám nói thêm cái gì, nhiều nhất cũng chỉ là truyền cái tin cho lão bang chủ, cấp cái báo cáo nhỏ gì gì đó. Bất quá động tĩnh ở trong phòng này cũng hơi quá lớn, bọn họ không khỏi mà cảm thán, lão đại cũng quá uy mãnh rồi, nhưng ngàn vạn đừng làm cho thân thể gầy yếu của người ta chết trẻ.

“Vèo!”

Một cái chén trà từ chỗ cửa sổ ném đi ra, bốn người vội vàng lắc mình tránh né, tiếp theo liền nghe được một tiếng rống sợ hãi chộc thùng bầu trời: “Dạ Ma Thiên, chàng cắt cho ta ——”

Trong phòng, Hàn Linh bắt lấy chén trà duy nhất còn sót lại ở trên bàn, thở phì phì mà trừng mắt nhìn Dạ Ma Thiên, đã nói với hắn, hai ngày này đại di mục của nàng tới, không có phương tiện. Hắn lỗ mãng cho là hiểu đúng không tới, nói đại di mục tới mắc mớ gì tới hắn, còn nói hắn tại sao không gặp đại di mục của nàng, tiếp theo liền bá vương ngạnh thượng cung* với nàng, nàng tức giận đến nhân từ bạo lực toàn thân cao thấp đều bị kích thích ra.

*Bá vương ngạnh thượng cung: “Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trúng mất một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành. . . Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cô nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” đặt thay thế cho hai từ “cường gian”. (Bản Long Hội)

“Yêu Nhi, nàng bình tĩnh một chút, ta không chạm vào nàng nữa, ta thề.”

Thấy hắn nói được chân thành, hơi thở của Hàn Linh mới chậm rãi bình ổn, chén trà ở trong tay vút xuống mặt đất. Nàng ngẩng đầu bắt chéo chân, ngồi ở bên cạnh bàn, nghiêng mắt liếc hắn, phải nên cùng hắn nói một phen thật tốt.

“Chàng lại đây, ngồi ở bên kia.” Hướng về phía Dạ Ma Thiên ngoan ngoan đứng cách nàng ba bước vẫy vẫy tay, ngón tay chỉ xuống chỗ ngồi ở đối diện.

Dạ Ma Thiên mặt mày nở nụ cười, ngồi xuống ở đối diện nàng, tiện thể cầm tay của nàng lên sờ qua lại.

Chết tương!

Sờ thì sờ đi, dù sao vẫn so với hắn mạnh mẽ bá vương ngạnh thượng cung.

“Bây giờ, ta rất nghiêm túc mà nói một sự kiện với chàng, chàng nhất định phải thật nghiêm túc mà nghe, hơn nữa phải thật nghiêm túc mà trả lời vấn đề của ta.”

Hàn Linh đối với hắn về mặt nghiêm nghị, nàng quyết định nói cho hắn thân phận chân thật của nàng.

“À!” Người nào đó đang cúi đầu chuyên tâm liếm mu bàn tay của nàng, chọc đến nàng không kìm lòng nổi mà khẽ ngậm ra tiếng. Nàng quơ quơ tay, có chút buồn bực, cũng không biết hẳn có nghe vào lời nói của nàng hay không.

“Có nghe hay không?”

“Nghe được, chính là nghiêm túc, nghiêm túc, lại nghiêm túc.” Người nào đó trả lời nàng một câu có lệ, bắt đầu liếm láp lòng bàn tay của nàng. Nàng muốn điên rồi, hẳn có phải tình trùng lên não hay không, vừa thấy nàng liền muốn cái kia, hay là bởi vì bọn họ lần đầu gặp mặt sai lầm, mới làm cho hắn tư duy theo quán tính, ăn xuong biết vị?

Nàng nhin không nổi, trực tiếp quát về phía hắn: “Dạ, Ma, Thiên, ta muốn lấy chồng, hơn nữa còn là hai người, chẳng tự mình nhìn làm đi.”

Động tác ở trên tay chợt dừng, Dạ Ma Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rõ ràng ngăn ngại một chút, theo sau là bão táp mãnh liệt tiến đến.

“Lấy chồng cái gì? Nàng đem lời nói rõ ràng cho ta!”

Hàn Linh bình tâm tĩnh khí xuống, chậm rãi giải thích: “Ta là công chúa Hàn quốc, ta đến thư viện chính là tới chọn lựa hôn phu, phụ hoàng của ta để cho ta từ học sinh trong thư viện chọn ra hai người làm phò mã của ta. Tương lai ta trở thành nữ hoàng, bọn họ chính là hoàng phu của ta, giúp đỡ ta quản lý quốc gia chính vụ.”

“Nàng là công chúa? Ta nhìn như thế nào một chút cũng không giống?” Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt không tin, có thể là lúc trước nàng nói dối với hắn quá nhiều, hắn bắt đầu học được hiểu được phân biệt lời nói của nàng.

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên phản ứng kịp, ngữ điệu cao dần dần: “Nàng muốn tuyển phu, tại sao lại muốn chọn hai người? Phụ hoàng của nàng làm ăn cái gì không biết, không biết nàng là nữ nhân sao? Một nữ làm sao hầu hai chồng?”

Nàng bĩu môi, không cho là đúng nói: “Tại sao lại không thể? Hai người thay phiên tới thôi.”

Dạ Ma Thiên cắn giận mà hừ lạnh một tiếng: “Đã sớm thấy nàng và Thủy Mộ Hoa kia cùng mất đi mây lại, nàng nói, hẳn có phải dụ dỗ nàng hay không?”

Này cùng Thủy Mộ Hoa có quan hệ gì? Lão đại, suy nghĩ của người nhảy được cũng quá lợi hại đi? Nhưng mà, hắn nói rất đúng giống như cũng không sai, quan hệ giữa nàng và Thủy Mộ Hoa đích thực có chút mập mờ, nhưng dù sao là nàng nhận biết Thủy Mộ Hoa trước kia.

“Nàng không cách nào cãi chày cãi cối đi? Ngày đó nhìn thấy hai người các người trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, ta liền cảm thấy không thích hợp, nàng còn lôi kéo tay của hắn. Nàng nói đi, nàng rốt cuộc là thích hắn, hay là thích ta?”

Hàn Linh bị tiếng hét to của hắn sợ tới mức khí thế xuống dốc không phanh, mới vừa rồi khí thế trên cao nhìn xuống, giọng điệu lập tức trở lại. Nàng rút cổ một cái, yếu ớt mà trả lại một câu: “Ta đều thích, bất quá ta dám thề, ta thích chàng tuyệt đối so với hắn nhiều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyển Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Thư Viện Không Yên Bình

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên hơi hòa hoãn một chút, bỗng nhiên lại mây đen giăng đầy: “Cái gì kêu đều thích? Nàng có ta, làm sao còn có thể thích nam nhân khác?”

“Đây cũng không phải là việc mà ta có thể khống chế, phụ hoàng của ta chỉ có một nữ nhi là ta, hắn sớm muộn gì đều phải truyền ngôi vị hoàng đế cho ta. Chàng nói một nữ hoàng như ta, trong hậu cung dù sao vẫn không thể nào không có một hai ngàn mỹ nam làm phong phú hậu cung sao?” Lúc nói lời này, nàng là treo trái tim nhỏ, trời mới biết hắn có thể một chương chụp chết nàng hay không.

“Một hai ngàn? Nàng ăn uống thật đúng là không nhỏ! Ta nói cho nàng, nếu ai dám làm phò mã của nàng, ta liền giết người đó. Nàng không tin, có thể thử nhìn một chút.”

Dạ lão đại lần này là thật sự phát hỏa, chọc giận Dạ lão đại, hậu quả rất nghiêm trọng. Nàng đâu còn dám tiếp tục nói với hắn, vòng qua đến phía sau hắn, ôm cổ của hắn làm nũng: “Đừng tức giận, đừng tức giận, ta đây không phải là đang thương lượng với chàng sao?”

“Thương lượng cũng không được, nàng là của ta, ai cũng không được cùng ta đoạt.” Hắn bá đạo mà ôm nàng vào trong lòng, ổn định nàng ở trên đùi của hắn, buộc chặt hai tay, tỏ rõ quyền chiếm hữu của hắn.

N ngón tay của nàng cầm lấy vài sợi tóc màu bạc tỏa sáng, không ngừng mà quấn quanh ở đầu ngón tay, thường thức, tóc bạc của hắn là bởi vì nàng mà nhuộm, cho dù nàng phụ người trong thiên hạ, đời này nàng cũng sẽ không phụ hắn.

“Dạ, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ không quên đã từng có một nam nhân vì ta mà si, vì ta mà cuồng.”

“Không cần cùng ta nói chuyện sau này, ta chỉ cần bây giờ, ta muốn thời thời khắc khắc đều cùng nàng ở bên nhau.”

Mặt của hắn dán lên gò má của nàng, truyền đến lạnh lẽo nhẹ nhàng, chính là chảy vào đáy lòng của nàng, lại là dòng nước ấm chảy nhỏ giọt, ấm vào lòng người.

Nàng không dám nói cho hắn, ý tưởng của hắn có bao nhiêu ngây thơ, cho dù nàng nguyện ý đi theo hắn, từ đây chân trời góc biển một đôi người, Hoàng đế lão cha có thể buông tha cho nàng sao? Hàn quốc có thể trong một đêm mất đi người thừa kế sao? Vô công của hắn cho dù lợi hại hơn nữa, có thể địch nổi quân đội của một quốc gia sao? Còn có độc ở trên người của nàng, giống như quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ phát tác, nàng thật sự có thể hưởng thụ đến hạnh phúc vô cùng vô tận sao?

Quá mức nghi vấn, quá nhiều băn khoăn, nàng không cách nào thoải mái được, quý trọng tất cả ở trước mắt mới là đạo lý đúng đắn.

Sau khi đêm đến, vốn định quay về ký túc xá ngủ, ai ngờ bị Dạ Ma Thiên phát hiện sự thật nàng cùng hai nam nhân ở chung, hắn ghen tuông quá độ. Cái kẻ điên này, một cái chương phong hủy đi gian nhà của nàng, làm hại nàng, Hàn Như Phong và Băng Tư ba người không có nhà để về.

Không có biện pháp, nàng bị Dạ Ma Thiên mạnh mẽ bắt cóc, bắt tới chỗ ở của hắn, cùng hắn ở chung, mà Hàn Như Phong và Băng Tư hai người thì dọn đến sân nhỏ vốn là nơi Tử Nhi cư trú.

Ánh trăng nghiêng chót vót, ánh nến nhẹ nhàng lay động.

Dạ Ma Thiên ôm nàng ngủ ở trên giường lớn, tay chân vẫn luôn không an phận, xoa bóp nơi này của nàng, sờ sờ nơi đó của nàng, khiến cho nàng không cách nào ngủ yên. Nhớ tới lần đầu tiên ở đầm nước, nàng đá hắn vào trong nước, bộ dáng tức muốn học máu của hắn, nghĩ đến liền cảm thấy buồn cười.

“Xi.”

“Cười gì vậy?”

Nàng quay đầu lại nhìn về phía hắn, cười mà không nói, loại khừu sự* này vẫn là không nói thì tốt hơn, vạn nhất hắn lại vô cớ nổi đóa, vậy nàng nơi nào thừa nhận được?

*糗事 khừu sự: sự việc làm cho người khác xấu hổ, không biết làm sao, tránh e sợ cho không kịp.

Con người xinh đẹp của hắn bỗng nhiên tối sầm xuống, thân mình gần sát nàng, hơi thở ẩm ướt phun ở trong tai của nàng, nàng cảm giác được phân thân của hắn đã cương cứng, cứ chia vào phía dưới của nàng. Nàng không biết nói gì mà tròn trắng mắt, nam nhân này cũng quá dễ dàng động tình đi. Nếu là ngày nào đó một yêu tinh tới dụ dỗ hắn, không chừng hắn sẽ không chịu nổi bị dụ đi rồi, ài, nàng thật là không yên tâm a.

“Yêu Nhi, đại di mụ của nàng rốt cuộc khi nào thì hết?”

Nàng xi cười ra tiếng, hắn thật đáng yêu, nàng giải thích với hắn hồi lâu, hắn mới hiểu được đại di mụ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Hắn đối với đại di mụ hận thấu xương, còn nói muốn vận chuyển nội lực cho nàng giúp nàng cầm máu, nội lực thì nàng hoan nghênh, về phần cầm máu sao, nàng phỏng chừng là ngăn không được, rốt cuộc đó là phản ứng sinh lý.

“Phỏng chừng còn có hai ba ngày đi.”

Hắn không kiên nhẫn mà dỗi nói: “Tại sao lâu như vậy? Đại di mụ đáng chết!”

May mắn nàng không có một người đại di mụ thân thích, bằng không, về sau tuyệt không có khả năng mang về nhà, kia xác định vững chắc trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Dạ lão đại. Bất tri bất giác, nàng đã coi hắn là thân nhân tồn tại giống nhau, đối với hắn, nàng có thể hoàn toàn mà tin nhiệm, lại không thể ý lại.

Hắn dán lại đây, hôn vành tai của nàng, khi thì khẽ cắn, khi thì liếm láp. Nàng nhắm mắt hưởng thụ ôn nhu và trìu mến của hắn, dần dần đi vào giấc mộng.

Đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh, hắn đột nhiên đứng dậy, động tác lưu loát, tựa như phát hiện động tĩnh gì.

Nàng mở mắt ra, hắn vừa muốn ra cửa.

“Dạ, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

Hắn nghiêm nghị nói: “Đêm nay thư viện tới rất nhiều khách không mời mà đến, ta đi ra ngoài xem một cái, rất nhanh thì trở về. Nàng cứ ở lại trong phòng, nơi nào cũng đừng đi.”

“Chờ một chút, ta cùng đi với chàng.” Ở tại chỗ này chưa chắc an toàn, còn không bằng đi theo bên người của hắn, vô luận như thế nào hắn đều có thể bảo vệ nàng chu toàn. Hàn Linh nhanh chóng thay xong quần áo, theo hắn ra khỏi phòng điều tra.

Đêm khuya người vắng vẻ, điểm xuyết đầy sao.

Nếu không phải Dạ Ma Thiên nói cho nàng tối nay thư viện không yên tĩnh, nàng hoàn toàn sẽ không lưu ý đến ở ban đêm yên lặng như thế sẽ giấu điểm phong ba. Rốt cuộc là người nào đi chung đường ngựa lại đang ngo ngoe rục rịch?

Khinh công của Dạ Ma Thiên hoàn toàn không thể gọi là khinh công, bởi vì hắn không phải bay, mà là dùng lướt, vô thanh vô tức. Hàn Linh liền vùi ở trong ngực của hắn, không dùng tới một chút sức lực, theo hắn lên lên xuống xuống, chạy nhảy ở các góc của thư viện.

Khu ký túc xá của học sinh ở phía nam, hơn mười cái bóng người thoáng qua, nhanh đến kinh người, theo cách nói của Dạ Ma Thiên, võ lực của những người này đều ở lĩnh kiếm trung giai, ở trên giang hồ cũng coi như được coi là cao thủ nhị lưu. Hồi tưởng một chút, giống như đã từng nghe Long Chi Dực nói qua, công lực giống như hắn cũng chỉ đạt tới lĩnh kiếm cao giai, cách cảnh giới thần kiếm còn kém một đoạn nhỏ, có thể thấy được thể lực sau lưng của đám hắc y này nhân nhất định không yếu.

Bọn họ ở ngoài phòng của học sinh chạy nhảy một vòng, dùng ánh mắt và động tác tay trao đổi tin tức với nhau. Nàng đoán không ra ý đồ của bọn họ, đến tốt cùng là muốn đi trộm, hay là ăn cắp?

Đang quyết định có nên đi xuống cản lại bọn họ hay không, bỗng nhiên một trận tiếng tiêu kỳ dị từ nơi xa truyền tới, hắc y nhân nghe tiếng, lập tức dừng lại tất cả hành động, đồng thời tung người lên, biến mất ở trong bóng đêm.

“Tiếng tiêu từ đâu ra?” Nàng quay đầu lại ngắm nhìn mọi nơi trong thư viện, tiếng tiêu này lộ ra quỷ dị, làm cho người ta mơ hồ bất an.

“Hắn là ở phương hướng kia.” Dạ Ma Thiên tùy tay chỉ một phương hướng, tạm dừng một chút, nói, “Tiếng tiêu lại không có.”

“Đi xem”

Dạ Ma Thiên mang theo nàng ở thư viện bay trên không một trận, cuối cùng dừng ở vị trí phụ cận sơn trường và phu tử cư trú, hắn ngắm nhìn trái phải, nhất thời khó có thể quyết định phương hướng nào.

“Ở đâu vậy?”

“Có thể là bên này, cũng có thể là bên kia.” Ánh mắt của hắn có chút mê mang, chỉ chỉ bên trái, lại chỉ chỉ bên phải.

Nàng hoài nghi mà nhìn chằm chằm chặt chẽ đôi mắt của hắn, ép hỏi: “Dạ lão đại, chàng nhưng đừng nói cho ta chàng lạc đường?”

Dạ Ma Thiên ngược cầm, vẻ mặt kiệt ngạo bất tuân: “Làm sao có thể? Ta sao có thể lạc đường?” Nhưng nàng thấy thế nào ánh mắt của hắn mơ hồ làm sao, còn không dám nhìn thẳng vào nàng. Quên đi, cũng không vạch trần hắn, rốt cuộc đại hiệp lạc đường, không phải chuyện quang vinh. Nàng là rất quan tâm đến người khác, không bóc trần khuyết điểm của người khác, chỉ tiếc mất đi manh mối theo dõi, cũng không cách nào tra ra hung thủ ở phía sau màn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 54: Chậm Chạp Ra Thi Đấu

Hàn Linh vòng qua phía sau hắn, nhẹ nhàng nhảy một cái lên lưng của hắn, sai sử hắn nói: “Công ta trở về, ta muốn ngủ.”

Dạ Ma Thiên sẵn sóc mà nâng thân mình của nàng, vừa muốn cất bước, nhưng lại do dự, hắn đã quên nên đi nào con đường trở về, lại ngượng ngùng nói ra. Hàn Linh nhìn thấu tâm tư của hắn, không khỏi mà cười trộm, đường đường bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, thế nhưng là một kẻ mù đường, đây không phải là cười rớt răng hàm của người trong thiên hạ sao?

“Mau hướng chỗ đó đi a, ta đều buồn ngủ chết rồi.” Nàng làm bộ không kiên nhẫn mà chỉ đường cho hắn, thúc giục hắn, nhìn thấy đôi mắt của hắn theo đó mà sáng choang, nàng cũng theo đó mà tâm tình sung sướng.

Nam nhân sĩ diện hết mức, bất quá đáng yêu vô cùng, nàng cúi đầu ở trên má của hắn hôn một cái, vừa trượt vừa trơn, bảo dưỡng được cũng thật tốt. Bước chân của Dạ Ma Thiên dần dần trở nên nhẹ nhàng, đến cuối cùng lại biến thành lướt, đón gió đêm, nàng nghe được tiếng lòng của hắn, vui sướng đơn thuần. ....

Tỷ thí giữa tứ đại tài tử, hôm nay là hai trận cuối cùng.

Trận đầu là tỷ thí cầm nghệ. Bên này thư viện Bạch Tùng nhân viên dự thi là Thủy Mộ Hoa, mà đội viên dự thi của đối phương đến nay lại chưa từng lộ mặt, không biết là vì bảo tồn thực lực, làm vũ khí bí mật, hay là hắn hoàn toàn là chưa kịp chạy tới thư viện, tóm lại mọi người đều đang nghị luận nhân vật thần bí này.

Ở phương diện cầm nghệ, Hàn Linh đối với Thủy Mộ Hoa là tuyệt đối tín nhiệm, mặc dù trận tỷ thí thứ hai ngày hôm qua, Triệu Hi thất bại, bất quá năng tin tưởng hai trận tỷ thí hôm nay, bọn họ nhất định chắc thắng. Bởi vì hôm nay trận tỷ thí thứ hai chính là võ nghệ, mà người dự thi là Dạ lão đại, ở hôm

trước trên sân tập bắn sau khi thấy được thực lực biến thái của Dạ lão đại, nghe nói đối phương đã có xu hướng bỏ quyền.

Hiện trường thi đấu, vẫn như cũ là sóng người như biển, ngay cả học sinh của thư viện Thanh Bách ở phía đối diện cũng đã tới xem náo nhiệt, nhân số lập tức gia tăng mãnh liệt gấp đôi.

Ở bên này Thủy Mộ Hoa đã điều chỉnh thủ xong tiếng đàn, chậm rãi từ từ mà uống trà, vẻ mặt thanh thản. Hôm nay hắn vẫn là một thân bạch y không dính bụi trần, phóng khoáng như tiên, nói không hết hào hoa phong nhã. Hàn Linh vốn dĩ nghĩ tới đi cho hắn thêm cổ gắng, đánh một chút cổ vũ, thế nhưng Dạ lão đại nhà nàng đem nàng trông coi đến thật chặt, ngay cả nói với hắn một câu cũng khó khăn. Tốt xấu gì người ta cũng coi như một nửa lão sư của hắn, một chút tính tự giác tôn sư trọng đạo cũng không có, một môn học lễ giáo này xem như không học, nàng khinh bỉ hắn.

Mộ Hoa, cô lên, ta mãi mãi ủng hộ ngươi!

Hàn Linh nhảy mất mấy cái với Thủy Mộ Hoa, dùng môi hình truyền lại tin tức với hắn.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, Dạ lão đại ghen tuông quá độ, thế nhưng che lại đôi mắt của nàng. Có làm hay không, ngay cả soái ca cũng không cho xem? Quá không có thiên lý!

Mất thấy canh giờ tỷ thí sắp tới, tuyển thủ của đối phương chậm chạp chưa tới, mà Mộ Dung Vũ cùng Tống Dật có mặt lại về mặt nhân nhã, không hề có dấu hiệu sốt ruột, chẳng lẽ bọn họ đã quen với thói quen đồng đội đến trễ, là một kẻ tái phạm? O, đúng rồi, tại sao không có nhìn thấy Thúc Tu? Ngụy nương kia chạy đi đâu rồi?

Nàng ở trong đám người tìm kiếm một hồi, đều không có tìm được bóng dáng của Thúc Tu, thật là kỳ quái, dựa theo tính tình nhỏ kia của hắn, hắn là sẽ không bỏ qua trận này tỷ thí mới đúng.

“Thời gian ước định tỷ thí đã tới rồi, nếu tuyển thủ dự thi còn không xuất hiện, chúng ta coi như hắn bỏ quyền.” Sơn trưởng chờ không kịp, rốt cuộc lên tiếng.

Mộ Dung Vũ tiến lên một bước, khom người nói: “Sơn trưởng, thật xin lỗi, vị bạn học cùng trường này của chúng ta từ trước đến nay hành tung mơ hồ, chúng ta cũng không biết hắn đến tột cùng ở nơi nào, bất quá hắn là người cực kỳ giữ chữ tín, tin tưởng rất nhanh thì sẽ chạy tới, xin hãy khoan dung chút thời gian.”

“Sơn trưởng, các người chờ không kịp như vậy, chẳng lẽ là sợ chúng ta thắng các người đi?” Một bên Tống Dật cũng lên tiếng, mang theo mùi vị khiêu khích.

Mộ Dung Vũ quát bảo hắn ngưng lại: “Tống Dật, không thể đối sơn trưởng vô lễ. Lần này tỷ thí công khai, công chính, ta tin tưởng sơn trưởng tuyệt đối không có lòng thiên vị.”

Hai người này kẻ xướng người hoạ, rõ ràng chính là đang kéo dài thời gian. Bất quá bọn họ vừa nói như vậy, sơn trưởng nhưng thật ra từ chối không được, chỉ có thể cho bọn hắn thêm chút thời gian, tiếp tục chờ đợi.

Nửa nén hương từ từ cháy hết, đám người chờ bắt đầu tâm phù khí táo*, tiếng nghị luận hết đợt này đến đợt khác.

*tâm phù khí táo 心浮氣躁: tính khí bộp chộp nóng nảy, trong lòng không yên.

“Rốt cuộc còn so tài nữa không? Có phải sợ hay không, cho nên không dám tới?”

“Không thể so thì sớm nói, không cần lãng phí thời gian của mọi người.”

“Ta xem hơn phân nửa là không có năng lực gì, cho nên không dám ra tới bên xấu.”

“.....”

Nhưng thật ra Thủy Mộ Hoa ở giữa sân, vẫn như cũ bình tĩnh mà uống trà, không dao động chút nào.

Hàn Linh dựa ở trên người của Dạ Ma Thiên, trêu đùa Tiểu Tân Tân ở trong tay, mí mắt không nháy được mà dính vào nhau, tối hôm qua không ngủ ngon, có chút mệt mỏi.

“Ngao ——”

Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực đột nhiên gào lên, có chút khác thường, tiếp theo thì nhìn thấy ở giữa không trung một người rơi xuống, trường bào màu xanh, tuấn mỹ phóng khoáng. Hắn xuất hiện, làm cho cả nơi sân thi đấu đều sáng lên, nhiệt độ không ngừng lên cao.

Đội thấy rõ bộ dáng của người tới, cả người của Hàn Linh đều thanh tỉnh, sững sờ ở chỗ cũ.

Là hắn, Hiên Viên Thần! Hắn chính là người thứ tư trong tứ đại tài tử?

Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực có vẻ có chút hưng phấn, khẽ gào từ trong ngực của nàng nhảy xuống, chạy về phía Hiên Viên Thần, bọn họ cũng coi như là quen biết cũ.

Hiên Viên Thần khom người bẻ Tiểu Tân Tân lên, con ngươi sáng như sao trời nhìn về phía nơi này của nàng, nụ cười tuyệt mỹ từ bên môi của hắn bật ra. Hắn cất bước đi về phía nàng, lòng của nàng cũng theo đó mà nhảy loạn thành thịch. Nàng chưa quên trước khi chia tay, nàng muốn hắn mang nàng rời đi, cũng chưa quên hắn nói cho nàng hắn sẽ lại trở về, để cho nàng ở chỗ này chờ hắn. Lúc ấy chỉ là lời nói nhất thời xúc động, bây giờغمغم lại quá qua loa, nàng đối với hắn hiểu biết không sâu, thậm chí không biết thân phận chân thật của hắn, cứ như vậy tùy tiện mà muốn người ta mang nàng đi, làm sao đều không thể nào nói nổi.

Hiên Viên Thần dừng ở trước mặt của nàng, trả Tiểu Tân Tân lại cho nàng, chỉ là không mặn không nhạt mà mỉm cười, giống như đối đãi một người xa lạ mới quen, mang theo xa cách. Hắn không có cùng nàng nói thêm một câu, xoay người về tới giữa sân, hắn cười nhạt hướng sơn trường gật đầu một cái, nói: “Xin lỗi, tôi muốn một bước, trên đường có một số việc trì hoãn.”

Sơn trường vừa lòng gật gật đầu, xua tay ý bảo hắn vào chỗ ngồi.

Hiên Viên Thần vén bảo vào chỗ ngồi, động tác tiêu sái lưu loát, không dài dòng dây dưa, ánh mắt của hắn có ý vô tình mà quét về phía chỗ ngồi ở đối diện. Mà ở chỗ ngồi đối diện Thủy Mộ Hoa lúc này lại là sắc mặt trắng bệch, trước mắt về mặt phức tạp, ngay cả chén trà ở trong tay cũng bị hắn trong lúc lơ đãng đựng vào rơi vãi.

Hàn Linh phát giác về mặt của Thủy Mộ Hoa không đúng, có chút lo lắng, hắn đến tận cùng là làm sao vậy?

“Ta tuyên bố, tỷ thí cầm nghệ chính thức bắt đầu. Hai người các ngươi đồng thời khởi đàn một khúc nhạc, độ sức với nhau, ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó sẽ chiến thắng.”

Sơn trường tuyên bố quy tắc thi đấu, cái quy tắc này có điểm lạ, chẳng những muốn cùng người gây qua lại, còn phải không ngừng mà thay đổi sách lược, đề ép đối phương, khó khăn tương đối là cao.

“Tạch ——”

Đầu ngón tay thon dài của Hiên Viên Thần nhẹ nhàng mà lướt qua cảm huyền, điều chỉnh thủ âm sắc một chút, ánh mắt của hắn hơi di chuyển, như có như không lướt qua phương hướng của Hàn Linh, quấy nhiễu đến cảm xúc của nàng quay cuồng, có loại cảm xúc nói không rõ miêu tả sinh động. Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng ở trên người của Thủy Mộ Hoa phía đối diện, lúc này Thủy Mộ Hoa cực kỳ khác thường, ánh mắt mất trật tự, nội tâm gây gổ, tiếp thu được ánh mắt đối diện bay tới, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi tay cũng theo đó mà run rẩy.

Cái này quá không bình thường, đây đâu còn là Thủy Mộ Hoa bất cứ lúc nào chỗ nào đều vân đạm phong khinh?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Sự Cám Dỗ Của Quyền Lực

Ở nàng nghi hoặc ngay miệng, Hiên Viên Thần đã bắt đầu khởi đàn, từng âm du dương réo rắt, tiếng đàn truyền vào trong tai phảng phất đến từ ngoài trời, tiếng đàn tươi mát dễ nghe, không trộn lẫn với bất kỳ cái tạp âm gì, tiếng đàn trong veo, thuần khiết, tựa như nó có thể gột rửa tâm linh con người, có sức hấp dẫn trấn an lòng người.

Trong trời đất thoáng chốc đều an tĩnh lại, trừ bỏ tiếng đàn duy mỹ động lòng người kia, chỉ còn lại tiếng vang rất nhỏ xào xạt của lá ngô đồng và lá rụng bay xuống nhỏ tiếng. Một khúc 《Đi vào giấc mộng*》 ở trong tay của hắn được thuyết minh đến vô cùng nhuần nhuyễn, người nghe tùy theo từ từ đi vào giấc mộng, phảng phất như bước vào huyền cảnh trong mơ như tiên kia.

*《Đi vào giấc mộng》《入梦》là bài hát chủ đề cho phim hoạt hình 《Mộng ảo tây du chi lời giận nguy cơ》《梦幻西游之雷怒危机》, Cúc Tịnh Y, Lý Nghệ Đồng, Hách Uyển Tinh, Từ Hàm, Lưu Quỳnh Nhiên thành viên của SNH48 biểu diễn.

Tiếng đàn của Thủy Mộ Hoa đã làm người nghe đến kinh ngạc cảm thán, mà tiếng đàn của hắn có thể nói là xem thế là đủ rồi, hắn không thể nghi ngờ là cho nàng một cái kinh hi thật lớn.

Hiên Viên Thần ngồi ngay ngắn ở trước cảm cụ, ngón tay thon dài ưu nhã mà gảy gảy cảm huyền, khóe miệng mỉm cười, mang theo vài tia tà mị. Mà ở phía đối diện Thủy Mộ Hoa vẫn luôn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, chậm chạp chưa hề bắt đầu đánh đàn, ngay cả người xem khác cũng hầu như quên mất đi, hiện trường hoàn toàn biến thành một mình Hiên Viên Thần biểu diễn.

“Mộ Hoa, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?” Hàn Linh nhìn không được nhắc nhở hắn.

Đầu của Thủy Mộ Hoa chấn động một chút, giống như bị bừng tỉnh.

“Mộ Hoa, ngươi không sao chứ?” Hắn giống như bị trúng tà, nàng không khỏi có chút lo lắng cho hắn.

Hắn ổn định tâm trạng xuống, cười nhàn nhạt với nàng, phảng phất chỉ là thời gian trong chớp lát, hắn lại biến trở về Thủy Mộ Hoa lúc đầu.

Gãy gậy cầm huyền, ngón tay dạo chơi lên xuống, hắn đang đàn chính là 《Cao sơn lưu thủy》nàng từng biểu diễn qua cho hắn, hắn chọn khúc nhạc này tỷ thí, khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc, bất quá đối phương đã chọn khúc nhạc thanh u linh động, hắn lựa chọn khúc nhạc trào dâng cao vút tới tương đương, cũng hợp tình hợp lý.

Trong khoảng thời gian ngắn, tình cảnh chuyển biến, một bên là tiên cảnh nước suối róc rách, hoa lá ngậm hát như mộng, một bên là khí thế hào hùng, dòng nước chảy xiết cao sơn lưu thủy. Hai loại tình cảnh đang chiến đấu kịch liệt, đang giao hòa, lại đang tìm kiếm một loại phương thức tốt nhất đi thích ứng lẫn nhau, đây mới là quyết đấu giữa cao thủ, là hưởng thụ nghe nhìn, là bữa tiệc âm nhạc.

Nàng cảm xúc mênh mông, bỗng nhiên cũng cảm thấy tay ngứa ngáy, nếu là trước mặt có một cây cầm, nàng cũng muốn thử xem ba loại tiếng đàn khác nhau dung hợp sẽ là thắng cảnh như thế nào?

Quay đầu lại ngắm nhìn những người khác, bọn họ cũng giống như nàng dung nhập thật sâu ở trong ý cảnh của hai loại tiếng đàn, khó có thể tự kiềm chế. Khi cảm nghệ đạt tới một mức độ cao nào đó, cho dù âm luật đối với người dốt đặc cán mai, cũng có thể tự động mà bị cảm hóa, bị say mê. Tựa như Dạ Ma Thiên phía sau nàng, cái tay không an phận của hắn vốn là đặt ở bên hông của nàng lúc này cũng dừng đi chuyển, chuyên tâm lắng nghe.

Hai loại tiếng đàn truy đuổi lẫn nhau, hai bên chẳng phân biệt cao thấp, sau đó Thủy Mộ Hoa đuổi theo, lúc này thế lực ngang nhau với Hiên Viên Thần. Lấy tài nghệ tinh thông như nhau của hai người, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn là khó phân cao thấp.

Nàng nghĩ như vậy, thế nhưng nàng sai rồi.

Nàng nhìn thấy một nụ cười quỷ dị từ bên môi của Hiên Viên Thần bật ra, tiếng đàn của hắn vừa chuyển, vốn là tiên cảnh thanh u yên lặng bỗng nhiên trong lúc đó biến mất không thấy, thay vào đó, là sát khí vô hạn, sát khí thật mạnh.

Tay của Thủy Mộ Hoa chợt run lên.

“Tạch ——”

Một cái tiếng đàn phá không vang dội, dây đàn cầm huyền của hắn cũng theo đó mà bị đứt.

Thắng bại đã phân.

Từng tiếng than thở cảm thán là để lại cho hắn, mà số rất ít tiếng hoan hô là đưa cho Hiên Viên Thần.

Cái này trong đó nhất định có kỳ quái, Hiên Viên Thần người này thần bí khó lường, lần lượt mang cho nàng ngạc nhiên, giữa hắn và Thủy Mộ Hoa nhất định có sâu xa, nàng tin tưởng không nghi ngờ. Sự luống cuống và khác thường hôm nay của Thủy Mộ Hoa, nhất định có quan hệ với hắn.

Tỷ thí kết thúc, Hiên Viên Thần không có dừng lại, xoay người rời đi. Không có người biết hắn đi nơi nào, cũng không ai có thể đuổi kịp hắn, bởi vì khinh công của hắn và Dạ Ma Thiên biến thái giống nhau. Nếu không phải sợ Dạ Ma Thiên phát hiện quan hệ khác thường của nàng và Hiên Viên Thần, nàng nhất định để cho Dạ Ma Thiên đuổi theo hắn, xem hắn rốt cuộc đi nơi nào, đang làm cái gì.

“Mộ Hoa, ngươi không sao chứ? Rốt cuộc sao lại thế này? Ngươi hôm nay thoát nhìn có chút khác thường.”

“Không có gì, tài nghệ của ta không bằng người, để cho ngươi thất vọng rồi.” Thủy Mộ Hoa cũng rời đi, bóng dáng tiêu điều của hắn, giống như trên lưng đeo quá nhiều gánh nặng.

Bóng tay lay động ở trước mắt, Dạ Ma Thiên rất bất mãn vì nàng vẫn luôn nhìn theo Thủy Mộ Hoa rời đi: “Về sau không được nhìn chằm chằm hắn nữa, phải nhìn ta, hắn có đẹp hơn ta sao?”

Nàng quát mắt một trận, lu dầm của Dạ lão đại quá lớn, hun đến nàng chóng mặt, bị lạc phương hướng. Hắn rất là đẹp, nhưng cũng không trở ngại nàng thường thức mỹ nam khác, rốt cuộc mọi người có vẻ đẹp mọi người, khí chất lạnh nhạt xuất trần trên người của Thủy Mộ Hoa, chính là trên người của Dạ Ma Thiên thì lại không có.

Đôi tay của nàng quán lên cổ của hắn, hai mắt nhìn chằm chằm hắn hết mức, xem hắn rốt cuộc có biết hai chữ e lệ đến tột cùng viết như thế nào hay không. Dạ Ma Thiên bị nàng nhìn chằm chằm đến có chút mất tự nhiên, bĩu môi, chuyển mắt thay đổi một phương hướng nhìn ngắm.

Tiểu dạng nhi!

Hắn Linh chuyển mặt của hắn qua, đối diện với nàng, gần từng chữ: “Dạ lão đại, chàng nghe kỹ cho ta, về sau chàng lại phun dâm lung tung, ta liền thu bài của chàng, ngay cả một vị trí hậu phi đều không cho chàng.”

Dạ Ma Thiên nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Ta không lo hậu phi, ta phải làm phu quân của nàng.”

Nàng một mực từ chối: “Không thương lượng.”

Hắn cũng quả quyết mà trả lời nàng: “Ta cũng không thương lượng.”

Nàng có chút giận dỗi nói: “Tốt lắm, vậy nhất phách lưỡng tán**.”

**nhất phách lưỡng tán 一拍兩散: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

Thân mình của Dạ Ma Thiên tức khắc cứng đờ, ánh mắt cũng dần dần ảm đạm, chợt biến sắc. Hàn Linh bắt đầu hoảng hốt, nàng không biết chính mình là nhất thời nghĩ sao nói vậy, hay là trong nội tâm liền chứa tâm lý ám chỉ nữ hoàng phải có hậu cung, cho nên khi hấn đưa ra muốn trở thành duy nhất của nàng, nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Nàng có phải sai rồi hay không, có lẽ vận mệnh của nàng không nên do người khác tới sắp đặt.....

“Dạ, ta nói đùa, chàng đừng để ở trong lòng. Ta nói rồi, ta sẽ không cùng chàng tách ra. Chàng đối với ta dùng tình sâu vô cùng, ta đều ghi tạc ở trong lòng, ta thà phụ cả thiên hạ, cũng quyết không phụ chàng, đây là cam kết của ta đối với chàng.”

Đúng vậy, đây là cam kết của nàng đối với hấn, mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, nàng nhất định tuân thủ cam kết của nàng.

Tình cảm vui sướng dần dần hiện lên ánh mắt của hấn, Dạ Ma Thiên vui vẻ mà nở nụ cười, hấn muốn kỳ thật thật sự rất đơn giản, mà nàng quá phức tạp, nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình không xứng với hấn.

Sau bữa cơm trưa, Tiểu Tân Tân chạy trốn không có bóng dáng. Hàn Linh một đường tìm kiếm, cuối cùng tìm được chỗ sâu ở trong rừng phong, không hẹn chỗ nhưng mà, nàng lại ở nơi đó gặp Hiên Viên Thần. Tiểu Tân Tân đang ở trong lòng của hấn ngực cọ cọ, nàng tại sao không biết, Tiểu Tân Tân từ khi nào bắt đầu dính vào hấn như vậy?

“Một trong tứ đại tài tử, cái thân phận này của ngươi cũng thật là để cho ta lấy làm kinh hãi.” Nàng ào ào cười tiến lên, ánh nắng sau giờ Ngọ (12 giờ trưa) chiếu vào trên khuôn mặt tuấn tú của hấn, tựa như rải một lớp bụi vàng, có phong tình khác.

Hấn ngược mắt, cười đến thật nhạt, cũng không nói gì.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Vì cái gì khi Mộ Hoa nhìn thấy ngươi, trở nên không bình thường như vậy?” Nàng vẫn là nhin không được hỏi ra tiếng, theo trực giác, Thủy Mộ Hoa sẽ không nói cho nàng sự tình chân tướng, chính là nàng lại gấp không chờ nổi mà muốn biết.

Hấn rốt cuộc lên tiếng, dùng giọng điệu quái dị nói: “Mộ Hoa? Ngươi cùng hấn khi nào qua lại gần như vậy?”

Nàng mừng rỡ, vội truy hỏi: “Các ngươi quả nhiên quen biết! Ngươi và hấn rốt cuộc là cái quan hệ gì?”

Hấn nhướng mày sao, khẽ cười nói: “Không có người nói cho ngươi, ngươi rất thích lo chuyện bao đồng sao? Ngươi cái dạng này, nhưng thật ra cùng bà vú của ta có vài phần giống.”

Nàng tức giận, nàng rất tức giận!

Hấn thế nhưng so sánh với nàng với bà vú của hấn, không chọc tức nàng, cả người của hấn sẽ không thoải mái sao?

Từ trong ngực của hấn đoạt lấy Tiểu Tân Tân, nàng xoay người rời đi, không hề để ý tới hấn.

Phía sau truyền đến tiếng kêu to của hấn: “Ngươi còn muốn theo ta đi sao?” Lời nói mang theo vài phần nghiêm túc, vài phần do dự.

Hàn Linh dậm chân, suy nghĩ chỉ xoay quanh ở khoảng nửa khác. Thật sự muốn đi sao? Nàng vốn có thể để cho Dạ Ma Thiên mang nàng đi, chính là nàng lại sợ thế lực của Hoàng đế lão cha sẽ chen ép bang Thiên Ma, từ đó liên lụy đến hấn. Sở dĩ sẽ lựa chọn hấn, là bởi vì nàng đối với hấn cũng không hiểu biết, thân phận của hấn thần bí, cho dù nàng thật sự cùng hấn rời đi, Hoàng đế lão cha cũng không có cách nào có thể truy ra.

Nàng nếu cứ như vậy rời đi, từ đây phải mai danh ẩn tích, chuyển sang những ngày bình thường vô thanh vô tức. Cuộc sống như vậy thật sự thích hợp với nàng sao?

Ngai vàng nữ hoàng, nàng giờ tay có thể với tới, nàng thích đăng lâm địa vị cao, cảm giác khống chế toàn bộ, nàng luyện tiếu vị trí người trong thiên hạ xưa như xưa vệt này. Có lẽ chỉ cần nàng lại nhin thêm mấy năm, chờ nàng thoát khỏi trói buộc của thế lực Hoàng đế lão cha, nàng là có thể chân chính mà tự do, quyền lực trên tự do, cảm tình trên tự do.

Nàng luyện tiếu, nàng không bỏ xuống được, nàng muốn quyền lực, cũng muốn tự do.

Sau khi nghĩ thông suốt lúc, nàng thoải mái trong lòng mà cười to nói: “Ta không đi nữa, nếu là có một ngày ngươi muốn đi, ta có thể thu nhận ngươi.”

Hấn kéo môi cười, một cảm xúc mát mát ở đáy mắt chợt lóe lên. Ngay sau đó, hấn vận lên khinh công, nháy mắt biến mất ở trước mặt của nàng. Hấn thật sự đi rồi, không có trở về nữa, cũng không có chờ đến một trận tỷ thí cuối cùng kết thúc. Nàng mơ hồ có chút mát mát, hấn giống như chính là một đoạn nhạc đệm nhỏ trong cuộc đời của nàng, thật ngắn, lại rất xuất sắc, nàng có chút nhớ đến hấn, nàng không biết bọn họ về sau còn có thể có liên quan hay không, nhưng là nàng sẽ nhớ rõ hấn, nhất định sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyến Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Ánh Trăng Thành Đôi

Buổi chiều một trận tỷ thí cuối cùng, không hề trì hoãn, thậm chí có thể nói, Tổng Dật là tự động từ bỏ. Bởi vì đối thủ của hắn là Dạ Ma Thiên, trời đất khác biệt, một người là ánh sáng nhật nguyệt, một người là hơi lộ ra ánh sáng, hơi lộ ra sao có thể cùng so sánh với nhật nguyệt?

Bốn trận tỷ thí, hai thắng hai bại, cục diện hoà nhau, đều vui mừng lớn.

Son trưởng cố ý chuẩn bị tiệc tối, để cho tứ đại tài tử của thư viện Thanh Phong cùng vui mừng với toàn bộ thư viện.

Từ đầu đến cuối trong tiệc tối, ai cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Thúc Tu, hoặc là nói từ ngày hôm qua tỷ thí nấu ăn xong, đã không còn có nhìn thấy hắn. Ban đầu Tổng Dật và Mộ Dung Vũ hai người không có để ý lắm, chỉ nghĩ là hắn đi ra ngoài tản bộ ở đâu đó (khúc này mình chém), thế nhưng tiệc tối đêm nay hắn vẫn là không có xuất hiện, bọn họ bắt đầu lo lắng và sinh nghi.

Ở dưới phát động của son trưởng, tất cả học sinh đều đi theo tìm kiếm tung tích của Thúc Tu.

Hàn Linh cũng cảm thấy chuyện này hết sức quý dị, liền cùng Dạ Ma Thiên, Băng Tư ba người một đường hướng bên ngoài của thư viện tìm kiếm. Hung thủ nếu là thật sự muốn lấy tính mạng của Thúc Tu, như vậy nhất định sẽ không lưu hắn ở trong thư viện chờ người đi phát hiện.

Nhờ ánh trăng, ba người bọn họ một đường tìm kiếm về phía dưới chân núi, khi tới gần ngã rẽ của đầm nước, Tiểu Tân Tân trong ngực của Hàn Linh đột nhiên có phản ứng, nhảy một cái rồi khỏi ôm ấp của nàng, chạy nhanh về phía phương hướng đầm nước. Chẳng lẽ bên kia của đầm nước có vấn đề? Bọn họ vội vàng đuổi theo nó.

Ở phía sau một khối cự thạch, Tiểu Tân Tân đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại gầm lên về phía nàng.

Nơi đó nhất định có vấn đề.

Khứu giác của Tiểu Tân Tân luôn luôn nhạy bén, bình thường chỉ cần phòng bếp vừa cung ứng cơm, nó liền tung ta tung tãng mà chạy tới báo danh. Vì thế nàng đặc biệt dặn dò với son trưởng, một đường bật đèn xanh cho nó, còn phân phó phòng bếp mỗi lần khi nấu cơm, phải lưu lại một phần cho nó, phân lượng nó ăn so với những học sinh kia ăn còn lớn.

Phía sau cự thạch cũng không có gì đặc biệt, bất quá chỉ là một đồng đất, hướng về phía trước vây quanh lên, nhưng thật ra có mùi của mộ phần. Ba người trao đổi một cái ánh mắt lẫn nhau, liền bắt đầu động thủ đào đi xuống. Trên thực tế, chân chính động thủ cũng chỉ có Băng Tư, Hàn Linh là sợ thật sự đào ra một người chết, quá thân người, mà Dạ Ma Thiên còn lại là sợ dơ xiêm y của hắn, gia hỏa này, tính tình đom đóm vẫn là không sửa.

Có một cận vệ chịu thương chịu khó, xác thật không tồi, dễ sai sử.

Hàn Linh và Dạ Ma Thiên hai người sống vai ngồi ở trên cự thạch làm giám sát, nhìn một mình Băng Tư ở phía dưới đào hố, hai người còn kèm một người mua một ly kem nữa, ở phía trên tình cảm nam nữ, trước hoa dưới ánh trăng.

Đáng thương Băng Tư, rút bảo kiếm mang bên mình của hắn làm công cụ, từng chút từng chút mà đào đất.

Nhìn bóng dáng cô đơn của Băng Tư, Hàn Linh lòng có không nỡ, khuỷu tay đụng một cái vào Dạ Ma Thiên ở bên cạnh: “Dạ, chẳng đi xuống hỗ trợ?”

Dạ Ma Thiên một mực từ chối nói: “Không cần, ta muốn bồi nàng ngắm trăng.”

Hàn Linh lập tức trợn trắng mắt, cười mĩa về phía hắn nói: “Ngắm trăng loại sự việc này, ta một người làm là được.”

Dạ Ma Thiên làm như có thật mà lắc đầu: “Vậy không được! Chưa từng nghe qua ánh trăng thành đôi sao? Ngắm trăng đương nhiên phải hai người cùng nhau mới có ý tứ.”

Ngón tay chọc ngực của hắn, Hàn Linh đùa bỡn cười nói: “Ồ, Dạ lão đại, tài văn chương của chàng khi nào tiến bộ lớn như vậy?”

“Chút tri thức này, làm sao có thể làm khó được ta?” Dạ Ma Thiên ngẩng mặt, đắc ý đến không ai bì nổi.

Hàn Linh khinh bỉ hắn, tiếp tục chọc ở trước ngực của hắn nói: “Vậy chàng đọc thuộc lòng một bài thơ tình tới cho ta nghe một chút.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên cứng lại, hai bên mắt xoay một vòng nói: “Ta không đọc thuộc lòng thơ tình, hát một bài tình ca được không?”

Hàn Linh giật mình một cái từ trên cự thạch nhảy xuống, che lại hai tai chạy như điên: “A —— ta không muốn nghe!”

Dạ Ma Thiên cất tiếng cười to, tùy ý mà ca giọng, một đầu sợi tóc màu bạc đón gió đêm, cũng theo đó tùy ý mà bay múa, cùng ánh trăng hòa hợp một thể. “Ngao, ngao ——”

Tiểu Tân Tân có chút hưng phấn, tựa như phát hiện cái gì, chuyển động xung quanh hố đất.

“Công chúa, mau xem, quả nhiên có thi thể, bất quá không phải là Thúc Tu.”

Hàn Linh vội lại gần đi xem kỹ, quả nhiên thấy phía dưới hố đất chôn thi thể, nhưng lại không chỉ một cái. Nhìn dung mạo của thi thể kia có chút quen thuộc, hình như là học sinh trong thư viện, không đúng, vừa mới ở trên tiệc tối, nàng mới thấy qua hắn, tại sao thi thể của hắn thoáng cái đã xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ.....

Trong lòng của nàng nhảy dựng, có loại dự cảm thật không tốt, xem ra người của đối phương đã sớm động thủ chuẩn bị.

Cách ngày Hoàng đế lão cha tới thư viện chỉ còn lại có hai ngày, bọn họ cũng đã gấp không chờ nổi mà xếp vào nhân thù, nên làm cái gì bây giờ? Người trong thư viện nhiều như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó phân biệt rốt cuộc người nào là người một nhà, người nào là gian tế.

“Băng Tư, nhớ kỹ bộ dáng của bọn họ, sau khi trở về, người phụ trách giám thị nhất cử nhất động của bọn họ.”

“Dạ, công chúa.” Băng Tư trả lời quyết đoán.

Dạ Ma Thiên trầm ngâm nói: “Muốn ta để cho người khác người trừ bỏ bọn họ hay không?”

Hàn Linh suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Trước không nên rút dây động rừng, tìm được người ở phía sau màn tương đối quan trọng.” Cho dù bây giờ trừ bỏ bọn họ, đối phương sẽ còn phải tới những người khác trà trộn vào, đến lúc đó chỉ sợ càng thêm khó có thể phân biệt, còn không bằng yên lặng theo dõi kỳ biến, hãy toan tính đường lui.

Hàn Linh lại phân phó Băng Tư, vội lấp những thi thể này một lần nữa, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì. Vì thế Hàn Linh và Dạ Ma Thiên tiếp tục đóng vai ngồi ở trên cự thạch ngắm sao, ngắm ánh trăng, hai người bốn chân, đu đưa qua lại có tần suất, mà Băng Tư chỉ có thể sổ khổ mà làm việc của hắn.

Khi trở lại thư viện, đêm đã khuya, vẫn là không có người phát hiện tung tích của Thúc Tu, cho dù là thi thể. Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể tạm thời làm đối phương lơ là, để cho bọn họ tưởng rằng sự việc còn ở bên trong kế hoạch.

Sáng sớm, Hàn Linh lại bị một hồi tiếng đập cửa đánh thức. Thật khác thường, hôm nay tứ đại hộ pháp thể nhưng đón lấy nguy hiểm bị đánh một trận của Dạ lão đại, mới sáng sớm liền tới gõ cửa, hơn nữa tiếng đập cửa rất gấp, giống như đã xảy ra sự kiện lớn thật quan trọng.

Dạ Ma Thiên sợ đánh thức nàng, không có trực tiếp phát tác, hắn là đen mặt đi ra ngoài, khi trở về, sắc mặt càng đen.

“Làm sao vậy? Có việc?” Hàn Linh quán ở trong ổ chăn, chỉ lộ ra cái đầu hỏi hắn.

Dạ Ma Thiên lại nằm lại trên giường, ôm cả nàng với chân vào trong ngực, thở dài nói: “Cha của ta bị bệnh, bệnh tới thật gấp, ta phải nhanh chóng trở về nhìn một chút.” Một cảm xúc phiền muộn đảo quanh ở đáy mắt của hắn, nàng chưa từng gặp qua biểu tình ưu sầu như thế của hắn, trong lòng cũng theo đó mà khó chịu.

Rút tay ra, xoa lông mày rậm của hắn, nàng dịu dàng an ủi: “Đừng lo lắng, cha của chàng sẽ không có việc gì. Chàng mau trở về đi thôi, lão nhân gia sinh bệnh, đều hy vọng con cái ở bên người chăm sóc.”

Dạ Ma Thiên ôm tay của nàng chặt vài phần, thở dài sâu sắc nói: “Thế nhưng ta không nỡ bỏ nàng lại, không muốn cùng nàng tách ra. Yêu Nhi, nàng cùng ta cùng nhau trở về được không? Cha của ta sẽ thích nàng.”

Nàng cười khổ, nàng nên lấy thân phận như thế nào đi gặp cha của hắn đây? Ở trong cảm nhận của cha hắn, Mộ Dung Anh mới là hắn con dâu vừa lòng, gia thế của nàng và Dạ Ma Thiên môn đăng hộ đối, bọn họ mới là một đôi chân chính. Mà nàng đây, chỉ riêng thân phận của nàng, và con đường sau này nàng phải đi, chỉ sợ hắn cũng sẽ không hài lòng với nàng. Hơn nữa, ở bên này nàng còn phải ứng phó với Hoàng đế lão cha, sự việc thì xa xa không có đơn giản như vậy.

“Dạ, chàng đi về trước. Chờ cha của chàng hết bệnh rồi, chàng lại trở về tìm ta, ta sẽ ở lại trong hoàng cung, chàng rất dễ dàng là có thể tìm được ta.”

Gần như không thể nghe thấy tiếng thở dài, trên mặt của Dạ Ma Thiên không có biểu hiện ra ngoài, nhưng nàng có thể cảm giác được cảm xúc mất mát của hắn. Như chuồn chuồn lướt nước mờ xuống đôi môi mỏng của hắn, không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của hắn, nàng ra sức trêu chọc hắn vui vẻ mà rời đi, không lưu lại bất kỳ tiếc nuối gì.

Dạ Ma Thiên ngay hôm đó đã rời khỏi thư viện, một đường đưa hắn xuống núi, khi chia tay, bọn họ ôm nhau thật chặt, giống như lần từ biệt này từ nay về sau chính là chân trời góc biển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 57: Nghe Lén Bị Bắt

Khi Hàn Linh một lần nữa trở lại thư viện, phát hiện Thủy Mộ Hoa cũng rời đi, hẳn đi được thật đột nhiên, ngay cả tiếng tạm biệt cũng không nói. Trên thực tế, từ sau khi Hiên Viên Thần xuất hiện, hẳn liền trở nên kỳ quái. Tứ đại tài tử đi rồi, Thủy Mộ Hoa và Dạ Ma Thiên cũng đi rồi, thư viện lại khôi phục bình tĩnh, nhưng nó thật sự bình tĩnh sao?

“Công chúa điện hạ, Hoàng thượng đã sai người tới truyền tin, buổi trưa ngày mai liền hẳn sẽ chạy tới thư viện, bảo người làm chuẩn bị tất cả phía sau. Cùng đi còn có một người khách quý, hẳn bảo người nhất định phải thay nữ trang, trang điểm một phen thật tốt, hơn nữa cần phải vào ngày mai trong khảo hạch của thư viện phát huy thành tích tốt nhất.”

Khi son trưởng tới, còn mang theo một bộ nữ trang, đó là những xiêm y hoa lệ nàng ở trong cung thường xuyên mặc. Hoàng đế lão cha này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Cái loại khách quý gì, làm hẳn khăn trương tiếp đãi như thế?

“Băng Tư, ngươi có biết phụ hoàng sẽ mang khách quý gì tới hay không?” Nàng quay đầu lại dò hỏi Băng Tư, hẳn vẫn luôn đang cùng Hoàng đế lão cha hỏi báo tình hình của nàng ở trong thư viện, có lẽ biết tin tức.

Băng Tư lại mờ mịt mà lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Ngay cả hẳn cũng không biết, vậy thật là kỳ quái. Luôn cảm thấy không có chuyện gì tốt, nàng vẫn là không cần nghe hẳn, tiếp tục mặc nam trang được rồi.

Thư viện khảo hạch ngày này, mưa phùn lất phất.

Dựa vào cửa sổ trông về phía xa, núi xa mông lung, cây cối gần kề xanh ngắt, mưa bụi mịt mờ.

Không khí mát mẻ, làm cho người thần thanh khí爽, nàng hít sâu một hơi, cũng không quay đầu lại, theo thói quen hỏi một câu: “Dạ, tối hôm qua ngủ ngon sao?”

P phía sau không có tiếng đáp lại, nàng quay đầu lại, toàn bộ gian nhà trống rỗng, chỉ còn lại có một mình nàng. Dạ Ma Thiên rời đi, nàng vẫn chưa có thể thích ứng được. Nàng cười khổ, thời điểm hẳn ở đây, nàng một người cứ mà gạt hẳn, tránh hẳn, hiện giờ hẳn đi rồi, nàng lại bắt đầu hoài niệm những ngày có hẳn.

“Băng Tư!” Nàng hướng ngoài cửa sổ hô lên, nàng đoán hẳn nhất định ở góc nào đó ngoài phòng.

Quả nhiên, Băng Tư rất nhanh xuất hiện ở trước mặt của nàng, cúi đầu không nói, chờ mệnh lệnh của nàng.

“Băng Tư, ngự giá của phụ hoàng giờ nào thì đến?”

“Bẩm công chúa, chỉ còn khoảng hai canh giờ nữa, son trưởng đã mang theo phu tử cùng bọn học sinh lục tục xuống núi nghênh đón. Mới vừa rồi thấy công chúa chưa tỉnh, cho nên liền không có tới quấy rầy, không biết công chúa tính toán khi nào khởi hành?”

Nàng chu môi một cái, việc này thật đúng là phiền toái, dù sao Hoàng đế lão cha cũng phải lên núi, làm gì còn muốn người một đường xuống núi, lên núi mà nghênh đón, có mệt hay không?

Nàng ôm bụng, a a kêu đau: “Băng Tư, bụng của ta không thoải mái. Ngươi có thể xuống núi một chuyến hay không, nói một tiếng với Hoàng đế lão cha, không phải, với phụ hoàng, cứ nói ta không thể xuống núi đi nghênh đón, xin hẳn hãy thứ lỗi.”

Về mặt của Băng Tư biểu tình hoàn toàn không tin nhìn nàng, nhưng sau khi thấy nàng dùng sức trừng mắt nhìn hẳn vài lần, hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhận mệnh.

Dù sao thời gian vẫn còn khoảng hai canh giờ, nàng trước đến tắm nước ở bên kia đi dạo, đợi đến lúc đi dạo trở về, cũng không sai biệt lắm có thể nhìn thấy Hoàng đế lão cha rồi. Muốn nàng ngoan ngoãn mà chờ hẳn chờ giá, đó là chuyện không có khả năng.

Sau khi mưa phùn đường núi tương đối mềm xốp, đạp lên phía trên, một bước một cái dấu chân, dấu chân nông rõ ràng.

Nàng cúi đầu, từng bước một đo dấu chân của mình, đi về phía bên đầm. Hôm nay trong núi đặc biệt tĩnh mịch, lòng của nàng cũng theo đó mà yên lặng, qua hôm nay, nàng sẽ phải tạm biệt thư viện, tạm biệt nơi này. Nàng nhớ lại thời gian quá khứ nửa tháng tốt đẹp, đặc biệt là nơi này, để lại hồi ức tốt đẹp của nàng và Dạ Ma Thiên.

Đợi đến khi gần đầm nước, nàng nghe được một chút tiếng đối thoại, lúc này đầm nước tại sao sẽ có người?

Nàng thả nhẹ bước chân, rón ra rón rén mà đề sát vào nghe.

“Bệ hạ, nơi này phát hiện được nhiều thi thể, trong thư viện chỉ sợ không an toàn, chúng ta vẫn là sớm làm dự định thì tốt hơn, nói không chừng Hàn Hoàng bày cái bẫy rập gì dẫn dụ bệ hạ mắc câu đấy.”

“Đây không giống như là tác phong của Hàn Hoàng, lão hồ ly kia một lòng muốn gả nữ nhi cho trẫm, muốn từ nơi này của trẫm được đến chỗ tốt, hẳn sẽ

không ngu xuẩn đến mức mai phục trăm”

Giọng nói thứ hai lạnh băng dày nặng, mang theo cảm giác áp bách cực mạnh, Hàn Linh chỉ là nghe đã cảm giác được áp lực vô hình. Hắn rốt cuộc là ai? Trăm, chẳng lẽ là vua của một nước?

“Bệ hạ, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, nơi này dù sao cũng là Hàn quốc.”

“Đi xuống chân núi triệu tập nhân mã, có lẽ trên núi sẽ có dị biến, đề phòng bất trắc.”

“Dạ, bệ hạ.”

Một bóng đen từ chỗ ẩn thân của Hàn Linh thoáng qua, nàng vội vàng trốn sau tảng đá lớn, không khỏi, nàng cảm giác bóng đen kia khi rời đi quay đầu lại hướng phương hướng của nàng nhìn thoáng qua, không biết có phải ảo giác của nàng hay không.

“Xuất hiện đi!”

Cái giọng nói lạnh băng kia lại vang lên nữa, khắp nơi yên tĩnh không tiếng động. Cả người của nàng run lập cập, hắn không phải là đang kêu nàng đi? Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi này bốn bề vắng lặng, mà nàng lại nghe lên cơ mật của bọn họ, hắn không phải là muốn giết người diệt khẩu đi?

Nàng núp ở chỗ cũ, làm bộ không nghe được, có lẽ hắn chỉ là gạt nàng cũng nói không chừng.

Lại là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau lưng của nàng bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, một cái bàn tay to nắm lấy cổ áo của nàng, ném nàng từ phía sau tảng đá lớn ra ngoài.

“A ——” Nàng hung hăng mà ngã ở trên mặt đất, chạm đến chính là đầy tay nước bùn.

Làm sao bây giờ? Hắn thật sự muốn giết người diệt khẩu?

Nàng cúi đầu, duỗi tay trên mặt đất sờ soạng khắp nơi, giả bộ một bộ dáng vô tội.

“Tiêu Tân Tân, Tiêu Tân Tân ngươi ở nơi nào?”

“Đại ca, ngươi có nhìn thấy một con động vật nhỏ chạy tới nơi này sao? Ta đang tìm nó khắp nơi, nó nhất định là lại ham chơi, chạy đến bên cạnh đầm nước tới chơi đùa.”

Tầm mắt của nàng không có tiêu cự, đôi tay không ngừng tìm kiếm trên mặt đất, dư quang thoáng nhìn trên chân của hắn đang mang một đôi long ủng mếp viền tơ vàng, tầm mắt của nàng không dám dừng lại nhiều, sợ hắn nhìn ra manh mối gì.

Hắn từng bước một mà đến gần nàng, lòng của nàng cũng theo đó mà nâng lên tới yết hầu. Tay của hắn đang trước mắt nàng lung lay vài cái, nàng dùng sức mà mở to mắt, không dám chớp một chút.

“Ngươi không nhìn thấy?” Giọng nói của hắn dường như êm dịu vài phần, lòng của nàng cũng theo đó thoáng hạ xuống, hắn phía dưới nói, lại nhắc lòng của nàng cao đến hồi lâu.

“Thế nhưng ngươi nghe được, trăm vẫn là không thể lưu ngươi.”

Trong lòng của nàng rung mạnh, cái này ập xuống, nàng tuyệt đối không thể lộ rõ kinh hoàng của nàng, như vậy thứ nhất chẳng phải là không đánh đã khai?

Nàng mạo hiểm nguy hiểm bị hắn một chương đánh chết, làm lo lắng, tự mình đứng lên, mắt nhìn thẳng, tiếp tục về phía trước sờ soạng: “Tiêu Tân Tân, ngươi ở nơi nào, đừng trốn nữa, mau ra đây!”

“Tiêu Tân Tân, ta biết ngươi đang ở chỗ này, ra đây nhanh lên. Nếu không ra, ta sẽ tức giận.”

Nàng từng bước một mà đi về phía trước, cảm giác tồn tại của hắn quá mãnh liệt, cách hắn xa một phần, nàng cũng cảm giác không khí tỏa ra nhiều phần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Kinh Hãi Thấy Cố Nhân

Quái lạ, hần nhưng thật ra không gọi lại nàng nữa, chỉ là trước mặt của nàng rất nhanh sẽ đến bên cạnh đầm nước, chẳng lẽ hần muốn tro mắt mà nhìn chính nàng chết chìm ở trong nước?

Đáng chết, nàng còn không thể lộ tẩy, biết rõ là vũng nước, nàng cũng phải nhảy vào trong, ai bảo nàng tự mình chuốc lấy cực khổ, muốn giả bộ làm người mù chứ?

Bỗng nhiên nhìn thấy ở phía trước ba bước xa xa có tảng đá, nàng nhanh trí vừa động, bước đi nhanh hơn, cố ý vướng ở trên tảng đá, mềm yếu mà té ngã.

Đáng giận, một chút lòng đồng tình cũng không có!

Hần Linh ngồi xổm xuống đất xoa đầu gối của mình, cảm giác được bóng dáng của hần lại đang đến gần về phía nàng, tim của nàng cũng theo đó mà lại nâng lên tới yết hầu. Còn có để cho người ta sống hay không? Lại hành hạ như thế tiếp nữa, nàng không chết chìm, cũng bị hủ chết.

Hần lửa gạt gần kề bên tai của nàng, mang theo giọng nói mỉa mai, lạnh băng nói: “Người muốn tìm vật nhỏ, đang ở phía trước người.”

Người đủ ngoan độc, rõ ràng chính là muốn xem ta tự chịu diệt vong.

Người có Trương Lương kế, ta từng có thang qua cầu.

Nàng xoa đầu gối của mình, khẽ rên nói: “Chân của ta té bị thương, người giúp ta ôm nó lại đây được không? Nó rất ngoan ngoãn, sẽ không dễ dàng cắn người.” Trong lòng lại nghĩ, nếu là Tiểu Tân Tân thật sự ở chỗ này, tốt nhất thay nàng cắn hần, cắn chết hần.

“Nó đang ở phía trước, trầm chờ người đi qua.” Hần không nói lời gì mà đỡ nàng dậy, dẫn dắt nàng đi về phía giữa đầm nước.

Nàng dưới chân cố ý khập khiễng, đi cực kỳ chậm. Nam nhân đáng chết, ta nguyện rửa chết người!

Khi tới gần bờ nước, hần đột nhiên buông lỏng tay, lạnh lùng mà nói: “Đi thôi, nó đang ở trước người của người không xa.”

Hít một hơi thật sâu, ần nhấn tức giận ở trong lòng xuống, có lẽ đây cũng chưa chắc không phải cơ hội tốt để chạy trốn.

Hần Linh tâm thần vừa động, ngay sau đó, nàng tung người nhảy vào đầm nước. Đã vào trong nước, đó chính là thiên hạ của nàng, nàng cũng không tin kỹ năng bơi của hần có thể hơn được nàng.

Mấy ngày này thời tiết chuyển lạnh, đầm nước có chút lạnh lẽo. Hàn Linh dùng sức mà bơi về phía chỗ nước sâu, hy vọng có thể thoát khỏi hần. Cảm giác được cảm giác áp bách kia lại lần nữa tới gần, nàng thoáng ngửa đầu nhìn thấy hần thi triển khinh công phi hành ở trên mặt nước, một cái tay của hần đang thăm dò ở trong nước, muốn bắt được nàng.

Hàn Linh tức khắc mãnh liệt giãy dụa, càng bơi về phía tầng dưới đáy nước.

Mất cá chân của nàng bỗng nhiên bị chế trụ, không cách nào bơi về phía trước. Hần thế nhưng xách ngược nàng ra khỏi mặt nước, đầu của nàng bồng bềnh xuống, từ đáy nước từ từ lên cao. Trong nháy mắt ra khỏi mặt nước, nàng thấy được ảnh ngược của đối phương, đó là ảnh ngược làm người ta liếc mắt một cái đã khắc sâu khó quên, trên người của hần dày đặc cảm giác tồn tại, làm cho nàng kinh hãi.

Hàn Linh biết tới trên bờ, cũng chỉ có thể mặc cho hần sắp xếp, cho nên nàng phải kéo hần cùng nhau xuống nước, tìm một cái đệm lưng cũng tốt. Vô cùng không đạo đức, nàng trở tay đuổi đến bên hông của hần gài hần ngựa, muốn cho hần phân tâm. Đối phương nhìn thấu được ý đồ của nàng, thân thể né tránh, nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa mà vuron một cái tay khác, đi gài bên kia của hần.

Nàng thê, nàng thật sự không phải cố tình!

Thế nhưng, sự thật là, nàng không cẩn thận mà, rất không cẩn thận mà, cảm phân thân ở phía dưới của hần.

Thân mình của hần rõ ràng mà cứng đờ, sau đó kêu rên một tiếng.

“Bùm!”

Mục đích của nàng rốt cuộc đạt được, đối phương và nàng cùng nhau ngã vào trong nước. Mặc dù thủ đoạn có chút ác liệt, nhưng lại là hữu hiệu nhất.

Hàn Linh ở trong nước dây dưa đầu với hần, hần hiển nhiên là không biết bơi, vừa vào trong nước thì từng ngụm từng ngụm mà mạnh mẽ trút nước vào trong miệng, động tác đầy nước rồi loạn. Hàn Linh vui mừng khôn xiết, trên chân dùng sức mà đạp hần, xem hần còn có thể ngang ngược như thế nào.

Đối phương lúc này đem nàng trở thành cọng rom cứu mạng, dùng sức mà túm mất cá chân của nàng không thả, mà tay của nàng cũng vững vàng mà nắm chỗ đố của hần. Bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp, nàng hoàn toàn không phản ứng lại đây trong tay của mình nắm đến tột cùng là cái gì. Nếu hần muốn cùng nàng chịu đựng, vậy nàng sẽ cùng hần chịu đựng đến cùng, xem ai chịu đựng giỏi hơn ai. Đối phương chộp vào trên mất cá chân của nàng sức lực càng lúc càng lớn, nắm đến nàng sinh đau, Hàn Linh ở trong nước không cách nào kêu ra tiếng, đành phải chuyển dời sức lực đến trên tay. Nàng nghĩ hần lúc này nhất định hận chết nàng, ngay cả ý niệm lột da của nàng ăn sống đều có.

Dần dần, sức lực ở trên tay của đối phương từ từ nhỏ lại, thân thể cũng không hề dùng sức giãy giụa, giống như là chết đuối. Hàn Linh một hơi trong

miệng cũng kìm nén đến mức mau biến mất gần như không còn, cuối cùng vẫn là thắng hần. Nàng giãy dụa mất cá chân, xoay người sang chỗ khác nhìn hần, đến bây giờ mới thôi, nàng còn không có nhìn qua hần, không biết hần rốt cuộc trông như thế nào.

Đầm nước vẫn đục, mơ hồ.

Tuy là gần trong gang tấc, nhưng vẫn là không có cách nào nhận diện dung mạo của hần.

Quên đi, hay là trước tới trên mặt nước hít một hơi rồi hãy nói.

Hần Linh rẽ nước bơi về phía mặt nước, mới vừa hít thở một ngụm không khí mới mẻ, mắt cá chân lại bị hần bắt được, kéo đi xuống. Sinh mệnh của hần sức lực cũng đủ ngoan cường, đến lúc sắp chết còn muốn kéo nàng xuống nước. Hàn Linh lại lần nữa lặn xuống nước, muốn đi kéo hần ra, thân thể của hần vừa lúc vào lúc này bơi lên, cùng nàng hai mặt đối diện.

Lúc này đây, nàng rốt cuộc thấy rõ dung mạo của hần.

Nàng khiếp sợ, quên mất nín thở, một ngụm nước lớn trút vào trong miệng của nàng.

Nàng có phải hoa mắt hay không?

Khuôn mặt ở trước mắt này không phải là khuôn mặt nàng đã từng quen thuộc nhất kia ư? Ngay cả nốt ruồi đỏ yêu đã ở ấn đường của hần cũng không có sai biệt, chẳng lẽ hần thật là Trạch Dã? Hần cũng giống như nàng xuyên qua đến nơi này?

Không được, hần không thể chết được, hần tuyệt đối không thể chết được!

Hàn Linh cúi đầu ôm cổ hần, miệng đối miệng mà vì hần truyền không khí.

Lông mi rậm thon dài của đối phương vỡ xuống, ánh mắt mê mang nhìn chăm chú vào nàng, chỉ là thời gian ngắn ngủn vài giây, lại lần nữa khép lại. Cả người của hần chìm xuống, giống như mất đi sức sống.

Tìm của Hàn Linh giống như bị kim đâm đau, nàng đã mất đi Trạch Dã một lần, nàng không thể mất đi hần nữa. Hần nhất định không thể chết được!

Nàng dùng hết sức lực toàn thân, lôi kéo hần bơi hướng lên trên, khi lộ ra mặt nước, trên mặt của nàng thấm ướt một vùng, không phân rõ rốt cuộc là nước, hay là nước mắt.

“Trạch Dã, anh mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

“Trạch Dã, anh không thể chết được!”

Hàn Linh kéo hần lên bờ, vừa làm động tác hồi sức cho trái tim (khúc này mình chém), vừa hô hấp nhân tạo cho hần. Giọt nước ở trên mặt của nàng rơi xuống trên mặt của hần, có tiếng tí tách, mùi vị phía trên kia nhất định là mặn, đắng, trộn lẫn vào bên trong nước mắt của nàng.

Liên tục làm mấy chục lần cấp cứu, hần cứ vẫn không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, mất đi ánh sáng. Giống như rất nhiều năm trước, Trạch Dã nằm ở trong quan tài thủy tinh, đã không còn hô hấp, đã không còn nhịp tim.

Vì cái gì? Vì cái gì nàng thật vất vả một lần nữa nhìn thấy Trạch Dã, ông trời đã gấp không chờ nổi mà muốn đoạt đi tính mạng của hần như vậy? Nàng rốt cuộc làm sai ở chỗ nào, ông trời muốn trừng phạt nàng?

“Trạch Dã, anh không thể chết được! Anh đã nói muốn chiếu cố em cả đời, mãi mãi đều làm chỗ dựa của em. Anh tại sao nói chuyện không giữ lời? Anh đã bỏ em lại một lần, em có thể tha thứ cho anh, nhưng là lần này, em không thể lại tha thứ cho anh. Anh mau tỉnh lại! Anh nếu là lại không tỉnh lại, em sẽ hận anh cả đời!”

“Khụ khụ. .... Ngươi nếu không buông tay, trẫm sẽ bị ngươi siết chết.”

Ngươi ở trong tay của nàng đang dùng sức lay động một chút, nôn ra một đồng nước, nàng sững sốt một chút, chợt mừng như điên.

“Trạch Dã, anh không có việc gì, thật tốt quá!” Nàng ôm chặt hần, không muốn buông ra chút nào, nàng sợ buông lỏng tay một cái, hần lại sẽ cách xa nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 59: Một Đường Sống Chết

Người ở trước mắt đột nhiên nặng nề mà đẩy nàng ra, hần nhìn nàng biểu tình có chút khác thường, nhưng đáy mắt vẻ lạnh băng không thay đổi. Hần thu liễm mi lạnh lùng nói: “Nữ nhân điên, cách xa trăm một chút!”

Hàn Linh ngã ngồi ở trên mặt đất, gờ tay sờ sờ đầu tóc của mình, mới vừa rồi khi ở trong nước dây dưa đầu, dây cột tóc của nàng rơi ra, lúc này đã lộ ra bộ dáng nữ nhi. Nghe giọng điệu lạnh băng xa lạ của hắn, đáy lòng của nàng có chút bị thương, hần rốt cuộc là làm sao vậy, không nhận ra nàng sao?

Nước mắt của nàng tràn ra, đau khổ mà nhìn hắn, rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, nốt chu sa giống nhau, vị trí giống nhau, nhưng vì sao hắn chính là không nhớ rõ nàng? Tim như bị dao cắt, nàng rốt cuộc cảm nhận được ý nghĩa chân chính của nó.

“Trạch Dã, anh thật sự đã quên em rồi sao?”

“Nữ nhân điên! Người đến tột cùng còn muốn chơi bao nhiêu trò gian trá?” Tay của hắn bóp ở trên cổ của nàng, không ngừng mà hướng vào phía trong dùng sức, Hàn Linh khó chịu đến cảm giác sắp hít thở không thông. Hắn thế nhưng muốn giết nàng, người nàng đã từng yêu nhất ở trên đời này, thế nhưng muốn giết nàng, nàng không cách nào tiếp thu sự thật này.

Nước mắt tràn ra, Hàn Linh nhìn hắn thật sâu, mong mỗi tiến vào hồ sâu của hắn, không có đáy, không có giới hạn. Nàng sa vào ở trong đó, nguyện ý cứ chết đi như vậy, chết ở trong tay của hắn, chìm đắm ngã xuống ở trong con người đen sâu không thấy đáy của hắn.

“Trạch Dã, em yêu anh. ....” Nàng dùng một ít sức lực cuối cùng, một chút hơi thở cuối cùng nói ra năm chữ này, vẫn luôn ẩn sâu ở trong đáy lòng của nàng, không kịp nói ra năm chữ này với Trạch Dã. Ít nhất lúc này đây, nàng không có bỏ lỡ, nàng chết cũng nhắm mắt.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, tất cả thống khổ cũng đến đây kết thúc.

Sở Mặc vốn là cổ tay bóp ở trên của nàng bỗng chốc buông ra, hần không cách nào hình dung, khi một nữ tử ở trước khi lâm chung hàm chứa hai mắt đầm lệ, si ngốc mà nhìn hai mắt của mình nói “Ta yêu người”, mang đến bao nhiêu kinh ngạc cho hắn. Tim của hắn thật lâu không cách nào bình tĩnh, hần đột nhiên không muốn giết nàng, không muốn để cho nàng chết.

Lòng bàn tay của hắn để ở trước ngực của nàng, từng trận nội lực truyền đến trên người của nàng. Dần dần, Hàn Linh bắt đầu lại khôi phục tri giác, trong lúc mơ màng, luồng ấm áp kia đột nhiên rút lui, tiếp theo nàng nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân vội vàng.

“Công chúa, người làm sao vậy?” Trong lúc hoảng hốt, nàng nghe được giọng nói của Long Chi Dục.

Long Chi Dục bế ngang nàng lên, rời khỏi đầm nước. Nàng muốn mở mắt ra nhìn lại Trạch Dã một cái, đáng tiếc hơi thở của nàng quá yếu, ngay cả sức lực mở mắt cũng không có.

Long Chi Dục vẫn luôn đang chuyển vận nội lực cho nàng, nàng có thể cảm giác được. Thế nhưng bây giờ ở trong lòng của nàng, trong đầu nghĩ đều là Trạch Dã, nàng không thể mất đi hắn nữa, nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội.

“Trạch Dã, đừng đi, đừng rời khỏi em. ....”

Long Chi Dục không rõ miệng của nàng kêu đến tột cùng là người nào, tiếp tục vì nàng chuyển vận nội lực, cho đến khi hần cũng theo đó mà hư thoát.

“Công chúa, đừng sợ, người sẽ không có việc gì.” Hần vô lực lại vì nàng chuyển vận nội lực, chỉ là gất gao mà ôm nàng, thân mình đang run rẩy.

Khi Hàn Linh tỉnh lại, đã là đêm khuya. Trong phòng ánh nến tối tăm, nàng mở mắt ra thấy được mép giường một màu vàng sáng.

Hoàng đế lão cha?

Đầu của hắn dựa nghiêng ở trên cái trụ giường, ngủ gật, trong tay còn cầm một cái khăn tay trắng, hiển nhiên là dùng để lau mồ hôi cho nàng. Nàng không khỏi mê hoặc, hần rốt cuộc là thật sự quan tâm nàng hay là làm bộ để cho nàng xem?

Thân mình thoải mái hơn rồi, thế nhưng chỗ cổ còn có chút phát đau, theo nàng thức dậy, trong miệng không chịu khống chế mà ngậm khê ra tiếng. Hàn Hoàng bị nàng làm tỉnh giấc, đôi mắt mê mang nhìn nàng, quan tâm hỏi: “Tiểu Hoa Nhi, con cuối cùng cũng tỉnh, cảm giác thế nào?”

Nàng thoáng chần chờ một chút, hần thật sự vẫn là Hoàng đế lão cha kia buộc nàng một nữ lấy bốn chồng sao? Nàng lắc đầu: “Ta không có việc gì, đã khá hơn nhiều.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại hôn mê ở bên cạnh thủy đàm?”

“Đều đã qua rồi, ta không muốn nhắc lại.” Một dòng nước mắt từ khóe mắt của nàng trượt xuống, nàng không quên được là Trạch Dã muốn lấy tính mạng của nàng, hần thật sự muốn giết nàng.

Một cái bàn tay to xoa gương mặt của nàng, dịu dàng chà lau nước mắt cho nàng, hần than nhẹ: “Tiểu Hoa Nhi, phụ hoàng thật xin lỗi con, thế nhưng phụ hoàng cũng là thân bất do kỷ. Hàn quốc cũng không thái bình giống mặt ngoài chứng kiến như vậy, người muốn mưu đoạt Hàn quốc như cá diếc qua sông, nhiều đêm không ngủ. Phụ hoàng ngồi ở trên vị trí này, một khi hơi có vô ý, thì sẽ vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).”

“Tuy rằng người không phải Tiểu Hoa Nhi của trăm, thế nhưng trăm cũng hy vọng người có thể cùng Tiểu Hoa Nhi của trăm giống nhau mãi mãi vui vẻ mà sinh hoạt. Đáng tiếc, con đường tương lai người phải đi quá gian nguy, người phải mài giũa ý chí của mình, khắc phục tất cả khó khăn. Trăm đề cho

người tới thư viện, chính là vì thế.”

“Thân phận của Từ Nhi khả nghi, trước kia trầm đã sớm thấy rõ, để nàng ở bên cạnh người, cũng là muốn thông qua nàng tới tôi luyện năng lực nhận thức người của người, người làm được rất tốt.”

Hàn Linh lẳng lặng mà nghe hần giải thích, nàng cười lạnh, hần cũng biết Từ Nhi là muốn giết nàng? Ngày ấy nếu không phải Thủy Mộ Hoa xuất hiện đến đúng lúc, chỉ sợ tính mạng của nàng sớm đã mất đi, hần đặt nàng ở cảnh ngộ nguy hiểm, thật là vì tốt cho nàng sao?

Nàng không có trả lời hần, không tiếng động mà kháng nghị.

Hàn Hoàng thấy nàng thật lâu không nói, thờ dài một tiếng, lại hỏi han thêm vài câu sau, liền rời đi phòng của nàng.

Nước mắt, như nước suối điên cuồng tuôn ra, nàng hy vọng đây hết thảy đều không phải là sự thật. Trạch Dã hần sẽ không giết nàng, hần nhất định là trúng ma chướng*, ý chỉ bị mê hoặc, cho nên mới sẽ giết nàng. Đây mắt lạnh băng của hần, khắc thật sâu ở trong đầu của nàng, giống như một con dao nhọn buông xuống ở trong lòng của nàng, chỉ cần lòng của nàng giật mình một cái, thì sẽ chạm đến mũi dao.

*魔障 Cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

Nàng muốn đi tìm hần, hần nhất định còn đang ở nơi nào đó trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 60: Quốc Quân Tàn Quốc

“Công chúa, Hoàng thượng phân phó, người tạm thời không thể rời khỏi phòng nửa bước.” Băng Tư canh giữ ở ngoài cửa ngăn cản đường đi của nàng.

Nàng cười lạnh, rất tốt, Hoàng đế lão cha gần nhất, hần liền lập tức thay đổi lập trường. Nàng hung hăng mà đóng sầm cửa, một mình trở lại trong phòng sinh hồn đổi.

“A ——”

Băng Tư ở ngoài cửa phòng nghe tiếng la của nàng, trước tiên vọt vào cửa. Hàn Linh thì tránh ở phía sau cửa, dùng công phu điểm huyệt đơn thuần từng đã dạy nàng Long Chi Dục, nhưng không chú trọng ở sau lưng của hần điểm trúng huyệt đạo của hần.

“Băng Tư, xin lỗi, ta có việc, phải đi ra ngoài một chuyến.”

Băng Tư không có nói tiếng nào, cũng không có động tác, chỉ là lẳng lặng mà nhìn nàng.

Hàn Linh vòng qua thân thể của hần, từ cửa trước chạy ra ngoài. Khoảnh khắc khi nàng xoay người, Băng Tư cũng theo đó mà xoay thân, xa xa mà đuổi kịp nàng, công phu điểm huyệt của nàng căn bản không đạt tới.

“Trạch Dã, Trạch Dã anh đang ở đâu?”

Nàng kêu to từng tiếng mà ở phụ cận đầm nước, lúc này đầm nước không có một bóng người, một mảnh đen như mực, chỉ có đầm nước kia chiết xạ ánh trắng yếu hiện lên từng đợt sóng nước trong vắt. Hần rốt cuộc đi nơi nào? Có thể có việc hay không? Nàng rất lo lắng hần, mặc dù hần từng muốn mạng của nàng.

“Công chúa, trở về đi, ban đêm gió lạnh.”

Nàng ngẩng đầu, ngoài ý muốn gặp được Long Chi Dục. Lần đầu tiên khi thấy hần, nàng cảm thấy hần rất giống Trạch Dã, chính là hiện giờ, nàng phân biệt rất rõ ràng. Hần không phải Trạch Dã, Trạch Dã của nàng đang ở chỗ này, hần là chân thật tồn tại.

Nàng đột nhiên nhớ tới hần có lẽ đã gặp qua Trạch Dã, bởi vì là hần mang nàng về thư viện: “Long Chi Dục, lúc người cứu ta trở về, có nhìn thấy ở bên người của ta người hay không? Hần ở nơi nào?”

Long Chi Dục lắc đầu: “Lúc ta tới, bên cạnh người không có bất luận kẻ nào.”

Nàng không tin, nàng dùng sức lắc đầu: “Không đúng, hần đang ở chỗ này, đang ở bên người của ta.”

“Công chúa, nên đi về trước đi, hần sẽ không trở về nơi này nữa.” Giọng điệu của Long Chi Dục mềm đi rất nhiều.

Nàng lắc đầu, nàng kiên trì, nàng nhất định phải ở chỗ này chờ hần trở về, hần nhất định sẽ trở về.

Trăng rằm nhô lên cao không ngừng mà bị mây tầng che đầy, khi thì tỳ bà che nửa mặt mà lộ đầu ra, khi thì lại nghịch ngợm mà trốn vào tầng mây. Nàng hàm chứa nước mắt, ngồi ở bên cạnh đầm nước, lẳng lặng mà chờ. Gió lạnh thổi bay mái tóc của nàng, mang theo lạnh lẽo, dưới ánh trăng mỏng lung, bóng dáng của nàng hiu quạnh mà đơn bạc.

Long Chi Dực cầm kiếm ngồi ở bên người nàng, yên tĩnh giống nhau, hẩn ngồi ở đầu chỗ gió, không tiếng động mà chắn gió cho nàng. Sắc mặt của hẩn nghiêm túc lạnh lùng, nhìn không ra một tia cảm xúc, chỉ là dư quang của hẩn vẫn luôn lưu luyến ở trên mặt của nàng, chưa từng rời đi.

Ở phía sau cự thạch cách đó không xa, lúc này Băng Tư trông về phía xa hết thấy, cảm thụ trong lòng nói không nên lời. Bỗng nhiên cảm giác phía sau có hơi thở tới gần, hẩn vội xoay người đánh nhau, trong chớp nhoáng, đã qua lại hơn mười chiêu. Một cổ chưởng lực lớn mạnh đánh hẩn văng ra vài bước xa, đôi khi hẩn hoàn hồn muốn nhìn rõ dung mạo của đối phương, người nọ đã phi thân rồi khỏi tầm mắt của hẩn.

Hẩn không khỏi mà giật mình, đối phương đến tột cùng là người nào? Thế nhưng có nội lực mạnh như vậy?

Một đêm chờ đợi, không có bất luận thu hoạch gì.

Nàng rất thất vọng.

Lúc sáng sớm, Hàn hoàng phái người tới tìm nàng, hỏi nàng hôm nay có thể tham gia kiểm tra hay không.

Vốn là hôm qua nên kiểm tra, bởi vì nàng đột nhiên ốm bệnh nhẹ mà lùi lại một ngày.

Không có tinh thần gì, cũng không có tâm tình gì, có lẽ tìm chút việc khác làm, có thể tạm thời dời đi xuống lực chú ý. Nàng lên tiếng trả lời đi trước, đi tham gia kiểm tra nàng đã chuẩn bị hơn nửa tháng.

Xiêm y trên người nhiều nếp nhăn, nàng đành phải thay đổi thân nữ trang. Hàn hoàng vì nàng chuẩn bị cung trang. Một đêm chưa ngủ, lông mi thật dài rũ xuống một bóng mờ, sắc mặt có chút tiêu tụy. Nàng cầm lên gương đồng so sánh một hồi, trừ bỏ ngoài sắc mặt trắng bệch, con mắt sáng quen thuộc liếc mắt, vẻ yên tĩnh thân thể nhàn rồi, cho dù giờ tay nhấc chân, hay là khẽ nhăn mày mỉm cười, đều toát ra một loại khí chất phong hoa tuyệt đại. Nhìn chính mình trong gương, hư ảo mà lúc ẩn lúc hiện, nàng đối bộ dáng bây giờ của mình rất xa lạ, đây thật là nàng sao?

Một ý niệm hiện lên trong đầu của nàng, có phải bởi vì nàng thay đổi dung mạo, cho nên Trạch Dã mới không nhận ra nàng hay không? Trong lòng mừng như điên, dung nhan trong gương cũng theo đó mà nở rộ tươi cười, đầm thấm nhả nhận như u lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen. Thần thái một lần nữa về tới trên mặt của nàng.

Chỉ cần hẩn ở chỗ này, nàng nhất định còn có thể gặp lại hẩn.

Tối gần từ đường Bạch Tùng, hôm nay ở nơi kiểm tra, nàng vô tình gặp được Triệu Hi. Hẩn hôm nay thay một thân trường bào màu tím, đầu đội cái mũ vàng tím, thần thái lóa mắt, làm cho nàng cảm giác rất xa lạ. Trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, đáy mắt của hẩn xẹt qua một tia vẻ kinh hãi ái mộ, Triệu Hi ngăn cản đường đi của nàng: “Linh Nhi, đi theo ta đi, ta mang nàng đi Triệu quốc.”

Nàng kinh ngạc, không rõ hẩn có ý gì: “Phụ hoàng còn chờ ta, có chuyện gì trở về rồi hãy nói.”

Hẩn khẳng khái ngăn cản: “Nàng không thể đi.”

“Vì sao?” Hàn Linh nhìn chăm chú hai mắt của hẩn, muốn thăm dò đến tột cùng.

Hẩn chần chờ, thật lâu không nói.

Hàn Linh nhìn gần hẩn, gần từng chữ: “Nếu ngươi không cách nào cho ta một cái lý do có thể thuyết phục ta, ta không thể không đi.” Trong nội tâm, nàng mơ hồ cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì đang nổi lên bên trong. Hẩn sẽ không vô duyên vô cớ tới ngăn trở nàng, chẳng lẽ hẩn biết có người muốn ở thư viện động thủ?

Tay của Triệu Hi muốn ngăn trụ nàng giờ lên giữa không trung, hồi lâu, mới từ từ buông xuống.

Từ đường Bạch Tùng, nằm ở ngay hướng bắc thư viện, rừng cây bao quanh bốn phía. Trong ngày thường là không mở ra với bên ngoài, hiện giờ Hàn Hoàng giá lâm, nơi này liền thành chỗ tiếp giá.

Bên ngoài từ đường Bạch Tùng, đội bảo vệ hoàng gia đứng thành hàng ngũ hai bên, uy nghiêm nghiêm túc và trang trọng, mà học sinh của thư viện phần lớn đều dừng lại ở vòng ngoài ngắm nhìn. Khi Hàn Linh từ bên cạnh bọn họ đi qua, vô số ánh mắt kinh ngạc chiếu vào trên người nàng, bọn họ nhất định không thể tưởng được cùng bọn họ cùng nhau luyện tập đá cầu, cùng tứ đại tài tử tỷ thí nàng, mới là công chúa chân chính.

Bọn họ tiến vào thư viện, hơn phân nửa là hướng về phía công chúa tuyển phu mà đến, nhưng mà ở chung lâu như vậy, bọn họ thể nhưng bày tỏ tình cảm sai người rồi, nịnh hót sai người rồi, trong lòng hối hận đến muốn mạng. Hàn Linh cười nhạt từ chính giữa bọn họ xuyên qua, đằng trước bọn thị vệ đang khom người nghiêng tiếp lạy nàng, từng tiếng “Công chúa thiên tuế” truyền vào trong tai, lòng hư vinh của nàng tăng vọt trước nay chưa từng có.

Rảo bước tiến lên ngưỡng cửa, chỗ ánh sáng, hai nam tử người mặc long bào giống nhau đang ngồi. Màu vàng sáng lóa mắt kia, đâm vào nàng không thể không híp mắt né tránh. Vì sao lại là hai người mặc long bào?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, ở bên người Hàn Hoàng, nàng lại lần nữa thấy được hắn.

“Trạch Dã ——”

Nàng mừng như điên, thì ra hắn thật sự không có rời đi. Tầm mắt của nàng hơi di chuyển, chạm đến màu vàng sáng lóa mắt ở trên người của hắn, tuy là trên người cùng Hàn Hoàng màu sắc giống nhau, thế nhưng hoa văn ở mặt trên hoàn toàn khác biệt. Trên người của Hàn Hoàng chính là một con rồng cuộn khúc chín vuốt tơ vàng, mà trên người của hắn chính là một con rồng bay xông thẳng chín tầng mây, chỉ bạc thêm bột vào canh (???), tơ vàng thêu kỳ lân. Màu vàng sáng, hắn là vua của một nước, chẳng lẽ hắn cũng giống như nàng xuyên qua đến trên người của người khác, thành một quân chủ của một nước?

“Trạch Dã, em rút cuộc cũng tìm được anh. ....”

Một thanh mặc kiếm cản trở bước chân tiến tới của nàng, nàng ngẩng đầu, đón nhận một đôi con ngươi tối đen, sắc mặt của hắn lạnh lùng, ánh mắt nghe coi nàng mang theo thái độ thù địch. Đó là Hàn Dực thị vệ bên người của Sở Mặc, phạm là đối với người trong vòng mười bước tới gần Sở Mặc, hắn đều đề cao cảnh giác đề phòng.

Sở Mặc trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, ánh mắt hơi thu liễm, trong đó có kinh ngạc, có nghi hoặc, cũng có chút kinh hãi ái mộ. Dường như liên tưởng đến cái gì, sắc mặt của hắn tức khắc xám lại, trở nên u ám mà tàn nhẫn.

“Tiểu Hoa Nhi, đây là quốc quân Tần quốc, không được vô lễ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 61: Trần Duyệt Đã Xong

Bên tai truyền đến tiếng Hàn Hoàng quát lớn, nàng hoàn hồn, lại lần nữa nhìn về phía người ở bên người Hàn Hoàng.

“Trạch Dã, em là Linh nhi, Hàn Linh. Anh không nhớ rõ em sao? Anh đã nói em là người mà anh quý trọng nhất, anh dù quên chính mình, cũng sẽ không quên em. Anh đã nói nếu có kiếp sau, anh còn muốn tiếp tục yêu em, không ngừng vô tận mà yêu em. Đây hết thấy, anh đều đã quên rồi sao?”

Nàng hai mắt đầm lệ mông lung, biểu tình thờ ơ của hắn dừng ở đáy lòng của nàng, như dao cắt đau đớn.

“Ngươi nhận sai người, trầm không quen biết ngươi.” Lời nói lạnh băng của hắn, từng chút từng chút một đánh vào đáy lòng của nàng, đau thấu nội tâm.

“Tiểu Hoa Nhi, con quá sự thật luống cuống. Ngươi đâu, mang công chúa đi xuống!” Hàn Hoàng tức giận, hắn sợ nàng nói ra chính mình thay mạo đổi đảo, hậu quả như vậy không thể tưởng tượng nổi.

“Ta không đi!” Nàng kinh hãi kêu, bỗng nhiên nhanh trí vừa động, nói, “Ta là tới tham gia khảo hạch, bây giờ có thể bắt đầu rồi.”

Hàn Linh nỗ lực ổn định cảm xúc của mình, không cho hắn tiếp tục ảnh hưởng nàng nữa. Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, ánh mắt đen thẳm của Sở Mặc đặt ở trên mặt của nàng, trong lòng của hắn tràn ngập nghi hoặc, không rõ nàng vì sao lần lượt nhận lầm hắn thành những người khác.

Từ đường Bạch Tùng yên tĩnh, rõ ràng chứa mười hơn người, lại giống như trống vắng không người.

Mọi người đều nín thở nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng đầu ngón tay của nàng ở trên cầm huyền khẽ gảy, nghe tiếng ca thanh nhã của nàng từ từ lọt vào tai. Một khắc kia, thời gian đan xen, ký ức đan xen, nàng ngó nhìn Sở Mặc, nam nhân có khuôn mặt giống nhau như đúc với Trạch Dã kia. Bóng dáng của hắn chiếu đầy tầm mắt của nàng, nét mặt đôi mắt khẽ nheo đôi mày khẽ nhăn quen thuộc như vậy, chu sa yêu đã ở ẩn đường nhìn thấy mà ghé người, nó hoàn toàn gọi lên tất cả ký ức mà nội tâm của nàng phong ấn đã lâu. Nàng ngó nhìn hắn thật sâu, trong lòng chua xót, khó có thể nói hết. ....

“Nguyên ý quên đi quá khứ mới có thể níu giữ được thời gian, không để hồi ức đau buồn chạm vào dung nhan như hoa của chàng.

Phồn hoa như ngày hôm qua, vốn không nắm giữ được ai có thể nhìn thấu, mộng tỉnh rồi đoạn tình yêu này thời gian không gian nào ghi lại đây.”

Lúc trước hắn, dịu dàng, nụ cười, yêu thương vô tận, đều thuộc về nàng; mà giờ đây, gần trong gang tấc, tâm cách chân trời. .... Yêu thương đã mất, nụ cười tan biến, dịu dàng bị lạnh băng thương tổn thay thế.

“Chỉ có từng nếm trải đau thương mới có thể gần gũi mãi mãi, ai khiến cho trái tim của ta vang lên từ ngón tay của chàng.

Trong vạn trọng hồng trần ai đang hét gọi ai, ai vì ai khờ dại, rơi vào ngọn lửa cõi niết bàn tình yêu mới lịch kiếp thần tiên.”

Nhu tình mất ý lúc trước, lời thề lúc trước, đảo mắt thành không, nàng rút cuộc nhìn không tới đáy mắt dịu dàng và tình yêu của hắn, trong mắt của hắn

không hề chỉ có ánh ngược của nàng. Là nàng sai rồi sao? Bỏ lỡ thời gian, bỏ lỡ không gian, hoặc là bỏ lỡ kiếp trước.

“Nhìn Trường An, là tình duyên kiếp trước; nhớ Giang Nam, là vương vấn kiếp này.

Tình yêu làm sao có thể chịu đựng, từ trước đến nay hóa mất không tính toán ngắn dài.

Không nguyện như gió như sương như mây mù, chỉ mong như hoa khói khi rục rờ.

Tương kiến vui vẻ, là nguyện vọng ôm ấp suốt kiếp này; ly biệt khó khăn, là cơn ác mộng của kiếp trước.

Nguyện ước, từ nay hơi ấm không quan trọng nồng đậm

Không nguyện như gió như sương như mây mù, chỉ mong như hoa khói khi rục rờ.....**”

Tiếng đàn ngừng, tiếng ca dừng, nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Một khắc kia, nàng rút cuộc thấy rõ, hẳn không phải Trạch Dã, Trạch Dã sẽ không làm nàng rơi lệ, sẽ không nhìn nàng thương tâm khổ sở, càng sẽ không thương tổn nàng.

Trong từ đường Bạch Tùng vẫn là một mảnh yên tĩnh, mọi người đều còn say mê ở trong tiếng đàn và tiếng ca.

Nàng từ từ đứng lên, ngóng nhìn phương hướng của hắn, một nụ cười chua xót nở rộ ở bên môi của nàng: “Thật xin lỗi, là ta nhận sai người.” Nước mắt trượt vào trong miệng của nàng, nàng khẽ nếm, là mùi vị đắng chát, chưa bao giờ hương qua cay đắng.

Nàng dứt khoát xoay người, rời đi từ đường Bạch Tùng. Không thuộc về nàng, nàng không bắt buộc. Lòng còn đang đau, đau xót luôn sẽ có lúc lành lại, chỉ có tình yêu đã chết, là khó vẫn hồi.

Dưới chân đột nhiên lao đảo một cái, nàng nghiêng người ngã xuống.

Một đêm chưa ngủ, hơn nữa bị thương quá độ, nàng đã chống đỡ không được nữa. Trong nháy mắt khi nàng sắp rơi xuống đất, gió mạnh tới gần, một cái bàn tay to đỡ bả vai của nàng.

Nàng ngẩng đầu, đối diện khuôn mặt tuần tú quen thuộc mà xa lạ kia, trong lòng bị thương nói không hết. Tại sao ông trời cho nàng một tia hy vọng, ngay sau đó lại dập tắt nó hoàn toàn?

Ánh mắt thâm thúy của hắn, tựa như một cái đầm suối thăm thẳm, thần bí mà có sức hấp dẫn. Đáy mắt của hắn hiện ra hoang mang, hắn nhất định không cách nào hiểu vì sao nàng lại bị thương như thế.

Nàng cười khẽ, kéo ra tay của hắn, nàng không cần đồng tình, càng không cần thương hại, nàng cũng không quay đầu lại mà cất bước rời khỏi từ đường Bạch Tùng.

Dọc đường đi tới, trời đất quay cuồng, ngực tựa như bị chặn một khối vật cứng, ép tới nàng không thở nổi. Nàng dừng ở chỗ rẽ bên tường, vịn tường thở hổn hển.

“Linh nhi, đi theo ta.”

Ở phía sau vang lên tiếng của Hàn Như Phong gọi, hắn không màng ý nguyện của nàng, lôi kéo nàng liền hướng bên ngoài thư viện chạy.

“Buông ta ra! Ngươi làm gì?” Hàn Linh hét tay của hắn ra, chất vấn.

Sắc mặt của Hàn Như Phong nóng nói: “Linh nhi, bây giờ trong thư viện không an toàn, chúng ta sau khi rời khỏi đây, ta lại từ từ giải thích với ngươi.”

Hàn Linh tâm niệm khẽ nhúc nhích, mới vừa rồi là Triệu Hi ngăn cản nàng, bây giờ là Hàn Như Phong, hay là trong từ đường Bạch Tùng lúc này đã nguy cơ bốn phía? Mục tiêu của bọn họ là Hoàng đế lão cha, vốn không chút nào liên quan tới nàng, thế nhưng nghĩ lại, một khi Hoàng đế lão cha xảy ra chuyện, như vậy nàng công chúa trên danh nghĩa này làm sao có thể may mắn còn sống sót? Bọn họ muốn mưu đoạt chính là ngôi vị hoàng đế, mà nàng là người thừa kế duy nhất của ngôi vị hoàng đế, bọn họ há có thể dễ dàng buông tha cho nàng? Cho nên Hoàng đế lão cha không thể chết được, nàng còn cần chỗ dựa vững chắc này của hắn.

Nhắc lên lần vẩy chạy trở về, nàng phải kịp thời báo tin cho Hoàng đế lão cha, để cho hắn sớm một chút có chút phòng bị.

“Linh nhi, không nên trở về, nguy hiểm!”

Hàn Như Phong ở phía sau nàng kêu lên, nàng không có để ý hắn. Nàng phải báo tin cho Hoàng đế lão cha, đồng thời cũng báo tin cho hắn, tuy rằng hắn không phải là Trạch Dã, nhưng trong lòng của nàng không hy vọng hắn xảy ra chuyện.

Phía trước đã là một vùng tàn sát khốc liệt, nàng vẫn là đến chậm một bước.

Trong hỗn chiến, nàng nhìn thấy Hoàng đế lão cha ở dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của thị vệ, bị cố thủ ở một góc của từ đường, tạm thời không có nguy hiểm. Tầm mắt của nàng khẽ di chuyển, một màu vàng sáng khác đang ở trong chiến đấu kịch liệt cùng người mai phục, võ nghệ của hắn rất cao, đối phó những người này dư dả, chính là nhân số của đối phương đông đảo, một chốc rất khó đột phá vòng vây.

Đang lúc nàng muốn chen vào trong, Triệu Hi lại lần nữa xuất hiện ngăn cản nàng. Sợ nàng chạy thoát, hắn không chế đôi tay của nàng, giam cầm nàng ở bên người của hắn, không rời nửa bước.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng.”

“Người rốt cuộc là người nào?”

Triệu Hi bất đắc dĩ mà nhìn nàng, mắt lam thâm thúy, khẽ thở dài: “Trong chốc lát, nàng sẽ biết.”

Hắn quay đầu hạ lệnh: “Cung tiễn thủ chuẩn bị, đem người ở bên trong toàn bộ loạn tiễn bắn chết.”

Trong lòng của nàng khiếp sợ, giãy giụa hô to: “Không được!”

Người ở bên trong lần lượt lui ra, chỉ còn lại có hàng ngũ của Hàn Hoàng và Sở Mặc lưu lại ở bên trong. Vạn mũi tên đầy đủ, vây quanh từ đường Bạch Tùng chặt như nêm cối.

*Lời bài hát trong văn dẫn từ ca khúc chủ đề đầu phim《Trần duyên》trong bộ phim truyền hình《Đại nhà hoàn》người biểu diễn là Trần Tư Thành, Bắc Bắc tương đối thích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Giương Cung Bạt Kiếm

Triệu Hi không tiếng động mà nhảy mắt với nam tử trung niên hoa phục ở bên kia, nam tử trung niên kia hiểu ý, tay phải giơ lên cao, làm bộ sẽ phải hạ lệnh bắn tên.

“Chậm đã! Các người muốn trăm chết, cũng phải để cho trăm được chết rõ ràng.” Hàn Hoàng không hổ là người thân kinh bách chiến, đối mặt hoàn cảnh khó khăn như thế, vẫn có thể giữ bình tĩnh như thường.

Nam tử trung niên kia ngửa mặt lên trời cười to, Hàn Linh lúc này mới thấy rõ dung mạo của hắn. Nếu như nàng đoán không lầm, hắn hẳn là chính là phụ thân của Hàn Như Phong, đệ đệ ruột của Hàn Hoàng, Trần Nam Vương. Giương mặt âm nhu tuấn mỹ, cùng Hàn Như Phong cực kỳ giống nhau.

“Hoàng huynh, người nhất định không thể tưởng được đi? Hôm nay người muốn lấy tánh mạng của người không phải người khác, chính là ta hoàng đệ của người. Ngồi vị hoàng đế này của người ngồi xuống chính là hai mươi năm, cũng đủ rồi, nên đổi người ngồi một chút.”

Giọng điệu cuồng vọng, giống như hắn nắm tất cả.

Hàn Hoàng cũng không có hiển lộ ra biểu tình tức giận phần nộ rồi ra tay áo, biểu tình vẫn tự nhiên như cũ: “Nhị đệ, theo tính tình của người, người không dám làm việc đại nghịch bất đạo* như thế. Nói cho trăm, là ai ở sau lưng sai sử người?”

*tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.

“Người mãi mãi là như thế này, mãi mãi khinh thường đệ đệ của người. Bôn vương mấy năm nay đóng ở biên quan, chịu thương chịu khó, nhưng bôn vương được đến cái gì? Người ở trong hoàng cung cầm ngọc thực, mà bôn vương đâu? Bôn vương ở biên quan màn trời chiếu đất, ngày đêm đề phòng kẻ địch bên ngoài xâm lấn, một đạo thánh chỉ của người để cho bôn vương nghênh chiến, bôn vương phải ứng chiến, người để cho bôn vương thủ thành, bôn vương phải thủ thành. Cùng là con cháu của tiên hoàng, vì sao khác biệt to lớn như thế? Bôn vương không cam lòng, không cam lòng mãi mãi khuất phục ở dưới người.” Trần Nam Vương biểu tình có chút kích động, nhìn ra được hắn đã đè nén đến quá lâu.

Hàn Hoàng nhíu chân mày, có chút đau lòng: “Nhị đệ, trăm tự nhận là chưa từng có bạc đãi người, chính là Như Phong, trăm cũng coi nó hơn chính mình, vì sao người còn sẽ có ý tưởng như vậy?”

“Ha ha ha. .... Coi hơn chính mình? Nếu người thật sự coi nó hơn chính mình, vậy người vì sao không dứt khoát gả công chúa cho nó, lại cố tình để cho công chúa đi tới thư viện tuyển phu? Thật là buồn cười, người thật đúng là tính toán làm một nữ oa tới thống lĩnh Hàn quốc? Bôn vương là đệ đệ ruột của người, người không cho bôn vương tới kế thừa ngôi vị hoàng đế, lại để cho một con nhóc tới kế thừa đế vị, giọng điệu này, bôn vương làm có thể nhịn?”

“Giang sơn của trăm, từ nữ nhi của trăm tới kế thừa, có gì không thể? Ngày đó Tiểu Hoa Nhi sinh ra, kim phượng bay lên trời, đây là trời cao ban ân

cho, Hàn quốc chắc chắn ở trong tay nữ nhi của trẫm phát dương quang đại. Đây là hy vọng của trẫm, cũng là hy vọng đời đời của Hàn thị nhất tộc, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?”

Lời nói của Hàn Hoàng nói nặng có khí phách, câu câu chữ chữ gõ ở trong lòng của nàng, thì ra hẳn đối với nữ nhi của hân ký thác kỳ vọng cao như thế. Đáng tiếc bây giờ, nữ nhi của hân đã không còn nữa, thân thể của nàng bị nàng xâm chiếm, như vậy hẳn lại như thế nào thực hiện chí nguyện to lớn của hân đây?

“Chê cười! Người thế nhưng giao cho tiền đồ của Hàn thị nhất tộc vào trong tay một nữ oa, người đây không phải ngu ngốc vô năng, là cái gì?” Trần Nam Vương quay đầu đưa ánh mắt về phía nàng, khinh miệt mà cười nhạt, “Chỉ bằng nàng, một nữ tử nhu nhược, nàng có thể làm Hàn quốc lớn mạnh, làm Hàn quốc chinh phục bốn nước khác, sau đó thống nhất thiên hạ sao? Quả thực là thiên phùng dạ đàm!”

Nghe hân miệt thị chính mình như thế, Hàn Linh trong lòng rất bất mãn, đón ánh mắt của hân, nàng gằn từng chữ: “Ai nói ta không thể? Chỉ cần ta bước lên ngôi vị nữ hoàng, ta là có thể làm cho Hàn quốc lớn mạnh, tiếp theo chinh phục bốn nước, thống nhất thiên hạ.”

Hân vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên căn bản không tin nàng lời nói, đang muốn mở miệng bác bỏ, Hàn Linh chặn lại miệng của hân, tiếp tục nói: “Ta xin hỏi người, trong thời buổi loạn lạc, dùng cái gì để trị thiên hạ?”

Trần Nam Vương hơi sững sờ, chột đáp: “Thời buổi loạn lạc, dĩ nhiên là dùng võ trị thiên hạ.”

“Sai rồi! Võ trị, chỉ có thể được thiên hạ nhất thời, nhưng mà lòng người không xong, cục diện chính trị rung chuyển, dùng cái gì để ổn định lòng dân? Chỗ của dân dựa vào người, bất quá ăn, mặc, ở, đi lại, chỗ của dân mong đợi, cũng chạy không thoát bốn loại này. Ai làm hoàng đế, quốc gia họ gì, bọn họ hoàn toàn không quan tâm, bọn họ quan tâm duy nhất, là ai có thể để cho bọn họ ăn, mặc, ở, đi lại, ai có thể làm cho bọn họ trải qua những ngày bình an giàu có. Cho nên theo ý ta, để trị thời buổi loạn lạc, lúc này thu lấy lòng dân là trước hết, vũ lực công thành đoạt trại là phụ, đồng thời phát triển kinh tế thương mại, mở rộng hàng hóa tiền tệ lưu thông cửa ngõ, tiền tệ lưu thông thiên hạ. Nước giàu, dân mạnh, lòng người chính tề, còn có gì sợ?”

Nàng một phen đồng dạ hùng hồn phân trần, làm tất cả mọi người khiếp sợ. Vô luận là Trần Nam Vương, Hàn Hoàng, hay là Sở Mặc, Triệu Hi, bọn họ đều lấy ánh mắt khác thường nhìn nàng, từng người cân nhắc lời nói một hồi mới vừa rồi của nàng. Đặc biệt là cặp mắt hồ ly kia của Hàn Hoàng, càng ngày càng toả sáng ra tinh quang hồ ly, giống như phát hiện châu báu. Tay của Triệu Hi cũng ở trong lúc vô tình buông lỏng ra không chế đôi tay của nàng, con người lam lập loè, như có điều gì suy nghĩ.

Hàn Linh chuyển mắt, đón nhận ánh mắt cân nhắc của Sở Mặc, nàng lập tức bị hút vào trong một đầm sâu kia, không cách nào tự kèm chế.

Trần Nam Vương đã bên trong suy nghĩ một hồi, lại lần nữa cười nhạt nói: “Người nói được đơn giản, chỉ bằng một mình người, có thể có làm cái gì? Người hoàn toàn không có uy tín, hai không công trạng, người cho rằng cả triều văn võ đều sẽ nghe người sai sử?”

Nàng hoàn hồn, phản bác: “Người noi theo, như bộ máy công chính của quốc gia vậy. Pháp chế của Hàn quốc điều lệ rõ ràng, ai dám không phục quân lệnh, thì theo lệ xử phạt. Ta cũng không tin, dưới sự nghiêm khắc của pháp luật, còn có người dám ngang nhiên khiêu chiến hoàng quyền?”

Trần Nam Vương hừ lạnh nói: “Nếu là mọi người đều không phục người, chẳng lẽ người muốn giết mọi người?”

Nàng không chút nghĩ ngợi nói: “Có gì không thể? Nuôi một đám phế vật vô dụng, thì có lợi ích gì? Một quốc gia nếu là thiếu một ít người thì không cách nào vận hành, như vậy quốc gia này sớm muộn gì cũng diệt vong, thay vì chờ cuối cùng tự chịu diệt vong, chỉ bằng dao sắc chặt đay rồi, một sớm định càn khôn.”

Đây là cách làm lúc trước nàng thống trị công ty Trạch Dã để lại cho nàng, tuy rằng gian nan, nhưng chỉ cần hạ quyết tâm, không có gì là không thể thành công. Trạch Dã trước khi chết lưu lại một phần di chúc, đều chuyển danh nghĩa và tất cả sản nghiệp cùng cổ phần của công ty tới danh nghĩa của nàng, cũng là ở dưới tình huống như vậy, nàng mới bắt đầu đặt chân tới thương giới. Mới tới công ty, không có người phục nàng, thậm chí có người có ý đối nghịch với nàng. Sau khi nàng rút kinh nghiệm xương máu, lập tức khai trừ một phần ba công nhân, một lần nữa thông báo tuyển dụng nàng cần nhân tài. Mà nàng một tay thành lập lên xí nghiệp Hàn thị, chính là lấy công ty của Trạch Dã để lại cho nàng làm đời trước, cái này bên trong trải qua gian khổ và nhấp nhô, không ai có thể thật sự hiểu được.

Trải qua nhiều năm như vậy nói cho nàng, nếu muốn hoàn toàn khống chế toàn cục, thì phải tàn nhẫn độc ác, khi nên ra tay thì ra tay, do dự, bàng hoàng, mềm lòng, là nhất quyết không cho phép.

Trần Nam Vương khó có thể tin mà nhìn chằm chằm nàng: “Kẻ điên! Người thật là công chúa của Hàn quốc ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Tuyền Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.